

ONSDAGEN DEN 17 DECEMBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Valprovning: se protokollet

3. Förslag till allmän budget 2009, ändrat av rådet (alla avsnitt) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Jutta Haug och Janusz Lewandowski, för budgetutskottet, om rådets ändrade förslag till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2009 (alla avsnitt) (16257/2008 – C6 0457/2008 – 2008/2026(BUD)) (A6-0486/2008).

Jutta Haug, föredragande. – *(DE)* Fru talman, fru kommissionsledamot! Rådets tjänstgörande ordförande verkar inte ha kommit än. I vilket fall som helst står andra behandlingen av EU:s budget på morgondagens föredragningslista. Förmodligen kommer omröstningen att gå fort. Att vi bara har ett fåtal punkter kvar att rösta om, och ännu färre som vi inte är överens om beror på det konstruktiva samarbete som alla berörda ledamöter har visat – både i fackutskotten och i budgetutskottet. Ni ska ha ett stort tack för det. Detta är extra glädjande eftersom ett sådant samarbete inte kan tas för givet. Detsamma gäller även för det grundläggande arbete som alla medarbetare i budgetutskottet och all grupppersonal har utfört samt de personliga assistenternas stöd. Tack!

Jag vill även tacka kommissionen för dess samarbetsvilja. Alla har kanske inte varit nöjda med kommissionens förslag, men den har alltid varit hjälpsam och framför allt förde jag en dialog med kommissionen på olika nivåer, vilket inte kan sägas om rådsordförandeskapet. Än så länge har det franska ordförandeskapet inte talat med mig, huvudföredraganden, en enda gång. Inte en enda gång! Jag har inte ens fått svar på ett brev som jag skrev före trepartsmötet den 13 november – vilket är mycket underligt, för att inte säga förbryllande.

Rådsdelegationens beteende vid förlikningssammanträdena var emellertid varken underligt eller förbryllande. Rådet visade upp exakt det beteende och den inställning som vi hade förväntat oss. För det första ville man under inga omständigheter ha några ändringar, oavsett hur små. För det andra att betalningarna skulle minskas, även om skillnaden mellan betalningar och åtaganden blir gigantisk. För det tredje att oanvända medel från innevarande budgetår helst skulle överföras omedelbart. I vilket fall som helst kommer ungefär 4,9 miljoner euro att gå tillbaka till de nationella finansministrarnas skattkistor. Vi i parlamentet är glada över att vi har lyckats övertyga kommissionen om att utlova en överföring på 700 miljoner euro till landsbygdsutveckling. Vi anser dessutom att de bindande gemensamma förklaringarna om att förenkla förfarandet och påskynda genomförandet av strukturfondsprogrammen, och löftet om att ytterligare medel för betalningar ska läggas fram utan dröjsmål om detta visar sig nödvändigt, kommer att underlätta arbetet under det kommande budgetåret.

Det är inte precis några små uppgifter vi står inför. Effekterna av krisen på de finansiella marknaderna och dess följdverkningar för realekonomin kommer att bli kännbara i samtliga medlemsstater. Därför är parlamentet redo att – utöver de olika mekanismer som EU redan har till sitt förfogande – frigöra medel för att skapa eller bevara arbetstillfällen och för att skapa ekonomisk drivkraft. Vi är beredda att göra allt vi kan, och så fort som möjligt. Naturligtvis inte planlöst, men om det klart framgår vilka projekt medlen ska gå till och hur lämpliga de är kommer vi inte att svika någon. Parlamentet är även redo att revidera det finansiella programmet på medellång sikt. Först måste rådet emellertid inta en gemensam ståndpunkt.

Även om vi ska rösta vid andra behandlingen i morgon har jag en vag känsla av att det vi röstar om endast är en budgetram. Under året kommer vi bit för bit att ombes godkänna tillägg till denna ram.

Janusz Lewandowski, föredragande. – *(PL)* Fru talman! Andra behandlingen av EU-institutionernas budget kommer i princip att bli en upprepning av första behandlingen. Jag ska förklara varför.

När det gäller rådet respekterar vi vår informella överenskommelse och uppskattar att rådet har varit återhållsamt med budgetutgifter 2009. Samtidigt uppmärksammar vi behovet av extra resurser i samband med reflektionsgruppen. När det gäller de övriga institutionerna kan det noteras att revisionsrättens ökade behov av anslag beror på förskottsbetalningen av rättens nya byggnad (i slutanalysen kommer detta sätt att finansiera den nya byggnaden att bli kostnadseffektivt för EU:s skattebetalare). Dessutom kommer EG-domstolen att behöva anslag till sitt nya påskyndade förfarande, på grund av merkostnaderna för att anställa mer personal.

När det gäller Europaparlamentet testade vi pilotprojektet i år. Resultaten från pilotprojektet har varit lovande, tack vare det utmärkta arbete som personalen vid parlamentets administrativa tjänsteavdelningar har utfört. Jag tackar personligen Europaparlamentets generalsekreterare Harald Rømer för detta. Det handlade inte om något obetydligt test eftersom det kommer att bli ett speciellt år för parlamentet till följd av det kommande valet, behovet av att finansiera valkampanjen och de helt nya bestämmelser som kommer att reglera Europaparlamentsledamöternas ställning, tillsammans med ökad öppenhet när det gäller pensionsfonden och nya regler för att anställa och avlöna assistenter. Det är positivt att frågan om Europaparlamentets ledamöter och deras assistenter tas upp under ett valår.

Naturligtvis kommer detta att innebära en ökning av utgifterna i Europaparlamentets budget. Trots detta har vi lyckats nå det mål som vi under flera år har arbetat för, nämligen att se till att parlamentets budget, trots dess särskilda behov, inte överstiger 20 procent av EU:s administrativa utgifter. Tack vare samordnarnas goda samarbete och det utmärkta samarbetet med parlamentets sekretariat ser vi ut att få en kort omröstning på torsdag. Därför vill jag särskilt tacka Marianna Pari och Richard Wester. Det är personer som bör nämnas vid ett tillfälle som detta.

Dalia Grybauskaitė, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill betona att 2009 års budget har varit mycket speciell, mycket viktig och svårare än någonsin. Budgeten inriktas främst på tillväxt och sysselsättning. I år har budgetarbetet även inriktats på finansieringen av EU:s facilitet för livsmedelsbistånd till utvecklingsländer. Tillsammans har vi nått fram till en välvägd överenskommelse som säkrar 1 miljard euro.

Men det räcker inte att ha en budget. Vi måste genomföra den korrekt och i tid. Eftersom sammanhållning är en central faktor för att stimulera ekonomisk tillväxt har parlamentet betonat hur viktigt det är att budgeten genomförs på ett effektivt sätt och att det behövs förbättringar och förenklingar. Vi enades om detta under våra förhandlingar. Kommissionen instämmer i denna målsättning och den 26 november lade vi fram förslag för att påskynda budgetgenomförandet och förenkla förvaltningen av strukturfonderna.

Förra veckan ställde sig rådet till fullo bakom denna strategi och jag hoppas att vi nu på ett smidigt sätt kan enas om nödvändiga ändringar av relevanta rättsakter.

Dessutom måste vi inse att vi snart kommer att ställas inför andra utmaningar i samband med hanteringen av den finansiella och ekonomiska krisen i EU. I den återhämtningsplan för den europeiska ekonomin som kommissionen lade fram ingår delar som kommer att påverka gemenskapens budget för nästa år. I förra veckan ställde sig Europeiska rådet bakom denna återhämtningsplan. I enlighet med det interinstitutionella avtalet lade kommissionen därför fram ett förslag om revidering av den fleråriga budgetramen.

Under de kommande månaderna måste detta godkännas av både parlamentet och rådet och jag räknar som vanligt med samarbete, särskilt från parlamentets sida.

Sammanfattningsvis vill jag påminna om att förhandlingarna om 2009 års budget har krävt kompromisser från alla håll. Förhandlingarna har även visat att det går att nå resultat i en anda av rättvist samarbete mellan institutionerna. Detta skulle inte ha varit möjligt utan den konstruktiva och ansvarsfulla roll som parlamentet har visat prov på under hela förhandlingsprocessen. Jag vill även betona ordförandeskapets viktiga roll för att sammanjämka medlemsstaternas ståndpunkt.

Slutligen tackar jag även parlamentets förhandlingsdelegation, och framför allt dess ordförande herr Borg, föredragandena för 2009 års budget – Jutta Haug, med hennes innovativa synsätt detta år, och Janusz Lewandowski – samt alla politiska samordnare i budgetutskottet, som verkligen var till hjälp för både kommissionen och parlamentet.

Jag hoppas att omröstningen i morgon ger ett lyckat resultat och önskar er alla ett bättre än förväntat nytt år.

László Surján, för PPE-DE-gruppen. – (HU) Vi har hört om de svårigheter som fanns. Under Jutta Haugs ledarskap har vi löst dessa problem på ett framgångsrikt sätt. Hon förtjänar ett stort tack för sitt arbete och för att alla politiska grupper kan känna sig delaktig i budgeten.

Att utarbeta en budget är politik uttryckt i siffror. Vad ser PPE-DE-gruppen för budskap i denna budget? Vi anser att vi måste ge EU-medborgarna större säkerhet. Det är EU redo att göra och det kan det göra. Ungefär en tredjedel av budgeten rör poster som ökar vår känsla av säkerhet. Ändringsförslagen från PPE-DE-gruppen har ökat budgeten med ungefär 1 miljard euro och gett den en högre profil. Jag tänker på medel till stöd för småföretag, medel för att bevara och där det går skapa nya arbetstillfällen, för att utveckla underutvecklade regioner, för trygg energiförsörjning och för planeringen av projekt som Nabucco. Tryggad livsmedelsförsörjning är också en mycket viktig fråga i dessa tider, för att inte tala om att skydda Schengenområdet gränser och förhindra olaglig invandring.

Hur bra denna budget än är, är den naturligtvis långt från perfekt. En del av bristerna beror på medlemsstaterna. Det är oacceptabelt att medlemsstaterna inte använder de resurser som EU tillhandahåller och att miljarder euro ligger oanvända i EU:s skattkistor. Vissa medlemsstater inför konstgjorda hinder för att ställa ännu högre krav på anbudsinfordringar än vi gör. Europeiska kommissionens insatser för att förenkla dessa processer bör berömmas men medlemsstaterna kan inte få lov att skapa effekter eller införa ändringar som motverkar dessa insatser.

Allt är emellertid inte medlemsstaternas fel. EU är inte i stånd att snabbt reagera på de utmaningar som en förändrad värld innebär. Vi har naturligtvis löst problemet med livsmedelsbistånd. Men till priset av håftiga debatter! Och nu, när vi borde röra oss framåt, har vi dessutom svårt att hantera den ekonomiska krisen. Jag tror att vi den närmaste tiden, det kommande året, kommer att bli tvungna att genomföra betydande förenklingar både för att förenkla befintliga ramar och för att öka flexibiliteten. Tack för er uppmärksamhet. Jag hoppas att vi får en bra budget.

Catherine Guy-Quint, för PSE-gruppen. – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot! Jag konstaterar att rådet inte är här och att det franska ordförandeskapet hedrar oss med sin frånvaro, vilket är nyskapande och första gången det inträffar. Fru Haug! Ni trodde att orsaken till att det franska ordförandeskapet inte har haft möten med er beror på förakt. Jag anser att frånvaron helt enkelt visar vilket förakt detta ordförandeskap, eller åtminstone dess ministrar, har för EU:s budget.

Jag tänker inte ta upp föredragandenas förslag igen, men jag skulle vilja uppehålla mig lite vid några tankar. Årets budget är än en gång otillräcklig och den fleråriga budgetramen olämplig. Det saknas medel för en ekonomisk återhämtningsspolitik, forskning, livslångt lärande, nätverk och stöd till små och medelstora företag och mikroföretag. Det är svårt att genomföra territoriell solidaritet och framför allt Sammanhållningsfonden. Därför finns det kvar miljarder euro i oanvända betalningsbemyndiganden. För mycket pengar öronmärks för att stödja jordbruk på marknadsmässiga villkor, vilket ger upphov till oanvända marginaler på grund av de rättliga grunder som förbjuder nya åtaganden. Det finns problem i samband med de belopp som avsätts för landsbygdsutveckling och för miljön. Pengar kastas bort på säkerhets- och rättspolitik, långt från rådets offentliga åtaganden, och praktiskt taget inga pengar avsätts till medborgar- och informationspolitik. Därför går det inte att föra en ordentlig dialog med EU-medborgarna.

Löftena inom ramen för yttre åtgärder är emellertid sista droppen när det gäller brist på realism. Behoven växer hela tiden, konflikter och fattigdom sprider sig i världen – Sudan, Darfur, Asien, tyfoner, cykloner, hungersnöd, krig i Palestina, Kosovo och nu i Georgien – men de anslagna medlen ändras inte. För varje år blir ett redan omöjligt uppdrag ännu mer omöjligt.

Den enda strimman av hopp är inrättandet av en fond på 1 miljard euro för att återskapa självhushållsjordbruk i de fattigaste länderna. Vi satte vår tilltro till budgetplanen och hoppades att vi skulle kunna fortsätta att genomföra vår traditionella politik och – inom ramen för tillgängliga marginaler – hitta tillräckligt med pengar för att kunna reagera på olika nödsituationer, till vilket kampen mot klimatförändringarna måste läggas. Vi förbisåg emellertid att budgetöverenskommelsen förhandlas fram med rådet. Utöver sina traditionella problem står nu rådet, eller snarare medlemsstaternas 27 regeringar, inför en finansiell kris som hotar den europeiska ekonomin, men som upplevs som 27 nationella budgetkriser.

Därför tvingas vi anta en budget som inte lever upp till ledamöternas förväntningar, en budget där klyftan mellan åtaganden och betalningar riskerar att minska tilltron till budgetförandet. Önskan att bidra så lite som möjligt till EU:s inkomster får medlemsstaterna att inte enkla och improduktiva ståndpunkter. Dels håller de ned betalningarna till ett absolut minimum, vilket gör att betalningsbemyndigandena utgör mindre än 0,9 procent av BNP, med löften om åtaganden som aldrig följs upp, dels underlättar de inte genomförandet

av EU-politik i sina länder så att de ska slippa att vara med och finansiera projekt och på så sätt göra det möjligt att låta oanvända medel gå tillbaka till sina respektive länders statskassa.

Vi medger att EU:s vanliga politik genomförs så bra som man kan förvänta sig. Kommissionen genomför innovativa åtgärder, som ofta har lanserats i våra pilotprojekt, och förberedande åtgärder. EU:s budget karakteriseras emellertid av att man lovar allt och sedan inte anslår tillräckliga medel för att genomföra åtgärderna, och detta sker med medlemsstaternas samtycke.

I år står vi återigen inför två akuta utmaningar. Den första utmaningen är kampen mot klimatförändringarna. Rådets slutsatser på detta område är blygsamma men det har åtminstone kommit fram till några slutsatser: det måste göras investeringar i år och dessa måste ökas till 2010. Den andra utmaningen är det stimulanspaket på 200 miljarder euro som har tillkännagetts. Endast 5 miljarder av dessa pengar behövs för nya investeringar. Budgetplanen måste därför ses över.

I går berättade rådets tjänstgörande ordförande att man hade konstaterat att en sådan översyn behövs, men rådet anger att den har blockerats. Vad är det som gäller? Vi i PSE-gruppen är redo.

Sammanfattningsvis kan vi absolut inte fortsätta på detta sätt, eftersom det politiska EU faller sönder inför våra ögon. Det är dags att se över budgetplanen och återskapa balansen mellan EU:s inkomster och utgifter, göra oss av med några heliga kor och finansiera en dynamisk politik så att vi på ett effektivt sätt kan uppfylla människors verkliga behov runt om i världen.

Till sist vill jag önska kommissionen lycka till. Det är upp till er att genomföra denna budget på ett korrekt sätt utan att slösa bort en enda euro. Det är upp till er att visa skeptiska stater och övertyga dem om det politiska och budgetmässiga mervärde som unionen ger.

(Applåder)

Anne E. Jensen, för ALDE-gruppen. – (DA) Fru talman! Till att börja med vill jag tacka de två föredragandena, Jutta Haug och Janusz Lewandowski, för deras ytterst kompetenta och professionella arbete med budgeten. Jag vill även tacka vår utskottsordförande Reimer Böge och kommissionsledamot Dalia Grybauskaitė eftersom de också har varit bra på att hitta lösningar. Budgeten är naturligtvis oerhört oflexibel. Budgetramen är oflexibel – vi överför helt enkelt inte oanvända medel från budgetramen för jordbruk till andra delar av budgeten, och den senaste tiden har kommissionen nästan gjort till vana att ifrågasätta denna bristande flexibilitet – ifrågasätta denna rigiditet. Vi bör vara tacksamma mot kommissionen för detta. Jag anser att det är bra att pröva nya vägar och vi inom ALDE-gruppen stöder helhjärtat denna budget och den lösning som har hittats för faciliteten för livsmedelsbistånd, den miljard euro som har vaskats fram för att producera mer livsmedel i utvecklingsländerna. Vi är nöjda med att det gick att hitta en lösning som inte innebar stora nedskärningar i andra program, utan att vi hämtade pengarna från flexibilitetsmekanismen och reserven för katastrofbistånd.

Dessutom gläder det mig att kommissionsledamoten försäkrar att kommissionen verkligen avser att titta närmare på strukturfondsprogrammen och att dessa kan förenklas. Under de kommande åren står vi inför en historisk uppgift som innebär att vi måste se till att de nya medlemsstaterna genomgår nödvändig utveckling. För mig är detta den viktigaste aspekten i EU-budgeten.

Längs vägen har vi naturligtvis klagat på bristen på initiativ i budgeten på energiområdet. I elfte timmen kom sedan ett memorandum i kölvattnet av den finansiella krisen. I detta angavs att även EU:s budget skulle användas för att försöka skapa tillväxt. Vi har föreslagit 5 miljarder euro till olika initiativ inom energisektorn och jag vill framhålla att vi i min grupp är redo att hitta en lösning på denna fråga – vi är redo att hitta finansiering och dessutom att arbeta snabbt. Men om vi tittar på hur de enskilda programmen ser ut – mer pengar till transeuropeiska energinät, mer pengar till forskningsprogram och mer pengar till skydd av kritisk infrastruktur, med andra ord program som vi känner väl till – bör vi även sträva efter att se till att vi gör detta på ett bra och förnuftigt sätt. Jag ser emellertid fram emot ett konstruktivt samarbete i dessa frågor och tackar kommissionsledamoten för initiativet. Det är lite synd att det har kommit så sent, men jag är redo för konstruktivt arbete i dessa frågor.

Helga Trüpel, för Vets/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Budgeten 2009 är en kompromiss, varken mer eller mindre. Som vi precis hörde är detta dessutom ingen överraskning. Budgetplanen tillåter inte några stora steg. Som det ser ut just nu är EU:s budget alltför rigid och oflexibel för detta.

Några viktiga signaler sänds emellertid ut i och med 2009 års budget. Vi har exempelvis lyckats tillhandahålla 1 miljard euro till livsmedelsbistånd – dvs. till de allra fattigaste – och förhoppningsvis går pengarna till en hållbar jordbrukspolitik i de fattigaste länderna. Vi kommer även att lägga lite mer pengar på små och medelstora företag – som är oerhört viktiga för ekonomisk utveckling – och lite mer på att bekämpa klimatförändringarna.

Vi behöver emellertid nya prioriteringar. Vi måste revidera EU:s budget och jag riktar mig framför allt till medlemsstaterna, inklusive regeringen i mitt hemland Tyskland. Vi måste reagera på krisen på kort sikt, men naturligtvis även på medellång och lång sikt. EU:s budget kan givetvis inte ersätta nationella budgetar eller nationella politiska riktlinjer, men den som inte anpassar sig till kriser kommer garanterat att misslyckas.

Nyligen såg jag en tv-sänd presskonferens med chefen för General Motors där han vädjade till den amerikanska kongressen om ytterligare lån. Hans argument var att vi behöver bygga gröna bilar och att vi måste investera i grön teknik. Han har rätt, men tyvärr har han kommit till insikt om detta lite för långsamt och lagren av osålda amerikanska lastbilar växer. Det stämmer att vår ekonomi måste omstruktureras. Om vi vill lyckas ekonomiskt de närmaste åren, både på den inre marknaden och på världsmarknaderna, måste EU tillverka nya, miljövänliga, högteknologiska ekologiska produkter.

Vi måste kraftigt minska utsläppen. Vi måste minska vårt beroende av olja. Vi måste investera mer i förnybar energi och mycket mer i forskning. Detta kommer att skapa möjligheter för nya produkter och därmed nya arbetstillfällen. Vi måste definitivt ändra vår jordbrukspolitik. Den måste kopplas till en miljövänlig energiproduktion. Även detta kommer att ge EU-jordbrukarna nya möjligheter.

Vi måste även lägga mer pengar på utvecklingsbistånd som är tydligt utformat – inte som välgörenhet, utan för att det är en intelligent, strategisk politik för att införa rättvis handel i hela världen och verkligen försöka utveckla ett strategiskt synsätt för att minska den globala välståndsklyftan. Vi måste också antligen inse att vi måste koppla tillväxt till miljöskydd och kampen mot klimatförändringarna. Vi behöver en ny modell för hur vi ser på tillväxt, och detta gäller inte bara EU utan även tillväxtekonomier som Indien och Kina, och givetvis även Förenta staterna.

Vi hoppas verkligen att den nya Obamaadministrationen kommer att medföra ett nytt sätt att tänka i Amerika och att man tänker om när det gäller Kyotoprotokollet. Detta måste emellertid även avspeglas i EU:s budget. Därför behöver vi nya prioriteringar. Vi måste besvara frågan: Varifrån kommer pengarna? Min grupp – Verts/ALE-gruppen – anser att vi behöver mer miljöskatter. Koldioxidförbrukningen måste beskattas och vi måste antligen få en skatt på flygfotogen. Detta bör stå för en stor del av EU:s budgetinkomster.

Allt vi för närvarande hör från kommissionen – dvs. varannan månad eller så – antyder emellertid att EU:s budget behöver revideras för att visa allmänheten att vi verkligen har förstått, att vi vill ha förändring, att vi behöver nya prioriteringar, att vi vill spendera mer pengar på forskning och utveckling och att vi behöver nya drivanordningstekniker.

Naturligtvis måste vi även bedriva mer forskning på dessa områden. Det kommer vi inte runt. Som vi redan har diskuterat hör spannmål hemma på tallriken och inte i tanken – något som EU också måste vara tydligt med. Under den ekonomiska krisen måste vi satsa mer pengar på utbildning. Vi måste satsa mer på Erasmus Mundus-programmet för studentrörlighet och universitetsutbyte och på livslångt lärande. Detta är enda sättet att ge ungdomar i EU nya möjligheter på den framtida arbetsmarknaden och i livet i allmänhet.

Vi måste investera mer i kulturell mångfald – detta är EU:s stora tillgång och medborgarna kommer att tacka oss för detta när de ser att EU-medel verkligen når deras närområde. Om vi vill uppträda ansvarsfullt måste vi även göra mer inom förebyggande extern politik, i stället för att bara reagera när det är för sent. Även detta ryms inom vårt politiska ansvar. Det är viktigt att agera i tid. Därför behöver vi mer resurser till stabilitetsinstrumentet.

Inför det kommande valet i juni måste vi visa EU-medborgarna att vi har förstått, att vi har mod, att vi är redo att ändra EU:s politik och att vi kan vara återhållsamma i EU:s budget. Jag hoppas och tror att medborgarna kommer att uppskatta detta när det blir dags för val.

Wiesław Stefan Kuc, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Jag välkomnar att det endast återstår ett par förslag till ändring av budgeten. Det är svårt att avgöra vem som har rätt och vi kommer inte att få veta svaret förrän i slutet av 2009. Det är tur att vi efter godkännandet av budgeten precis som alla andra år kan genomföra förändringar redan i början av året.

I går sade ordföranden för det franska ordförandeskapet, Nicolas Sarkozy, att det är mer debatt om småfrågor än om de stora frågorna. Detta betyder kanske samma sak som kommissionsledamot Dalia Grybauskaitė's uttalande om att vi i framtiden bör utarbeta en helt annan budget, att vi inte bara bör ändra budgetrubrikerna, utan se till att de integreras bättre.

Den nuvarande splittrade budgeten, som innehåller många rubriker, är inte särskilt lätt att tyda. Den tar lång tid att utarbeta och leder till mycket debatt. Den är faktiskt bara aktuell i några dagar, eller till och med bara i några få timmar. Så var fallet med 2008 års budget där man redan vid budgetutskottets första sammanträde införde korrigeringar. Istället borde man införa bredare rubriker, och ange för vilka ändamål resurserna kan användas. På så sätt skulle genomförandet av budgeten bli mycket flexiblere och både kommissionen och Europaparlamentet skulle få större möjligheter att övervaka hur medlen spenderades under hela budgetperioden, och omedelbart reagera på alla behov som kan tänkas uppkomma.

Att rådet nyligen beslutade att öka anslagen för 2008, eller beslutet att öka budgetanslagen för de kommande åren med 200–250 miljoner euro, visar att det är meningslöst med dessa årslånga debatter om detaljer i budgeten för det kommande året.

Esko Seppänen, för GUE/NGL-gruppen. – (FI) Fru talman, fru kommissionsledamot! De sammanlagda betalningsbemyndigandena i nästa års budgetförslag är lägre än någonsin. Om man följer samma betalningspolitik som de senaste åren kommer det att finnas tillräckligt med kontanter för betalningar. Kommissionen kommer inte att kunna genomföra budgeten helt och hållet.

I går beslutade parlamentet att betala tillbaka nästan fem av årets sex miljarder euro i oanvända betalningar till medlemsstaterna. En miljard lades till i nästa års budget för livsmedelsbistånd. Sedan kommissionen lade fram detta förslag har priset på livsmedel halverats, och EU kommer snart att behöva ingripa i sin egen produktion. Det finns miljontals svältande människor i världen och biståndet kommer naturligtvis att göra nytta, men på sex månader har argumenten bakom kommissionen förslag försvunnit.

Förra veckan ägnade sig kommissionen åt PR-verksamhet och propaganda i samband med budgetförberedelserna för att göra reklam för sitt program för ekonomisk återhämtning i medlemsstaterna. Detta är budgetakrobatik och en bluff. EU:s bidrag på 5 miljarder euro innebär att pengarna flyttades från en artikel till en annan utan att medlemsstaterna åtog sig att tillföra mer pengar till EU. Dessa åtgärder är inga riktiga återhämtningsåtgärder för att komma till rätta med de skador som globaliseringen har orsakat. Vi behöver kraftfulla åtgärder för att komma till rätta med problemet med "leksaker pengar". På den punkten visar EU helt enkelt inte resultat. Kommissionen och rådet är inte beredda att fatta beslut om sådana åtgärder.

Nils Lundgren, för IND/DEM-gruppen. – Fru talman! Som vanligt får vi här ett dokument som är föredömligt som parlamentariskt hantverk från dem som har förberett budgeten. Samtidigt befinner vi oss i den orimliga situationen att det vi håller på med är något som vi inte borde hålla på med. Här diskuteras nu hur vi ska spendera mer pengar. Det här parlamentet företräder inte skattebetalarna, är inte ute efter att hålla tillbaka utgifter, utan är oroligt över att det inte går åt tillräckligt med pengar. Till mer än två tredjedelar går pengarna åt till sådant som inte bara är något som vi inte borde syssla med som parlament, utan de används också för helt fel ändamål. De går fortfarande till jordbrukspolitik, till landsbygdsutveckling och till regionalpolitik, till allt sådant som hör hemma på ländernas egna bord och som de ska betala för själva.

Det talas också, med all rätt, mycket här om att 2009 blir ett krisens år i Europa, i USA, ja, de facto i hela världen, och sedan ställer man frågan: Vad ska vi göra? Här? Och jag säger: Här kan vi inte göra någonting åt detta. Länderna i EU använder kanske 40–45 procent av sina pengar till offentliga utgifter. En procent går den här vägen och till fel saker. Vi marginaliserar oss själva med detta upplägg. Tack så mycket.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Jag uppskattar verkligen skrivningarna i den resolution om EU:s allmänna budget 2009 som budgetutskottet och dess föredragande Jutta Haug har lagt fram. I texten beskrivs på ett djupgående och heltäckande sätt riskerna med nästa års budget.

Jag anser att den viktigaste frågan som fortfarande inte har lösts är budgetanslagen för att klara effekterna av EU:s plan för att hantera den ekonomiska krisens följder. Vi vet fortfarande inte hur stor omfattningen av denna kris är och i vilken riktning den kommer att röra sig. De viktigaste initiativen kommer att inriktas på hållbar utveckling, ökad sysselsättning, stöd till små och medelstora företag och stöd till sammanhållningen mellan regioner, som är av central betydelse för att stimulera ekonomisk tillväxt i EU.

Under 2009 kan vi förvänta oss att strukturfondernas och Sammanhållningsfondens resurser minskar i snabbare takt, särskilt i de nya medlemsstaterna. Därför är det bra att man betonar att budgetmyndigheterna

är skyldiga att tillhandahålla ytterligare betalningar i tid. En del av dessa betalningar skulle kunna komma från den reserv på 7,7 miljarder euro som finns för att förhindra att budgettaket i den fleråriga budgetramen överskrids. I detta sammanhang är det viktigt att anta nya åtgärder för att förenkla strukturfondernas och Sammanhållningsfondens mekanismer så att EU-länderna lättare kan använda sig av medel från dessa fonder.

Salvador Garriga Polledo (PPE-DE). – (ES) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill rikta ett särskilt tack till det franska ordförandeskapets företrädare, herr Sorel. Han har visat prov på ett utmärkt samarbete med budgetutskottet genom att närvara vid samtliga våra debatter.

Parlamentets arbete med förslaget till EU:s budget får än en gång ett tillfredsställande resultat i år. Vi har verkligen behövt den mångåriga erfarenheten av förhandlingar mellan kommissionen, rådet och Europaparlamentet. Vi vet varje institutions begränsningar och vi har lyckats nå överenskommelser i de grundläggande frågorna. Morgondagens omröstning kan därför ses som en institutionell framgång för EU.

Alla dessa år av ömsesidig förtrolighet visar oss dock att årets överenskommelse om de grundläggande frågorna inte når upp till den minimistandard som vi i normala fall borde kunna kräva.

Det stora problemet är att budgeten planerades för många månader sedan, i mars eller april, utan att man tog hänsyn till den ekonomiska och finansiella krisens oerhörda omfattning. Detta är inget ovanligt. Även vissa medlemsstater har gjort samma sak, dvs. inte planerat tillräckligt långt i förväg.

Vårt budgetförfarande är i grund och botten väldigt oflexibelt och det går inte att göra korrigeringar under förfarandets gång. Parlamentet lade fram vissa förslag vid första behandlingen som syftade till att underlätta den ekonomiska återhämtningen och ge medborgarna ett skyddsnät, framför allt genom de ändringsförslag som lades fram av PPE-DE-gruppen och ALDE-gruppen. Vissa av ändringsförslagen antogs av rådet, andra inte.

Det är först i slutet av förfarandet, efter det att förlikningen redan har ägt rum, som rådet och kommissionen till sist får lysande idéer om hur man kan använda EU-budgeten för att främja ekonomisk tillväxt. När improvisationer kombineras med nödsituationer leder detta oftast till misslyckanden.

I slutändan måste svaret på den ekonomiska krisen snarare komma på nationell nivå än på gemenskapsnivå. EU:s budget kommer tyvärr inte att vara det kraftfulla, ekonomipolitiska instrument som det borde.

Jag kan inte förstå varför man var så försiktig och återhållsam i budgetplanen under de goda ekonomiska åren 2005–2006 och att budgetpolitiken inte användes som ett sätt att bekämpa konjunktursvängningar.

Vi lamslås av de årliga taken, och vi har ingen användning för den fleråriga budgetramen under krisår.

Jag slås av en sista tanke. De två gemenskapsprogram som påverkades mest av 2006 års budgetplan – transeuropeiska nät och landsbygdsutveckling – är de program som man från Bryssels sida nu har valt för att främja ekonomisk tillväxt i EU.

Jag frågar mig därför följande: Vem bär ansvaret för de stora nedskärningarna av dessa program 2006?

Göran Färm (PSE). – Fru talman, kolleger! Som industriutskottets budgetföredragande måste jag säga att vi i utskottet på ett väldigt tidigt stadium, redan innan krisen slog till, blev överens om att vi måste få en ökad satsning på framför allt klimat- och energiåtgärder och små och medelstora företag. Till samma slutsats har vi nu kommit i budgetutskottet, och jag vill tacka föredragandena för ett ovanligt bra samarbete kring budgeten i år. Vi betonar också nödvändigheten av att satsa på gemensamma tillväxt- och infrastruktursatsningar.

Jag lyssnade på Nils Lundgren från IND/DEM för en liten stund sedan. Han har ju fullständigt missförstått detta. Det finns ingen som tror att vi skulle kunna ha en så stor EU-budget att EU självt skulle kunna motverka konjunkturinsatser. Vad vi ska göra är gemensamma saker som medlemsstaterna inte klarar av, att bygga ihop EU till en gemensam marknad, en verkligt gemensam marknad. När vi nu har tagit bort handelshindren måste vi också få en gemensam infrastruktur, inte minst en gemensam energinfrastruktur, och en gemensam forskningsverksamhet för att bli världsledande. Det är ju det det handlar om och inte att ta bort någonting från medlemsstaterna.

Jag talade för första gången i den här budgetdebatten 1999. Vad pratade man om då? Jo, om samma saker som i dag, om jobb och tillväxt, om förenkling och effektivisering, om ökad flexibilitet i budgeten för att skärpa EU:s förmåga att snabbt reagera på nya utmaningar. Men tyvärr rullar alltför mycket fortfarande på

i samma hjulspår. Därför är kommissionens initiativ i samband med återhämtningsplanen välkommet, även om det nu kom väldigt hastigt.

Jag tycker i alla fall att det viktigaste som vi kan göra nu är att åstadkomma en mer rejäl och stabil förändring av EU:s budgetpolitik. Resultaten av kommissionens öppna samråd om långtidsbudgeten visar vad det handlar om: en stabil och långsiktig satsning på tillväxt-, miljö- och klimatpolitik. Det innebär också att vi kan komma bort ifrån det läge vi har med ad hoc-insatser med ständiga revideringar av budgetplanen. Nu behövs det en annan struktur på långtidsbudgeten. Det är det viktigaste kommissionen kan göra nu. Tack.

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! I år har budgetförordningen än en gång tvingat parlamentet till tuffa förhandlingar om det sammanlagda beloppet i 2009 års budget, liksom våra prioriteringar både när det gäller att nå tillväxt- och sysselsättningsmålen – inom ramen för en välutvecklad ekonomi, men även i en global kris – och när det gäller extern politik och de politiska riktlinjer som det hänvisas till i rubrik 3: "Medborgarskap, frihet och rättvisa."

Som vi alltid har sagt, och ofta upprepat, är den fleråriga budgetramen snäv och det behövs verkligen en grundläggande reform eftersom budgetramen i framtiden i ännu högre grad än i dag kommer att göra det möjligt för oss tillgodose de många grundläggande behoven i ett utvidgat EU med 27 medlemsstater.

Ur den synvinkeln är den budget föredragandena har lagt fram i grund och botten så bra som den kan bli. Det gläder mig att kommissionsledamoten i morse meddelade att man har enats om att genomföra en grundlig översyn av den fleråriga budgetramen. Jag välkomnar hennes närvaro här och jag beklagar samtidigt att budgetministern saknas, vilket kort meddelades på den elektroniska skärmen när sammanträdet inleddes. Uppenbarligen tyckte ministern inte att han behövde delta.

När det gäller budgeten är jag särskilt glad för de insatser som har gjorts till stöd för de budgetposter som handlar om kampen mot den globala uppvärmningen, stöd till små och medelstora företag, lösningar på problemet med energiberoendet och åtgärder för ett mänskligare och mer humanistiskt Europa, som är bättre rustat att möta de grundläggande utmaningar som invandringspolitiken ger upphov till.

Jag oroar mig fortfarande för anslagen till landsbygdsutveckling och vill än en gång kritisera den betoning som läggs vid denna politik till förmån för landsbygdsområden.

Stort tack till Jutta Haug, hennes medarbetare, Janusz Lewandowski och budgetutskottets ordförande.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Fru talman! Jag vill gärna lyfta fram tre frågor i debatten.

I en tid av en ökande finansiell, och därmed ekonomisk, kris i EU är denna budget extremt liten. Åtagandena uppgår till bara lite över 1 procent av bruttonationalinkomsten, betalningarna uppgår till 0,9 procent och särskilt marginalen på 3,2 miljarder euro visar att de största medlemsstaterna inte vill finansiera EU:s viktigaste mål.

Dessutom är det mycket lätt för EU att göra ytterligare åtaganden som inte förutsågs i budgetplanen. Nyligen har ytterligare 1 miljard euro öronmärkts för att förhindra hungersnöd i tredje världen. Samtidigt har 0,5 miljarder euro utlovats för att stödja återuppbyggnadsinsatserna i Georgien. Dessa utgifter, som absolut är motiverade, gör att andra viktiga åtgärder får stryka på foten, åtgärder som EU åtog sig att finansiera långt tidigare.

När det gäller insatserna för att komma ur den ekonomiska krisen hoppas medlemsstaterna, särskilt mindre rika länder som Polen, avslutningsvis att strukturfondsmedel för att finansiera projekt ska betalas ut i förskott. Jag hoppas att denna ovanligt blygsamma budget trots allt kommer att göra det möjligt för oss att finansiera stora investeringsprojekt på detta sätt.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) Redan i oktober framhöll vi att EU:s budget för 2009 borde ha präglats av politiska åtgärder och tillhörande budgetposter för att på ett effektivt sätt kunna reagera på den förvärrade ekonomiska krisen.

I stället för att öka anslagen och inrikta dem på att främja ekonomisk och social sammanhållning och stärka arbetstagarnas köpkraft, minskar man i EU:s budget för 2009 anslagen till en lägre nivå än någonsin (4 miljarder euro mindre än det belopp som antogs i 2008 års budget). Betalningarna når inte ens upp till det belopp som planerades i den fleråriga budgetramen 2007–2013, som i sin tur var helt otillräcklig. Relativt sett är detta den lägsta EU-budgeten sedan Portugal blev medlem i Europeiska ekonomiska gemenskapen.

Genom förslaget till EU:s budget för 2009 verkar vi stödja EU:s ekonomiska återhämtningsplan och vad som tycks vara europeisk solidaritet. I verkligheten är det mottot var och en får klara sig bäst den kan som gäller, med andra ord en politik som kommer att öka skillnaderna mellan de ekonomiskt mer utvecklade länderna och sammanhållningsländerna.

Vi är i akut behov av budgetåtgärder för att effektivt stödja småskaligt jordbruk och familj jordbruk, fiskeverksamheter, textil- och konfektionsindustrin, varvsindustrin, mikroföretag och små och medelstora företag. Syftet med dessa åtgärder bör vara att värna om tillverkningsindustrin i varje enskild medlemsstat, särskilt i sammanhållningsländerna, arbetstagarnas rättigheter och anständiga löner för arbetstagare.

Jeffrey Titford (IND/DEM). - (EN) Fru talman! "Arrogans" är det ord jag tänker på när jag läser detta långa betänkande, för texten dryper av arrogans. I punkt 25 beklagas exempelvis att de tillgängliga medlen "i sin nuvarande omfattning, inte gör det möjligt för unionen att spela sin roll som en global partner". I samma punkt hänvisas till EU:s "budgetkapacitet att spela sin roll som en global partner". Vem ville att EU skulle ha en sådan roll? Varför har EU så överdrivet höga tankar om sin egen betydelse? Det som är säkert är att ingen i mitt hemland har fått möjlighet att rösta om EU:s utveckling till en global partner. Allt vi fick höra var att det var en gemensam marknad, som skulle ge billigare vin och trevliga semestrar.

Jag konstaterar också att denna "globala partner" vill att dess varumärke ska användas i all kommunikation med massorna och vill ha en massiv informationskampanj inför valet 2009. I stället för "information" läs "hjärntvätt", för EU kommer utan tvekan att beskriva sig självt som det största som hänt mänskligheten sedan upptäckten av penicillin, i stället för den groteska fiende till demokrati och tankefrihet som EU egentligen är.

Denna arrogans märks i allt EU företar sig. Det finns inget bättre exempel än hur ovärdigt och respektlöst parlamentets ledamöter behandlade president Václav Klaus, ett statsöverhuvud, vid ett möte i Prag. Jag anser att EU helt och hållet saknar demokratiskt mandat för det imperiebyggande som man drar upp riktlinjerna för i denna budget.

Jean-Claude Martinez (NI). - (FR) Fru talman! På julafton får småpojkar röda bilar för att leka brandmän med och flickor får Barbiedockor för att leka andra lekar.

På samma sätt har kommissionen och ministerrådet en liten budget att leka med när det gäller de offentliga finanserna. Vi leker därför tebjudning med budgeten. Vi ger lite till Galileo, lite till Kosovo eller lite till Palestina. Det finns till och med lite till frukt i skolorna.

En finansiell och ekonomisk tsunami sveper över bilindustrin, fastighetsmarknaden och tjänstesektorn och vi leker med en budget på 116 miljarder euro. Det är lika mycket som den spanska budgeten för 42 miljoner invånare, eller snarare 45 miljoner, och vi har 400 miljoner medborgare. Jag tänker inte ens nämna den amerikanska budgeten på 2 000 miljarder euro.

Vår kontinent håller på att gå in i en recession och vi fördelar lite brödsmlor. Vi fortsätter dessutom att tjata om regeln på 1 procent av bruttonationalinkomsten och underskott som inte får överstiga 3 procent.

Det finns två lärdomar att dra av detta. För det första, när man inte kan bedöma priset på olja, som har fallit från 100 till 40 US-dollar, medan Goldman Sachs förutspådde 200, och när man inte kan göra prognoser för de närmaste månaderna, hur kan man ha en flerårig budgetram som sträcker sig över sju år? Detta är en vetenskaplig absurditet.

Den andra lärdomen är att hela budgethistorien än en gång visar att rättsliga tak, Gramm-Rudman-Hollings-lagen i Förenta staterna, regeln om 1 procent av bruttonationalinkomsten, bara är dumheter. Offentliga finanser drivs av empirisk kunskap, inte av dogmatiska regler. Vi behövde en energibudgetplan för att ändra det ekonomiska klimatet. Denna kallades för ett stort europeiskt lån. Vi behövde utrymme för att ändra saker men i så fall skulle vi ha behövt ambition.

Talmannen. - Jag vill påminna samtliga ledamöter om att inte tala för fort eftersom tolkarna har svårt att hänga med.

Reimer Böge (PPE-DE). - (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Till börja med vill jag tacka föredragandena, Janusz Lewandowski och Jutta Haug, samordnarna, sekretariatspersonalen och gruppens personal. Framför allt de sistnämnda hade ibland en arbetsbelastning som nästan översteg gränsen för vad som är möjligt, vilket brukar vara fallet för dem varje år. Jag vill även tacka det franska ordförandeskapet för de goda och ärliga förhandlingarna. Jag inser att ordförandeskapet skulle ha varit redo att gå lite längre om

majoriteten i rådet hade tillåtit detta. Jag vill dessutom betona att kommissionen bidrog på ett mycket konstruktivt sätt till förhandlingarna. Fru kommissionsledamot! Eftersom vi har fått en sådan bra arbetsrelation skulle jag – om jag får säga det offentligt – inte motsätta mig om ni kandiderade igen nästa år.

Budgeten för 2009 är indelad i tre steg. I morgon ska vi rösta om det första steget. Vi finansierar EU:s grundläggande behov med 133,7 miljarder euro i åtaganden och 116 miljarder euro i betalningar, och har lyckats lösa problemen med livsmedelsfaciliteten med hjälp av en nödlösning: genom att ändra det interinstitutionella avtalet, använda flexibilitetsmekanismen och göra en omfördelning inom rubrik 4. Det är bra att vi har löst detta problem, men det måste också klargöras att en översyn av de befintliga utvecklingsinstrumenten i såväl budgetens avsnitt om utvecklingssamarbete som Europeiska utvecklingsfonden också ingår i paketet om vi ska kunna nå en bättre lösning och bättre utsikter på lång sikt, däribland tryggad livsmedelsförsörjning i utvecklingsländerna. Detta visar även hur viktigt och bråttom det är att framför allt göra en grundläggande revidering av rubrik 4 – "EU som global partner".

Det andra steget måste diskuteras när de ekonomiska effekterna av den antagna förklaringen träder i kraft: dvs. påskyndandet och förenklingen av de befintliga reglerna för strukturfonderna och genomförandet av landsbygdsutvecklingen. Om alla gör sin hemläxa på dessa områden under första kvartalet bör och kommer detta att resultera i tilläggsbudgetar med ökade anslag till strukturfonderna och jordbruksfonderna, vilket även kommer att främja den ekonomiska utvecklingen. Om vi sedan inte klarar att överstiga 120 miljarder euro i betalningar under året måste detta få administrativa och politiska konsekvenser. Allt annat vore ohållbart.

Den tredje punkten rör paketet för ekonomisk återhämtning. De siffror ur EU:s budget som vi diskuterar finns naturligtvis oftast längre fram i kedjan. Därför vill jag ta upp två aspekter. För det första att det är rätt och viktigt att Europeiska centralbanken görs delaktig, men på lång sikt bör det inte finnas någon skuggbudget utanför EU-budgeten. Det är oacceptabelt. För det andra att vi är beredda att garantera den föreslagna revideringen på grundval av rätt projekt och de nödvändiga förfarandena, inklusive att inom energipolitiken prioritera den sammankoppling av energinät i solidaritetsintresse som anges i Lissabonfördraget och få igång utbyggnaden av bredbandsnät i missgynnade landsbygdsområden – som ett komplement till alla de övriga nödvändiga åtgärder som redan står på dagordningen.

Costas Botopoulos (PSE). – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Till att börja med vill jag säga att det faktum att vi i dag saknar företrädare för den franska regeringen visar en annan sida av ett ordförandeskap som annars verkligen bör gratuleras för sina politiska framgångar. Denna andra sida av ordförandeskapet, som inte vill vara med och leka tillsammans med resten av oss, står även i bjärt kontrast till reaktionen från vårt utskott och föredraganden Jutta Haug, som tvärtom har varit mycket villig att delta i budgetspelet.

(EL) Mina damer och herrar! Jag anser att den budget som vi debatterar i dag och som vi kommer att rösta om i morgon innehåller en framgång, som det bara återstår att genomföra, och tre stora problem. Framgången är naturligtvis att vi har klarat, om än i sista minuten, att få in livsmedelsbiståndet i budgeten. Det behövdes verkligen och visar att EU har förståelse för de aktuella problemen.

Det finns emellertid även tre stora problem:

För det första är denna budget i ekonomiska kristider – en kris som, vilket jag skulle vilja påminna parlamentet om, inte inleddes i september 2008 som många talare har sagt eftersom vi såg varningstecken redan för ett år sedan – inte ett svar på dessa svåra omständigheter. Den saknar verklighetsförankring. Vi har mycket låga åtaganden och åtaganden som det inte alls är säkert kommer att genomföras. Det andra problemet (som flera talare redan har nämnt) är problemet med strukturfonderna. Det är otroligt att så mycket pengar i förra årets budget har kommit tillbaka från strukturfonderna och att ingenting görs för att se till att vi åtminstone till nästkommande år kommer till rätta med problemet. Hela systemet måste ses över. Det tredje problemet rör våra tvivel kring de berömda 200 miljarderna euro i ekonomiskt stöd, varav 30 kommer från gemenskapsbudgeten. Återigen finns det tyvärr inget som tyder på att vi kommer att få fram dessa pengar. Men de behövs verkligen och därför måste vi få fram dem.

Jan Mulder (ALDE). - (NL) Fru talman! Inledningsvis vill jag tacka alla berörda parter för den roll som de har spelat i detta års budgetförfarande. Än en gång har vi lyckats utarbeta en budget, den här gången för 2009. Rådet har än en gång haft sin sedvanliga ritual i form av ett endagsmöte.

En av de saker som slår mig när jag blickar tillbaka är den vikt som vissa grupper lägger vid betalningsbemyndiganden på en viss procentsats. Jag har svårt att förstå vilken betydelse det har om

procentsatsen är 0,88, 0,92 eller till och med 0,9 procent. Det viktiga är att procentsatsen är tillräcklig. Bruttonationalprodukten kan mycket väl falla nästa år, vilket innebär att procentsatsen skulle kunna bli högre än de 0,9 som vi nu har kommit överens om. Fyller detta verkligen de olika parlamentsgrupperna med tillfredsställelse? Det är mer än jag förstår. Betalningsprocentsatserna måste vara tillräckliga, varken mer eller mindre. I värsta fall kan man lägga fram en tilläggsbudget längre fram i år.

Jag vill uppmärksamma ett försöksprojekt. Som ett led i detta genomförs en undersökning om behovet av extra ersättningar efter 2013. Jag uppmanar kommissionen att ta del av detta. Om vi börjar debattera denna fråga nästa år anser jag att det är viktigt att vi vet varför vi betalar ut dessa extra ersättningar. Är det fråga om ersättningar för faktiskt utförda tjänster? Ja eller nej?

ORDFÖRANDESKAP: SIWIEC

Vice talman

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Herr talman! Jag välkomnar rekommendationerna i förslaget till Europeiska unionens budget för nästa år. Jag stöder i synnerhet den rekommendation som rör fredsprocessen i Nordirland. Finansiellt bidrag ges till programmet Peace III och till Internationella fonden för Irland.

Dessutom gläder det mig att vi genom budgeten ger finansiellt bidrag till fredsprocessen på Balkan och i Palestina. EU kommer även att hjälpa till med återuppbyggnaden av Georgien, vilket visar att EU är det största fredsprojektet i världen. Budgeten innehåller även finansiella bidrag till fattiga länder och vi försöker upprätthålla denna tradition. EU måste gå i bräsch för att genomföra millennieutvecklingsmålen till 2015.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). – (DA) Herr talman! En av de mest grundläggande uppgifter som ett parlament har är att granska finanserna. För att göra detta måste parlamentet givetvis ha möjlighet att granska de olika budgetposterna. Därför är det oacceptabelt att rådet fortsätter att visa bristande öppenhet gentemot parlamentet. I dag har vi hört att det franska ordförandeskapet inte har besvarat någon av de förfrågningar som parlamentets föredragande med ansvar för 2009 års budget har gjort. Som budgetkontrollutskottets föredragande för beviljandet av ansvarsfrihet för rådet för 2007 kan jag tillägga att rådet har varit lika ovilligt att besvara mina förfrågningar. Rådet visar därför inte bara bristande öppenhet när det gäller framtiden utan även när det gäller det förgångna. Detta är inte bara ett problem som kännetecknar det franska ordförandeskapet, det är ett problem som kännetecknar rådet i allmänhet. Deras argument är att hänvisa till den informella överenskommelsen mellan rådet och parlamentet från 1970-talet. Förlåt mig? Det var på den tiden då EU kallades EG. Då bestod EG av en handfull länder och parlamentsledamöterna valdes inte utan utsågs. Denna informella överenskommelse tillhör därför historien och saknar värde i dag. Parlamentet måste kräva öppenhet, full tillgång till information och samarbete från rådets sida.

Patrick Louis (IND/DEM). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! För fjortonde året i rad har revisionsrätten nekat att godkänna Europeiska unionens budget.

Även om revisionsrätten har lovordat kommissionen redovisningsmetoder – som ändå är en mindre viktig detalj – kommer ni att notera att endast 8 procent av EU:s konton verkligen har godkänts. Som alla förstår skulle inget privat företag kunna överleva sådan kritik. Det betyder alltså att 92 procent av EU:s budget, dvs. mer än 100 miljarder euro, fortfarande präglas av alltför stora brister och oegentligheter.

Jag citerade bara rapporten. Dessa oegentligheter åtföljs av många oansvariga ageranden. När man exempelvis tänker på att ett gemenskapsorgan som har en budget på 15,4 miljarder euro och skickar ut en valurna i rymden med sloganen "Du kan rösta var som helst", kan människor med rätta uppleva att man driver med dem.

I dessa tider, då hushållen och medlemsstaterna måste dra åt svängremmen, i en tid där Frankrike är nettobidragsgivare med 7 miljarder euro, måste vi sluta att se franska och europeiska skattebetalare som EU:s jultomtar. Annars riskerar de att förvandlas till monster i juni.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Genom att upprepa tesen om den självreglerande marknaden har EU inte bara avstått från att sätta tydliga gränser, fastställa regler och utöva tillsyn, utan har även om och om igen misslyckats med att frigöra sig från Förenta staternas finansiella marknader. EU har därför misskött sin plikt att skydda sina medborgare från globaliseringens negativa konsekvenser.

I årtal har vi fått höra att det inte fanns några pengar till det sociala området och hälsoområdet. Trots detta har man slängt ut miljontals euro på prestigeprojekt som EU:s byrå för grundläggande rättigheter, vars budget nästan har fyrdubblats trots massiv kritik från revisionsrätten. I dessa tider då medborgarna än en gång

känner sig svikna av EU inför hotet om massarbetslöshet laddar Bryssel med ett nytt ekonomiskt återhämtningspaket på 200 miljarder euro som enligt mig är rena bluffen.

I den slutgiltiga analysen kommer de anslagna beloppen troligen att vara mindre viktiga än hur lämpliga de åtgärder som faktiskt vidtas är.

Ville Itälä (PPE-DE). - (FI) Herr talman! Jag vill tacka föredragandena Jutta Haug och Janusz Lewandowski och samordnarna för deras utmärkta och mycket ansvarsfulla arbete. Jag vill också tacka budgetutskottets ordförande Reimer Böge, vars energiska insatser starkt bidrog till att resultatet blev så lyckat.

Vi lever i spännande tider. En ekonomisk kris står för dörren och vi måste fundera över hur Europaparlamentet kan sända rätt signaler till allmänheten. Jag vill tacka föredraganden Janusz Lewandowski för att han inte har utnyttjat hela ökningen på 20 procent. Det visar att vi känner ansvar gentemot skattebetalarna. Eftersom det är val till Europaparlamentet nästa år och vi kommer att få en ny ledamotsstadga har detta varit en svår utmaning och slutresultatet är utmärkt.

I Jutta Haugs betänkande vill jag bara ta upp en punkt som rör den nya budgetrubriken om strategin för Östersjön. Det har förts vissa diskussioner om detta och det gläder mig att det fattades ett beslut i frågan för detta utgör en möjlighet. Det är ett stort steg mot att förbättra tillståndet i Östersjön.

När kommissionsledamoten utarbetar sin Östersjöstrategi för nästa år är det viktigt att det även finns en rubrik för detta i budgeten. Strategier betyder ingenting om de bara finns på papper. Vi måste även fylla strategin med innehåll. Efter det att kommissionen har slutfört sitt arbete kommer det givetvis att bli lättare för oss att fylla den relevanta budgetrubriken med innehåll.

Eftersom vi vet att även Sverige, nästa ordförandeland, kommer att prioritera Östersjöstrategin är detta precis rätt tillfälle att föra in strategin i budgeten. Därför vill jag tacka alla för den uppmärksamhet som de har visat denna fråga och en av nästa års prioriteringar.

Vicente Miguel Garcés Ramón (PSE). – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har nått fram till slutet på ett svårt och komplext budgetförfarande. I morgon röstar vi och jag hoppas att vi kommer att få ett positivt resultat.

Världen genomgår en allvarlig kris med det finansiella systemet som epicentrum. Krisen har redan har smittat av sig på realekonomin. Därför krävs politiska förändringar för att ändra inriktning på vår ekonomiska modell, stoppa upplösningen av vår produktionsstruktur och förhindra en ökning av de pågående negativa sociala effekterna och klimateffekterna.

Vi måste ta på oss vår del av ansvaret och se till att 2009 års budget blir ett bra instrument som kan hjälpa oss att komma ur krisen och fortsätta på vår väg mot att skapa ett medborgarnas Europa, ett socialt Europa och ett rättigheternas Europa som lever upp till vår historia. Vi vill ha ett inkluderande Europa. Som exempel kan jag nämna att budgeten innehåller ett pilotprojekt för att underlätta integrationen av romer. Vi vill ha ett solidariskt Europa, både internt och externt, och till att börja med gäller detta EU:s grannar i syd och öst.

Jag vill även nämna budgetdimensionen i Barcelonaprocessen, nu Unionen för Medelhavet, som vi hoppas så mycket på. Vi vill ha ett EU som kan fortsätta att föda sin befolkning och som kan bekämpa svält och socialt utanförskap världen över. Målet är att främja en hållbar och fredlig utveckling för alla folk i hela världen.

Om vi antar budgeten i morgon kommer 2009 års budgets verkliga liv att börja. Sedan måste den börja användas, genomföras korrekt och vid behov revideras. Vi kommer nog att övervaka detta.

Jag passar på att önska er ett gott nytt år.

Daniel Dăianu (ALDE). - (EN) Herr talman! EU:s budget diskuteras i en tid av stigande oro för den ekonomiska kris som sprider sig bland medlemsstaterna. Krisen tvingar kommissionen, rådet och Europaparlamentet att fundera över hur EU:s budgetresurser kan användas för att bekämpa den ekonomiska nedgången.

Under dessa nya förhållanden krävs en betydligt snabbare utbetalning av medel från strukturfonderna, och kommissionens avsikter på detta område är mer än välkomna. Avsikterna måste emellertid omsättas i konkreta handlingar och det måste finnas utrymme i EU:s budget för ytterligare betalningsbemyndiganden om så behövs, vilket mycket riktigt lyfts fram i betänkandet. Detta beror för övrigt just på förenklingen av förfarandena.

För de nya medlemsstater som inte ingår i euroområdet har utrymmet för att använda budgetincentiv från sina egna resurser minskat betydligt på grund av den finansiella krisen, och kreditstramningen kommer troligtvis att bestå på de internationella marknaderna under 2009. Om vi ska kunna bekämpa den allvarliga ekonomisk nedgång som väntas finns därför ett stort behov av EU-medel och andra former av EU-stöd inom ramen för vad jag kallar "kreditförstärkning".

Givarländerna kanske uppskattar lägre utbetalningar från strukturfonderna, så att dessa fonder kan inriktas mot andra användningsområden. Men vi får inte lura oss själva. Om de nya medlemsstaterna skadas mer av denna kris än vad deras svaga ekonomier ger anledning att befara skulle detta få allvarliga konsekvenser för hela EU.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Herr talman! Dagens budgetdebatt har större betydelse än tidigare. Det är mycket som beror på unionens budget, dess storlek och hur medlen anslås, särskilt i dessa tider av allvarlig ekonomisk kris och med tanke på den annalkande livsmedelskrisen.

Utöver ekonomin och tryggad livsmedels- och energiförsörjning måste vi också inrikta oss på utvecklingen av eftersatta regioner som EU:s östra delar. Vi måste också förbättra sättet som vi förvaltar våra resurser på, inklusive förvaltningen av omstruktureringsfonder. I budgeten saknas helt uppenbart anslag till kultur, utbildning, vetenskap och fattigdomsbekämpning. Detta beror på budgetens begränsade resurser och visar att 1 procent av BNP inte räcker för att på ett ordentligt sätt ta itu med de uppgifter vi har framför oss.

Den föreslagna budgeten är omfattande och detaljerad och därför inte särskilt lättläst. Det är dags att göra något åt detta problem och i framtiden låta budgeten ha ett annat format.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Förslaget till budget för 2009 visar att EU:s konservativa politiska prioriteringar inte motsvarar EU-medborgarnas behov. I dessa tider av akut ekonomisk kris, med stigande arbetslöshet, utgör betalningarna inte ens 50 procent av EU:s åtaganden. Inte nog med att man undviker att använda utvecklingssektorn för att ta itu med problem, i vissa fall ligger anslagen kvar på samma nivå som före krisen. På säkerhetsområdet har Frontex, vars verksamhet enligt oberoende källor kränker grundläggande individuella rättigheter och friheter, inte drabbats av några budgetnedskärningar. På forskningsområdet avsätts medel till rymdforskning, vars mål är global övervakning, medan de flesta åtgärder som rör social integration, social utslagning och ungdomar däremot har fått sina anslag minskade. På jordbruksområdet följer 2009 års budget den överenskomna budgetramen, vars främsta inslag är minskade utgifter. När det gäller jordbruksutvecklingen kommer betalningarna 2009 att vara lika stora eller mindre än de åtaganden som gjordes 2007, samtidigt som andelen små och medelstora företag krymper. Detta strider mot själva titeln på budgeten och dess mål att bevara naturresurser.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Denna budget måste göra intresserade européer ledsna och jag hoppas tillräckligt upprörda för att de ska visa detta vid valet till Europaparlamentet i juni nästa år. Budgeten är ytterligare ett exempel på ett misslyckande av en union som tyvärr är helt upptagen med att förmedla följande budskap: Ja, vi har förstått!

Om man verkligen hade förstått skulle man ha tagit varje stort budgetavsnitt och granskat det grundligt – det finns konsulter och ekonomiska forskningsinstitut för detta – och bedömt det utifrån de uppsatta målen. Detta skulle ha lett fram till slutsatsen att en tredjedel, eller kanske så mycket som hälften, av budgetens 114 eller 116 miljarder euro utan problem nu kunde ha plöjts ned i denna stora kris. I stället fortsätter man att slösa bort resurser på fel områden och framför allt på att göda en otrolig byråkrati och politisk elit. Det är tragiskt för EU.

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Till att börja med vill jag gratulera föredragandena till deras utmärkta arbete. Jag skulle vilja hänvisa till budgetavsnitten om rättsliga och inrikes frågor, särskilt frågan om invandring. Här skulle jag framför allt vilja lyfta fram två punkter. För det första har vi för tredje året i rad ökat Frontex budget och det tycker jag är ett positivt tecken. Vi har inte ökat anslagen för att vi är nöjda med Frontex arbete utan faktiskt för att vi är missnöjda. Vi vill att denna byrå ska göra mer och att den ska bli effektivare. Därför har vi anslagit tillräckligt med pengar för att exempelvis se till att Frontex uppdrag till sjöss ska bli en permanent del av byråns arbete. För det andra har vi öronmärkt ytterligare 5 miljoner euro till Europeiska flyktingfonden för att inrätta ett EU-baserat program för intern omfördelning mellan EU-länder så att personer som anländer till länder som redan tar emot oproportionerligt många flyktingar kan förflyttas till ett annat EU-land. Jag syftar här på vidarebosättnings- eller omfördelningsprogram. Tack vare denna fond och dessa pengar kommer vi för första gången att kunna påbörja detta program. Jag hoppas att programmet nu kommer att komma i gång så att vi kan hjälpa de länder som tar emot oproportionerligt många flyktingar. När vi nu

har investerat pengar i dessa två områden i nästa års budget anser jag därför att vi antligen kommer att kunna göra framsteg på dessa områden.

Brigitte Douay (PSE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag vill börja med att tacka våra föredragande, som under svåra omständigheter har klarat att sammanställa denna budget för 2009, den sista budgeten före valet i juni nästa år.

Sammanhållningspolitiken, som 36 procent av denna budget går till, är ett av gemenskapens viktigaste politikområden, ett verkligt redskap för solidaritet och ekonomisk och social jämlikhet som vi måste stärka, göra effektivare och främja på ett bättre sätt. Denna politik är det mest påtagliga uttrycket för solidaritet inom EU-området, så nära regioner och medborgare som möjligt, i de områden där de bor och där EU kan tala direkt till var och en av dem. Catherine Guy-Quint har precis framhållit problemen i samband med användningen av årliga budgetar, särskilt de som rör strukturfonderna.

När det gäller sammanhållning vet alla berörda hur svårt det är att genomföra EU-fonder på fältet. Att sammanställa underlag är en komplex process som tar lång tid och som kan leda till fel som skadar de stödberättigade, bilden av EU och till och med sammanhållningspolitikens framtid. Genom att förenkla förfaranden, tillhandahålla bättre information, förbättra utbildningen om denna nya sammanhållningspolitik för de berörda nationella och lokala aktörerna, och dela med sig av sina erfarenheter och bästa praxis skulle man säkerligen kunna främja bättre användning av dessa anslag. När allt kommer omkring kan en välfungerande sammanhållningspolitik och en korrekt användning av EU-medel hjälpa oss att återupprätta förtroendet och skapa en känsla av delaktighet bland EU-medborgarna. I dessa tider och med en ökad EU-skepsis är det ännu viktigare att de känner sig delaktiga i processen. Detta förutsätter naturligtvis att vi kan öka insynen och på ett bättre sätt förklara fördelarna med denna politik ute på fältet där politiken genomförs. Detta är samtliga EU-institutioners ansvar, och de bör samverka på bästa möjliga sätt.

István Szent-Iványi (ALDE). – (HU) Herr talman! I årtal har ett allvarligt, återkommande problem med vår budget varit den stora klyftan mellan åtagandebemyndigandena och de faktiska utbetalningarna. I år har denna skillnad växt till en oacceptabel nivå som hotar tilltron till hela budgetförfarandet. Att detta sker 2009, som präglas av en ekonomisk och finansiell kris, är helt oacceptabelt. Det är upp till kommissionen och medlemsstaterna att tillsammans påskynda och förenkla utbetalningarna och på så sätt återupprätta förtroendet för EU:s budget.

För det andra tackar jag mina kolleger för att de har ställt sig bakom de många viktiga rekommendationer som jag gjorde till budgetpaketet. Paketet består av fem huvudprioriteringar: det senaste inom miljöskydd (däribland en tioprocentig ökning av anslagen till programmet Life), innovativ affärsutveckling, korruptionsbekämpning, progressiv socialpolitik och en kraftig utökning av världens största studentutbytesprogram, Erasmus Mundus. Eftersom jag anser att detta är viktiga frågor tackar jag så mycket för ert stöd.

Avslutningsvis måste jag varje år uppmärksamma att finansieringen av våra utrikespolitiska mål är otillräckliga. I nästa års budget är detta till och med ännu tydligare. Det är endast med hjälp av kreativ bokföring som vi kan säkra anslagen till de viktigaste målen. För att mildra denna olyckliga situation måste vi göra en ordentlig, heltäckande halvtidsöversyn. Annars kommer det att bli svårt att ta EU:s ambition att bli en global aktör på allvar.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! EU:s budget inleds med en nolla: 0,89 procent av bruttonationalinkomsten ska spenderas i form av betalningar nästa år – 116 miljarder euro. Nationella budgetar har i allmänhet två siffror före decimaltecknet. Vi har de senaste åren visat att vi kan uppnå en hel del genom att använda skattebetalarnas pengar på ett ytterst sparsamt sätt.

Just nu genomgår vi emellertid en budgetkris och jag tror inte att de 5 miljarder euro som kommissionen har föreslagit kommer att räcka för att ge tillräckligt med skjuts åt ekonomin. Tillsammans med rådet bör vi denna gång därför försöka avstå från att skicka pengar fram och tillbaka och överföra medel tillbaka till medlemsstaterna. Parlamentet bör enhälligt anta ett paket som innefattar transeuropeiska nät, forskning och utveckling, Europeiska teknikinstitutet, Eureka, Erasmusprogrammet och utbildning. Vi bör sätta oss ned tillsammans för att snabbt och effektivt sammanställa ett paket som verkligen kommer våra små och medelstora företag till del.

Just därför insisterar parlamentet på införandet av en separat budgetpost för småföretagsakten, och framför allt en budgetpost för klimatförändringar. Framför allt på energiförsörjningsområdet finns det möjlighet att

omgående inleda ett intensivt program så att vi kan lansera en stor offensiv mot den annalkande, extrema massarbetslöshet som vi är på väg mot nästa år, och på så sätt hålla uppe sysselsättningsnivåerna.

När allt kommer omkring är ändå två tredjedelar av våra arbetstagare anställda i små och medelstora företag – som står för 50 procent av vår bruttonationalprodukt – och miljontals nya arbetstillfällen skulle kunna skapas i dessa företag genom åtgärder på energiförsörjningsområdet.

Vladimír Maňka (PSE). – (SK) Jag vill tacka Jutta Haug, Janusz Lewandowski och samordnaren för deras utmärkta arbete. De känner dessutom säkert till att det är ändringar på gång under budgetåret 2009 och vi måste reagera på utvecklingen av den finansiella krisen på ett flexibelt sätt.

På det sammanhållningspolitiska området måste vi visa flexibilitet när det gäller att säkra nödvändiga resurser. Vi måste vara redo att i ett tidigt ske tillhandahålla ytterligare betalningar från budgetresurserna, framför allt om strukturfonderna genomförs i snabbare takt.

För de nationella ekonomier i de nya medlemsstater som har relativt låga nivåer av ekonomisk utveckling ger sammanhållningspolitiken en möjlighet att snabbare komma ikapp industriländerna. Framför allt i dag, i dessa tider av finansiell kris, är det viktigt för oss att använda detta instrument på ett effektivt sätt. Analytiker i vissa medlemsstater har beräknat vilka negativa effekter försenade betalningar skulle få för sysselsättningen, produktiviteten och den ekonomiska tillväxten i dessa regioner. Om vi hade kunnat fördela de finansiella resurserna i den takt som förutsågs i den fleråriga budgetramen skulle de nya medlemsstaternas produktivitet ha varit två procent högre än vad den faktiskt är i dag, den ekonomiska tillväxten skulle ha varit två procent högre och sysselsättningsgraden en procent högre. Därför bör vi stödja sammanhållningspolitiken som är en central faktor för att främja målmedvetna makroekonomiska riktmärken i EU.

De olika graderna av byråkrati i olika medlemsstater har en negativ inverkan på fördelningen av finansiella resurser. Därför måste vi i EU rent allmänt minska byråkratin vid fördelningen av EU-medel.

Ni önskar säkert att vi skulle kunna angripa dagens globala problem utifrån principerna om solidaritet och på gemenskapsnivå. Därför måste vi se till att det även i framtiden anslås tillräckliga resurser till sammanhållningspolitiken.

Jean Marie Beaupuy (ALDE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Många av mina kolleger har påpekat, till och med just nu, att budgeten har brister, särskilt på strukturfondsområdet. Därför är det viktigt att vi åtgärdar denna situation genom lämpliga, konkreta åtgärder. Det gläder mig att budgeten innehåller ett belopp på två miljoner euro till Erasmusprojektet för lokala och regionala förtroendevalda, ett projekt som jag själv föreslog för flera månader sedan.

Att denna post infördes i budgeten är en direkt följd av de specifika förslagen i mitt betänkande om styrelseformer som antogs av en stor majoritet här i parlamentet i oktober förra året.

För att genomföra vår regionala utvecklingspolitik på ett effektivt sätt räcker det inte att anta förordningar och budgetar. Det är viktigt att de förtroendevalda som förvaltar lokala och regionala projekt genom sina kunskaper blir en verklig drivkraft för att nå Lissabon- och Göteborgsmålen. Med detta Erasmusprogram för förtroendevalda på lokal och regional nivå kan vi stärka banden mellan enskilda personer och framför allt se till att strukturfonderna används på ett snabbare och effektivare sätt.

Många sammanslutningar av förtroendevalda har redan meddelat mig att de är entusiastiska inför detta Erasmusprogram för förtroendevalda på lokal nivå. Vi kommer dessutom att med stöd från generaldirektören för regionalpolitik kunna lansera detta nya instrument och därmed tillämpa mottot *"Tänk globalt, agera lokalt"*.

Valdis Dombrovskis (PPE-DE). – (LV) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! När det gäller förslaget till Europeiska unionens budget för 2009 vill jag betona att det viktigaste i denna budget inte är det som har gjorts utan det som fortfarande återstår att göra. Förslaget till EU:s budget för 2009 innehöll redan en minskning av betalningsbemyndigandena med tre procent jämfört med i år. Kommissionen har dessutom lagt fram ett förslag om att minska betalningsbemyndigandena ännu mer – med 3,5 miljarder euro i år och 1,1 miljarder euro nästa år. Jag betvivlar att minskningen av betalningsbemyndiganden i EU:s budget är det bästa sättet att komma ur den finansiella och ekonomiska krisen. När det gäller prioriteringarna i den europeiska återhämtningsplanen, dvs. de fastställda strukturfonds- och sammanhållningsåtgärderna, förenklingen av förfarandena för fonden för landsbygdsutveckling och påskyndandet av fondfinansiering, förskottsutbetalningar av EU-medel och en ökning av andelen projekt som EU är med och finansierar, avspeglas fortfarande inte dessa prioriteringar i storleken på betalningsbemyndigandena i EU:s budget för 2009. Sanningen är emellertid att huruvida vi ska se nästa års budget som ett lyckat svar från EU:s sida på

den finansiella och ekonomiska krisen kommer att bero på just dessa åtgärder och på frågan om i vilken utsträckning dessa verkligen kommer att öka utbetalningarna. Jag hoppas att EU-institutionerna kommer att visa sin förmåga att snabbt reagera på utmaningar och att de inte ska dras in i den sedvanliga byråkratin. Rent generellt bör vi välkomna kommissionens förslag om att anslå ytterligare 5 miljarder euro för att stärka EU:s konkurrenskraft. Däremot är det svårt att förstå varför pengarna tas från den källa som de gör – från den gemensamma jordbrukspolitikens resurser. Om vi kan avvara 5 miljarder i EU:s gemensamma jordbrukspolitik, varför gör inte kommissionen någonting för att garantera rättvis konkurrens på den inre marknaden för jordbruksprodukter och för att åtminstone delvis jämna ut de skillnader som råder mellan nivåerna på det direktstöd som betalas ut till jordbrukarna i de olika EU-medlemsstaterna? Tack för er uppmärksamhet.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag vill inleda med att gratulera föredragandena och lyfta fram de utomordentliga insatser de har gjort för att på en mycket hög nivå hantera förfarandet för att anta budgeten.

De gjorde sitt yttersta för att få så stora åtagandebemyndiganden och betalningsbemyndiganden som möjligt, och samtidigt hålla sig inom de tillåtna taken i den fleråriga budgetramen. Naturligtvis saknas inte utmaningar. Vi skulle kunna betrakta denna budget som ett första svar från EU:s sida på den internationella finansiella och ekonomiska krisen. Det är det som gör det så svårt.

Det är naturligt för oss att betrakta budgeten utifrån våra nyckelprioriteringar för EU:s politik. När det gäller prioritering 1B, som rör hållbar utveckling, sammanhållning för tillväxt och sysselsättning, kommer det tyvärr inte att finnas tillräckligt med resurser för att hantera medlemsstaternas stora, högprioriterade projekt. Det är framför allt Sammanhållningsfonden som har till uppgift att ge de ekonomiskt svagare medlemsstaterna stöd för att hjälpa dem att lösa sina infrastrukturproblem, stärka deras konkurrenskraft och nå en högre grad av regional utveckling.

Sammanhållningsfonden bidrar till att öka levnadsstandarden, särskilt i de nya medlemsstaterna. Om dessa länder inte tilldelas några medel kommer deras framstegstakt att bli långsammare, särskilt i kristider. Därför vill jag rikta allvarlig kritik mot vår oförmåga att hjälpa till på detta område genom budgeten. Hur budgeten genomförs är också viktigt. Den inledande debatten om förenkling av förfarandena för att öka genomförbarheten och minska risken för oegentligheter och missbruk måste snabbas på. Dessutom måste vi minska klyftan och öka betalningsnivåerna.

Förslaget om att se över den fleråriga budgetramen är ingen dålig idé och innebär en möjlighet att anslå extra medel till tillväxt 2009–2010. Syftet med att uppnå ett koldioxidsnålt samhälle är gott men knappast avgörande. Vi måste visa mycket större flexibilitet.

Avslutningsvis anser jag att vi bör anta budgeten, men att detta bör åtföljas av förebyggande åtgärder för att hantera den finansiella och ekonomiska krisen. Även om det är svårt att enas om detta är det både viktigt och nödvändigt. Vi måste stödja detta arbete.

Kyösti Virrankoski (ALDE). – (FI) Herr talman! Först och främst vill jag tacka föredragandena Jutta Haug och Janusz Lewandowski för deras utmärkta arbete. Jag vill även tacka kommissionsledamot Dalia Grybauskaitė och hennes närmaste medarbetare, Luis Romero, för deras utmärkta samarbete hela året. Jag vill också tacka ordförandeskapet för dess konstruktiva deltagande i utarbetandet av budgeten.

Jag vill bara ta upp en fråga, nämligen strukturfonderna. I år betalade vi tillbaka pengar till medlemsstaterna, i en eller annan form, i form av oanvända anslag. I ändringsbudget nr 2 omfördelade vi 2,8 miljarder euro och i ändringsbudget nr 9 betalade vi tillbaka 4,5 miljarder euro i oanvända anslag.

Därför är det uppseendeväckande att kommissionen föreslår ett återhämtningspaket på 5 miljarder euro, samtidigt som den inte ens har använt de budgeterade medlen för strukturpolitiken. Orsaken är det mycket komplexa kontroll- och övervakningssystemet. I många länder har detta fortfarande inte godkänts.

Europaparlamentet föreslog en gemensam resolution vid förlikningen där man skulle ha erkänt behovet av förenkling och förekomsten av strukturella brister. Kommissionen och rådet ville inte ställa sig bakom denna resolution. Europeiska rådet har emellertid precis lagt fram ett nästan identiskt förslag och det måste framhållas att det verkligen finns ett stort behov av förenkling och större effektivitet.

Margaritis Schinas (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Denna budget är den sista under denna valperiod och den första budget som vi röstar om sedan den finansiella krisen drabbade oss. Därför är den särskilt betydelsefull: det är en budget som EU-medborgarna kommer att nagelfara mycket noga.

Personligen tycker jag att budgeten lämnar en bitterljuv eftersmak. Den innehåller vissa lyckade avsnitt, men har även sina mörka sidor. För mig är det en framgång att vi har klarat av, om än marginellt, att öka betalningsbemyndigandena i förhållande till rådets ståndpunkt, att vi relativt sett har tagit fram mer resurser till konkurrenskraften, miljön och säkerheten och att vi för första gången har en separat post för att hantera olaglig invandring vid EU:s sydliga gränser. Mitt eget hemland och andra länder tar nämligen varje år emot tusentals desperata människor som försöker ta sig in i Europa via dess sydliga gränser. Av alla dessa skäl har vi orsak att vara nöjda.

Däremot är jag mycket besviken på att vi med denna första krisbudget inte kunde sända ut ett budskap om att EU både kan och vill. Av sammanlagt 200 miljarder euro funderar vi fortfarande på hur vi ska spendera 5 miljarder. Vissa medlemsstater vill ha tillbaka dessa pengar i stället för att låta dem gå till åtgärder för att stärka konkurrenskraften. Det är en förlorad möjlighet. Jag anser att vi kunde ha gjort mer i år. Jag hoppas fortfarande att rådet, som vanligtvis vill betala tillbaka överskott till de nationella ministerierna, gör ytterligare en kraftansträngning så att vi åtminstone nästa år får se en mer ambitiös strategi.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Herr talman! Jag gratulerar föredraganden Jutta Haug till hennes utmärkta arbete, och även flera kolleger till deras bidrag. Jag vill tala om fiskerisektorn och positiva och negativa aspekter i samband med denna.

De totala anslagen är mer eller mindre lika stora som förra året. Detta är negativt eftersom anslagen i tidigare budgetar redan motsvarade de miniminivåer som krävs för att genomföra en gemensam fiskeripolitik och en havspolitik som har de resurser som krävs. Minskningen av betalningsbemyndiganden och att inte tillräckligt stor hänsyn tas till de yttersta randområdenas behov och särdrag är också negativa aspekter.

Ökningen av det externa ekonomiska trycket på grund av den nuvarande finansiella krisen och kraftiga svängningar i bränslepriset förvärrar det befintliga tryck som en underdimensionerad flotta och erodering av resursbasen har lett till.

Även om kommissionen föreslår en omstrukturering av fiskerisektorn i linje med den nuvarande makroekonomiska situationen behövs konkreta åtgärder för att hjälpa EU:s fiskeflotta att överleva och för att hjälpa de personer att försörja sig som arbetar så hårt för att se till att vi har tillgång till ett av de grundläggande livsmedlen.

Jag välkomnar att man som en förberedande åtgärd har antagit mitt initiativ om att till en kostnad av 4 miljoner euro inrätta ett observationsorgan som ska övervaka fiskpriserna. Jag välkomnar också att förvaltningen av fiskeresurserna har fått ökade anslag, att det inte ska vara obligatoriskt att bidra till internationella projekt, betydelsen av förstärkt dialog inom den oerhört viktiga fiskerinäringen – som vi konstaterade när fiskeriutskottet besökte Madeira, ett av de yttersta randområden som tillhör Portugal – pilotprojektet om nätverkande, utbyte av bästa praxis och ingåendet av det sjätte ramprogrammet. Att anslagen till samarbetet på det bioekonomiska utvecklingsområdet, gemenskapens kontrollorgan för fisket och den förberedande åtgärden om EU:s havspolitik har bibehållits är också positivt.

Till sist måste jag välkomna att kommissionen har inrättat en budgetpost, även om det fortfarande inte har anslagits några medel till den, för ett tillfälligt finansiellt instrument för att anpassa fiskeflottorna till de ekonomiska följderna av stigande bränslepriser. Detta är ett skäl till ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) Som jag förklarade redan vid första behandlingen i oktober, som föredragande för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, välkomnar jag EU:s budget för 2009 av flera skäl. Bara det att det nästa år kommer att anslås 14 miljarder euro till miljöskydd, bevarandet av naturen och framför allt till Life+-målen är viktigt och positivt. Dessutom är det värt att notera att detta belopp är cirka 10 procent högre än förra året, vilket är ett tydligt tecken på att ingen i dag ifrågasätter hur viktigt detta område är, framför allt kampen mot klimatförändringarna. Det sistnämnda ämnet är dessutom en av budgetprioriteringarna för nästa år. Allt detta är naturligtvis nära kopplat till omröstningen kl. 12.00 i dag, när vi kommer att fatta beslut om klimatpaketet.

Även om dessa förslag till direktiv i många avseenden inte kommer att motsvara våra ursprungliga förväntningar är de ambitiösa jämfört med de förslag som kommissionen offentliggjorde i januari förra året. Det kommer att krävas både pengar och politisk vilja för att uppfylla de mål som anges i dem. Det rör sig om små belopp, men det är värt att framhålla att värdet på de pilotprojekt som kommer att inledas nästa år uppgår till 7,5 miljoner euro. Det konkreta arbetet, däribland utarbetandet och offentliggörandet av

anbudsinfordringar, förväntas vara klart i början av nästa år, men kommissionen har vid flera tillfällen antytt hur viktigt den anser att genomförandet av dessa projekt är och har garanterat sitt fulla stöd. Sedan sammanträdesperioden i oktober är Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (EFSA) det enda organ som inte har gjort några konkreta framsteg. Vi rekommenderar att reserven på 10 procent behålls även i fortsättningen, men jag hoppas att även detta problem snart kommer att lösas. Det var mina observationer och rekommendationer, som i huvudsak är identiska med dem som gjordes vid första behandlingen. Jag uppmanar mina kolleger att rösta för även vid andra behandlingen. Jag vill även passa på att gratulera Jutta Haug till betänkandet. Tack så mycket.

Maria Martens (PPE-DE). - (NL) Herr talman! Till att börja med vill jag gratulera föredraganden Jutta Haug. Vi har haft en mycket bra arbetsrelation och vi i utskottet för utveckling är nöjda. Tre punkter var viktiga för oss. För det första att livsmedelskrisen skulle tas upp, och det gläder oss att utskottets förslag har anpassats och att man har nått en kompromiss som har fått parlamentets och rådets stöd och som innebär att 1 miljard euro kommer att anslås för att möta livsmedelskrisen.

Det viktigaste i slutändan är att vi hittar en varaktig lösning, dvs. tryggad livsmedelsförsörjning i utvecklingsländerna, och det är det vårt försöksprojekt handlar om. Ett stort problem i samband med detta är att småjordbrukare inte har tillgång till mikrokrediter. Det är svårt för dem att få tag på utsäde och gödsel och att investera i bevattningsanläggningar om de inte kan betala i förskott. Därför är det glädjande att vi har fått så stort stöd för vårt förslag om mikrokrediter till småjordbrukare och vi hoppas att utskottet är villigt att genomföra detta försöksprojekt.

När det gäller utvärderingen får vi ta emot mycket av kritik mot utvecklingssamarbetet i dessa tider. För att få stöd för detta måste vi inte bara förklara vad vi avsåg, utan framför allt vad vi har uppnått. Tyvärr är utskottets betänkanden fortfarande allt för fixerat vid avsikter. Därför har vi efterlyst större kapacitet i utskottet så att man kan utvärdera resultaten. Vi välkomnar att parlamentet stöder dessa förslag.

För det tredje fortsätter vi att argumentera för ökade anslag till utrikesutgifter i kapitel 4 i budgeten. Om vi vill förverkliga våra ambitioner och skyldigheter – vilket är motiverat i fråga om Kosovo, Mellanöstern osv. där huvudfrågan inte bara är utvecklingssamarbete utan även konfliktlösning – är det uppenbart att vi behöver ökade anslag och större flexibilitet.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag har två korta kommentarer. Jag vill tacka föredraganden för hennes betänkande.

När det gäller utvecklingsbiståndet är det viktigt att påpeka att även om förfarandet för att få fram 1 miljard euro var ödesdigert är det positivt att EU gör något för att reagera på ett problem. Det bör emellertid uppmärksammas att varupriserna fastiskt har fallit, och det har även energipriserna gjort. Om pengarna spenderas på rätt sätt kommer denna miljard euro därför att göra mycket större nytta än vi hade hoppats. Vi måste kontrollera att pengarna går till avsedda ändamål och dit behoven är som störst, nämligen ute på fältet, och att de används för att producera livsmedel på platser som är lämpade för detta syfte.

Min andra kommentar rör också jordbrukssektorn, men mer sektorns framtid än just denna budget. Vissa kommentarer som kommissionsledamoten har gjort om den så kallade bristen på mervärde när det gäller anslagen till jordbruket gör mig lite orolig. Jag vet att vi kommer att få tillfälle att diskutera detta längre fram, men det måste bli en intensiv och livlig debatt. Jag anser att det bästa för EU:s jordbrukare är en gemensam jordbrukspolitik, inte en politik där medlemsstaterna kan välja och vraka mellan olika beståndsdelar. De som förlorar på detta är medborgarna, som drabbas av sämre livsmedelskvalitet och livsmedelssäkerhet.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Godkännandet av budgeten innebär alltid en konflikt mellan våra förväntningar och verkligheten. Budgetramen är inte särskilt flexibel och det är svårt att omfördela resurser. Även om det är viktigt med en stabil finansiering av vissa specifika verksamheter innebär detta samtidigt att det är svårt att reagera på en verklighet som hela tiden förändras.

Under de rådande omständigheterna avspeglar den nuvarande budgeten inte de önskemål som många Europaparlamentsledamöter hade, exempelvis behovet att motverka den växande ekonomiska krisen eller att finansiera ny teknik som ska användas för att förbättra miljön och bekämpa klimatförändringarna. Budgeten uppfyller inte ungdomars, skolelevers eller studenters förväntningar på finansiellt stöd till ungdomsutbyte, tillgång till utbildning och utlandsstudier.

Avslutningsvis anser jag att budgetarna och budgetplanerna under flera år har varit mer inriktade på att fortsätta föregående budgetplaner och mål, snarare än att reagera på aktuella och framtida utmaningar. Därför behöver vi en regelbunden översyn av budgetplanen. Sju år är för lång tid för budgetplanering.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag vill ta upp en fråga som min österrikiske kollega Paul Rübig nämnde för en liten stund sedan. Vi spenderar mindre än 1 procent av EU:s bruttonationalprodukt på EU och kräver samtidigt att EU ska klara fler och fler uppgifter för fler och fler medlemsstater. Det går inte ihop! Därför är det verkligen otroligt att vi har gått på sparlåga i så många år. Vi har inte bara använt våra medel sparsamt utan finansministrarna har dessutom krävt pengar tillbaka och låtit dem tillfalla sina nationella budgetar i slutet av året.

Det finns tillräckligt med nya uppgifter som vi borde spendera våra pengar på. Det finns även uppgifter som inte på många år har fått de budgetanslag som de borde. Utgifterna för EU:s informationspolitik bör ökas ordentligt om vi verkligen vill föra EU närmare medborgarna. Det finns en rad uppgifter på student- och praktikantutbytesområdet där EU skulle kunna bli mer delaktigt.

Jutta Haug, föredragande. – (DE) Herr talman! Jag vill tacka alla ledamöter som har deltagit i debatten här i kammaren och bidragit med sina anföranden, även om 2009 års budget för vissa bara var ett tillfälle för att tala i allmänhet, men inte om debattfrågan. Framför allt vill jag tacka de ledamöter som har varit med oss från start till mål och som deltog i debatten.

Den återhämtningsplan för Europa som kommissionen har lagt fram har tagits upp i många anföranden, och tynger mångas tankar. Jag kan bara upprepa vad jag sagt så många gånger tidigare: drivkraften för medlemsstaternas ekonomier är EU:s sammanhållningspolitik. Om vi ser till att genomföra denna på ett ordentligt och ärligt sätt kommer vi att kunna gå framåt och detta kommer utan tvekan att betyda mindre ekonomiska problem nästa år. Naturligtvis klarar vi oss inte på 116 miljarder euro i betalningsbemyndiganden, men hela parlamentet är redo att garantera relevanta betalningar i kompletterande budgetar och tilläggsbudgetar.

Kommissionen har naturligtvis rätt när den säger att budgeten alltid är en kompromiss. På den punkten skiljer sig 2009 års budget inte från sina föregångare. Vi har varit tvungna att tillåta rådet dessa låga betalningsbemyndiganden, kommissionen har varit tvungen att tillåta oss att omfördela 700 miljoner euro till regional utveckling, och vi har fått skära i våra prioriteringar. Trots detta har vi lyckats behålla en stor del av dessa prioriteringar: mer pengar till åtgärder för att bekämpa klimatförändringarna, mer pengar till den sociala dimensionen när det gäller att skapa mer och bättre arbetstillfällen och mer stöd till små och medelstora företag. Vi har uppnått allt detta och det tackar jag mina kolleger för. Tack så mycket!

(Applåder)

Janusz Lewandowski, föredragande. – (PL) Herr talman! I det avsnitt av budgeten som jag ansvarar för är det bara den punkt som rör framtiden för Lissabonfördraget som fortfarande är oklar. Om Lissabonfördraget träder i kraft ändras parlamentets befogenheter och detta skulle kunna inverka på budgeten. Med tanke på att de övriga problemen har lösts ställer jag mig bakom de föregående talare som har begärt en översyn av budgetplanen. Detta är något som vi utan tvekan hade behövt redan under den nuvarande planens andra år för att kunna finansiera EU:s internationella mål och åtaganden.

Tyvärr innehöll förlikningen med rådet dessutom förhandlingar som rörde miljontals euro, samtidigt som miljarder euro utlovades i ett gigantiskt krispaket. Därför kommer den budget som vi förmodligen godkänner i morgon att bli föremål för fler ändringar än någonsin.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Talarna var så disciplinerade att vi har blivit färdiga i god tid. Det är ett gott tecken för den framtida budgetdisciplinen.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, torsdagen den 18 december 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (EN) Vi borde liksom föredraganden bekymra oss över de negativa effekterna av den globala konjunkturnedgången för EU-medborgarna. Vi borde särskilt inrikta oss på våra mest missgynnade medborgare, de som utan tvekan kommer att drabbas värst av det finansiella kaosets konsekvenser. Unionen borde maximera sina insatser för att underlätta tillgången till de tillgängliga resurserna

för mottagarna på plats – inom taket för den antagna fleråriga budgetramen för 2007–2013 – och vi borde därför särskilt förbättra och förenkla åtgärderna för att påskynda genomförandet av struktur- och sammanhållningsfonderna. De låga betalningsnivåerna vid genomförandet av sammanhållningspolitiken återspeglar faktiskt inte de verkliga behoven med tanke på de utmaningar som den nuvarande ekonomiska krisen innebär. Sammanhållningspolitiken är unionens främsta solidaritetsinstrument och har stor betydelse för att hantera de negativa effekterna av en global kris av denna omfattning.

(Sammanträdet avbröts kl. 10.50 och återupptogs kl. 11.30.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

4. Fibromyalgi (skriftlig förklaring): se protokollet

*

* *

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Herr talman! I går hindrades ett stort antal inbokade besökare från att komma in i parlamentet. Jag vill särskilt tacka parlamentets tjänsteavdelningar, som försökte släppa in besökarna trots motstånd från polisen. Polisen tillät dock inte detta eftersom besökarna bar röda jackor. Jag vet inte vem som är rädd för röda jackor. En av våra ledamotskolleger tvingades också att ta av sig sin jacka för att bli insläppt i parlamentet.

Jag vill att vi lämnar in ett klagomål till polisen och talar om för dem att det är förbjudet att hindra besök. Jag vill upprepa att parlamentets tjänsteavdelningar försökte släppa in inbokade besökare i parlamentet men att polisen förhindrade detta, trots att besökarna uppträdde fredligt. Jag vill att vi informerar polisen om att parlamentet inte bör bemötas med ett sådant motstånd.

Talmannen. – Tack så mycket, herr Swoboda! Vi ska undersöka saken. Tack för ert inlägg.

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Herr talman, tack för ordet. Jag vill bara varmt välkomna Mohamed Abdelaziz, president för Västsahariska arabiska demokratiska republiken och generalsekreterare för Polisariofronten, och hans åtföljande delegation. De har återvänt till parlamentet för att påminna oss om betydelsen av att skydda deras folks rättigheter och självbestämmande.

Jens Holm, för GUE/NGL-gruppen. – Herr talman, jag talar å hela min grupps vägnar. Vi motsätter oss det förfarande som nu har föreslagits. Vår ordförande Francis Wurtz har redan sagt på mötet mellan gruppordförandena att det här är helt oacceptabelt. Omröstningen om klimatpaketet, en av de viktigaste omröstningarna det här året, borde gå till på samma sätt som alla andra omröstningar. Det är odemokratiskt och det är förfärligt att vi inte röstar på varje betänkande för sig. Vi måste få rösta på varje betänkande i sig och vi måste få ha rätt att lägga fram ändringsförslag som vi röstar på.

Riv upp det här förslaget, och låt oss rösta på varje betänkande för sig och låt oss rösta på de ändringsförslag som är lagda, tack!

Talmannen. – Alla har rätt att framföra sin åsikt här i parlamentet och majoriteten bestämmer.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman! I slutet av den fem timmar långa debatten om klimat- och energipaketet i går fick parlamentet ett genomtänkt svar för ordförandeskapets räkning från minister Jean-Louis Borloo och för kommissionens räkning från kommissionsledamöterna Stavros Dimas och Andris Piebalgs. Trots att 50 eller 60 ledamöter hade deltagit i debatten talade ministern och kommissionsledamöterna inför en församling med fyra ledamöter.

Jag anser att detta är ohövlighet mot såväl kommissionen som ordförandeskapet, och att det minskar parlamentets inflytande. Jag vill be er att diskutera med partiledarna om vi borde överväga sanktioner mot ledamöter som deltar i debatterna, men som inte orkar komma hit för att höra kommissionens och ordförandeskapets svar.

(Applåder)

Talmannen. – Herr Davies! Jag håller helt och hållet med er i sakfrågan, men var snäll och se till att ledamöternas närvaro kan garanteras, däribland genom att kontrollera saken med er grupp.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag har en fråga som rör gårdagens debatt med det franska ordförandeskapet. Det finns gruppordförande som har viktiga saker att säga i denna viktiga debatt, vilket är helt i sin ordning. Men det finns också gruppordförande, som alltid är desamma, som drar över på tiden med en eller två minuter som en allmän regel.

Kanske kunde man bara dra av denna tid från deras grupptid, eftersom man på så sätt inte ändrar vad som faktiskt är en korrekt fördelning av talartiden?

5. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

5.1. Förnybar energi (A6-0369/2008, Claude Turmes) (omröstning)

5.2. Handel med utsläppsrätter för växthusgaser (A6-0406/2008, Avril Doyle) (omröstning)

- Före omröstningen:

Markus Pieper (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Min motivering är följande: Det hölls tyvärr ingen plenardebatt om systemet för handel med utsläppsrätter, så vi hade inga resultat att ta med oss till trepartsmötet. Trepartsförhandlingar endast med utgångspunkt i yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet är inte representativt för parlamentet. Nu förväntas vi stödja ändringsförslagen till kommissionens förslag, men vad vi i dag förväntas fatta beslut om är en direkt motsvarighet till rådets dokument. Inte en enda av parlamentets ändringar har införlivats, inte ens ett kommatecken. Vad är skälet till denna tidspress? Vi talar trots allt om en period från 2013 och framåt.

Med förslaget om systemet för handel med utsläppsrätter i dess nuvarande form kommer bristande överensstämmelse och stigande kostnader att hinna ifatt oss. Frågan om handel med utsläppsrätter är det viktigaste industripolitiska beslutet på många år, om inte årtionden framöver. Vi är inte beredda att lämna vår demokratiska rätt till medbestämmande i parlamentets kapprum. Vad har många ledamöter, när allt kommer omkring, framgångsrikt kämpat för här i parlamentet i nästan 30 år? Har de kämpat för att få se klimatpolitiken lämnas nästan uteslutande till rådet genom ett förenklat förfarande? Som valt parlament vill vi vara delaktiga i den demokratiska debatten, särskilt med tanke på konsekvenserna av våra handlingar. Tack så mycket.

(Förslaget förkastades.)

5.3. Gemensamma insatser för att minska utsläppen av växthusgaser (A6-0411/2008, Satu Hassi) (omröstning)

5.4. Geologisk lagring av koldioxid (A6-0414/2008, Chris Davies) (omröstning)

5.5. Övervakning och minskning av växthusgasutsläpp från bränslen (transporter på vägar och inre vattenvägar) (A6-0496/2007, Dorette Corbey) (omröstning)

5.6. Utsläppsnormer för nya personbilar (A6-0419/2008, Guido Sacconi) (omröstning)

- Efter omröstningen:

Avril Doyle, föredragande. – (EN) Herr talman! Som föredragande hade jag velat få ordet innan mitt betänkande lades fram, men jag tackar för att jag fått ordet nu eftersom det är viktigt för allas vår skull att ett par saker konstateras.

Det finns en fråga som alla här i kammaren förmodligen skulle kunna enas om i dag, och det är att överenskommelser vid första behandlingen varken gör respekten för det parlamentariska förfarandet eller lagstiftningens sakinnehåll rättvisa, särskilt när frågan är mycket komplex och teknisk.

(Applåder)

Överenskommelser vid första behandlingen måste därför vara ovanliga och ett undantag, och endast exceptionella omständigheter förtjänar en så exceptionell hantering.

Min andra ordningsfråga handlar om att det inte finns några lagstiftningsbestämmelser som stöder stats- och regeringschefernas delaktighet i medbeslutandeprocessen.

(Applåder)

Samtidigt som vissa aspekter av klimatpaketet diskuterades vid förra veckans toppmöte och ett krav lades fram vid detta möte på att alla eventuella framtida omarbetningar av ändringsförslag som rör aspekter av EU:s system för handel med utsläppsrätter ska finnas tillgängliga för övervägande vid framtida toppmöten, lade jag efter toppmötet till ett nytt skäl till mitt betänkande vid det efterföljande trepartsmötet i lördags morse i Bryssel, med fullt stöd från alla skuggföredragande, som sedan antogs av Coreper i lördags eftermiddag. I detta skäl betonas den unika och föränderliga karaktären hos EU:s system för handel med utsläppsrätter, men det konstateras också att detta samråd med stats- och regeringscheferna inte på något sätt får betraktas som ett prejudikat för någon annan lagstiftning.

Detta har varit en episk lagstiftningsresa. Jag vill tacka kommissionsledamot Stavros Dimas och hans team, minister Jean-Louis Borloo och hans team, och särskilt ambassadör Philippe Léglise-Costa för hans enorma arbetsinsats. Jag vill tacka personalen vid utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet – och låt mig framhålla Virpi Köykkä för hennes trojanska arbetsinsats – all vår grupppersonal, min personliga assistent Kavi för hennes outtröttliga arbete, men framför allt mina kolleger och skuggföredragande samt deras personal för ett mycket gott samarbete.

(Applåder)

Miroslav Ouzký, talesman för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. – (CS) När vi nu kommit till slutet av nästan ett helt års arbete vill jag ta detta tillfälle i akt för att tacka alla deltagare. Jag vill särskilt tacka föredragandena och skuggföredragandena. Jag ska inte upprepa vad föredraganden Avril Doyle sagt. En verkligt exceptionell situation kräver exceptionella åtgärder, och det franska ordförandeskapet har gjort en verkligt exceptionell insats för att nå en kompromiss. Jag anser verkligen att det faktum att klimatpaketet ogillas av både de mer ambitiösa och de mindre ambitiösa visar att en sann kompromiss har nåtts.

Talmannen. – Tack så mycket. Mina damer och herrar! Jag tror att jag talar för alla här när jag säger att Europaparlamentet har varit oerhört samarbetsvilligt gentemot rådet och också när jag officiellt säger att vårt sätt att nå ett beslut i denna fråga måste vara ett undantag snarare än en regel, och att vi i framtiden måste insistera på en principiell första behandling här för att klargöra parlamentets ståndpunkt.

(Applåder)

5.7. Arbetstidens förläggning (A6-0440/2008, Alejandro Cercas) (omröstning)

- Efter omröstningen:

Alejandro Cercas, föredragande. – (ES) Herr talman! Jag vill mycket kort börja med att tacka alla mina kolleger i parlamentet och gratulera dem till denna triumf som alla grupper här i parlamentet kan ta åt sig äran för. Detta är en seger för hela parlamentet.

(Applåder)

Jag måste tacka två miljoner europeiska läkare och en miljon läkarstuderande för deras arbete, och jag måste också tacka Europeiska fackliga samarbetsorganisationen och alla nationella fackföreningar för deras hårda arbete.

Det är viktigt att påminna rådet om att detta inte är ett bakslag, utan snarare ett tillfälle att korrigera ett felaktigt beslut. Rådet bör se detta som ett tillfälle att föra vår dagordning närmare medborgarnas dagordning. Vi måste be kommissionen att ikläda sig rollen som domare och ta ifrån rådet den tröja som det burit under de senaste tre åren. När väl kommissionen iklätt sig rollen som domare borde vi gå vidare till förlikning, så att det blir möjligt att förena yrkes- och privatlivet, tillsammans med det sociala Europa.

(Livliga applåder)

Jan Andersson (PSE). - Jag skulle vilja säga ett hjärtligt tack till Alejandro och alla andra som har jobbat med denna fråga. Jag ser inte rådet här i dag. Vi har försökt att få i gång förhandlingar med rådet, men de har inte velat komma till bordet. Nu ser vi en stor majoritet här i parlamentet. Låt oss nu komma till bordet så att vi ett får ett bra arbetstidsdirektiv. Nu vet vi med en stark majoritet vad parlamentet tycker.

5.8. Gränsöverskridande uppföljning av trafikförseelser (A6-0371/2008, Inés Ayala Sender) (omröstning)

6. Välkomsthälsning

Talmannen. - Mina damer och herrar! Jag vill be också er att delta i den högtidliga ceremoni som ska äga rum om en minut, vilket vore passande med tanke på våra gäster, mottagarna till Sacharovpriset. Innan jag avbryter sammanträdet i ett par minuter till dess att våra gäster kommer hit, vill jag välkomna en delegation från det syriska parlamentet under ledning av Suleiman Haddad, ordförande för utskottet för utrikesfrågor i Syriens folkförsamling, som deltar i vårt sammanträde inom ramen för det tionde interparlamentariska mötet mellan Europaparlamentet och Syrien. Jag hälsar våra syriska gäster mycket varmt välkomna!

Jag måste säga att detta besök äger rum under gynnsamma omständigheter. Associeringsavtalet mellan Syrien och EU inleddes nyligen och ska läggas fram för godkännande i Europaparlamentet snarast möjligt.

Europaparlamentet är övertygat om att Syrien kan spela en positiv roll i Mellanöstern och i synnerhet i Medelhavsunionen. Jag önskar delegationen en trevlig vistelse i Strasbourg med givande diskussioner, vilket endast kan gagna våra förbindelser. Jag önskar er återigen mycket varmt välkomna.

Jag avbryter nu sammanträdet i ett par minuter och så samlas vi åter om en stund för det högtidliga mötet.

(Sammanträdet avbröts kl. 12.05 och återupptogs kl. 12.15.)

7. Utdelning av Sacharovpriset - Tjugårsjubileum (Högtidligt möte)

Talmannen. - Mina damer och herrar! Det högtidliga mötet är öppnat.

Mina damer och herrar! Vänligen välkomna följande Sacharovpristagare:

1990: Aung San Suu Kyi, företräd av Zoya Phan

1991: Adem Demaçi

1992: Las Madres de la Plaza de Mayo, företräd av Hebe Pastor de Bonafini

1993: Oslobodenje, företräd av Lidija Korać

1994: Taslima Nasreen

1995: Leyla Zana

1996: Wei Jingsheng

2000: ¡BASTA YA!, företräd av José María Alemán Amundarain

2001: Dom Zacarias Kamwenho

2002: Oswaldo José Payá Sardiñas, företräd av Adam Mascaró Payá

2004: Vitrysslands journalistförbund, företrätt av Zhanna Litvina

2005: Kvinnor i vitt, föreläsare av Blanca Reyes, samt

Hauwa Ibrahim, och även

Reportrar utan gränser, föreläsare av Jean-François Julliard

2006: Aliaksandr Milinkevich

2007: Salih Mahmoud Mohamed Osman.

Vänligen välkomna Elena Bonner, som föreläser den bortgångne Dr. Andrej Sacharov.

(Ihållande applåder)

Talmannen. – Fru Bonner, ärade mottagare av Europaparlamentets Sacharovpris för tankefrihet, kommissionsledamot Ferrero-Waldner, mina damer och herrar – i dag säger jag "kära vänner"! Det här är ingen vanlig dag för Europaparlamentet. Det är en dag då vi drar oss till minnes en grundläggande fråga för Europeiska unionen: arbetet för fred, framsteg och mänskliga rättigheter, exemplifierat av Sacharovpristagarna. Enligt Andrej Sacharov är det omöjligt att nå ett av dessa mål (fred, framsteg och mänskliga rättigheter) om de två andra ignoreras.

Vi har samlats här i dag, 20 år efter det att Sacharovpriset delades ut för första gången och ett par dagar efter 60-årsdagen av den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna, för att hedra ett antal kvinnor och män med särskilt mod – människorättsförespråkare, advokater, journalister, religiösa ledare, organisationer – som kämpar för mänskliga rättigheter med mod, engagemang och passion. Vi hyllar också de kvinnor, mödrar och familjer som kämpar för sina anhörigas rättigheter.

Jag vill särskilt välkomna alla tidigare Sacharovpristagare som hedrar oss med sin närvaro i dag. Vi ser fram emot ett ännu närmare samarbete med er inom ramen för Sacharovnätverket, som vi undertecknade och antog i går. Vissa pristagare hade velat vara med oss här i dag, men kan tyvärr inte närvara på grund av de diktatoriska regimerna i sina länder. Aung San Suu Kyi sitter fortfarande ...

(Applåder)

... i husarrest i Burma/Myanmar. De kubanska myndigheterna har förbjudit Oswaldo Payá och föreläsarna för Kvinnor i vitt (Damas de Blanco), Laura Pollán och Berta Soler, att lämna landet trots att alla nödvändiga förfaranden inleddes för över två månader sedan. Detta förbud är ett tydligt bevis för under vilka omständigheter de demokratiska makterna i Kuba tvingas verka. Jag vill i detta avseende säga att detta varken återspeglar andan i den politiska dialog som nyligen återupptagits eller samarbetet mellan Kuba och Europeiska unionen.

(Applåder)

Andrej Sacharov hedrade särskilt Europaparlamentet när han för över 20 år sedan erkände parlamentets beslut att namnge detta pris efter honom, vilket han samtyckte till. Andrej Sacharov såg med rätta detta pris som en uppmuntran till alla de som engagerat sig i människorättsfrågan världen över.

Jag vill nu också varmt välkomna Elena Bonners dotter Tatiana till parlamentet: vi är glada över att ha er här, Tatiana!

År 1988, när priset delades ut för första gången, satt pristagaren Nelson Mandela i fängelse. Samma år ställdes en tom stol fram här för Andrej Sacharov, precis som en tom stol i dag har ställts fram här för Hu Jia. Nu precis som då hyllar vi dessa människor för deras heroiska engagemang trots deras påtvingade frånvaro. Nu liksom då missbrukar auktoritära regimer sin makt och försöker tysta de som försöker utöva sin grundläggande rätt till tanke- och yttrandefrihet. Nu liksom då misslyckas deras förtryckare med sina försök att tysta dessa modiga röster.

I dag ska vi lyssna till två oerhört modiga kvinnor, som båda är fruar såväl som mödrar, som har ägnat sina liv åt att skapa frihet i sina länder och som miljontals människor i deras hemländer och världen över därför satt sitt hopp till.

Fru Bonner! Ert arbete för frihet för er man, Andrej Sacharov, och för ert land bidrog till de historiska förändringar i Europa som var förutsättningen för strävan att återförena vår kontinent. Jag glömmer aldrig hur ni tog emot mig i er lägenhet i Moskva efter mitt besök vid er mans grav i februari 1990. Det var en känslös upplevelse. Det är underbart att se er här i Europaparlamentet i dag.

Vi vet vilka ansträngningar ni gjort för att medverka här i dag. Jag är säker på att ni vet hur mycket mina kolleger i parlamentet uppskattar er närvaro. Vi välkomnar återigen även er dotter Tatiana, som har gjort mycket för att hjälpa er och oss att föra det djupt mänskliga och värdiga arvet efter er man vidare. Ni ska få ordet efter nästa del av denna prisutdelningsceremoni.

Mina damer och herrar! Mod och självuppooffringar har alltid varit avgörande för utvecklingen av de mänskliga rättigheterna under århundradenas gång. Hu Jias beslut att säga ett par ord till deltagarna vid ett sammanträde i vårt underutskott för mänskliga rättigheter var ett exempel på detta stora mod. Hans budskap i dag genom sin fru Zeng Jinyan är en liknande osjälvisk handling. Dagens Internetdissidenter – av vilka Zeng Jinyan är en – kan liknas vid de Sovjetdissidenter som på sin tid kommunicerade och fick genomslag för sina idéer genom samizdat-litteraturen.

Sacharovpristagaren 2008, Hu Jia, nominerades som företrädare för Kinas och Tibets tystade röster, men i dag ska vi få lyssna till en av dessa röster. Jag är säker på att vi någon dag också kommer att få lyssna till Hu Jia själv här i Europaparlamentets kammare.

(Applåder)

Jag vill nu be att det meddelande som mottogs för några dagar sedan från Hu Jias maka, Zeng Jinyan, spelas upp.

Zeng Jinyan, Hu Jias maka. – (EN) Kära vänner! Jag är Hu Jias fru, Zeng Jinyan. Hu Jia sitter för närvarande fängslad och kan därför inte närvara vid denna ceremoni för att ta emot Sacharovpriset.

Jag har inget pass, så jag kan inte heller ta mig till Europa för att närvara vid ceremonin för tjugårsjubileet av Sacharovpriset. Det beklagar vi djupt.

De goda nyheterna är att Hu Jia den 10 oktober flyttades från Chaobai-fängelset i Tianjin till det kommunala fängelset i Peking, och att de förhållanden under vilka han hålls fängslad har förbättrats. Vad gäller hans hälsa verkar han må lite bättre. Han verkar vara i något bättre form än i Chaobai-fängelset.

Han lämnade dock två blodprover inom loppet av en månad och vi har inte fått veta resultaten. Trots att vi bad att bli informerade om testresultaten har de inte lämnats till familjen. Detta beteende oroar oss. Det gör oss oroliga för att hans cirros ska ha förvärrats.

Jag besökte Hu Jia i Pekings kommunala fängelse den 21 november 2008. Före vårt möte varnade fängelsemyndigheterna oss båda på var sitt håll för att vi var förbjudna att tala om att han hade tilldelats Sacharovpriset.

Så under mitt besök kunde ingen av oss tala om priset. Vi kunde inte heller diskutera det per brev, eftersom all vår korrespondens granskas. Även om allt vi gör är att uttrycka en åsikt om ett socialt fenomen eller om Hu Jia talar om fängelset så konfiskeras våra brev om fängelsemyndigheterna inte samtycker till dem, eller så sänds Hu Jias brev tillbaka till honom. Vi hoppas verkligen att vi ska kunna kommunicera på ett mer normalt sätt, men för tillfället är det mycket svårt.

I slutet av oktober 2008 eller i början av november, jag är inte helt säker på vilket, talade den statliga säkerhetspolisen om för Hu Jia att han hade tilldelats Sacharovpriset.

Och när jag träffade honom den 21 november märkte jag att han var mycket glad över detta. Jag vet att Hu Jia talade med sin mor och med polismännen om det. Det här är mer eller mindre vad han sade:

”Europaparlamentet kanske tänkte på mitt arbete för aids och miljön, för mitt arbete för de mänskliga rättigheterna är långt ifrån tillräckligt och jag kommer att behöva arbeta dubbelt så hårt.”

Han sade också att Sacharovpriset var mycket viktigt för Kina och att han var säker på att framtiden skulle visa att han hade rätt. Själv hoppas jag naturligtvis att han kommer hem så snart som möjligt. Hu Jia sade en dag att han hoppades bli Kinas sista samvetsfänge, men verkligheten är en helt annan. Sedan dagen för hans rättegång den 3 april har andra personer såsom Huang Qi, Zeng Honglin och Chen Daojun arresterats av myndigheterna för att ha framfört sina åsikter offentligt. Vissa av dem har ställts inför rätta och dömts till fängelse.

Det visar att situationen för åsiktsfriheten fortfarande är fullständigt förfärlig och att det inte finns något skäl till optimism.

Men också under dessa omständigheter finns det nu många exceptionella personer och personer med god vilja i det kinesiska samhället som gör stora ansträngningar för att hitta sätt att göra den verkliga situationen i Kina känd och för att framföra djupt kända åsikter, och Internet utgör en mycket intressant plattform för dem. Men tyvärr är priset som man tvingas betala för detta ibland mycket högt.

Om sanningen ska fram räcker det ibland inte att vara modig. Ibland får man betala ett oerhört högt pris. Efter att människorättsaktivister, författare och andra har utnyttjat sin tankefrihet, har deras anhöriga i vissa fall också trakasserats av polisen, förlorat sina arbeten eller satts i husarrest. Vissa har till och med ställts inför rätta och dömts, vilket är ännu allvarligare.

Hu Jia själv har kidnappats olagligt av polisen flera gånger sedan 2004, utan något slags rättsligt förfarande. Han förföljdes ständigt och till slut dömdes han till fängelse. Jag som är hans fru trakasseras också ofta av polisen.

Andra befinner sig i samma situation, som till exempel Chen Guangchen och hans fru, Guo Feixiong och hans fru, och till och med deras barn, som fråntagits sin rätt till utbildning. Tack vare många vädjanden från olika håll har Guo Feixions barn senare tillåtits att återgå till skolan, om än under omständigheter som inte är särskilt tillfredsställande.

Av alla dessa skäl vill jag respektera den önskan som Hu Jia framfört vid så många tillfällen. Han har ofta sagt att han vill inrätta ett stödnätverk för att hjälpa människorättsaktivisters familjer, genom att ge dem moraliskt stöd och underlätta den mentala press och den livspress som de är utsatta för, så att de blir starka nog att stå emot påtryckningarna från myndigheterna på ett mer aktivt och optimistiskt sätt och för att motverka grymma hämndaktioner mot familjerna.

Jag kan för tillfället inte göra särskilt mycket, men jag vill använda Hu Jias Sacharovprispengar på 50 000 euro som ett startkapital för att inrätta en stiftelse för att stödja människorättsaktivisters familjer och slutligen genomföra vad Hu Jia alltid önskat.

Varför är Hu Jias människorättsarbete så komplicerat?

Jag tror att det främst beror på att Kinas rättssystem inte fungerar. Det finns lagar och alla typer av artiklar och regler, varav vissa är välformulerade, men de tillämpas inte.

Situationen för rättssäkerheten är i praktiken katastrofal. Rättssystemet saknar oberoende. Fram till och med 2004 ägnade sig Hu Jia främst åt problemen med aids och miljön. Han tillbringade mycket tid på fältet och arbetade med kampanjer, och människor ville att han skulle vidta konkreta åtgärder.

Sedan, från 2004 och framåt, fråntog polisen honom regelbundet sin fria rörlighet och han hade inget annat val än att delta i människorättsrörelserna från sitt hem, där han skrev artiklar och publicerade rapporter från fältet.

Under alla dessa år tror jag att det viktigaste och mest intressanta han gjorde var att ständigt framhärda i att säga sanningen. Han slutade aldrig att skriva om de fenomen som han observerade. Han slutade aldrig att en efter en beskriva alla de sanningar som de kinesiska medierna inte kan säga. Han slutade aldrig att publicera allt detta på webbplatser så att allmänheten fick kännedom om och kunde förstå det verkliga Kina.

Enligt min åsikt har detta varit hans främsta bidrag.

Om man tittar på Kina nu ser man att alla talar, men att lögn är mycket vanligt. Det finns dock de som fortsätter att sträva efter sanningen. De läroböcker som våra barn studerar, våra tidningar och våra radio- och tv-sändningar, våra bibliotek och alla dessa dokument och filer liknar alla nämligen vad man hittar i romanen "1984". De är skrivna på ett annat språk för att beskriva en fiktiv verklighet.

Vilken är den verkliga situationen, det verkliga Kina? Det vet vi inte.

Därför finns det en grupp med tänkande människor, som Hu Jia, i Kina som aldrig har gett upp sin strävan efter sanningen. Men Hu Jia har betalat ett mycket högt pris.

Vårt barn är nu bara ett år gammalt. Detta är en mycket viktig period i hennes liv, men Hu Jia kan inte vara vid hennes sida. Det är mycket svårt för mig att tala om detta, men jag tror ...

Och sedan har Hu Jia också alltid varit mycket optimistisk. Han sade att han ansåg att Kina upplevde den öppnaste perioden i sin historia, att man var tvungen att ta tillfället i akt att mer effektivt främja ett rättvisare, friare och mer demokratiskt samhälle i Kina.

Vi ser faktiskt detta i vårt dagliga liv, även om regeringen fortfarande har mycket stark kontroll över medierna och över associeringsfriheten, och kanske en ännu starkare kontroll genom användningen av den nya tekniken. Å andra sidan använder det civila samhället också den nya tekniken och den plattform som Internet utgör för att aktivt främja ett rättvisare rättssystem och ett rättvisare samhälle, och för att undersöka och exponera det verkliga Kina.

De används också för medborgarutbildning, för att utbilda medborgarna om mänskliga rättigheter. Det är ett verkligt hopp: oavsett om regeringen vill det eller inte, och oavsett om ledande personer i eller utanför Kina inser det eller inte, utvecklas Kina mycket snabbt mot ett öppet och demokratiskt samhälle.

Jag vill slutligen säga att vad som än händer måste vi behålla en aktiv och optimistisk attityd och fortsätta våra ansträngningar för att främja rättssäkerheten i Kina och för att främja demokrati och frihet i Kina.

Vi är mycket förhoppningsfulla om att vi snart kommer att kunna välkomna uppkomsten av ett öppet Kina. Vi är fulla av energi när det gäller att göra Kina till ett land i fred.

Jag vill tacka våra vänner i Europaparlamentet av hela mitt hjärta. Europaparlamentet har ända från början intresserat sig för Hu Jias öde och har gjort avsevärda insatser till förmån för Hu Jias frihet och för andra kinesiska människorättsaktivisters frihet, och dessa ansträngningar förtjänar respekt.

Europaparlamentet har heller aldrig slutat att uppmärksamma att behovet av frihet måste förverkligas för Kinas befolkning. Tack, tack så mycket.

Jag vill också ta detta tillfälle i akt att tacka alla vänner som jag aldrig har träffat. Om ni inte hade stöttat oss under så lång tid, om ni inte hade intresserat er för vårt öde, om ni inte konstant hade uppmuntrat oss, tror jag aldrig att vi skulle ha funnit modet att konfrontera en så svår social verklighet.

Det har hjälpt oss att hålla hoppet uppe och att fortsätta våra ansträngningar.

Tack. Tack för alla era insatser för Hu Jia, för mig och för vår familj. Tack för era ansträngningar till förmån för människorättsaktivister och för ert bidrag till det kinesiska samhällets framsteg.

Tack.

(Kammaren gav talaren en stående ovation.)

Talmannen. – Mina damer och herrar! Det känslosamma meddelandet från Zeng Jinyan, som talade i stället för sin man, Hu Jia, möttes av en stående ovation. Låt oss ta in Zeng Jinyans känslosamma ord ordentligt.

Innan jag ger Elena Bonner ordet vill jag säga följande på Europaparlamentets vägnar. Vi i parlamentet vill ha goda förbindelser med Kina och ser dessa förbindelser som en av våra främsta prioriteringar. Kina är en stor nation. EU behöver Kina och Kina behöver EU. Vi framför våra åsikter om de mänskliga rättigheterna som vänner till det kinesiska folket och vi är väl medvetna om hur mycket vi kan göra tillsammans för fred och framsteg i världen. De mänskliga rättigheterna får aldrig betraktas som ett hot mot någon nation, utan snarare som individuella, kollektiva och universella rättigheter för alla människor; ja för alla folk.

Fru Bonner, ni har nu ordet.

(Applåder)

Elena Bonner, änka till Dr. Andrej Sacharov (transkription baserad på tolkningen från franska) – (FR) Herr talman! Tack för ordet. Det är mycket svårt för mig att ta ordet efter att ha lyssnat till denna underbara unga kvinnas anförande. Hennes liv och framtid står inför många hot, och jag tror, vi tror, alla vi som samlats här i kammaren för utdelningen av Europaparlamentets Sacharovpris, att ni har gjort allt i er makt och allt ni kunnat för att försvara åtminstone Hu Jia, hennes man, men också hennes barn, mot allt som hänger över dem.

Vi är medvetna om hur stort Kina är och om hur stor makt landet nu har. Vi borde dock som en principfråga aldrig göra eftergifter när de mänskliga rättigheterna hotas. Vi borde aldrig göra minsta eftergift eller ge upp oavsett vad som sker, oavsett om vi står inför kriser som den finansiella och ekonomiska kris som vi nu genomgår, eftersom detta utgör grunden för vår framtid och vår civilisation på samma sätt som försvaret av de mänskliga rättigheterna och därmed av hela mänskligheten.

Det är samma grund som vår framtid bygger på, och jag måste vara ärlig och trots de vänskapskänslor vi må ha, trots den närhet jag känner till alla människor här, trots Europaparlamentets ståndpunkt och ståndpunkten hos Europarådets parlamentariska församling och de principiella ståndpunkter som dessa församlingar

antagit, säga att detta pris, Sacharovpriset, och kommentarer liknande de som gjorts, är en typ av återkommande ledmotiv, men att också andra pragmatiska lösningar krävs.

Det är grundläggande att de principer som nämnts utgör grunden för all verksamhet, oavsett om den är ekonomisk eller av annat slag. Alla ekonomiska beslut, eller till och med beslut om användningen av naturresurser, måste till exempel bygga på principer. Utan dessa principer kan samhället inte bestå. Det är en grundläggande punkt, en grundläggande trosförklaring från Andrej Sacharov, som hävdade att man måste göra som ens samvete dikterar och agera därefter.

Jag vill nu gå över till ett annat ämne. Vi firar i dag en årsdag: tjugooårsdagen av detta pris. I vissa länder blir man vuxen vid 18 års ålder, medan man i andra länder blir vuxen vid 21, och när människor firar sin födelsedag får de i allmänhet presenter. Jag för min del har en present till er som jag slagit in själv. Det är faktiskt något från Ryssland. Jag ville se till att det kan lämnas vidare som en liten present.

Det är ett slags papyrus som jag rullar ut här. Den påminner också lite om rullen som texten i toran står skriven på. Ni ser att det finns en lista på rullen med 97 punkter. Det är faktiskt en lista över alla mottagare av Sacharovpriset, och jag tror att när ni vill förklara för barn vem Andrej Sacharov var, ja då kan ni visa dem denna rulle med all information som den innehåller och vad den står för i och med de prismottagare som hedrats med priset som bär hans namn.

(Applåder)

Talmannen. – Vi tackar er innerligt för ert fina tal, fru Bonner. Mina damer och herrar! Innan jag avslutar detta möte – och vi gläder oss över att se att inte bara kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner utan också kommissionsledamot Ján Figel' är här – vill jag be er att ställa er upp som ett tecken på vår solidaritet med de frånvarande prismottagare som fortfarande måste kämpa för sina rättigheter och som har berövats sin frihet som följd. Låt oss visa vårt stöd inte genom en tyst minut, utan genom en minuts applåd för fred, framsteg och mänskliga rättigheter, vilket är det arv som Andrej Sacharov lämnat oss alla.

(Ledamöterna reste sig för en stående ovation som tecken på sin solidaritet.)

Jag tackar mina kolleger i parlamentet så mycket.

Därmed är denna punkt avslutad.

(Sammanträdet avbröts en kort stund.)

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

8. Välkomsthälsning

Muntliga röstförklaringar:

- Betänkande: Turmes (A6-0369/2008)

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag ber om ursäkt, jag hörde er inte. Det senaste priset var så känslösamt att jag tror att vi fortfarande är något överväldigade över vad vi hört.

Jag välkomnar Turmesbetänkandet. Förnybar energi är naturligtvis centralt för våra insatser för att minska vårt beroende av fossila bränslen, men ibland kan lösningar leda till andra problem, vilket vi erfarit, och det har sannerligen varit fallet i fråga om debatten om livsmedelsproduktion i relation till bränsleproduktion. Vi måste eftersträva stränga hållbarhetskriterier, och i detta sammanhang måste vi i synnerhet se över produktionen av virke och timmer, vilket är en mycket förnybar källa.

Jag vill att vi i vidaste möjliga bemärkelse undersöker hur vi kan bedriva en effektiv markanvändningspolitik. Det är mycket viktigt, här inom Europeiska unionen, att vi förenar jordbruk och energi med klimatförändringsfrågan, men vi måste också göra detta i samma utsträckning på global nivå. Jag välkomnar och stöder hur som helst detta betänkande.

Jim Allister (NI). - (EN) Herr talman! Jag brukar inte ryckas med i så mycket av hysterin angående energifrågorna och klimatförändringen, men att använda förnybar energi måste vara i högsta grad förnuftigt. Det måste dock vara ekonomiskt hållbart. På dessa grunder är jag långt ifrån övertygad när det gäller ivern

att alstra vindkraft genom onåbara mål. Men min främsta kommentar angående detta betänkande är att jag stöder avsteget från agrobränsle och inriktningen när det gäller biomassa på avfallsflöden i stället för på livsmedel. Jag har alltid tyckt att omvandling av jordbruks-, hushålls- och industriavfall till energi har verkat vara det förnuftigaste av alla förnybara alternativ. Utvecklingen av tredje generationens energi från biomassa och biogas har därför mitt fulla stöd.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Klimatpaketet är en realistisk kompromiss som stämmer överens med såväl min vision av en hållbar förvaltning av jordens resurser som med mitt stöd för EU-industrins konkurrenskraft och sysselsättning. Det utgör ytterligare ett gradvis steg framåt, och definitivt inte bakåt. Det är inte revolutionärt, men trots det är paketet ett gott exempel för resten av världen. Det är genom detta betänkande som dagens EU, trots den begynnande ekonomiska krisen, återigen beslutar att ta ansvar för den typ av planet vi ska lämna efter oss till kommande generationer. Jag håller med om att vi måste röra oss bort från dåligt utformade agrobränslen och gå mot en politik med hållbar energianvändning med biogas och biomassa och om att det är nödvändigt att stimulera innovationer i fråga om bevarandeteknik så att denna teknik blir så effektiv och kvalitativ som möjligt. Biomassa bör främst framställas av avloppsvatten, organiskt avfall från hushållen och industrin och av rests substanser från jordbruket, fisket och skogsbruket. Vi måste använda förstörd mark såväl som nya råmaterial som inte är avsedda att användas som livsmedel eller djurfoder, som till exempel alger.

Betänkanden: Doyle (A6-0406/2008), Hassi (A6-0411/2008), Davies (A6-0414/2008), Corbey (A6-0496/2007)

Oldřich Vlasák (PPE-DE). – (CS) Jag vill förklara varför jag har ställt mig bakom lagstiftningsförslaget inom ramen för klimatpaketet, dvs. betänkandena från Avril Doyle, Chris Davies, Satu Hassi och Dorette Corbey. Dessa förslag har varit föremål för mycket långdragna diskussioner och för förhandlingar mellan rådet, som företrätts av det franska ordförandeskapet, och Europaparlamentet, som företrätts av föredraganden och skuggföredraganden från merparten av de politiska grupperna. Det ursprungliga förslaget var till exempel fullständigt destruktivt för såväl de tjeckiska som de europeiska kemiska industrierna. En överenskommelse nåddes förra helgen tack vare eftergifter från både medlemsstaterna och Europaparlamentsledamöterna. Tydliga kriterier fastställdes för de olika industrisektorerna och för ett gradvis införande av de olika åtgärderna. Därigenom kunde en kompromiss nås genom vilken de ursprungliga ambitiösa miljöskyddsmålen bevaras samtidigt som villkor fastställs som inte kommer att begränsa industrins verksamhet och som inte är skadliga för miljön.

- Betänkande: Doyle (A6-0406/2008)

Gyula Hegyi (PSE). – (HU) Anledningen till att jag röstade för kompromissversionen av Doylebetänkandet är att man genom texten införlivar viktiga ändringsskrivelser i direktivet. Det var jag som ingav ändringsskrivelsen om fri tilldelning för fjärrvärme och om att undanta den från klimatbeskattning. Detta är ett viktigt resultat, eftersom det först och främst är familjer med lägre inkomster som använder fjärrvärme, som också är ett mer miljövänligt system än en separat värmepanna. Det gläder mig likaså att produktionen av värme och kyla genom kraftvärmeverk också har fått fri tilldelning. Det tyder på ett miljövänligt tänkesätt. Det finns även många andra verksamhetsformer som är undantagna från klimatbeskattning som inte borde vara det. För min del hade jag gärna sett ett grönare direktiv, men denna kompromiss är bättre än inget.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Också jag stöder och välkomnar verkligen detta betänkande, som leder till att systemet för handel med utsläppsrätter förbättras – och ja, i betänkandet tar man upp frågorna om koldioxidläckage, särskilt med avseende på om ingen global överenskommelse nås under 2009.

Jag vill återigen nämna frågan om skogsbruk under hela denna era med klimatförändring. Vi måste visa upp en mycket enad front på EU-nivå så att den globala skogsförstöringen hanteras. Jag välkomnar att medel kommer att avsättas för detta, för just nu görs ingenting åt denna fråga: vi oroar oss alla över den, men det finns inga samordnade åtgärder för att ta itu med den. Jag har besökt Brasilien och jag vet vad som sker där och i andra länder, och om vi inte gör något åt detta kommer alla våra åtgärder här på EU-nivå att vara förgäves.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Herr talman! I dokumentet om systemet för handel med utsläppsrätter för växthusgaser stöds de nödvändiga tekniska åtgärder som i slutändan syftar till att minska växthusgasutsläppen.

Det föreslagna handelssystemet kan uppmuntra till spekulation, vilket skulle kunna inverka negativt på resurser som öronmärkts för teknisk verksamhet. I Polen brukade till exempel en billig energisparglödlampa kosta ungefär 5 zloty. Efter en kampanj för att spara energi och uppmuntra människor att köpa dessa glödlampor har priset nu stigit till över 10 zloty. Därför måste handelssystemet utformas och övervakas mer noggrant. Jag stöder inte direktivet i dess nuvarande utformning.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Jag stöder det gradvisa avskaffandet av kostnadsfria tillstånd för att släppa ut växthusgaser för en lång rad industrier. Jag beklagar att rådet har motsatt sig överföringen av medel från försäljningen av tillstånden för att betala för uppvärmning av bostäder. Jag uppskattar att det franska ordförandeskapet har lyckats få till stånd en överenskommelse mellan de gamla och de nya medlemsstaterna och att ordförandeskapet har gjort eftergifter under referensåret eller fram till 2007. Jag ställde mig villigt bakom en kompromiss som gör det möjligt att nå målen i Kyotoprotokollet, samtidigt som man beaktar den ekonomiska situationen. Jag vill att det noteras att jag begär en korrigering av omröstningen om den slutliga lagstiftningsresolutionen, eftersom röstlampan felaktigt lyste rött, trots att jag röstade för resolutionen.

Bogdan Pęk (UEN). – (PL) Herr talman! Jag röstade mot detta direktiv, eftersom jag anser att det är ett av de största bedrägerierna i mänsklighetens historia. Det är ett löjeväckande beslut som bygger på helt felaktiga uppgifter, som saknar en rationell vetenskaplig grund och som kommer att kosta minst en miljard dollar enbart inom EU.

I stället för att användas på ett dumt, ja till och med idiotiskt sätt, skulle dessa medel kunna användas som en del av den verkliga kampen för att skapa en ren och städad miljö och en ren och dammfri luft, samt för att bli av med giftiga gaser och garantera försörjningen av rent vatten, vilket EU saknar och vilket kommer att bli en allt knappare resurs i framtiden. En miljard dollar som används för det ovannämnda projektet kommer endast att sänka temperaturen med 0,12 grader, vilket inte kommer att ha minsta effekt på klimatförändringen. Detta är ett ytterst löjeväckande system som parlamentet borde skämmas över.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Systemet för handel med utsläppsrätter kommer att spela en central roll för att minska koldioxidutsläppen. Det förblir ett i särklass kontroversiellt ämne i de nya medlemsstaterna, däribland Polen, som anser att grunden för beräkningen av det resultat som nåtts är felaktig. Det är faktiskt inte bara indikatorn på 20 procent som är viktig, utan även det referensår som används för att tolka den. I paketet fastställs detta år till 2005, men de länder som motsätter sig detta val hävdar att det korrekta referensåret borde vara 1990.

Koldioxidutsläppen har redan minskats avsevärt i dessa länder till följd av de ekonomiska förändringar som har genomförts. De åtgärder som vidtagits under denna period har medfört avsevärda insatser och höga ekonomiska kostnader. Därmed anses det föreslagna paketet fortfarande sakna objektivitet och man beaktar inte de nedskärningar som gjorts hittills eller den ekonomiska potentialen hos de enskilda länderna, samtidigt som vissa av de gamla EU-medlemsstaterna gynnas.

Daniel Caspary (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill göra följande röstförklaring för Land-gruppen med Europaparlamentsledamöter inom kristdemokratiska unionen (CDU) från Baden-Württemberg i Tyskland. Vi stöder helhjärtat insatserna för att avsevärt minska det bidrag till klimatförändringen som människorna förmodligen står för. Vi stöder dock inte kompromissen om EU:s system för handel med utsläppsrätter som förhandlades fram mellan stats- och regeringscheferna i helgen.

Lagstiftning som tas fram med stor brådska – vilket är just vad som skett – är oacceptabel och odemokratisk, och det oerhört snabba lagstiftningsförfarandet och det faktum att rådets dokument lades fram för endast ett par dagar sedan innebär enligt vår åsikt att en professionell granskning och en studie av dokumenten, och därmed en korrekt lagstiftning, blev omöjligt.

Detta är desto mer oacceptabelt med tanke på att denna lagstiftning medför en särskilt hög finansiell börda för allmänheten i EU. Enligt flera studier kostar klimatåtgärderna och paketet med förnybar energi EU-ekonomin och den europeiska allmänheten ungefär 70–100 miljarder euro, och på grund av koldioxidläckage finns en risk för att hela industrier kan komma att flytta till andra delar av världen. Vi kunde inte godkänna ett paket av den här omfattningen inom ramen för ett påskyndat förfarande. Lagstiftningsförslag som är så här viktiga måste utarbetas genom ett väl strukturerat förfarande med flera behandlingar.

- Betänkande: Hassi (A6-0411/2008)

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) Jag röstade för klimatpaketet, även om det är svårt att betrakta det som helt och hållet positivt. Denna lagstiftning är tveklöst framåtblickande, fyller ett tomrum och saknar motstycke

någonstans i världen. Samtidigt återspeglar dess mål inte de mål som våra forskare har fastställt för att stoppa klimatförändringen, vilket är den största utmaning som mänskligheten står inför. EU:s uppgift är att skapa en social och ekonomisk modell med låga koldioxidutsläpp, eftersom EU hör till dem som har störst potential att utveckla den nödvändiga tekniken. Detta kräver dock pengar och en bindande lagstiftning. Med detta beslut flyttas merparten av pengarna utanför EU i form av mekanismer för ren utveckling, samtidigt som vår lagstiftning innehåller alltför många undantag, alltför många flexibilitetsmekanismer och alltför lite tvång. På det stora hela kan man säga att med tanke på vår medvetenhet om vårt ansvar och vår förståelse för hur stora de uppgifter är som vi har framför oss, går vi i rätt riktning, men inte tillräckligt snabbt, och därför var min röst ett erkännande av att vi går i rätt riktning men inte av takten för framstegen mot vårt mål.

Gyula Hegyi (PSE). – (HU) Det grundläggande problemet med denna lagstiftning är att vissa central- och östeuropeiska stater redan minskade sina växthusgasutsläpp avsevärt i slutet av 1980-talet. Vissa västeuropeiska länder ökade dock i stor utsträckning sina växthusgasutsläpp även i början av 2000-talet. Därför har vi krävt en acceptabel behandling och att våra tidigare insatser ska erkännas. Vi fick faktiskt något, men man bör inse att Europeiska unionens klimatbalans vore mycket värre utan de nya medlemsstaternas insatser. Det är därför viktigt att de gamla medlemsstaterna deltar i systemet för handel med utsläppsrätter. Till att börja med borde de överföra delar av sin industri till EU:s mindre utvecklade länder eller köpa utsläppsrätter från dem. Vi accepterade kompromissen till förmån för klimatskyddet och för att anta en gemensam EU-ståndpunkt. Samtidigt förstår jag miljöaktivisternas farhågor och hoppas att vi kommer att kunna skärpa lagstiftningen i ett senare skede.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Som vi vet omfattas endast hälften av koldioxidutsläppen av systemet för handel med utsläppsrätter. Jag gav detta särskilda betänkande mitt stöd, eftersom andra sektorer måste bli delaktiga och ta på sig en del av ansträngningarna. Jag vill dock särskilt uppmärksamma jordbruket som har flera problem, men vi måste också komma ihåg att jordbruk handlar om livsmedelsproduktion och att vi måste beakta detta i våra krav på denna sektor.

Jag anser också att jordbrukarna måste föras in i informationsprocessen, eftersom de kommer att tvingas göra systemförändringar och eftersom de inte har fått tillräcklig information eller vägledning i denna fråga. Vi behöver bättre forskning – och det sker i medlemsstaterna – om hur utsläppen från jordbruket kan minska i samarbete med jordbrukarna. Jag vill dock bara varna för att vad vi än gör inom EU får det inte leda till en minskad livsmedelsproduktion, för det utrymmet kommer att fyllas av importen över vars utsläpp vi har begränsad kontroll.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag tror att vi alla här i parlamentet är eniga om behovet av att minska de skadliga gaserna, oavsett om man tror på begreppet global uppvärmning och på hotet mot jorden, eller om man bara vill minska utsläppen.

Låt oss dock komma ihåg att vi tolv gånger om året flyttar parlamentets verksamhet från Bryssel till Strasbourg, för att inte nämna de extra byggnader vi har i Luxemburg. Detta kostar inte bara EU:s skattebetalare 200 miljoner euro extra om året, utan det ger upphov till 192 000 ton koldioxid, vilket motsvarar 49 000 varmluftsballonger. Det är verkligen dags att Europaparlamentet slutar upp med sitt tomma prat i dessa debatter och tar täten genom att sätta stopp för farsen med Bryssel, Strasbourg och Luxemburg. Det är dags att sluta upp med hycklandet.

- Betänkande: Davies (A6-0414/2008)

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag stöder detta betänkande även om det bekymrar oss något eftersom det faktiskt inte utgör någon lösning. Det är en tillfällig åtgärd, trots att det inte finns något annat alternativ än att utveckla lagringen av koldioxid, eftersom vi kommer att behöva producera koldioxid i framtiden.

Vad som sker utöver det beror på hur mycket vi investerar i ytterligare forskning på detta område. Jag vet att somliga anser att i och med den ekonomiska nedgången kommer investeringar i hela energifrågan och klimatförändringen faktiskt att ge utdelning, resultat och arbetstillfällen. Jag anser att det är detta särskilda område som vi måste inrikta oss på. Så även om detta inte är en helt grön lösning är det sannerligen en del av lösningen.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Herr talman! Ur teknisk synvinkel utgör geologisk lagring och avskiljning av koldioxid förvisso en mycket intressant utmaning.

Tekniska framgångar kommer dock att innebära en hög kostnad och en hög energianvändning. Samtidigt som företagen upplever stora svårigheter på grund av den ekonomiska krisen, bör alla våra resurser för tillfället inriktas på att spara energi och på modernisering och uppförande av rena kraftverk som, i stället för att lagra kol, dramatiskt kommer att minska koldioxidutsläppen utan att medföra merkostnader. Denna typ av teknik har redan prövats i Europa. Med tanke på den nuvarande situationen stöder jag inte utgifter för geologisk lagring av kol.

- Betänkande: Corbey (A6-0496/2007)

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag ska fatta mig kort och ta detta tillfälle i akt för att säga att anledningen till att jag gör en röstförklaring om dessa betänkanden är att många av oss i parlamentet nekades möjligheten att yttra oss om klimatförändrings-/energipaketet. Vår enda möjlighet att göra oss hörda i parlamentet var att stanna kvar här och göra en röstförklaring, så jag ber därför om ert överseende.

För att hålla mig inom tiden för denna särskilda fråga: vi vet att vi måste minska utsläppen från vägtransportsektorn. Jag anser att en hel del redan har gjorts, eftersom allmänhetens medvetenhet om denna fråga växer. Incitamenten för att främja en mer effektiv bränsleanvändning och färre utsläpp från vägtransporter omfattar den avskräckande åtgärden med högre beskattning på bilar med större utsläpp och lägre effektivitet. Sådana åtgärder har redan införts i vissa medlemsstater. Det är kanske vägen till framgång.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Herr talman! Dorette Corbeys betänkande om införande av ett system för övervakning och minskning av utsläpp av växthusgaser är viktigt när det gäller att utarbeta en politik för att minska växthusgaseffekten. Dessa gaser orsakar störst skada i storstadsområdena, där 80 procent av befolkningen lever.

En lösning vore att gå över till rena transportformer, det vill säga el- eller vätedrivna fordon eller hybridfordon. Bilssektorn, som för närvarande upplever en svår situation, borde få stöd för att påbörja massproduktion av denna typ av fordon. En sådan lösning skulle drastiskt minska koldioxidutsläppen.

- Betänkande: Sacconi (A6-0419/2008)

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Vi vet att vägtransporter står för 12 procent av koldioxidutsläppen, så jag stöder naturligtvis detta särskilda betänkande, där frågan behandlas på ett mycket tydligt sätt.

Jag vill upprepa min ståndpunkt och betona att även om vi på det stora hela har gett detta energi- och klimatförändringspaket vårt stöd, anser jag att antagandet i en enda behandling borde betraktas som en engångsföreteelse.

Det finns många detaljer här som skulle ha vunnit på mer ingående diskussioner, i utskottet, i grupperna och i parlamentet. Jag skulle verkligen ha föredragit det alternativet.

Jag inser dock att tiden är knapp och att vi behövde få Europeiska unionens ståndpunkt slutgiltigt fastställd för 2009. Men låt oss enas om att det förfarandemässigt inte var det bästa tillvägagångssättet, men ur praktisk synvinkel hade vi inte mycket att välja på. Låt oss hoppas att det fungerar.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Jag har gett förordningen om koldioxidutsläpp från fordon mitt stöd i den version som är resultatet av de komplexa trepartsförhandlingarna. Genom förbättringar av produktionstekniken för motorer och även genom användning av mer miljövänliga däck och lampor och en mer miljövänlig design kommer en gradvis minskning av utsläppen att nås från dagens nivå på 160 gram till 130 gram koldioxid per kilometer. Förordningen tillåter små variationer för små fordonstillverkare inom ramen för de fastställda målen. Samtidigt insisterar parlamentet på en rigorös tillämpning av böter vid överträdelser av de gemensamt antagna reglerna. Jag vill säga att jag håller med Syed Kamall. Det är synd att medlemsstaterna vägrar att för gott sätta stopp för den överflödiga och därmed miljöskadliga förflyttningen av Europaparlamentet från Bryssel till Strasbourg tolv gånger om året.

Albert Deß (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Också jag stöder produktionen av bränslesnålare bilar. Jag stöder också fastställandet av konsumtionsgränser – men dessa måste vara realistiska. Jag avstod från att rösta om detta betänkande, eftersom jag inte anser att det är rätt att fastställa böter på upp till 475 euro per ton koldioxid om man överskrider dessa låga gränsvärden.

Det finns många möjligheter att minska utsläppen av koldioxid till en avsevärt lägre kostnad. Detta handlar om en ensidig diskriminering av högkvalitetsbilar i synnerhet, vilka tillverkas i min delstat Bayern. Koldioxiden

kan minskas till avsevärt lägre kostnader genom att isolera byggnader. Jag har värmeisolerat mitt hus helt och hållet, och därmed sparar jag 7 000 liter bränsleolja per år – sådana besparingar kan jag inte göra på min bil. Vi borde alltså välja rätt och därför lade jag ner min röst.

- Andrabehandlingsrekommendation: Cercas (A6-0440/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Det är särskilt beklagligt att mitt initiativförslag om att behålla söndagar som arbetsfria dagar inte har införlivats i omröstningen här i kammaren, trots brett stöd från ledamöterna. EU bygger på kristna värderingar: skyddet av familjen är av särskilt intresse för oss, och söndagar är den särskilda dag då man tillämpar dessa värderingar. Detta direktiv skulle ha varit exakt rätt plats att ge söndagen en verkligt säker ställning som en arbetsfri dag inom hela EU, och därför anser jag att detta är beklagligt.

För det andra vill jag säga att jag förkastade rådets ståndpunkter om arbetstidsdirektivet eftersom arbetstiden skulle ha förlängts och jourtid inte skulle ha räknats som arbetstid, och eftersom EU-reglerna också skulle ha undergrävts genom en hel rad undantagsklausuler. Det gläder mig att parlamentet har lyckats ordna förhandlingar med rådet.

Kristian Vigenin (PSE). – (BG) Jag vill framföra min tillfredsställelse över att Europaparlamentet röstar om att ta bort undantagsklausulen, som tillåter medlemsstaterna att avvika från regeln om en arbetsvecka på 48 timmar om de själva vill.

Undantagsklausulen är negativ för arbetstagarna och arbetsgivarna, öppnar för orättvis behandling och exploatering och är skadlig för människors hälsa. Vi är medlemmar i en och samma union och reglerna måste tillämpas likadant för alla. Vi kan inte öka vår konkurrenskraft på bekostnad av arbetstagarnas hälsa och liv. Parlamentet borde sända rådet en mycket tydlig signal och tala om vad EU-medborgarna vill.

Jag gav dock även rådets förslag om aktiv och inaktiv jourtid mitt stöd. De specifika situationerna skiljer sig åt mellan länderna. Det innebär att genomförandet av de bestämmelser som Europaparlamentet i dag har antagit skulle ge mitt land avsevärda svårigheter, och också påverka vårdpersonalen. Detta kan i slutändan orsaka problem inom hela sektorer. Därför hoppas jag att förlikningskommittén kommer att nå förnuftiga kompromisser.

Jag vill avsluta genom att uppmana regeringarna i EU, särskilt i de central- och östeuropeiska länderna, att skärpa kontrollen av förenligheten med arbetsrätten. Det är trots allt ingen hemlighet att hundratusentals europeer fortfarande arbetar under usla förhållanden och under mycket längre tid än vad som anges i de lagstadgade arbetstidsförordningarna.

Aurelio Juri (PSE). – (SL) Tack för ordet. Inte många av er i parlamentet känner till mig, eftersom jag blev ledamot så sent som i november och det här är första gången som jag talar i parlamentet. Jag bad om ordet för att få hälsa på er och för att säga att jag ser fram emot vårt samarbete, men framför allt för att hylla dagens bedrift i och med omröstningen om föredragande Alejandro Cercas betänkande.

Vi har försvarat arbetstagarnas värdighet, vi har försvarat ett socialt engagerat Europa och ett solidaritetens Europa. Låt oss anpassa arbetet till människan, och inte människan till arbetet, som fackföreningarna säger. När det gäller arbetstiden har vi i dag varit framgångsrika.

Jag vill därför tacka föredraganden Alejandro Cercas och er alla för att ni röstade som ni gjorde, och även tacka er på de slovenska arbetstagarnas vägnar. Tack.

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Jag röstade för ett bevarande av undantagsklausulen och jag är naturligtvis inte glad eller nöjd över resultatet av dagens omröstning. Jag måste säga att jag inte kan acceptera anklagelsen att de som förespråkar ett bevarande av undantagsklausulen diskriminerar arbetstagarna, eller att det återspeglar en antisocial agenda. Vad menar jag med detta? Varför anses man vara emot arbetstagarna när man tror på arbetstagarnas rätt att besluta hur många timmar de vill arbeta? Hur kan man vara emot arbetstagarna när man helt enkelt vill att de som vill arbeta mer för att tjäna mer ska få göra det? Det finns de som måste tjäna mer pengar för att betala av ett lån och tack vare dagens omröstning kan de inte göra det. Jag röstade för bevarandet av denna undantagsklausul eftersom jag förespråkar att man ska lämna beslutet till arbetstagarna själva.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) I omröstningen gav jag mitt stöd till rådets gemensamma ståndpunkt om paketet med de två direktiven – arbetstidsdirektivet och direktivet om arbetsvillkor för personal som hyrs

ut av bemanningsföretag – eftersom vi genom denna kompromiss har säkrat en större flexibilitet på arbetsmarknaden.

Enligt undantagsklausulen ska de enskilda EU-medlemsstaterna kunna tillåta arbetstagare som arbetar inom deras territorium att arbeta över 48 timmar i veckan under förutsättning att arbetstagaren har samtyckt till den längre arbetstiden som, enligt kompromissen, kan uppgå till en gräns på 60 eller 65 timmar i veckan, i enlighet med de fastställda villkoren.

Dagens omröstning om rådets kompromisståndpunkt följer på ett fem år långt arbete i medlemsstaterna för att nå en kompromiss. Mitt arbete i Europaparlamentet har lärt mig hur svårt det är att nå en kompromiss, och därför beklagar jag att parlamentet har förkastat rådets gemensamma ståndpunkt.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). – (ES) Herr talman! Det här har varit en mycket känslös dag med tanke på Sacharovpriset, och för mig personligen i och med att presidenten för Västsahariska arabiska demokratiska republiken, som kämpar för sitt folks självbestämmande, dess rättmätiga självbestämmande, närvarar på åhörarläktaren.

Det är dessutom en historisk dag, eftersom parlamentet har ställt sig på sitt suveräna folks sida, det vill säga de människor som röstat in oss alla i Europaparlamentet.

Jag gratulerar min kollega Alejandro Cercas till hans betänkande. Han har kämpat hårt i alla dessa år för att nå denna ståndpunkt, som är politiskt och socialt viktig för fackföreningarna och för alla arbetstagare i EU. Jag uppmanar de regeringar som ännu inte har gjort det samt kommissionen att göra som vi och lyssna till folkets röst, precis som Europaparlamentet har gjort den här gången.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Jag har i dag inte gett mitt stöd till rådets och vårt utskotts förslag om en ändring av arbetstiden. Det är grundläggande att direktivet diskuteras med rådet igen i lugn och ro. Å ena sidan måste vi tillåta en flexibilitet i arbetstidsavtalen, särskilt för arbetstagare i små och medelstora företag, och vi måste också skydda söndagen som en vilodag. Å andra sidan är det mycket viktigt att vi ändrar systemet för utförande av jourtjänster mot bakgrund av dessa tjänsters olika natur. Samtidigt som undantagsklausulen är en lösning som tyvärr förkastats av Europaparlamentets ledamöter och som vore lämplig för jourtjänster som tillhandahålls av till exempel portier, brandmän och andra yrkesgrupper, kommer det att bli nödvändigt att hitta specifika och varierande lösningar för läkare, samtidigt som man beaktar patientsäkerheten. Ett annat alternativ vore att utesluta hälsovård från direktivets tillämpningsområde, eftersom genomförandet av hälsovård klokt nog inte har införlivats i Europeiska unionens politikområden.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag anser att resultatet av denna omröstning är det bästa möjliga, eftersom det möjliggör mer reflexion om ett mycket komplext ämne som det finns många olika åsikter om. På Fine Gael-ledamöterna i PPE-DE-gruppens vägnar gav vi vårt stöd till ändringsförslag 9 och lade ner vår röst i fråga om undantagsklausulen eftersom Irland inte tillämpar denna klausul, eller avser att göra det.

Angående frågan om söndagar och om en vilodag längtar jag faktiskt tillbaka till den underbara tiden och har därför ställt mig bakom idén, framför allt för att väcka denna debatt. Jag vet att omröstningen var förlorad, men vi kunde kanske fundera över behovet av en vilopaus.

Jag vill ändra min röst om ändringsförslagen 13 och 14 – det skulle ha varit ett minus och inte ett plus.

Får jag be ledamöterna i parlamentet att följa de regler som vi försöker påföra alla andra? Vi tar absolut ingen hänsyn till familjelivet eller arbetstider. Vi arbetar hårt – jag är inte säker på att vi alltid arbetar effektivt, men vi håller på dag och natt – så om vi påför andra dessa regler borde vi kanske tillämpa dem själva.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Herr talman! Jag skulle ha velat rösta med underläkarna på EU:s sjukhus i deras krav på inaktiv jourtid.

Jag tvingades dock lägga ned min röst. Jag är mycket medveten om hur det kommer att påverka tillhandahållandet av tjänster att all jourtid ska räknas som arbetstid, framför allt vårdtjänster för gamla, funktionshindrade, barn och andra utsatta grupper.

Effekten på vissa tjänster, särskilt i en tid av budgetrestriktioner, kommer att bli fördubblade kostnader och därmed hälften så många tjänster och att andra tjänster kommer att bli omöjliga att tillhandahålla. Tänk till exempel på vårdare i gruppboende eller på helgavlösare för anhörigvårdare.

Genom att fokusera på läkare, som har skäl att klaga, har vi missat vissa av de situationer där personalkontinuiteten är den viktigaste faktorn i arbetet, vilket även gäller fosterföräldrar. Vi måste hitta ett sätt att skydda arbetstagarna men också utsatta grupper.

Zsolt László Becsey (PPE-DE). – (HU) Jag är bestört över att vi vid andra behandlingen inte kunde anta rådets ståndpunkt. Anledningen är att vi måste främja konkurrenskraften. Detta handlar inte om slavarbete, för även om någon vill arbeta länge skulle de som mest kunna arbeta 60–65 timmar i veckan. I stället har vi valt en fullständigt oflexibel lösning med en kompenserande vilotid som kan tas ut omedelbart, vilket skapar en fullständigt ohållbar situation för till exempel arbetsgivare till säsongarbetare. Jag vill uppmärksamma kollegerna i parlamentet på att en person som anställs av en arbetsgivare och som själv får välja sina arbetsvillkor har en mycket bättre situation än en välskyddad arbetslös arbetstagar. Därför är jag mycket upprörd över undantagsklausulen. Vad gäller jourtiden röstade jag till slut för det nionde ändringsförslaget eftersom det var tydligt att vi hade siktat in oss på förlikning, framför allt eftersom detta kan lösas på nationell nivå enligt ändringsförslaget.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Jag har länge ansett att EU inte borde handla om trist likformighet, och också här i parlamentet borde vi börja lära oss att acceptera att allt inte behöver regleras på EU-nivå och att det finns en mängd lokala och nationella regler och traditioner som vi bör respektera, inte minst de som rör skyddet av arbetstagarna och lagstiftningen om hälsa och säkerhet på arbetet och om arbetstiden.

Vad som enligt min åsikt är viktigt är att medlemsstaterna kan välja, och att alla aspekter av arbetsrätten bör förbli en fråga uteslutande för medlemsstaterna. Kommissionen och EG-domstolen borde hålla sig ifrån denna fråga. Det är vad subsidiaritet handlar om, och det förespråkar vi väl alla?

Mot bakgrund av detta motsätter jag mig bestämt avskaffandet av undantagsklausulerna och enligt min åsikt är det upp till medlemsstaterna, och även de federala staterna inom medlemsstaterna, att själva besluta om människor ska få arbeta på söndagar.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Herr talman! Författaren till detta betänkande, Alejandro Cercas, är den mest sympatiska och intelligenta socialist man kan träffa, och det finns ett mått av förnuft i hans påstående att en asymmetri skapats på grund av vissa undantag och undantagsklausuler. I en perfekt värld skulle inget land uppmäna sina arbetstagar att sluta arbeta efter en viss godtyckligt fastställd tidsperiod. Det är moraliskt felaktigt. Om jag vill arbeta för er, herr talman, och om ni vill anställa mig och vi båda är nöjda med våra avtalsvillkor, så borde vare sig vår regering eller Europeiska unionen ha rätt att gå emellan och förklara avtalet olagligt. Men bortsett från de etiska argumenten är det dock också ekonomiskt galet vid en tidpunkt som denna att påföra EU:s ekonomier merkostnader. Jag är dock en suveränist, och om andra länder vill påföra dessa restriktioner på sina egna medborgare, som också är deras väljare, är det upp till dem. Vad som är skandalöst är att införa dessa regler på EU-nivå i Storbritannien, oavsett om det sker genom direktiv som detta eller genom den rättsliga aktivism som inleddes genom stadgan om de grundläggande rättigheterna. Om vi vill ha det så borde vi hålla en folkomröstning om det. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Ni vet att socialdemokrater säger sig tala för arbetande män och kvinnor, men det finns ett talesätt om socialdemokratiska politiker. Merparten av dem är intellektuella från medelklassen och resten har glömt varifrån de kommer.

Låt mig berätta en historia för er. Min far var busschaufför och när vi fick en oväntad räkning, när det var en skolresa som han ville skicka mig på, då brukade han lägga in ett par timmars extra övertid så att han kunde betala den där oväntade räkningen eller skicka mig på skolresa.

Om arbetstidsdirektivet hade funnits skulle inget av detta ha varit möjligt. Ingen borde tvingas att arbeta övertid mot sin vilja. Jag tror att vi alla är eniga om det, oavsett vår tillhörighet här i parlamentet, men om man tittar på konsekvenserna av hur vi har röstat i dag är detta ett slag i ansiktet på de arbetande män och kvinnor som vill arbeta ett par timmar extra för att ge sina familjer ett bättre liv. Socialdemokraterna borde skämmas!

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Jag vill göra ett uttalande om min röst angående arbetstidsdirektivet. Min omröstningsmaskin fungerade inte i omröstningen om ändringsförslagen 34 och 35. Jag röstade för dessa förslag, men maskinen visade en röd lampa.

Jag anser fortfarande att all jourtid, inklusive inaktiv tid vid vissa tidpunkter, är arbetstid.

Varför gör jag det? Det beror inte på läkaren eller brandmannen (vars arbetsgivare kräver att de är på sitt arbete eller att en särskild tjänst ska tillhandahållas) om en patient behöver en läkare eller om en brand bryter

ut. Det beror inte på dessa personer. De befinner sig på sitt arbete, detta är arbetstid, och jag vill att min röst i dessa frågor ska korrigeras i protokollet.

- Betänkande: Ayala Sender (A6-0371/2008)

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Detta är ett mycket bra betänkande, och vi måste titta på den gränsöverskridande dimensionen av vägsäkerheten. Jag vill dock använda dessa 90 sekunder för att ta upp en allvarlig fråga.

Det finns webbplatser som annonserar om försäljning av körkort. De antyder att deras verksamhet inte är olaglig även om den är dunkel, och de agerar utifrån grunden att det finns över 100 olika körkort inom EU och att samordningen mellan de myndigheter som utfärdar körkort är mycket begränsad. Det finns alltså en möjlighet för någon som inte har körkort, eller som har misslyckats med en uppkörning eller förlorat sitt körkort, att få ett körkort på detta tämligen tvivelaktiga sätt. Det är åtminstone svindel att samla in pengar, och som värst ett sätt att låta människor som inte borde finnas ute på vägarna att fortsätta köra bil. Jag har tagit upp denna fråga med kommissionen och rådet. Den kräver åtgärder på EU-nivå.

Skriftliga förklaringar:

- Betänkande: Turmes (A6-0369/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig.* – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för direktivet om främjande av användningen av förnybar energi, som är en text som samordnats av Claude Turmes.

Detta direktiv utgör en stor möjlighet för EU:s framtid, eftersom det banar väg för den tredje industriella revolutionen och är en chans att skapa miljontals arbetstillfällen, att göra miljöskyddet till verklighet och samtidigt främja den ekonomiska tillväxten och konkurrenskraften. Vad gäller biobränslen hoppas jag att kommissionen kommer att kunna genomföra hållbarhetskriterierna i EU och i resten av världen, och samtidigt främja internationell handel med de renaste och mest konkurrenskraftiga biobränslena.

Adam Bielan (UEN), *skriftlig.* – (PL) Jag röstade för Claude Turmes betänkande. Ett av EU:s mål i fråga om förnybar energi är moderniseringen av de central- och östeuropeiska städerna genom att öka deras energieffektivitet. Det är viktigt, inte bara med tanke på energisektorn utan också av miljöskäl, att kollektivtrafiken och de lokala värmesystemen moderniseras genom en övergång till alternativa energikällor.

Dessutom kan institutioner och företag få omfattande finansiering från EU-budgeten i detta syfte. Över 720 miljoner euro har till exempel öronmärkts för programmet för Intelligent energi, som främjar mångfald på energiområdet och användningen av förnybar energi.

Šarūnas Birutis (ALDE), *skriftlig.* – (LT) Fossila bränslen har länge utgjort ett levebröd för samhället. Vi vet att moderniseringen inte hade varit möjlig utan rikliga reserver med billig olja, kol och gas. Denna tid kommer dock snart att få ett slut. För energitrygghetens och ekonomins skull, men framför allt med hänsyn till klimatförändringen, måste vi förändra våra energi- och transportsystem i grunden.

Under många år betraktades klimatförändringen först och främst som en miljöfråga. I dag är det dock allmänt accepterat att klimatförändringen påverkar alla samhällssektorer och om vi inte lyckas lösa denna fråga snart kan konsekvenserna för samhället bli katastrofala.

Carlos Coelho (PPE-DE), *skriftlig.* – (PT) Användningen av förnybar energi på transportområdet är ett av de mest effektiva verktygen för att minska EU:s beroende av olja. Vi vet också att kontrollen av energikonsumtionen i EU och användningen av energi från förnybara källor utgör viktiga delar av det åtgärds paket som behövs för att bekämpa klimatförändringen.

Jag anser att den viktigaste punkten i detta betänkande är bevarandet av det slutliga bindande målet med en andel på 20 procent förnybar energi senast 2020, däribland minimimålet med en andel på 10 procent förnybar energi för transporter.

För Portugal utgör införlivandet av vågenergi i definitionen av förnybar energi en möjlighet att använda vår energipotential för att nå målen. Det faktum att man i betänkandet överväger ett incitament för andra generationens biobränslen gör inte bara dokumentet trovärdigt, utan garanterar också hållbarhet i användningen av förnybar energi inom transportsektorn. För att skapa en energimodell som stöder förnybar energi anser jag att det är grundläggande att man i betänkandet uppmuntrar strategiska samarbetsmekanismer mellan medlemsstaterna.

Betänkandet är viktigt i sig och som en del av en överenskommelse (klimat- och energipaketet). Samtidigt som vi genom överenskommelsen garanterar bevarandet av miljöintegriteten, kommer den att göra det möjligt att nå 20/20/20-målen senast 2020. Dessa mål som fastställts för medlemsstaterna är ambitiösa men genomförbara.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Claude Turmes föreslår en viktig rättsakt om det väsentliga främjandet av användningen av förnybar energi. Som en del av det omfattande klimat- och energipaketet kommer förnybar energi att stå för 20 procent av energin (inklusive elektricitet, värme och transporter) senast 2020. Detta, i kombination med de övriga åtgärderna i klimat- och energipaketet, är en god utgångspunkt för att bekämpa klimatförändringar, stimulera investeringar i förnybara energikällor och energival, ge forskning och utveckling en tydligare inriktning och skapa ett verktyg för att nå energitrygghet och energiberoende.

De bindande målen kommer att gälla inom alla medlemsstater för att se till att de fastställda målen nås på EU-nivå. En kombination av samarbete, solidaritet och innovation kommer att garantera att vi uppfyller de mål som vi inte längre har råd att missa.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Denna fråga ingår i "klimat- och energipaketet". Den rör främjande av användningen av förnybar energi, och omfattar följande sektorer: elektricitet, uppvärmning och kylning samt transporter. Målet är att EU ska öka andelen förnybar energi inom sin energikonsumtion med 20 procent senast 2020. De nationella allmänna målen fastställs för varje medlemsstat och ett mål med en andel på 10 procent förnybar energi senast 2020 har också fastställts för transportsektorn.

Enligt information som publicerats har målet för Portugal i fråga om dess andel förnybar energi som en del av den totala energikonsumtionen senast 2020 fastställts till 31 procent, med tanke på vår utgångspunkt (2005 uppgick denna andel i Portugal redan till 20,5 procent) och på den nationella potentialen för förnybar energi. Målet med en andel på 10 procent förnybar energi inom transporter är å andra sidan detsamma som för alla medlemsstater.

Faktum är dock att även om vi röstade för detta i den slutliga omröstningen tvivlar vi allvarligt på att dessa mål kan nås, eftersom det är vilseledande att utgå från principen att vi fullständigt förstår omfattningen av exploaterbara förnybara resurser eller att vi har den teknik som behövs för att använda dem. Det hade varit bättre att fastställa offentliga och privata investeringsbelopp och att främja ett allmänt inspektions- och kartlägningsprogram för att klassificera och kvantifiera förnybara energikällor.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar Turmesbetänkandet om energi från förnybara källor, även om jag inser att det kommer bli svårt att nå målet. För min egen hemregion i sydvästra England blir det viktigaste bidraget till detta mål någon typ av tidvattendamm i floden Severn. Eftersom det kommer att dröja innan detta arbete kommer igång är det viktigt att den brittiska regeringen begär att man på något sätt tar hänsyn till effekterna av "projekt som är på gång" och att kommissionen går med på detta.

Mathieu Grosch (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för betänkandet om klimat- och energipaketet, eftersom det omfattar flera direktiv som alla ligger helt i linje med EU:s mål att minska utsläppen av växthusgaser med 20 procent fram till 2020, eller med 30 procent om en internationell överenskommelse kan nås. Det är resultatet av långa förhandlingar och av en kompromiss mellan företrädare för parlamentet och rådet – dvs. för de 27 medlemsstaterna.

Ett av direktiven handlar om förnybar energi. I det ingår målet att andelen förnybara energikällor ska öka till 20 procent och energieffektiviteten förbättras med 20 procent. Dessutom ska 10 procent av drivmedelsanvändningen komma från förnybara källor. Hållbarhetskriterier har fastställts, vilket har ökat användbarheten. Jag välkomnar dessa regler, eftersom de inte bara bidrar till att minska EU:s energiberoende och skapa nya arbetstillfällen, utan även uppmuntrar innovation inom teknikutvecklingen.

Genom direktivet om EU:s system för handel med utsläppsrätter uppdateras det nuvarande systemet och det föreskrivs att industrin nu måste köpa utsläppsrätter, som tidigare var gratis, på auktioner. Det finns undantag i form av övergångsperioder för de östeuropeiska medlemsstaterna, som till att börja med bara behöver köpa utsläppsrätter för 30 procent av sina utsläpp. Det föreskrivs också incitament för energieffektivitet och en skyldighet för medlemsstaterna att investera minst hälften av inkomsterna i utvecklingsländerna och i ny teknik, även om syftet inte anges närmare. Jag välkomnar den lyckade balansgången mellan hänsyn till de branscher som har ett svårt arbete framför sig och en ambitiös miljöpolitik.

I ett annat direktiv fastställs hur ansvaret ska fördelas när det gäller utsläpp som inte omfattas av systemet för handel med utsläppsrätter. Det handlar framför allt om uppvärmnings- och luftkonditioneringssystem

och flera ekonomiska sektorer (transporter, mindre industrianläggningar, tjänstesektorn och jordbruket), som inte omfattas av systemet för utsläppshandel men ändå bidrar avsevärt till utsläppen av växthusgaser. Det ska också införas långsiktiga mål på detta område, bl.a. att utsläppen av växthusgaser ska minska med 35 procent fram till 2035 och med 60–80 procent fram till 2050.

Direktivet om avskiljning och geologisk lagring av koldioxid (CCS) gör det möjligt att avskilja koldioxid ur avfallsgaser och sedan lagra det under jord. Tolv CCS-kraftverk ska finansieras fram till 2015. Jag inser att CCS är viktigt som en övergångsteknik, men man bör lägga stor vikt vid lagringssäkerheten.

I ett annat direktiv fastställs gränsvärdena för koldioxidutsläpp från nya bilar. Det övre gränsvärdet för utsläpp från alla nya bilar kommer från och med 2010 att vara i genomsnitt 120 g koldioxid/kilometer, och från och med 2020 95 g/km. De bötesbelopp som fastställs i kommissionens förslag om gränsvärdena överträds har sänkts med anledning av den ekonomiska krisen och ligger nu på 5–95 euro beroende på hur stor överträdelsen är. Från och med 2019 är det emellertid meningen att bötesbeloppet ska uppgå till 95 euro från och med det första gram koldioxid med vilket gränsvärdet överskrids.

Jag välkomnar kompromissen mellan EU-institutionerna för det är ofta lätt att kritisera men svårt att nå en kompromiss. De regler som man har kommit överens om är det lyckade resultatet av förhandlingar mellan länder som ibland är mycket olika i fråga om ekonomiska förhållanden, men som samtidigt strävar efter ett gemensamt mål. När man betraktar EU-målen som helhet får man inte glömma bort att särskilt de nya medlemsstaterna inte kan nå alla mål inom denna korta tidsfrist utan att riskera att hela näringsgrenar kollapsar och att de ställs inför en social katastrof.

För mig är klimat- och energipaketet inte bara ett viktigt steg utan faktiskt ett stort språng som kommer att motverka de fortsatta klimatförändringarna och stärka EU:s framskjutna position på vägen mot en effektiv energipolitik. EU har lyckats visa upp en enad front och detta kommer att göra det möjligt för oss att ställa större krav även internationellt. En stor utmaning är i detta sammanhang att förhindra internationell miljödumpning. Därför bör länder som inte följer Kyotoprotokollet och därför inte är bundna av koldioxidkraven få betala en importskatt, eller liknande åtgärder vidtas för att förhindra miljödumpning. Detta är en viktig fråga som måste beaktas under förberedelserna av den överenskommelse som ska ersätta Kyotoprotokollet vid FN:s klimatkonferens i december 2009, där förhandlarna kommer att inkludera USA, Kina och Indien. Med klimat- och energipaketet har det lagts en stadig grund för en ny internationell överenskommelse.

Ian Hughton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Turmesbetänkandet om förnybar energi. Mitt eget hemland, Skottland, är rikt på förnybara energikällor som vind och tidvattenkraft. Det är mycket viktigt att EU går i täten när det gäller att främja förnybar energi och jag räknar med att ett självständigt Skottland ska ha en central roll i den globala utvecklingen av förnybara tekniker.

Jean Lambert (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta förslag eftersom jag anser att vi skickar en viktig signal om behovet av att ställa om energiproduktionen till icke-fossila och mindre förorenande bränslen både i och utanför EU. Tjugoprocentmålet är bindande och utgör ett minimum. Nu måste medlemsstaternas åtgärdsplaner för förnybara energislag även omfatta energieffektivitet. Man har också sett till att det ska finnas stödordningar på denna nivå, vilket är avgörande för investerarförtroendet. Det stämmer att resultatet inte är så positivt som jag hade hoppats på när det gäller biobränslen. Vi har behållit 10-procentmålet, men i praktiken begränsat den andel som kommer från jordbruksbränslen och jag välkomnar dessa nya åtgärder. Rådet har i flera avseenden inte delat parlamentets vision. De måste verkligen ta till sig att klimatförändringarna är en realitet och med detta direktiv som utgångspunkt sträva mot en framtid med låga koldioxidutsläpp.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande eftersom det bidrar till att stärka vårt åtagande att uppnå mål när det gäller förnybara energislag och gör det möjligt för oss att stimulera EU:s inhemska energikällor, tackla klimatförändringarna, öka energisäkerheten och främja konkurrenskraft, tillväxt och sysselsättning. Jag stödde betänkandet eftersom det innehåller en bestämmelse om att man 2014 ska se över effekterna av den ökade användningen av förnybara transportbränslen, så att våra minskningar av koldioxidutsläppen inte får en negativ inverkan på livsmedelspriserna eller markanvändningen. I betänkandet fastställs ett mål på 5 procent för förnybara transportbränslen fram till 2015, med ett delmål på 20 procent för att främja användningen av elbilar. År 2020 höjs målet till 10 procent för förnybara transportbränslen, med ett delmål på 40 procent för användning av el- och vätgasdrivna bilar. Betänkandet innehåller stränga hållbarhetskriterier och kan därför leda till verkligt positiva förändringar och utsläppsminskningar, varför jag ger det mitt stöd.

Eluned Morgan (PSE), skriftlig. – (EN) Detta betänkande revolutionerar energiproduktionen i EU. Målet att förnybar energi ska utgöra 20 procent av energianvändningen senast 2020 är oerhört ambitiöst, men också nödvändigt för att vi ska kunna vinna kampen mot klimatförändringarna. Om stora projekt som Severndammen ska ingå i målen hoppas jag dock att kommissionen kommer att vara flexibel i sin tolkning av när de måste uppnås.

Tioprocentsmålet för vägtransportbränslen är ett mycket viktigt inslag i detta paket och i arbetet för att uppnå EU:s mål om en ekonomi med låga koldioxidutsläpp. Detta s.k. biobränslemål har förbättrats avsevärt så att bara biobränslen som leder till verkliga utsläppsminskningar utan att livsmedelspriserna stiger tillåts i EU. Ett antal stränga sociala kriterier har också inkluderats som kommer att skydda människor i utvecklingsländerna som annars skulle ha drabbats negativt av den snabba utvecklingen inom biobränsleproduktionen.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Förslaget till direktiv är en av de viktigaste delarna av klimatpaketet, där det fastställs ett obligatoriskt mål om att energi från förnybara resurser ska utgöra en andel på 20 procent av EU:s totala energiförbrukning senast 2020. Direktivet öppnar möjligheter att ta fram nya tekniker, skapa nya arbetstillfällen och minska oljeberoendet.

Europaparlamentet har spelat en viktig roll i fastställandet av hållbarhetskriterier för biobränslen och sociala kriterier som är livsviktiga för EU:s invånare under den nuvarande ekonomiska krisen. Klimatförändringarna och den bristande energisäkerheten gör att vi måste främja nya metoder att utvinna energi, men utan att äventyra livsmedelstillgången. Vi måste se till att genomförandet av detta direktiv inte hotar jordbruksmark och skogar. De incitament som förutses ska hur som helst inte gälla biobränslen från råvaror som har odlats på sådan mark. EU ska än en gång visa att man går täten i främjandet av vind-, sol, och vattenkraft och av energi från andra alternativa källor.

Lydia Schenardi (NI), skriftlig. – (FR) Vi har flera gånger haft tillfälle att konstatera att bara målet att minska EU:s beroende av importerad gas eller olja i sig är tillräckligt för att motivera främjandet av förnybara energikällor.

Den kompromiss som presenteras här i dag och som är en del av klimat- och energipaketet är precis som alla andra kompromisser – varken helt igenom dålig eller helt igenom tillfredsställande.

Den är i synnerhet inte helt tillfredsställande när det gäller biobränslen, vare sig det är fråga om andra generationens biobränslen eller inte. Den ger inte tillräckliga garantier när det gäller konkurrensen med livsmedelsproduktionen, den är vag när det gäller förändringar av markanvändningen, den är tyst när det gäller dessa energikällors faktiska koldioxidavtryck osv.

Den är framför allt inte helt övertygande när det gäller den "ursprungsgaranti" som i synnerhet ska identifiera grön el, eftersom vi är medvetna om hur elförsörjningen ser ut i realiteten, den tveksamma reklamen på detta område och de stora tillkommande kostnaderna för konsumenterna.

Den är slutligen absolut otillfredsställande när det gäller de sociala konsekvenserna. Vi vill vara säkra på, och detta gäller för övrigt hela det lagstiftningspaket som antogs i början av den globala kris som ser ut att bli djup och långvarig, att EU-medborgarnas och arbetstagarnas intressen kommer att ha företräde framför alla andra hänsynstaganden om den ekonomiska situationen så kräver.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Det är med stor övertygelse som jag har röstat för den kompromiss som har uppnåtts om förnybara energikällor. Min gröna kollega och föredraganden, Claude Turmes, har gjort ett ypperligt arbete. Tack vare hans, och för den delen hela parlamentets, insats kommer det att finnas ett starkt regelverk för att se till att förnybar energi utgör minst 20 procent av energianvändningen senast 2020.

Det här är inget reklamtrick, utan en verklig energirevolution som kommer att skapa en massa arbetstillfällen. Enligt vissa rapporter rör det sig om mer än 2 miljoner arbetstillfällen. Det handlar om arbetstillfällen för högt kvalificerade ingenjörer, designer och tekniska experter, men också om många arbetstillfällen för tekniker, människor som tillverkar kugghjul, installerar solpaneler och bygger vindkraftverk.

Efter många förhandlingar antogs även de ursprungliga förslagen om jordbruksbränslen och biobränslen. Vi inom de Gröna är dock inte helt nöjda med denna teknik och kommer att föreskriva stränga villkor för användningen av den här typen av bränslen. I Turmesbetänkandet har hållbarhetskriterierna skärpts rejält och det finns även en hänvisning till sociala kriterier som överensstämmer med ILO:s regelverk.

Jordbruksbränslen kan bara accepteras om man kan utvinna mer energi ur dem än man måste satsa, och de får absolut inte konkurrera med livsmedelsproduktionen.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Betänkandet är ett viktigt steg för att tvinga medlemsstaterna att uppnå sina mål om förnybar energi. Förnybar energi spelar en avgörande roll i kampen mot klimatförändringarna.

- Betänkande: Doyle (A6-0406/2008)

Adamos Adamou (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Europaparlamentet och rådet föreslår i ett försök att förbättra och utvidga systemet för handel med utsläppsrätter för växthusgaser och uppnå målet att minska utsläppen av växthusgaser i EU med 20 procent fram till 2020 att direktiv 2003/87/EG ska ändras.

Den 17 december 2008 röstade parlamentet för de kompromissändringsförslag som hade lagts fram av skuggföredragandena i PPE-DE-, PSE-, GUE/NGL-, ALDE-, UEN- och Verts/ALE-grupperna. Även om vi röstade för dessa ändringsförslag, i vilka målen för minskningarna av utsläppen av växthusgaser höjs (vilket var det viktigaste målet för GUE/NGL-gruppen), vill vi uttrycka vårt motstånd mot filosofin bakom handeln med utsläppsrätter. Vi vågar säga att just detta direktiv inte uppnår något annat än en liten minskning av utsläppen av växthusgaser och gynnar de utvecklade länderna på bekostnad av de mindre utvecklade länderna och utvecklingsländerna. Tillämpningen av vissa flexibla mekanismer som har föreslagits hjälper slutligen monopol (som är de som bär huvudansvaret för klimatförändringarna) att öka sin lönsamhet i stället för att åstadkomma en radikal lösning av problemet.

Alexander Alvaro (ALDE), skriftlig. – (DE) Herr talman! Det avtal som har uppnåtts om klimat- och energipaketet är ett futtigt resultat.

EU har föresatt sig att uppnå en minskning på 20 procent jämfört med 1990 års nivåer. Vi har redan klarat av ungefär hälften av detta genom vår utvidgning österut, där utsläppen är lägre i absoluta tal, vilket innebär att det återstår en minskning på 12 procent jämfört med 1990 års nivåer.

EU får uppnå 3–4 procent av minskningen i utvecklingsländerna, vilket innebär att det återstår strax under 9 procent. Det är tillåtet att missa målet med upp till 5 procent, vilket innebär att det återstår 4 procent.

Man skulle i det här skedet kunna säga att det är tur att EU inte har beslutat att helt enkelt exportera hela sin ekonomi till Asien. Kompromissen är betydligt billigare än kommissionens förslag, varför det tyska fria demokratiska partiet kan ge det sitt stöd.

I stället spelar EU nu ut de egna medlemsstaterna mot varandra. En del medlemsstater har fördelar på grund av undantag, förhandlingsförmåga och energimix. De tyska energileverantörerna kan snart finna det meningsfullt att producera elkraft i Polen i stället för hemma – såvida de inte köps upp av franska leverantörer, vill säga.

Det faktum att EU:s medlemsstater ägnar sig åt sådan kohandel bådär inte gott för en global överenskommelse. Frågan är också hur effektiva metoderna är.

Det är nu upp till regeringarna, rådet och kommissionen att garantera effektivitet, både inom miljöskyddet och till gagn för ekonomin och tillväxten.

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater beslutade oss för att rösta för detta betänkande om att reformera systemet för handel med utsläppsrätter. I grunden anser vi dock att klimatpaketet som sådant har otillräckliga ambitioner. Det kommer att krävas mer av EU för att klara av den utmaning som klimatförändringarna ställer oss inför. Men vi anser att detta kan vara en mycket viktig del av det åtgärder som måste till.

Vi är besvikna över att kompromissen mellan rådet och Europaparlamentet inte innebär tillräckliga garantier för att en del av intäkterna från auktioneringen ska gå till klimatarbete i utvecklingsländerna. Vi anser också att auktioneringen av utsläppsrätter borde ha varit mer omfattande och att användandet av CDM borde ha begränsats ytterligare.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag välkomnar översynen av systemet för utsläppshandel och kompromissen mellan målet att bekämpa klimatförändringarna och att förbättra EU-industrins konkurrenskraft och skydda sysselsättningen.

Jag vill gärna påpeka att den demokratiska öppenheten inte har respekterats fullt ut i det medbeslutandeförfarande som har påskyndats för att nå fram till en överenskommelse i första behandlingen och att parlamentet har fått finna sig i att rösta om ett slags fullbordat faktum.

Jag är trots detta mycket nöjd med Avril Doyle's förslag på grund av den flexibilitet som erbjuds för sektorer där det finns en risk för koldioxidläckage. Vi måste förhindra att arbetstillfällen försvinner på grund av att branscher utlokaliseras till regioner som inte är lika angelägna om att minska utsläppen, men utan att undergräva direktivets syfte.

Sylwester Chruszcz (NI), skriftlig. – (PL) I dag röstade jag mot parlamentets antagande av förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2003/87/EG i avsikt att förbättra och utvidga gemenskapens system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser.

Jag är helt emot de lösningar som föreslås på EU-nivå. Rådets åtagande att fram till 2020 minska gemenskapens totala utsläpp av växthusgaser med minst 20 procent jämfört med 1990 års nivåer, eller med till och med 30 procent om andra utvecklade länder gör åtaganden om liknande minskningar, är dåligt genomtänkt och kommer att få negativa följder för industrin och konsumenterna i EU, bl.a. i Polen.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Det enda fasta åtagande som EU har gjort är att minska sina utsläpp med 20 procent fram till 2020 jämfört med 1990 års nivåer. Jämfört med i dag innebär detta en minskning med omkring 12 procent. Om vi tänker på att två tredjedelar av minskningen kan uppnås genom mekanismer för koldioxidkompensation, dvs. genom köp av koldioxidkrediter på världsmarknaden, har EU åtagit sig att uppnå en minskning med bara 4 procent inom sitt territorium. Det räcker inte för att driva de internationella förhandlingarna framåt.

Jag vill gärna påpeka en annan brist med kompromissen. Inget fast åtagande har gjorts om stöd till utvecklingsländernas arbete med att minska sina utsläpp av växthusgaser. EU har bara gjort ett frivilligt åtagande om att hälften av inkomsterna från utauktioneringen av rättigheterna att förorena ska användas för klimatet. Dessa inkomster sjunker på grund av de många undantag som beviljas producenterna. Enligt kompromissen kan de EU-länder som så vill använda en del av dessa pengar för att stödja utvecklingsländerna. Det handlar om ett helt frivilligt och mycket svagt åtagande med tanke på att det är en fråga som trots allt är av central betydelse i de internationella förhandlingarna.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) EU skryter om att man går i bräschen för miljöskyddet, men i realiteten försöker man bli ledande när det gäller att skydda kapitalets intressen. De beslut som fattades under toppmötet och om paketet av råds- och kommissionsdirektiv om utsläppsminskningar främjar den s.k. gröna ekonomin som ett sätt att ta sig ur överackumuleringen av kapital och krisen, och på så sätt öppna för nya vinstmöjligheter för monopolföretagen och stärka den imperialistiska expansionismen.

De stärker den utsläppshandel som har visat sig mångfaldiga monopolföretagens vinster utan att skydda miljön. De gör det möjligt för bilindustrin att inte agera förrän åtminstone 2019. Företag som är exponerade för internationell konkurrens undantas från bestämmelserna om energiutvinning och mycket annat. De nya medlemsstaterna och Italien undantas också under lång tid. De ger incitament för att ersätta odling av livsmedelsgrödor med bränslegrödor. Stora företag får utsläppsrätter gratis. Inga inkomster behöver användas för att finansiera miljöåtgärder.

Arbetarna kan inte bara vänta på miljöskydd från EU och de företag som ostraffat förorenar miljön. De kan bara få ett verkligt skydd genom att kämpa för en gräsrotsekonomi och gräsrotsmakt.

Christian Ehler (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Mitt nej innebär inte att jag avvisar ett effektivt system för utsläppshandel som omfattar auktioner eller EU:s klimatmål eller finansieringen av CCS-teknik. Att jag stöder dessa saker har tydligt framgått i samband med flera tidigare omröstningar och i mitt betänkande om demonstrationsanläggningar för CCS-teknik. Men för min hemregion Brandenburg innebär den nuvarande texten att man stadfäster illojal konkurrens med de central- och östeuropeiska länderna och större prishöjningar än vad som krävs för att uppnå klimatmålen. Vi behöver kol i vår energimix för att klara energiförsörjningen för våra medborgare och vill att kol i framtiden ska kunna användas på ett klimatvänligt sätt med hjälp av CCS-teknik. Överenskommelsen med rådet om att ett slutligt beslut skulle fattas efter bara en behandling innebär att starka reservationer inte har skinrats och att det inte har uppstått någon konkurrens om den bästa lösningen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det finns visserligen argument som talar för ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser, eftersom det finns en oro över de kemiska förändringarna i

atmosfären som kan påverka klimatet (försiktighetsprincipen) samtidigt som tillgången till fossila bränslen är begränsad och de inte används på ett förnuftigt sätt, men det finns också aspekter som ger anledning till oro.

För det första är utsläppsrätter och handeln med dem omstridd och måste kritiseras eftersom effekterna på realekonomin är i stort sett okända. Detta beror på att det fortfarande finns många frågetecken kring flera tekniska lösningar och på att användningen av dessa tekniska lösningar dessutom är beroende av den ekonomiska utvecklingen inom olika sektorer (flygbranschen, bilindustrin, värmekraftindustrin, cementindustrin, tunga kemikalier, petrokemikalier och ett växande antal andra energiintensiva sektorer).

För det andra förväntas ett fåtal högteknologiska industrisektorer och några (bara ett fåtal) finansiella operatörer vara de som gynnas av systemet. Det är den begränsade tillgången till resurser som tvingar fram en oåterkallelig minskning av förbrukningen av fossila bränslen. Hur stor andel som tilldelas varje sektor måste baseras mer på viktiga sociala behov och ekonomiskt förnuft än på inflytande och ekonomisk vinst. Vi har därför beslutat att avstå från att rösta.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Den springande punkten i detta betänkande bör framhållas: att stärka, utvidga och förbättra systemet för handel med utsläppsrätter efter 2012, eftersom det är ett av de viktigaste verktygen för att uppnå EU:s mål att minska utsläppen av växthusgaser.

Jag ställer mig bakom detta betänkande, främst därför att handel spelar en avgörande roll för att uppnå en effektiv fördelning som garanterar miljöeffektiviteten i EU:s system för utsläppshandel. En plan som omfattar hela EU är alltid mycket bättre än 27 nationella planer. I förslaget föreskrivs dessutom att automatiska och förutsebara justeringar kan göras för att uppfylla kraven i en framtida internationell överenskommelse.

Förslagets hallstämpel är höjningen av fria utsläppsrätter, vilket jag inte tycker är särskilt bra. Men man får inte glömma att utsläppen kommer att minska varje år.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Förslaget till direktiv om en översyn av EU:s system för handel med utsläppsrätter innebär en förbättring jämfört med dagens system och är viktigt i ett internationellt perspektiv. Jag kunde därför stödja Avril DoYLES betänkande.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Jag vill ta tillfället i akt att tacka ledamöterna för omröstningen nyligen då Europaparlamentet tydligt visade sitt stöd för min riktmärkesmodell. Jag har förespråkat den länge och var den som först föreslog att den skulle användas för utsläppshandeln. Utskottet för industrifrågor, forskning och energi röstade emot den med snäv marginal, medan motståndet i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet var något större, men livet är fullt av överraskningar. Nu kommer riktmärket att vara ett kriterium så snart det har godkänts av rådet.

Det är dessutom lika bra. Det fanns ingen balans i kommissionens ursprungliga förslag eller i miljöutskottets ståndpunkt om utsläppshandel, eftersom de innebar att EU-produktionen försattes i ett läge där det blev svårt för den att konkurrera på globala marknader, utan att detta ledde till några särskilt positiva klimateffekter. Detta skulle naturligtvis inte bara ha lett till sysselsättningsförluster, utan även till negativa miljöeffekter eftersom det skulle ha pressat företagen att flytta produktionen till länder som inte omfattas av utsläppsbegränsningarna.

Beslutet har nu öppnat dörren för en mer rättvis och ur miljösynpunkt mer långsiktig strategi. Allt är emellertid fortfarande öppet och det är nu vi kommer att börja få se vem som gynnas av de förbättringar som har gjorts.

Miljömålen är oföränderliga och utgör en utmaning. De blir inte lätta att uppnå för industrin, men det är heller inte meningen.

Det är hur som helst meningslöst att tala om fria utsläppsrätter eftersom det finns riktmärken – måttstockar – som är ambitiösa. Och de måste de vara för annars får vi inte ett system som kan förmå företagen att delta i teknikkapplöpningen för att få fram den teknik som producerar minst utsläpp.

Jag anser uppriktigt talat att klagomålet från miljölobbyn om att paketet är urvattnat är orimligt med tanke på att målen efterlevs och att industrisektorerna har ett sjunkande utsläppstak. Det är oansvarigt att påstå detta, men alla är minsann inte intresserade av att ta ansvar. Det räcker att trampa på världen.

Jean Lambert (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande, trots att det finns så många kryphål i det och att de tio nya medlemsstaterna beviljas undantag. Varför röstar man för ett bristfälligt betänkande? Därför att det uppnås en del framsteg om man jämför med den nuvarande ordningen. Det

kommer att finnas ett EU-omfattande tak för de sektorer som deltar i utsläppshandeln och medlemsstaterna kommer att få mindre att säga till om i denna process. Principen om fullständig utauktionering av rättigheter för kraftsektorn finns kvar. Flygbranschen har bara fått en liten del av de nya möjligheterna att utnyttja mekanismen för ren utveckling (CDM). Men det viktigaste med det reviderade systemet är att det skapar en struktur för en viktig del av post-Kyotoavtalet. Vi har nu ett system som andra länder kan ansluta sig till och använda för att få ned sina utsläpp – om de begränsar delarna före utauktioneringen och sätter upp ambitiösa mål. Användningen av inkomsterna kommer att följas upp noggrant. Medlemsstaterna kan inte bara betrakta systemet som något som ger klirr i kassan. Det måste användas för att främja övergången till en hållbar ekonomi med låga koldioxidutsläpp, som är det världen behöver.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder detta förslag, där vi skapar en balans mellan ambitiösa klimatmål och behovet av att stärka EU-industrins konkurrenskraft och skydda sysselsättningen. Utsläppsrätter och utauktionering av utsläppskrediter för kraftverk kommer att tillämpas fram till 2013, då alla nya kraftverk uteslutande ska ha utauktionerade utsläppsrätter. För den vanliga industrin kommer övergången till full utauktionering att ske 2020. Jag röstade för detta betänkande eftersom det gör utauktionering till huvudregel, begränsar mängden CDM/JI-projektkrediter som en anläggning kan köpa för att kompensera sina utsläpp och samtidigt skyddar företagen mot koldioxidläckage.

Eluned Morgan (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder detta betänkande eftersom jag anser att utsläppshandelssystemets integritet ur miljösynpunkt har bevarats och att det innebär en betydande förbättring jämfört med dagens system, i och med att förorenare i framtiden kommer att få betala för rätten att göra utsläpp genom att utsläppsrätterna ska auktioneras ut. Målet att minska utsläppen från EU:s kraftverk och tunga industri med minst 20 procent fram till 2020 kvarstår och höjs automatiskt till 30 procent om en internationell överenskommelse nås vid FN:s klimatförhandlingar i Köpenhamn i december 2009. Jag anser också att man har uppnått en balans mellan sysselsättning och miljö, vilket är livsviktigt i en lågkonjunktur.

Angelika Niebler (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag vill avge följande röstförklaring för delegationen från Bayerns kristna socialdemokratiska union i Europaparlamentet.

EU har satt upp ambitiösa klimatmål. Det handlar bl.a. om att minska koldioxidutsläppen med 20 procent fram till 2020. Dessa klimatmål bör inte ifrågasättas.

Våra försök att motverka klimatförändringarna måste kombineras med en vilja att utforma tydlig lagstiftning så att vi kan skapa planeringssäkerhet för vår ekonomi. EU-industrin får dessutom inte hamna i ett underläge i den internationella konkurrensen. Och så måste det säkras lika konkurrensvillkor inom EU.

Det direktiv som är föremål för dagens omröstning och handlar om EU:s system för utsläppshandel uppfyller inget av dessa krav. Låt mig förtydliga detta genom följande argument:

1. Vissa branscher beviljas undantag från utauktioneringen av utsläppsrätter för koldioxid. Vi har fortfarande inte en aning om på vilka grunder det ska bedömas om de fastställda kriterierna uppfylls.
2. Bara på medlemsstatsnivå och först efter det att EU-lagstiftning om bistånd har antagits ska det från fall till fall beslutas om en anläggning får kompenseras för stigande energikostnader, och i så fall med hur mycket.
3. Om man inte lyckas nå en internationell överenskommelse i Köpenhamn 2009 kommer utauktioneringen av utsläppsrätter för koldioxid att skapa en extra börda för många branscher som deras konkurrenter utanför EU inte har.
4. De flesta östeuropeiska medlemsstaterna undantas från utauktioneringen av utsläppsrätter för koldioxid till energisektorn. Därmed hamnar Tyskland i ett underläge eftersom man till skillnad från sina grannar i öst får 48 procent av sin elkraft från kolkraftverk.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Vi instämmer inte i regeringarnas och kommissionens jubel över den slutliga kompromissen om klimatpaketet. EU:s försök att gå i täten för det globala arbetet mot klimatförändringarna har urvattnats efter påtryckningar från industrilobbyn och konservativa regeringar.

Det berömda "20/2020" är ett nödvändigt första steg, men de mål som har satts upp är inte tillräckligt ambitiösa. Det är lätt för EU-länderna att köpa en stor del av de föroreningsenheter som "motsvarar" deras andel från utvecklingsländerna, vilket innebär att västvärldens historiska ansvar cyniskt vältras över på jordens fattiga invånare. Regeringarna verkar helt enkelt inte inse hur allvarlig situationen är.

Gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster lägger inte ned sina vapen. Vi delar den oro som miljöorganisationerna känner och kommer att fortsätta att kräva mer ambitiösa mål för att minska utsläppen av växthusgaser, ge nödvändigt stöd till utvinning av energi från förnybara källor och upprätta bindande långsiktiga planer för ytterligare utsläppsminskningar efter Köpenhamn.

Herbert Reul (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag röstade mot det konsoliderade ändringsförslaget eftersom jag som parlamentsledamot menar att Europaparlamentets rättigheter inte har respekterats. Parlamentet har inte vid något tillfälle fått möjlighet att avge ett yttrande. I stället ställdes vi i praktiken inför valet att godta eller förkasta rådets kompromiss. Detta överensstämmer inte med medbeslutandeförfarandets regler, vars syfte är att garantera jämlikhet mellan de två lagstiftande organen.

Jag har även flera reservationer när det gäller kompromissens innehåll. Den kommer till exempel att leda till allvarliga snedvridningar av marknaden inom EU och lägga oerättigade bördor på konsumenterna. Den överdrivna brådskan att anta reformen har lett till att alternativa system för att uppnå de önskvärda minskningarna inte har beaktats. Det faktum att de ekonomiska följderna för i synnerhet konsumenternas köpkraft inte på långt när utreddes i samband med antagandet gör det bara ännu tydligare att denna kompromiss är dåligt genomtänkt. Majoriteten i Europaparlamentet har en del av ansvaret – även inför framtida generationer – för att denna kompromiss träder i kraft.

Det fanns alternativ. De skulle ha gjort det möjligt att uppnå minskningsmålen till en bråkdel av de kostnader vi nu talar om. Den här typen av politik skadar inte bara ekonomin utan framför allt även EU:s anseende.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Målet att minska utsläppen från EU:s kraftverk och tunga industri med minst 20 procent fram till 2020, och att denna andel höjs till 30 procent om man når en internationell överenskommelse vid FN:s klimatförhandlingar i Köpenhamn i december 2009, bör välkomnas.

Thomas Ulmer (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag stöder verkligen insatserna att minska det bidrag till klimatförändringarna som förmodligen orsakas av människan. Ändå stödde vi inte den kompromiss om EU:s system för utsläppshandel som har förhandlats fram. Att lagstifta under stor brådska är oacceptabelt och odemokratiskt. Det extremt snabba lagstiftningsförfarandet och det faktum att rådets dokument lades fram för bara ett par dagar sedan innebär enligt min mening att det var omöjligt att göra en professionell granskning av dokumenten och därmed av själva lagstiftningen. Det är desto mer oacceptabelt eftersom denna lagstiftning leder till en stor ekonomisk börda på den europeiska allmänheten. Enligt flera studier kostar klimat- och energipaketet omkring 70–100 miljarder euro och det finns en risk att hela branscher utlokaliseras till andra delar av världen. Jag kunde inte godkänna ett paket av den här omfattningen som har varit föremål för ett påskyndat förfarande. Lagstiftningsförslag av så stor betydelse som detta måste få växa fram inom ramen för ett ordnat förfarande med flera behandlingar.

Anders Wijkman (PPE-DE), skriftlig. – Revisionen av utsläppshandeln är ett steg framåt från nuvarande regler. Utsläppsrätter kommer gradvis att auktioneras ut till industrin, i stället för att – som i dag – delas ut gratis.

Det binder EU så att klimatmålet justeras upp från 20 procent till 30 procent minskning till 2020 vid ett framgångsrikt klimatavtal i Köpenhamn nästa år. Det innehåller också en uppmaning till medlemsstater att använda sina intäkter från auktionering till klimatåtgärder i Europa och utomlands.

Tyvärr är kompromissen långtifrån den ambitionsnivå situationen kräver. I stället för full auktionering av utsläppsrätterna från början införs auktioneringen stegvis. Denna uppmjukning minskar incitamenten att utveckla ny och mer kolsnål teknik. Det minskar också de intäkter som EU oundgängligen behöver för att kunna hjälpa u-länderna investera i "grön teknik", anpassa sig till klimatförändringen samt skydda de tropiska skogarna.

När samtidigt upp till hälften av utsläppsminskningarna kan göras via reduktioner i tredje land, blir ETS även under perioden fram till 2020 ett verktyg med begränsad effektivitet.

Trots bristerna hade det varit otänkbart att rösta nej. Jag vill inte ta risken och äventyra hela direktivet, som innehåller mycket positivt jämfört med i dag.

- Betänkande: Hassi (A6-0411/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater beslutade oss för att rösta nej till denna kompromiss om ansvarsfördelning eftersom vi anser att det är helt oacceptabelt att inte ens hälften av EU:s utsläppsminskningar behöver ske på

hemmaplan. Vi anser att det är helt fel signal till resten av världen som väntar sig att EU ska gå före i klimatomställningen, och vi är oroade över att EU nu misslyckas med att få tydliga drivkrafter på plats för att utveckla ny grön teknik. Vi tror att det sistnämnda är helt avgörande för sysselsättning och välfärd i Europa.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Genom detta betänkande införs olika mål för minskningar av utsläppen av växthusgaser i EU:s 27 medlemsstater under perioden 2013–2020 inom branscher som inte omfattas av EU:s system för handel med utsläppsrätter. Medlemsstaternas mål ligger på mellan +20 procent och -20 procent i förhållande till 2005 års utsläpp för dessa branscher, och det irländska målet ligger på -20 procent.

Tillsammans motsvarar systemet för utsläppshandel och ansvarsfördelningen 100 procent av den minskning av utsläppen av koldioxid som varje land ska göra fram till 2020.

Irland välkomnar att det ingår fler åtgärder som rör avskiljning och lagring av koldioxid, framför allt koldioxidsänkor, i -20-procentsscenarioet, eftersom vi är det enda landet i EU som har fler nötkreatur än människor. Med en generös och kostnadseffektiv avvägning mot handeln med utsläppsrätter mellan medlemsstaterna kan vi, även om det kommer att bli svårt, uppnå målet om en minskning med 20 procent utan att minska våra djurbesättningar.

För en del länder kommer den reviderade lagstiftningen om systemet för utsläppshandel att vara en utmaning, för andra målen om ansvarsfördelning. Irland tillhör den senare kategorin.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi håller med om att utsläppen av växthusgaser måste minska och att ett system måste inrättas för detta ändamål. Vi är emellertid mycket tveksamma till det föreslagna systemet, som trots att det sägs bygga på "principen om solidaritet mellan medlemsstater och behovet av hållbar ekonomisk tillväxt" ändå insisterar på att länderna själva ska stå för notan, genom sina nationella budgetar – och inte genom gemenskapsbudgeten – beroende på vilken utvecklingsfas de befinner sig i.

Genom att tillåta att utsläpp överläts mellan medlemsstater genom "handel" eller genom "mellanhänder på marknaden" skapas mekanismer som kommer att leda till att de nuvarande skillnaderna i ekonomisk styrka mellan medlemsstaterna ökar, och att det blir till fördel för stormakterna.

En stor del av insatserna kommer dessutom att läggas ut på tredjeländer och därmed ökar det internationella trycket på de minst utvecklade länderna att i utbyte mot (pseudo)bistånd avstå från en del av sin självständighet genom att öppna sina ekonomier för investeringar av EU-företag. Syftet med alla dessa åtgärder är att utöva påtryckningar för att få till stånd en internationell överenskommelse som mot bakgrund av den rådande allvarliga ekonomiska krisen kommer att befästa den kapitalistiska synen på miljöfrågan.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Med tanke på EU:s åtgärder mot klimatförändringarna i en kommande internationell överenskommelse som ska ersätta Kyotoprotokollet är det mycket viktigt att EU ger en tydlig signal till världen och åtar sig att verkligen minska sina egna utsläpp av växthusgaser.

Kommissionens förslag att utsläppen av växthusgaser ska minska med 10 procent fram till 2020 jämfört med 2005 års nivåer i branscher som inte omfattas av EU:s system för utsläppshandel är därför oerhört viktigt.

De mål som sätts upp för varje medlemsstat, där det viktigaste kriteriet är BNP/capita, är enligt min mening rättvisa.

Även om kompromissen mellan Europaparlamentet och rådet inte är perfekt (eftersom flexibilitetsmekanismerna t.ex. ges alltför stort utrymme), är den enligt min uppfattning på det hela taget balanserad och jag har därför röstat för detta betänkande.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade mot Hassibetänkandet. De bestämmelser som gör det möjligt för medlemsstaterna att lägga ut 80 procent av sina utsläppsminskningar innebär att rika länder kan fortsätta att agera på ett ohållbart sätt på de fattiga utvecklingsländernas bekostnad. Detta är inte något som EU bör uppmuntra.

Jean Lambert (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade motvilligt emot detta betänkande. Föredraganden har lyckats få med flera viktiga faktorer. Det finns nu en hänvisning i lagstiftningstexten till ett bindande mål på 30 procent när det gäller minskningen av utsläppen av växthusgaser: enligt forskarna är detta det minimum som krävs senast 2020. Stödet till minskningar av växthusgaser i utvecklingsländerna ska bidra till ett

+2-gradersmål. Låt oss hoppas att dessa länder verkligen får lite riktiga pengar i stället för vackra löften. Nu finns det en tidsfrist för målet att minska utsläppen till sjöss och för många andra små, men positiva, åtgärder. För mig var det dock omöjligt att rösta för att medlemsstaterna ska få fullgöra 80 procent av sina åtaganden i tredjeländer genom CDM i stället för inom sina egna gränser. Det omröstningsförfarande som tillämpas i dag innebär att just detta förslag inte har kunnat prövas av parlamentet som helhet. Vi har låtit våra nationella regeringar komma för lindrigt undan och än en gång vältrat över ansvaret för det som vi borde göra på tredjeländer. Det kan jag inte ställa mig bakom.

Stavros Lambrinidis (PSE), skriftlig. – (EL) Pasokgruppen stöder bl.a. innehållet i ändringsförslag 44 och kommer att rösta mot det separata nominella ändringsförslaget 7, så att minst 50 procent av utsläppsminskningarna sker genom åtgärder inom EU. EU måste vara en trovärdig partner i upptakten inför de globala förhandlingarna och får inte vältra över ansvaret för utsläppsminskningarna på utvecklingsländerna.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder detta betänkande, i vilket bindande mål fastställs för medlemsstaterna om minskningar av utsläppen av växthusgaser inom sektorer av ekonomin som inte omfattas av systemet för handel med utsläppsrätter, vilket är ett verkligt framsteg för ett heltäckande system. Tioprocentmålet för sektorer som inte omfattas av systemet för utsläppshandel fördelas mellan medlemsstaterna utifrån deras BNP/capita. Detta möjliggör en rättvis fördelning av ansvaret och vi ser till att fattiga länder kan fortsätta sin snabba tillväxt. Jag stöder detta betänkande, i vilket ett långsiktigt mål införs om totala utsläppsminskningar på minst 50 procent fram till 2035, och 60 procent fram till 2050, jämfört med 1990 års nivåer, eftersom man på detta sätt tar itu med både långsiktiga och kortsiktiga mål i enlighet med målen om ren luft. Betänkandet innehåller ett "extra åtagande för externa utsläppsminskningar", vilket innebär att utvecklingsländerna ska få ekonomiskt stöd att minska sina utsläpp, så att inget land hamnar på efterkälken utan utvecklingsländerna får det ekonomiska stöd som krävs för att de universella insatserna mot klimatförändringarna ska få största möjliga verkan.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Jag har ända från början stött förslaget om en automatisk övergång från målet på 20 procent till 30 procent om en internationell överenskommelse ingås. Förra veckans förhandlingar har emellertid lett till en kompromiss som innebär att övergången till denna nivå baseras på ett nytt förfarande.

Detta beslut fattades som en försiktighetsåtgärd för att ta hänsyn till möjligheten att priset på kol stiger i framtiden. Det gläder mig dock att 30-procentmålet fortfarande är ett prioriterat mål för att undvika att genomsnittstemperaturen stiger med mer än de 2 °C som fastställdes vid Europeiska rådets möte i mars 2007. En internationell överenskommelse skulle innebära en global insats att motverka och anpassa sig till klimatförändringarna och det ekonomiska stödet till utvecklingsländerna blir ett incitament för dem att engagera sig i arbetet för att minska utsläppen av växthusgaser.

För att vara bevara sin trovärdighet i stödet till utvecklingsländerna måste EU se till att finansieringen av CDM-projekt inte inverkar på dessa länders hållbara utveckling och att en del av inkomsterna från utauktioneringen av utsläppskrediter används för att stödja dem.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jag har visserligen röstat mot den kompromiss som har uppnåtts, men det betyder inte att jag inte uppskattar det arbete som Satu Hassi har lagt ned. Eftersom överenskommelsen innebär att nästan 80 procent av alla insatser kan göras i tredjeländer är den emellertid oacceptabel för mig.

En snabb kalkyl säger mig att Belgien kommer att kunna fullgöra 50–60 procent av sina åtaganden utanför EU. Då ingår viktiga sektorer som bygg- och transportsektorn. Det är ekonomiskt absurt att satsa flera miljoner euro utomlands genom CDM om mycket återstår att göra i det egna landet för att isolera hus ordentligt eller utforma en transportpolitik inriktad på transporter med låga koldioxidutsläpp. Det finns dessutom ingen som helst garanti för att de projekt som man investerar i utomlands håller hög kvalitet.

Det är dessutom inte säkert att de investeringar som görs via CDM verkligen gör någon skillnad. Det är också oetiskt att köpa lindrigast möjliga ansträngning från tredjeländer. Det är en form av nykolonialism som skadar tredjeländer, eftersom de kommer att tvingas göra ännu fler och kostsammare ansträngningar längre fram.

Anders Wijkman (PPE-DE), skriftlig. – Jag valde att avstå från att rösta om direktivet om ansvarsfördelning. Det främsta skälet är att det sänder ut fel signaler till omvärlden när EU kan göra runt 70 procent av utsläppsminskningen till 2020 utomlands.

Det behövs stora insatser för att hjälpa u-länderna att investera i kolsnål teknik. Men detta stöd ska inte främst ske som ett alternativ till reduktioner på hemmaplan utan som ett komplement. Vi har inte tid eller råd att välja om vi ska ha en chans att förhindra farlig klimatförändring.

Att skjuta upp den nödvändiga omställningen på hemmaplan till perioden bortom 2020 är kontraproduktivt. Vi måste börja nu om vi ska ha en chans att nå nära nollutsläpp till 2050. Industrin behöver starka incitament för den nödvändiga omställningen av energi, transporter, byggande, industriproduktion etc.

Förslaget för den icke-handlande sektorn är alldeles för svagt i dessa avseenden. Därför valde jag att avstå i omröstningen i denna del av paketet. En nej-röst hade äventyrat hela paketet och den risken ville jag inte ta. Direktivet innehåller för övrigt en hel del bra saker jämfört med status quo. Framför allt är det först i världen med att kräva bindande reduktioner från alla sektorer som inte omfattas av utsläppshandel.

- Betänkande: Davies (A6-0414/2008)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I klimat- och energipaketet ingår även ett förslag till direktiv om avskiljning och lagring av koldioxid. Syftet med geologisk lagring är att skapa ett alternativ till att koldioxid släpps ut i atmosfären och i stället lagras permanent under jord.

Kommissionen föreslår att alla nya kraftverk som byggs ska kunna förses med utrustning för avskiljning av koldioxid. Denna teknik kan, även om den är omdiskuterad, bidra till att uppnå negativa utsläpp och komplettera de förnybara energislagen. Föredraganden anser emellertid att prioriteten måste vara att använda den för att hantera problemet med kol, som svarar för 24 procent av koldioxidutsläppen i EU.

Även om vi var tveksamma till vissa ändringsförslag, som är tekniskt kontroversiella, röstade vi för Europaparlamentets ståndpunkt. Vi anser dock att denna ståndpunkt är alltför reglerande, i synnerhet när det gäller medlemsstaternas självständighet och framför allt på ett område där de vetenskapliga och tekniska kunskaperna fortfarande är ganska begränsade. Vi beklagar att man inte har lagt nödvändig tonvikt på det enorma arbete inom forskning, utveckling och demonstration som fortfarande behöver göras. De rekommenderade tidplanerna är därför alltför ambitiösa, såvida inte mycket stora offentliga anslag godkänns de närmaste åren.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Som ett sätt att minska klimatförändringarna i EU är tekniken för avskiljning och lagring av koldioxid (CCS) mycket lovande. Den får emellertid inte utnyttjas som en förevändning för att slå sig till ro och minska insatserna att uppnå en renare elkraftproduktion i EU.

Daviesbetänkandet är mycket balanserat och genom kompromissen mellan Europaparlamentet och rådet tillgodoses EU:s behov till fullo.

Genomförandet av tolv demonstrationsprojekt är särskilt viktigt. Deras resultat på medellång sikt kommer att göra det lättare för EU att införa denna teknik på ett sätt som är mer effektivt ur ekonomisk synpunkt och miljösynpunkt.

Med tanke på de många frågetecken som fortfarande kvarstår, inte minst osäkerheten om tillgången till tillräckliga lagringsanläggningar i alla medlemsstater, anser jag det slutligen vara mycket positivt att det finns en möjlighet att ompröva frågan om export av koldioxidutsläpp till tredjeländer (artikel 35a.2) och att ekonomiska aktörer inte ska tvingas tillämpa CCS-teknik (artikel 32).

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Chris Davies betänkande om lagring av koldioxid. CCS är en teknik som är under utveckling och det krävs mer forskning för att bedöma dess möjligheter när det gäller att motverka den globala uppvärmningen. Genom det föreslagna direktivet läggs en solid rättslig grund för denna teknik och jag anser att Skottland har en viktig roll i utvecklingen av denna sektor.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande som kommer att garantera ett starkt skydd för människors hälsa och miljön. Genom direktivet om CCS inrättas ett regelverk för användningen av den nya tekniken som omfattar viktiga säkerhetskrav. Detta är inte bara viktigt för att skydda miljön, utan även för att ge investerare rättssäkerhet i samband med utvecklingen av nya projekt.

Det är emellertid viktigt att betänkandet inte får oss att glömma bort huvudmålet: att gå vidare med utvecklingen av förnybara energislagen och förbättra energieffektiviteten.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Främjandet av ny teknik för att lagra den koldioxid som orsakar klimatförändringarna får inte ske på bekostnad av väletablerade tekniker som bevisligen fungerar. Obrutna

torvmossor absorberar till exempel koldioxid, metan och dikväveoxid, medan torvbrytning och utdikning av torvmossor förvandlar dem till stora utsläppskällor för växthusgaser. Nedbränningen av tropisk skog för att framställa biobränslen gör också att klimatbalansen tippar över åt fel håll.

Den lärdom vi bör dra av biobränsleäventyret är att goda föresatser alltför lätt kan bli till självändamål. De nya teknikerna är långt ifrån färdigutvecklade och deras återverkningar går inte att förutse. Jag har därför avstått från att delta i dagens omröstning.

Eluned Morgan (PSE), skriftlig. – (EN) Att det i detta betänkande nämns en fond på 9 miljarder euro för reningsinsatser i kolkraftverk genom utveckling av teknik för avskiljning och lagring av koldioxid (CCS) skapar spännande möjligheter för den walesiska kolindustrin. Här gäller det att ta chansen att ge Wales en ledande position inom denna nya teknik och tillvarata möjligheterna att skapa en lukrativ exportmarknad. Det är mycket viktigt att EU går i bräschen på detta område, eftersom det är avgörande att man finner en lösning på kolproblemet, inte minst med tanke på att kolproduktionen förväntas stiga globalt med 60 procent de närmaste 20 åren.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Främjandet av den teknik som används för avskiljning och geologisk lagring av koldioxid kommer att bidra till att diversifiera en effektiv energiförsörjning och stödja kampen mot klimatförändringarna. För att minska koldioxidutsläppen med 50 procent fram till 2050 räcker det inte att använda energi från förnybara källor, utan man måste även överväga CCS-projekt.

Detta kommer att bli en utmaning för EU med tanke på de ökade kostnaderna för investeringar i avskiljnings- och lagringsutrustning, men kostnaderna kommer att gå ned i takt med att utrustningen börjar användas i stor skala. Dessa demonstrationsprojekt är därför inte obligatoriska eftersom de i stor utsträckning är beroende av kolpriset och tekniken. EU har emellertid tagit ett viktigt steg mot att finna alternativa lösningar som kan bidra till att minska växthusgaserna. Genomförandet av dessa framtida projekt kommer faktiskt att uppmuntra andra länder utanför EU att också använda denna teknik.

- Betänkande: Corbey (A6-0496/2007)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Att färdas till sjöss är ett av de renaste transportsätten. Betänkandet handlar om fartyg på inre vattenvägar, men jag anser att detta transportsätt inte kan särskiljas från transporter till havs. De två typer av vattentransporter som finns är transporter på inre vattenvägar och transporter till havs och båda är energieffektiva.

Att transportera en produkt på vatten producerar omkring en procent (1 %) av den koldioxid som skulle ha producerats om samma produkt forslades lika långt med flyg.

Vi måste vara försiktiga när vi inför regler som påverkar den här typen av transporter. Vi får inte överlasta den näring som sköter sjöfart och fartyg och pråmar på inre vattenvägar, för då kan resultatet bli det motsatta mot det vi eftersträvar. Om transporter på inre vattenvägar och till havs inte längre kan konkurrera kan det mycket väl hända att man övergår till andra transportsätt. Alla andra alternativ lämnar ett större koldioxidavtryck. Då har vi i slutändan infört ett antal regler och förordningar som i stället för att minska utsläppen av växthusgaser omöjliggör det övergripande syftet med våra förslag.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Dorette Corbeys betänkande om övervakning och minskning av utsläpp av växthusgaser från transporter på vägar och inre vattenvägar eftersom jag anser att en förbättring av luftkvaliteten och minskningar av utsläppen av växthusgaser är två mycket viktiga frågor när det gäller att bekämpa klimatförändringarna och minska hälsoriskerna.

Jag anser att antagandet av detta direktiv är mycket viktigt och kommer att bidra till att minska koldioxidutsläppen inom transportsektorn, särskilt genom att uppmuntra utvecklingen av ren teknik och fastställa särskilda krav för koldioxidutsläpp från produktionsprocesser.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Syftet med detta betänkande, som ingår i "klimat- och energipaketet" är att förbättra luftkvaliteten och bidra till kampen mot klimatförändringarna genom att minska utsläppen av växthusgaser från bränslen som används inom transportsektorn. Fram till i dag har bara bränslekvaliteten reglerats genom direktivet. De föreslagna ändringarna innebär dock att det införs obligatoriska minskningar av växthusgaserna från bränslen.

Föredraganden har på det hela taget gjort en betydelsefull insats och tagit fram ändringsförslag som vi anser är positiva och i allmänhet korrekta och vederbörligen motiverade, vilka syftar till att uppnå maximal effektivitet och lika konkurrensvillkor, genom ambitiösa men rimliga mål. Det är dessutom viktigt att

direktivet är neutralt ur teknisk synpunkt, eftersom det inte specifikt bör uppmuntra användning av ett visst bränsle eller en viss teknik.

Vi har därför röstat ja.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Detta betänkande är mycket viktigt eftersom man i ett och samma dokument för det första vill förbättra luftkvaliteten genom att minska luftföroreningarna, särskilt utsläppen av mycket giftiga och förorenande ämnen, och för det andra vill bekämpa klimatförändringarna genom att minska utsläppen av växthusgaser som kommer från bränslen som används inom transportsektorn.

Det här är första gången som ett minskningsmål har tillämpats på en särskild produkt (bränsle) och baserats på en livscykelanalys (utvinning, produktion, transport, distribution och slutanvändning), vilket visar hur viktigt detta direktiv är.

Jag är nöjd med överenskommelsen mellan parlamentet och rådet och vill framhålla det faktum att hållbarhet garanteras i produktionen och användningen av biobränslen, vilket är avgörande för att direktivet ska vara genomförbart.

Direktivet om bränslekvalitet kommer att bli ett viktigt redskap i kampen mot klimatförändringar.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Corbeybetänkandet. EU har en mycket avgörande roll i det globala arbetet för att minska växthusgaserna, och bindande skyldigheter för bränsleleverantörer kommer att vara ett viktigt inslag i detta arbete.

Erika Mann (PSE), skriftlig. – (EN) Jag vill i denna röstförklaring gratulera föredraganden för direktivet om bränslekvalitet, Dorette Corbey. Hon har lyckats få med många av parlamentets krav i den slutliga kompromissen.

EU måste grunda sin politik och lagstiftning på starka vetenskapliga bevis – det kräver både EU-lagstiftningen och EU:s handelsåtaganden. Som ledamot i utskottet för internationell handel får jag ofta höra från handelspartner när EU tycks reglera genom godtyckliga eller politiska processer snarare än med hänvisning till vetenskapliga slutsatser.

Det glädde mig därför att det reviderade direktivet om bränslekvalitet inte omfattade ett tidigare förslag att förbjuda bränsletillsatsen MMT. Enligt det reviderade direktivet tillåts fortsatt användning av MMT med stöd av de vetenskapliga slutsatser som dragits av viktiga handelspartner, däribland Förenta staterna och Kanada. Viktigt är också att EU enligt det reviderade direktivet måste genomföra en vetenskaplig granskning. Det är min fasta övertygelse, och även ett krav i EU-lagstiftningen och den internationella lagstiftningen, att det måste finnas en vetenskaplig grund för restriktioner avseende MMT.

Eftersom andra länder ofta använder de bränslestandarder som utvecklas i EU som förebild måste EU se till att det finns ett starkt vetenskapligt stöd för dess bränslebestämmelser.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I våra insatser att minska utsläppen av växthusgaser subventionerar vi köp av tropiska biobränslen. På så sätt uppfyller vi bara ytligt sett våra skyldigheter enligt Kyotoprotokollet och bidrar i själva verket till att förvärra problemet. Med tanke på att upp till 46 procent av allt "levande" kol i världen absorberas av de tropiska skogarna och 25 procent av de sammanlagda koldioxidutsläppen beror på avskogningen har EU fått sina beräkningar helt om bakfoten.

I den allmänna diskussionen om koldioxidutsläpp har vi tappat bort helhetsbilden, eftersom utsläppen av växthusgaser från till exempel avbränningen av skog också måste beaktas. Det står dessutom fortfarande inte helt klart om dagens motorsystem är lämpliga för användning av biobränslen. Hela systemet är en halvmesyra och jag avstod därför från att rösta om detta betänkande.

- Betänkande: Sacconi (A6-0419/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi ställer oss kritiska till förslaget om utsläppsnormer för personbilar. Vi hade velat se ett mer ambitiöst förslag med strängare böter, kortare infasningstid och ett tydligare fastställt långsiktigt mål. Vi är även kritiska till att etanolrabatten blev så liten att den knappast motiverar till investeringar trots att etanol bidrar till utsläppsminskningar.

Vi dock har valt att rösta ja till förslaget i sin helhet då vi tror att ett avslag skulle innebära ett ännu senare införande av miljöregler för bilindustrin.

Jean Marie Beaupuy (ALDE), *skriftlig*. – (FR) När det gäller Sacconibetänkandet om utsläppsnormer för nya personbilar röstade jag mot föreliggande förslag för att offentligt uttrycka min besvikelse över att vi inte har kunnat enas om en överenskommelse som är bättre för miljön. Jag vill emellertid att det faktum att en majoritet av ledamöterna har röstat ja ska innebära att vi snabbt kan vidta en första serie åtgärder och att det under de kommande åren ska leda till att vi fattar beslut där vi förenar jordens och ekonomins behov, särskilt med tanke på situationen inom bilindustrin.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Kompromissen, så som den har lagts fram, är inte en tillfredsställande reaktion.

Jag beklagar att målet om minskning av koldioxidutsläppen från bilar är lägre än de normer som parlamentet ville ha. Målet är dessutom föremål för en konsekvensbedömning. Dessa två beslut går inte i rätt riktning. Vi behöver tvärtom stränga utsläppsnormer på lång och kort sikt och dessa normer måste vara orubbliga.

Det särskilda målet att minska utsläppen från tillverkare kommer dessutom att straffa dem som redan gör mest. Det bötesystem som tillämpas om målen inte uppnås missgynnar dem som har utvecklat mer miljövänliga bilar. Det paradoxala med denna lagstiftning är att den straffar de största förorenarna minst, när den i stället borde ge dem som gör mest erkännande och stöd.

Edite Estrela (PSE), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för Guido Sacconis betänkande om utsläppsnormer för nya personbilar. Med tanke på att vägtransporterna svarar för 12 procent av alla koldioxidutsläpp i EU anser jag att detta betänkande, även om det inte ingår i klimat- och energipaketet, är oerhört viktigt för att se till att EU uppnår målet att minska utsläppen av växthusgaser med 20 procent fram till 2020.

Jag gratulerar föredraganden till hans avgörande insats i förhandlingarna med rådet och kommissionen. De utmynnade i en stark och balanserad överenskommelse som kommer att gynna bilindustrin och konsumenterna och inte minst skydda miljön. Detta är därför en ambitiös men flexibel modell, eftersom man försöker uppnå målen att minska de förorenande utsläppen men samtidigt låter företagen inom bilindustrin anpassa sig gradvis.

Anne Ferreira (PSE), *skriftlig*. – (FR) Jag avstod från att rösta om betänkandet om koldioxidutsläpp från personbilar eftersom jag anser att man inte tar tillräcklig hänsyn till bilparkens inverkan på klimatförändringarna.

Mer ambitiösa mål, som de som har antagits av Europaparlamentets utskott för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, borde ha drivits igenom. Dessa mål hade inte kunnat påverka den europeiska bilindustrin negativt.

De dåliga bilförsäljningssiffrorna i år beror framför allt på den låga köpkraften i Frankrike och i EU i allmänhet, men definitivt inte på en rättsakt som dessutom inte längre är i kraft.

Vi får heller inte glömma att en del av bötesbeloppen kommer att gå tillbaka till bilföretagen för att bidra till finansieringen av deras forskningsprogram.

Duarte Freitas (PPE-DE), *skriftlig*. – (PT) Vägtransportsektorn är den näst största källan till utsläpp av växthusgaser i EU och, vad viktigare är, en sektor där utsläppen fortsätter att öka. De betydande framsteg som har gjorts tack vare fordonstekniken har inte varit tillräckliga för att neutralisera effekten av växande trafikvolym och större bilar.

Förslaget till förordning överensstämmer med EU:s anda och mål, särskilt när det gäller att minska utsläppen av växthusgaser med minst 20 procent fram till 2020.

Det faktum att det i förslaget föreskrivs en ansvarsfördelning, där ett särskilt mål fastställs för varje tillverkare, är enligt min mening exemplariskt.

Jag anser också att de böter som ska utdömas för tillverkare som inte uppnår sina mål är av grundläggande betydelse.

Sammantaget, och med tanke på den nuvarande situationen, är den överenskommelse som har uppnåtts positiv för EU. När det gäller att uppnå de mål som EU har satt upp för att bekämpa klimatförändringarna kommer denna förordning definitivt att vara till hjälp.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Sacconibetänkandet om koldioxidutsläpp från nya bilar. Kompromissen går visserligen inte så långt som den borde, men det fastställs ändå viktiga mål för billtillverkare och den kommer att bidra till att bekämpa den globala uppvärmningen.

Stavros Lambrinidis (PSE), skriftlig. – (EL) Pasokgruppen stöder bl.a. innehållet i ändringsförslag 50 så att det långsiktiga målet för 95 g koldioxid/km blir rättsligt bindande från och med 2020. Vi kommer att rösta mot det separata och nominella ändringsförslaget 2, eftersom målet att minska utsläppen från personbilar måste uppnås direkt av hänsyn till folkhälsan och miljön.

Kurt Joachim Lauk (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag vill avge följande röstförklaring för ledamöterna från den tyska kristdemokratiska unionen (CDU) i Baden-Württemberg. Vi röstade för förslaget till förordning trots att vi hade starka reservationer. Å ena sidan är det rätt att pressa bilindustrin att minska koldioxidutsläppen, vilket är skälet till att vi röstade för förslaget. Å andra sidan vill vi ta tillfället i akt att tydligt framhålla våra reservationer, vilka kan belysas i följande tre punkter:

1. Enligt de föreslagna metoderna att uppnå minskningarna ställs inte samma krav på alla EU-tillverkare, utan det är i synnerhet tillverkare av stora fordon som även är innovatörer som drabbas. Detta drabbar tyska tillverkare hårdare än andra tillverkare i EU.
2. Det har fortfarande inte gjorts någon konsekvensbedömning. Det första utkastet, där lutningen på gränsvärdeskurvan uppgick till 80 procent (till skillnad från nuvarande 60 procent), har dragits tillbaka.
3. Bötesbeloppen har fastställts på ett godtyckligt sätt, särskilt under fas 4. Detta kommer att leda till att det finns två olika prisnivåer på koldioxidutsläppen: det marknadspris som används på aktiemarknaden och ett godtyckligt fastställt pris för bilindustrin.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för denna förordning som är en central del av EU:s klimatpaket och i vilken det för första gången fastställs rättsliga krav för tillverkare i syfte att minska koldioxidutsläppen från alla bilar som säljs i EU (oavsett var de tillverkas). Den genomsnittliga nya bilparken bör uppnå koldioxidutsläpp på 120 g koldioxid/km från och med 2012. Av detta mål ska 130 g koldioxid/km uppnås genom förbättringar av motorteknik och resterande 10 g genom "miljövänliga innovationer" som nya luftkonditioneringssystem. Förordningen är flexibel eftersom målet för tillverkarna beräknas utifrån genomsnittet för deras bilpark, vilket innebär att de kan kompensera en mer förorenande bil med en mindre förorenande bil.

Eluned Morgan (PSE), skriftlig. – (EN) Koldioxidutsläppen från transporter svarar för 21 procent av våra utsläpp av koldioxid. Att fastställa ambitiösa mål för bilindustrin är därför avgörande för att se till att den verkligen uppnår sitt frivilliga mål, vilket inte har varit fallet hittills. Genom att fastställa höga standarder för EU:s 500 miljoner potentiella kunder kommer vi även att fastställa globala standarder som världen kan följa efter. Med tanke på överkapaciteten inom den globala bilindustrin är det av största vikt att EU tar ledningen i tillverkningen av miljövänliga bilar, vilket är det konsumenterna förmodligen kommer att efterfråga i framtiden.

Angelika Niebler (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Bilindustrin har drabbats särskilt hårt av den nuvarande ekonomiska krisen. De flesta tyska bilfabriker införde obligatorisk julleddighet för personalen redan i början av december.

Den förordning som antas i dag kommer att ställa den tyska, och framför allt den bayerska, bilindustrin inför ytterligare hårda prov och kräva stora ansträngningar av den.

Det gläder oss därför att industrin har beviljats långtgående övergångsbestämmelser när det gäller uppnåendet av de överenskomna minskningsmålen.

Kraven ska till exempel fasas in. Till att börja med, 2012, behöver bara 65 procent av de nyregistrerade bilarna i EU uppfylla det överenskomna målet om en genomsnittlig övre gräns på 120 g koldioxid/km. Senast 2015 ska alla nya bilar uppfylla målet. Till att börja med ska dessutom en rabatt på upp till 7 g tillåtas för "miljövänliga innovationer" som soltak och energisnåla luftkonditioneringssystem.

Vi beklagar dock att betänkandet skickar fel signaler med sina böter för överträdelser av gränsvärdena, eftersom en överträdelse med 4 g eller mer medför böter på 95 euro/g. Jämfört med de koldioxidpriser som tillämpas i systemet för utsläppshandel blir bördan på bilindustrin därmed onödigt och alltför stor.

Seán Ó Neachtain (UEN), skriftlig. – (GA) Jag inkom med ett yttrande i denna fråga till utskottet för transport och turism. Utskottet var så oenigt att vi inte kunde godta någon text.

Jag ansåg att merparten av kommissionens text var rimlig och realistisk, även om en mycket viktig aspekt saknades, nämligen ett mål på medellång till lång sikt i lagstiftningen.

Jag förstår naturligtvis att det råder oro över sysselsättningen, men vi måste ha höga ambitioner. Vi har en skyldighet att skydda vår värld för framtida generationer och det förutsätter att vi är beredda att fatta svåra beslut.

Och dessa "gröna" mål är inte orealistiska. På senare tid har det blivit tydligt för oss att det måste genomföras någon typ av reform inom bilindustrin. Den miljöreform som måste åstadkommas genom ambitiös lagstiftning är inte bara vår skyldighet, utan också en möjlighet. En möjlighet att öka stödet till forskning och utveckling inom bilindustrin, att skapa sysselsättning och starta en ny era inom denna sektor. En hållbar utveckling gynnar inte bara jorden, utan kan mycket väl även gynna ekonomin.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Utsläppen från personbilar och deras negativa inverkan på miljön får inte förbises i EU:s insatser att bekämpa klimatförändringarnas effekter. Europaparlamentet och rådet har enats om att den genomsnittliga utsläppsnivån från nya bilar år 2020 inte får överskrida 95 g koldioxid/km. För närvarande har bilindustrin åtagit sig att minska koldioxidutsläppen till 140 g/km fram till 2008 enligt en frivillig överenskommelse som ingicks 1998. På grund av att detta mål är frivilligt har de insatser som har gjorts för att minska utsläppen varit försumbara och nivån på 186 g/km år 1995 hade bara sjunkit till 163 g/km år 2004.

Genom den nya förordningen införs ett obligatoriskt system för minskningen av koldioxidutsläpp, bl.a. ett system med böter för dem som inte uppnår målet, samt incitament för att ta fram innovativ teknik. År 2014 ska 80 procent av bilparken uppfylla normerna och efter 2019 utdöms böter på 95 euro för varje gram som överskrider gränsvärdet. Genom den slutliga kompromissen säkras en balans mellan konsumenternas behov, miljöskyddet och en hållbar industripolitik.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jag röstade mot kompromissen i Sacconibetänkandet om koldioxidutsläpp från bilar. Det är en skandalös text där biltillverkarna än en gång slipper undan ansvaret att tillverka bilar som slukar mindre energi och släpper ut mindre föroreningar. Det har tagit mer än tio år att ta fram denna text. Först vann man tid genom att ingå en frivillig överenskommelse som sedan inte följdes. Dagens överenskommelse är ännu ett sätt att vinna tid. Bötesbeloppen är skamligt låga.

En norm på 95 g koldioxid/km ska börja gälla den 1 januari 2020. År 1996 enades industrin om en högsta utsläppsgräns på 140 g år 2008. Hur ser det ut i verkligheten? I dag har vi genomsnittliga utsläpp på 162 g.

Sanningen är den att det kortsiktiga tänkandet alltid segrar. Vi betalar hellre enorma summor i dollar till korrupta eller icke-demokratiska regimer än investerar i miljövänlig innovativ teknik. Argumentet att vi är tvungna att göra detta på grund av den ekonomiska krisen är falskt. Bilindustrin har bara en framtid om den satsar på energieffektiva bilar som inte släpper ut föroreningar. Om den befinner sig i trångmål i dag har den ingen annan att skylla på än sig själv för de felaktiga och kortsiktiga val som man har gjort.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Guido Sacconis betänkande om utsläppsnormer för nya personbilar.

Vätransportsektorn svarar för omkring 70 procent av de sammanlagda utsläppen av växthusgaser från transportsektorn. Detta gäller särskilt i tätorter, där trafikstockningar orsakar luftföroreningar i stora omgivande områden. Det är därför mycket viktigt att utsläppsnormerna för nya personbilar förbättras. I den kompromiss som har uppnåtts fastställs ambitiösa mål för biltillverkarna, men de får också den tid de behöver för att anpassa sin produktion till de nya kraven. Det bonussystem som införs för miljöbilar kommer att vara ett incitament för både tillverkare och konsumenter. Klimatförändringarna kommer att leda till att konsumenternas preferenser förändras och även få igång efterfrågan på bilar.

Det är absolut nödvändigt att skydda sysselsättningen och skapa förutsättningar för ekonomisk utveckling, särskilt under den nuvarande ekonomiska och finansiella krisen. Bilindustrins betydelse erkänns också genom de konkreta åtgärderna i det europeiska ekonomiska återhämtningsprogrammet.

Thomas Ulmer (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag röstade ja trots att jag har starka reservationer. Å ena sidan är det rätt att pressa bilindustrin att minska koldioxidutsläppen. Å andra sidan vill vi framföra våra starka reservationer (se särskilt punkt 3). 1. I förslaget ställs inte samma krav på alla EU-tillverkare, utan det drabbar

i synnerhet tillverkare av stora fordon som även är innovatörer. Detta drabbar särskilt tyska tillverkare. 2. Det har inte gjorts någon konsekvensbedömning. Det första utkastet, där lutningen på gränsvärdeskurvan uppgick till 80 procent (till skillnad från nuvarande 60 procent), har dragits tillbaka. 3. Bötesbeloppen har fastställts på ett godtyckligt sätt, särskilt i fas 4. Detta kommer att leda till att det finns två olika prinsnivåer på koldioxidutsläppen: det marknadspris som används på aktiemarknaden och ett godtyckligt fastställt pris för bilindustrin.

Glenis Willmott (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för lagstiftningen i dess ändrade lydelse, såväl detta förslag om att minska koldioxidutsläppen från bilar som klimatpaketet i dess helhet. Det här är ett viktigt steg för att se till att EU når målet att minska utsläppen med 20 procent fram till 2020 och skicka en tydlig signal till resten av världen inför förhandlingarna i Köpenhamn nästa år om att EU menar allvar.

Vi har redan den teknik som krävs för att vi ska kunna nå dessa mål och inget kan vara ett bättre exempel på detta än det banbrytande arbete som har gjorts i min egen valkrets vid universitetet i Loughborough, som är världsberömt för sin utveckling av miljövänlig teknik och nyligen har presenterat en ny vätgasmack, en av de två som finns i Storbritannien.

- Betänkanden: Turmes (A6-0369/2008), Doyle (A6-0406/2008), Hassi (A6-0411/2008), Davies (A6-0414/2008), Corbey (A6-0496/2007) och Sacconi (A6-0419/2008)

Bairbre de Brún och Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Sinn Féin anser att kampen mot klimatförändringarna har högsta prioritet. Vi inser till fullo att det behövs genomgripande förändringar för att få till stånd ett samhälle och en ekonomi som är miljömässigt hållbara. Vi stöder därför åtgärder på lokal, nationell, europeisk och global nivå genom FN:s klimatförhandlingar i syfte att fastställa de bindande mål som krävs för att minska koldioxidutsläppen.

När det närmare bestämt gäller Doylebetänkandet om systemet för utsläppshandel röstade vi för detta betänkande, eftersom det leder till en förbättring jämfört med EU:s nuvarande system för utsläppshandel, även om det finns en del allvarliga problem med själva systemet.

Vi är inte nöjda med att de flesta av minskningarna för att uppnå EU:s mål i själva verket kan göras utanför EU, vilket godkänns i Hassibetänkandet. Vi avstod från att rösta om detta.

När det gäller Daviesbetänkandet om avskiljning och lagring av koldioxid (CCS), och utan att ändra vår tydliga preferens för förnybar energi, röstade vi för detta betänkande, eftersom det skulle leda till att viktiga åtgärder vidtas beträffande säkerhet, ekonomisk trygghet och ansvar. Vi skulle gärna ha sett en utsläppsnorm också, men i detta betänkande fastställs i alla fall en möjlighet till en omprövning.

Vi röstade mot Sacconibetänkandet om bilar eftersom överenskommelsen innebär att kommissionens förslag kraftigt försvagas.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för klimat- och energipaketet, som omfattar betänkandena av Avril Doyle, Satu Hassi, Claude Turmes och Chris Davies, eftersom jag anser att överenskommelsen mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen är välavvägd och att man lyckas förena miljöskyddet med industrins rättmätiga intressen.

Det var viktigt att uppnå en överenskommelse i första behandlingen, dvs. i tid för att EU ska kunna lägga fram ett trovärdigt förslag vid Köpenhamnkonferensen 2009, så att ett internationellt avtal kan uppnås och vi även i fortsättningen kan gå i täten för kampen mot klimatförändringarna.

Neena Gill (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för klimatpaketet eftersom jag anser att världen står vid ett avgörande vägskäl. Vi står inför ett aldrig tidigare skådat hot mot vårt sätt att leva. Men medlemsstaterna kan bara åstadkomma en förändring genom att arbeta tillsammans. Det är vid sådana här tillfällen som EU måste ta sitt ansvar och agera ledare i världen.

Och så har nu skett. Inget annat land och ingen annan grupp av länder har skapat en rättsligt bindande process som är lika omfattande och har lika stor potential som detta paket.

De gröna ledamöterna i parlamentet har hävdat att paketet är urvattnat. Men de är inte realistiska. Systemets miljöeffektivitet har inte ifrågasatts. I stället har vi lyckats göra en fungerande avvägning – mellan industrins behov av fortsatt vinst i svåra ekonomiska tider, de sociala behoven i EU och framtiden för vår miljö.

Det var därför ett paket som socialdemokraterna gjorde rätt i att stödja, och som jag för egen del mycket gärna gav mitt stöd.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Tanken med det energi- och klimatpaket som vi röstar om i dag är att det ska fungera som en övergång när det gäller energi, ekonomin och teknik.

Och det är just vad det är. De olika åtgärder som föreslås kommer att innebära en radikal förändring av medlemsstaternas energimix, leda till en gemensam – ja, en enda – energipolitik, medföra enorma kostnader, försvaga våra industriers konkurrenskraft och därmed sysselsättningen i EU, ge högre energipriser för privatkonsumenter och företag, få betydande konsekvenser för de nationella budgetarna och så vidare.

Naturligtvis ges möjlighet till många undantag för att undvika omlokaliseringar. Men det är inte tillräckligt. Med hänsyn till den utbredda kris som råder i dag, och som ser ut att bli långvarig, behövs en allmän skyddsklausul för att garantera att ekonomins och EU-arbetstagarnas intressen åtminstone i dagsläget vid behov prioriteras framför miljömål. Det är också nödvändigt att införa bestämmelser om en allmän granskning av processen om inte de kommande internationella förhandlingarna blir framgångsrika, och särskilt om inte Förenta staterna och de stora tillväxtekonomierna gör lika stora utfästelser. EU, som bara släpper ut 15 procent av världens "artificiella" växthusgaser, skulle nämligen i så fall begå ekonomiskt självmord till ingen nytta alls.

Dan Jørgensen (PSE), skriftlig. – (DA) De danska socialdemokraterna har röstat för större delen av EU:s klimatpaket. Även om inte alla de metoder som används ser ut som vi hade önskat fastställs nämligen ett ambitiöst mål för minskning av koldioxidutsläppen med antingen 20 procent eller 30 procent, beroende på om ett globalt avtal ingås eller inte.

Socialdemokraterna röstade mot förslaget om delade bördor (dvs. minskningen inom t.ex. jordbruk och transport). Skälet till det är att det är så lätt att köpa tillgodohavanden i utvecklingsländer att EU kommer att kunna fullgöra upp till 60–70 procent av sitt minskningsåtagande genom att köpa minskningar i världens fattigaste länder. I realiteten kommer det att betyda att de rikaste länderna kan köpa sig fria från den nödvändiga övergången och alltså inte kommer att investera i den tekniska utveckling som krävs för att nå det långsiktiga minskningsmålet på 80 procent.

Socialdemokraterna röstade mot förslaget om koldioxidutsläpp från bilar. I motsats till vad kommissionen föreslagit, och i direkt strid mot resultatet av omröstningen i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, skulle förslaget innebära att kravet på industrin att inte släppa ut mer än 120 g koldioxid/km från och med 2012 försenades med ytterligare tre år. Bilindustrin ingick redan för tio år sedan ett frivilligt avtal om koldioxidminskning och har haft väldigt lång tid på sig att anpassa sig till de regler som krävs för att vi ska kunna bekämpa den globala uppvärmningen.

Marie-Noëlle Lienemann (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för de fyra direktiven i energi- och klimatförändringspaketet eftersom det var viktigt för EU att anta dessa texter före 2009 och de internationella förhandlingarna. Att skjuta upp det skulle ha inneburit att åtgärderna försenades och lett till ytterligare dröjsmål, utan garantier för en bättre text. Jag röstade JA

- därför att 3 x 20-målen har bekräftats (20-procentig minskning av växthusgaserna, 20-procentig minskning av energiförbrukningen, 20 procent förnybar energi), liksom en ökning till 30 procent för växthusgaser om ett ambitiösare internationellt avtal kan åstadkommas,

- därför att det är av avgörande betydelse eftersom de texter som föreslagits av rådet inte är lika långtgående som kommissionens förslag och det finns risk att de mål som satts upp inte kan nås – osäkerhet på sikt, ett stort antal undantag, möjlighet att finansiera gasminskningar utanför EU och därmed förseningar när det gäller den nödvändiga utfasningen av fossila bränslen inom industrin, ekonomierna och utvecklingen,

- som en försiktighetsåtgärd, eftersom parlamentet måste ta fram en ny politik om målen inte kan uppfyllas under vägen,

- därför att det är ett första steg. Jag har aldrig trott att system för utsläppshandel kan omvandla vår industri eller vår verksamhet så att miljöpåverkan minskar. Vi måste överväga betydande anslag för forskning och innovation och fastställa standarder och tullar för att bekämpa miljödumpning. Dessutom behöver vi en industripolitik och EU-medel till stöd för förändringarna.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Även om betänkandena handlar om olika aspekter av klimatpaketet kan en övergripande ansats identifieras.

Eftersom den generella ökningen av energiförbrukningen väntas fortsätta, och eftersom de energislag som ger upphov till störst koldioxidutsläpp också är de dyraste, är det lätt att inse varför användning av energislag med lägre koldioxidutsläpp är nödvändigt ur både miljösynpunkt och ekonomisk synpunkt. Det är därför väsentligt att investera i teknik som minskar energiförbrukningen och i tekniska lösningar som minskar de utsläpp som alltid kommer att finnas. De industrier som tillverkar varor som ger upphov till störst koldioxidutsläpp måste anpassa sig. De kan, och måste, uppmanas att producera mer tekniskt avancerade produkter, särskilt genom regler om offentlig upphandling. Det är bättre än bestraffningar. På samma sätt måste de industrier som släpper ut stora mängder koldioxid under produktionsprocessen få stöd för forskning och innovation för att bli mer konkurrenskraftiga. Det är bättre än att införa regler som bestraffar produktion och därmed gör det ohållbart att bli kvar i EU. Slutligen är det oerhört viktigt att minska energiberoendet genom att diversifiera källor och leverantörer. Denna strategi måste användas för att uppmuntra användning av de energislag som ger upphov till minst koldioxidutsläpp.

- Andrabehandlingsrekommendation: Cercas (A6-0440/2008)

Kader Arif (PSE), skriftlig. – (FR) Den gemensamma ståndpunkt om arbetstid som rådet lagt fram för omröstning i parlamentet är verkligen ett steg bakåt för arbetstagarnas rättigheter och ett allvarligt hot mot vår europeiska sociala modell.

Den socialdemokratiska föredraganden Alejandro Cercas, som jag stödde med min röst, har genom att samla en stark majoritet bakom sig lyckats radera denna konservativa och reaktionära vision om arbetets värld, som hör hemma på 1800-talet. Tillsammans med alla socialdemokrater stödde jag ett antal ändringsförslag som garanterar viktiga landvinningar för arbetstagarnas rättigheter.

Vi har därmed lyckats avskaffa undantagsklausulen, som gav möjlighet att frånga arbetstidsbegränsningen och införa en veckoarbetstid på upp till 65 timmar. Dessutom har vi gjort det möjligt att räkna jourtid som arbetstid, eftersom den inte kan betraktas som vila. Vi har också fått till stånd garantier när det gäller kompensationsledighet och möjligheten att kombinera arbetsliv och familjeliv.

Denna stora seger för de europeiska socialdemokraterna, som stöds av fackföreningarna, är en seger för alla européer. Ett EU som gör stora sociala framsteg som dem vi gjort i dag är ett EU som skyddar sina medborgare.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för rekommendationen i fråga, vars text sammanställts i parlamentet av Alejandro Cercas. Vi lever under märkliga omständigheter där finanskrisen nu tyvärr även påverkar realekonomin. Vad vi behöver är beslut som påverkar vår tillverkningssektor positivt, och framför allt måste EU förbereda sig för de nya, svåra utmaningar för konkurrenskraften som nu dyker upp vid horisonten.

Jag stöder den grundläggande tanken på att skapa en EU-ram för bestämmelser om arbetstidens förläggning. På det här området är det riktigt att främja en större delaktighet i beslutsfattandet för arbetsmarknadens parter, framför allt för de reformistiska fackföreningar i hela EU som försöker behålla ett engagemang inte bara för skyddet av arbetstagarnas rättigheter, utan också för modernisering och tillväxt.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Aktiva och inaktiva delar av arbetsperioder är en viktig fråga för många yrkesgrupper, särskilt läkare. Att dela upp arbetspass i aktiva och inaktiva delar strider mot arbetstidsbegreppet och mot grundläggande bestämmelser om arbetsvillkor. Kan någon kontrollera när en läkare tar en paus under ett arbetspass, eller när han eller hon utför sina uppgifter i form av akutingrepp, behandlingar eller planering av nästa operation? Försök att övervaka sådana saker skulle dessutom innebära att man måste anställa inspektörer, vilket skulle medföra löjväckande kostnader. En sådan åtgärd skulle helt enkelt vara oförenlig med yrkesetiken.

Derek Roland Clark, Michael Henry Nattrass, Jeffrey Titford och John Whittaker (IND/DEM), skriftlig. – (EN) UKIP erkänner att vissa inslag i rådets ståndpunkt är värdefulla för att bevara britternas rätt till arbete, och vi har röstat mot andra ändringsförslag i detta betänkande som uttryckligen underminerar dessa inslag.

Rådets ståndpunkt har dock många andra inslag som UKIP inte kan ställa sig bakom och inte kan rösta för. Vi avstår därför från att rösta om ändringsförslag 30.

Jean Louis Cottigny (PSE), skriftlig. – (FR) Dagens omröstning i Europaparlamentet är oerhört viktig. Den längsta arbetstiden i EU kommer fortfarande att vara 48 timmar, vilket innebär att länder som har en ordning som är gynnsammare för arbetstagarna inte behöver göra några förändringar (t.ex. Frankrike, som har 35 timmar). Rådet ville höja gränsen till 65 timmar.

Vänsterkrafterna och arbetstagarnas försvarare, t.ex. Europeiska fackliga samorganisationen, kan vara stolta över denna seger.

Läkare och medicinstuderande får inte glömmas bort, eftersom det här är en seger också för dem. Jourtid för sjukvårdspersonal kommer även i fortsättningen att räknas som arbetstid.

Tack vare denna omröstning, där majoriteten blev stor, kommer 27 parlamentsledamöter att högt och tydligt kunna hävda sin ståndpunkt inför de 27 ministrarna i förlikningskommittén.

Harlem Désir (PSE), skriftlig. – (FR) Mot bakgrund av den rådande krisen och sociala osäkerheten för arbetstagarna lägger rådet i dag fram en gemensam ståndpunkt för omröstning i parlamentet – en ståndpunkt som innebär ett verkligt hot mot grunderna för den europeiska sociala modellen genom att arbetstidsstandarderna försvagas.

Införandet av en klausul som gör det möjligt att frånga gränsen på 48 timmar per vecka och att inte räkna jourtid som arbetstid riskerar att skapa ett socialt Europa med två hastigheter som delas mellan arbetstagare som får socialt skydd i sina medlemsstater och andra som inte kan vägra att godta minskade sociala rättigheter.

I strid mot diskussionen mellan kommissionen och vissa medlemsstater i rådet, som framställer valfriheten att tillämpa undantag som ett framsteg, valde jag att stödja föredraganden Alejandro Cercas ändringsförslag, som ger uttryck för parlamentets ståndpunkt vid första behandlingen 2004.

I dessa ändringsförslag krävs att undantagsklausulen ska avskaffas 36 månader efter det att direktivet trätt i kraft och att jourtid ska räknas som arbetstid (vilket erkänts av EG-domstolen). Dessutom krävs garantier i fråga om kompensationsledighet och möjligheten att kombinera arbetsliv och familjeliv.

Brigitte Douay (PSE), skriftlig. – (FR) Jag stödde föredraganden Alejandro Cercas ståndpunkt, eftersom arbetstidens förläggning är en grundläggande fråga i EU-medborgarnas dagliga liv.

De europeiska fackföreningarnas stora demonstration i Strasbourg i går visade deras engagemang för ett bättre skydd av arbetstagarna.

Vissa aspekter av detta betänkande fängade min uppmärksamhet och bör försvaras, framför allt avskaffandet av undantaget för veckoarbetstiden, som i dag är fastställd till 48 timmar i EU. I likhet med andra europeiska socialdemokrater är jag övertygad om att möjligheten att kombinera arbete och familjeliv är grundläggande för att skapa välbefinnande för EU:s folk.

Cercasbetänkandet, med de sociala landvinningar det innebär, går i rätt riktning genom avskaffandet av de alltför liberala åtgärder som tillämpas i vissa medlemsstater, som skulle vilja att de utvidgades till att omfatta hela EU.

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – Efter fyra års försök att ändra arbetstidsdirektivet lyckades ministerrådet enas om en gemensam ståndpunkt i somras. Rådets överenskommelse innehåller en opt out-möjlighet som möjliggör avsteg för arbetsmarknadens parter från direktivets veckoarbetstid. På så vis skyddas den svenska modellen med kollektivavtal. Detta ligger dessutom helt i linje med subsidiaritetsprincipen som går ut på att beslut ska fattas så nära medborgarna som möjligt.

Parlamentets förslag går ut på att undanta denna opt out-möjlighet. Därför röstade jag emot det.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för ett avvisande av rådets gemensamma ståndpunkt, eftersom jag anser att den inte respekterar arbetstagarnas legitima rättigheter. Europaparlamentet intog en tydlig och meningsfull ståndpunkt genom att avvisa möjligheten till 65 timmars arbetsvecka.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Rådets nederlag mot Europaparlamentet i dag är en viktig seger i arbetstagarnas kamp. Rådet har inte lyckats driva igenom sina oacceptabla förslag om ändring av arbetstidsdirektivet, som skulle ha äventyrat de svår vunna segrarna under 100 års arbetarkamp. Jag vill framför allt uppmärksamma försöken att förlänga den genomsnittliga arbetsveckan till 60 och 65 timmar, att införa begreppet "inaktiv arbetstid", som därmed inte skulle betraktas som arbetstid, och att gå till angrepp mot fackföreningsrörelsen. Allt detta har avvisats, vilket också är ett nederlag för Portugals socialdemokratiska regering under José Sócrates, som avstod från att rösta om rådets gemensamma ståndpunkt.

Efter dagens omröstning i Europaparlamentet kan inte rådets förslag träda i kraft. Det kan dock öppna för nya förhandlingar med parlamentet, i motsats till vad som hade varit fallet om förslaget att avvisa rådets gemensamma ståndpunkt, som vår grupp lade fram och talade för, hade antagits.

Det är en viktig seger som nåtts, men den innebär alltså ändå inte slutet på kampen mot rådets förslag och vissa reformistiska ståndpunkter som tycks gå ut på att man är beredd att godta vissa saker i framtida förhandlingar.

Vi kommer att hålla fast vid vårt avvisande, och vi uppmanar arbetstagarna och deras fackföreningar att vara vaksamma.

Neena Gill (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för att behålla undantaget, eftersom min främsta prioritering är att skydda sysselsättningen i West Midlands och se till att min region behåller sin konkurrenskraft.

Jag har alltid arbetat hårt för att skydda arbetstagarna, men jag anser inte att inskränkningar av människors valfrihet är det bästa sättet att uppnå detta. Jag har talat med många arbetstagare och ägare av små och medelstora företag. För dem innebär lågkonjunkturen förlorade arbetstillfällen och företagsnedläggningar, och de har bett mig att värna om valfriheten. Enligt min erfarenhet gynnar övertidsbegränsningar bara dem som har råd att rida ut stormen, och det är viktigt att vi ger människor möjlighet att försörja sina familjer. Den gemensamma ståndpunkten innefattar garantier för att se till att arbetstagarna inte exploateras.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Kommissionens förslag till direktiv är utan tvivel betecknande för det som EU i Bryssels tappning kallar flexibilitet och anpassningsförmåga och understår sig att beskriva som socialt: undantag (dvs. möjligheten att överskrida standarder) för stater eller enskilda, en gräns på 78 arbetstimmar per vecka, möjlighet att inte räkna jourtid som arbetstid, beräkning av arbetstid per kontrakt och inte per person och så vidare. Kort sagt, allt för att möjliggöra exploatering av människor i ett läge där det råder kris, arbetslösheten på nytt stiger och arbetstagarna blir allt fattigare.

Vi röstade därför för ändringsförslagen från utskottet för sysselsättning och sociala frågor, men också för några av ändringsförslagen från våra politiska motståndare, eftersom vi tyckte att de verkade vara ett steg i rätt riktning, nämligen till förmån för arbetstagarna.

Jag vill emellertid framhålla följande två saker:

- Föredraganden verkar uppenbart motiveras mycket mer av den bild som Europaparlamentet vill förmedla till medborgarna eftersom betänkandet antas ett halvår före valet, än av medborgarnas välfärd.

- Vi måste förbli vaksamma. Det finns ingen majoritet i rådet för ett avskaffande av undantaget, och det finns en risk för att det betänkande som antas i dag – redan det en kompromiss – inte blir det sista i frågan.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Debatten om förslag till ändring av arbetstidsdirektivet har väckt intresse på många håll, särskilt i fackföreningar och arbetsgivarorganisationer. Dagens omröstning i Europaparlamentet innebär inte slutet på denna debatt. Det beror på att parlamentet har antagit ändringsförslag som går ut på att rådets förslag om arbetstidens förläggning avvisas. Förslaget till direktiv kommer nu att granskas som ett led i ett förlikningsförfarande. Med tanke på de stora meningsskiljaktigheterna mellan medlemsstaterna och parlamentet väcker detta tvivel om huruvida direktivet kommer att antas.

Att stryka direktivets undantagsklausul var definitivt ett olyckligt beslut. Detta drag kan i praktiken få oförutsedda konsekvenser för det fortsatta tillhandahållandet av sjukvårdstjänster, även i Polen. Här vill jag betona att jag stöder gränsen på 48 timmars arbetstid, med möjlighet att förlänga den endast med arbetstagarens samtycke. Jag vill understryka att det gällande direktivet ger möjlighet till 78 timmars arbetsvecka, en lösning som inte gynnar någon.

Den kompromiss som rådet föreslog skulle ha garanterat en balanserad hållning i och med att olika arbetsmarknadsmodeller respekterats, liksom arbetstagarnas rättigheter. Jag hoppas att nya förhandlingar mellan parlamentet och rådet kommer att resultera i en lösning som tillfredsställer alla intressenter. I det avseendet bör hänsyn tas till detaljerna i det uttalande som gjorts av läkarkåren, som berörs av förändringarna i detta direktiv.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag anser att det är grundläggande att arbetstagarna har möjlighet att fritt välja vilka tider de vill arbeta. Om undantagsbestämmelserna ska vara kvar måste arbetstagarna skyddas från exploatering. I den gemensamma ståndpunkten försöker man åstadkomma denna balans genom att även fortsättningsvis låta enskilda göra undantag från direktivets längsta (genomsnittliga) veckoarbetstid på 48 timmar, samtidigt som man inför nya garantier för att förhindra att enskilda arbetstagare exploateras.

Här ingår ett förbud mot att underteckna undantaget samtidigt som ett anställningsavtal undertecknas, en "betänketid" på sex månader inom vilken arbetstagare kan ändra sig och ett krav på att arbetstagare ska förnya sitt samtycke till undantag varje år.

Syftet med den gemensamma ståndpunkten är att behålla flexibiliteten i det enskilda undantaget samtidigt som de viktiga skyddsmekanismerna för arbetstagare stärks, och jag beslutade i slutändan att rösta för kompromissförslaget, dvs. bibehållande av undantaget.

Enligt parlamentets ståndpunkt bör inga undantag från den längsta veckoarbetstiden på 48 timmar (beräknat på 12 månader) tillåtas, och man säger att undantaget måste upphöra tre år efter direktivets antagande. Dessutom bör all jourtid räknas som arbetstid.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (FI) Om ministerrådets förslag hade gått igenom vid parlamentets omröstning skulle så många som 10 miljoner arbetstagare ha undantagits från allt arbetstidsskydd i EU. Det var framför allt av det skälet som jag röstade för parlamentets ståndpunkt vid första behandlingen.

Rådets ståndpunkt om reglering av arbetstiden för akademikeranställda skulle inte ha varit något annat än ett stort steg bakåt. Det hade inte varit godtagbart om rådet helt och hållet undantagit personal i chefsställning – i Finland är de för närvarande 130 000 – från arbetstidsskyddet.

EU:s inre marknad behöver tydliga och gemensamma arbetstidsregler. Rådets ståndpunkt skulle ha raserat arbetstidsskyddet och hotat arbetslivets utveckling i EU.

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag röstade mot detta direktiv om avskaffande av undantagen. Det är min fasta övertygelse, först och främst, att alla bör vara fria att välja sina egna arbetstider. Jag anser också att en sådan reglering utgör en kränkning av subsidiaritetsprincipen, som gäller för arbetsrätten. Varje stat bör ansvara för att reglera arbetstiden i det egna landet.

Efter omröstningen vill jag nu fråga om Europaparlamentets godkännande av detta direktiv innebär att man i nästa skede kommer att reglera om EU-medborgarna får någon fritid, och i så fall hur mycket.

Roger Knapman och Thomas Wise (NI), skriftlig. – (EN) Genom att rösta för ett förkastande av ändringsförslaget försöker jag helt enkelt skydda Storbritanniens undantag från arbetstidsdirektivet, som skulle hävas om ändringsförslaget gick igenom.

Min röst ska inte på något sätt uppfattas som stöd för den gemensamma ståndpunkten om arbetstidsdirektivet som helhet.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Herr talman! Jag vill avge min röstförklaring om undantagsprincipen i arbetstidsdirektivet. För det första är denna rättsakt avsedd att skydda arbetstagarna. Förutom att utbrändhet hos arbetstagare är ett mänskligt problem leder det också till minskad produktivitet. Utsikterna till bättre möjligheter att kombinera arbete och familjeliv är i hög grad avhängiga av europeiska värden, och frågan om arbetstid är här en bidragande faktor. Det finns därför tungt vägande skäl att begränsa arbetstiden.

För det andra bör vi göra det möjligt att titta på omständigheterna från fall till fall. Det är viktigt för både arbetsgivare och arbetstagare att ha möjlighet till flexibilitet. Flexibilitet ökar också möjligheterna att kombinera arbete och privatliv.

Jag stödde tanken på 48 timmars arbetsvecka men jag anser att det är mycket viktigt med en tillräckligt lång anpassningsperiod. Enligt min mening är en anpassningsperiod ett bättre sätt att garantera flexibilitet än ett undantag. Jag vill understryka att Finland inte ansåg det nödvändigt att ta upp möjligheten till undantag, och det är bra.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Europeiska kommissionens förslag till arbetstidsdirektiv, som ofta kritiserats och sedan förkastades 2005, var uppenbart ett ultraliberal och internationalistiskt verktyg. Alla dess delar utgjorde en antisocial arsenal som skulle kunna leda till missbruk, särskilt när det gäller undantagsprincipen, som gör det möjligt att överskrida den längsta veckoarbetstiden på 48 timmar. En arbetstagare skulle kunna anmodas att arbeta upp till 78 timmar per vecka. Alejandro Cercas betänkande tycks vara ett försök att nå en godtagbar kompromiss. I sin ändrade lydelse är det framför allt avsett som ett politiskt budskap till EU:s arbetstagare och fackföreningar.

Däremot nämns inte över huvud taget svårigheterna inom andra yrkesgrupper när arbetstiden förkortas alltför mycket, t.ex. till 35 timmar. Detta gäller framför allt vården: sjukhus, akutvård osv. Frågan om

reglering av arbetstiden och friheten att välja längre eller kortare arbetstid kräver ett svar som sträcker sig längre än till nymarxistisk eller ultraliberal ideologi och i stället präglas av en mer pragmatisk och realistisk hållning.

Denna rekommendation är visserligen tänkt att vara lugnande, och syftet är att garantera EU-arbetstagarnas hälsa och säkerhet och ge dem möjlighet att kombinera familjeliv ...

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 163.1 i arbetsordningen.)

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Det tog mig ett tag att besluta mig för vilken hållning som var den rätta när det gäller det kontroversiella arbetstidsdirektivet. Jag drunknade i synpunkter på den gemensamma ståndpunkten, som min regering också har godkänt.

Små och medelstora företag har bett oss att stödja arbetsmarknadsministrarnas pragmatiska lösning, särskilt med hänsyn till det rådande ekonomiska klimatet. Många enskilda arbetstagare och yrkesgrupper, t.ex. brandmannaorganisationer och skådespelare, har bett oss att behålla den pragmatiska lösningen men ge dem möjlighet till undantag, så att de kan behålla de flexibla arbetstidsarrangemang som lämpar sig för just deras yrken.

Fackföreningarna, som naturligtvis är bekymrade över risken att på 2000-talet införa arbetstider som är längre än de 48 timmar som Internationella arbetsorganisationen 1919 slog fast som den längsta veckoarbetstiden, har förklarat sig vara motståndare till denna pragmatism.

Det står också klart att jourtid för läkare och sköterskor på sjukhus inte kan behandlas på samma sätt som jourtid i hemmet, då det i själva verket handlar om bakjour.

Klyftan mellan dem som ser den gemensamma ståndpunkten som sin enda räddning och dem som fördömer den i de skarpaste ordalag framstår som omöjligt att överbrygga, och jag kommer därför att rösta på så sätt att det blir nödvändigt med förlikning, för det är det enda sättet att åstadkomma en rimlig, mänsklig kompromiss med rådet.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Junilistan anser att det i första hand är arbetsmarknadens parter och i andra hand Sveriges riksdag som ska fastställa våra arbetstidsregler. Denna linje har brett folkligt stöd och den framgångsrika svenska fackföreningsrörelsen har normalt hävdad att arbetsmarknadens parter ska avgöra sådana frågor i kollektivavtal utan statlig inblandning.

Nu har fackföreningsrörelsen både i Sverige och andra EU-länder bytt fot och kräver därför stora ändringar i rådets gemensamma ståndpunkt. Nu är det fråga om att överlåta makt över svensk arbetsmarknad, inte till svenska folkvalda utan till Bryssel. Skälet är oro för att medlemsländer ska tillskansa sig konkurrensfördelar och riskera folkhälsan genom långa arbetstider och ansvarslösa regler för jourtid.

Men EU-länderna är demokratiska rättsstater som ställer upp på Europakonventionens deklaration om mänskliga rättigheter. De har fria fackföreningsrörelser. Länder som inte uppfyller dessa kriterier accepteras inte i medlemskretsen. Finns då detta problem?

Jag konstaterar att den nya situation som uppstått bör hanteras i en förlikningsprocess mellan parlamentet och rådet. Jag har därför röstat ja till ändringsförslagen om jourtid och Storbritanniens *opt out* för att driva fram en sådan politisk process.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder detta betänkande, som innebär att arbetstagarnas rättigheter skyddas och arbetstidsexploateringen upphör. Genom arbetstidsdirektivet begränsas arbetsveckan till 48 timmar i genomsnitt över 12 månader; direktivet träder i kraft 2012. Jag stöder klassificeringen av jourtid som ingående i dessa timmar, vilket ger arbetstagarna mer tid för sina familjer. Det innebär allvarliga hälsorisker att arbeta mer än 48 timmar i veckan; viktigast är sambandet mellan lång arbetstid och kardiovaskulära sjukdomar, diabetes och sjukdomar i rörelseapparaten. Jag stöder de positiva effekter som detta betänkande kommer att få för hälsa och säkerhet på arbetsplatsen och förebyggande av olyckor. Många olyckor har orsakats av sömnbrist på grund av alltför lång arbetstid, bl.a. tågolyckan vid Paddington. Detta betänkande kommer att innebära en verklig förbättring av levnadsstandarden för tusentals skotska arbetstagare, och jag stöder det därför.

Erik Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) I hela EU finns det krafter som ser den rådande avsaknaden av arbetstagar skydd i de nya östliga medlemsstaterna som en viktig konkurrensfördel som gör det möjligt för företag att sänka sina arbetskraftskostnader. Arbetstidsdirektivet i den form rådet vill se det kommer i

slutändan att leda till att alla får längre arbetstider med lägre lön. Väljarna kan omöjligt förstå varför samarbetet mellan länderna i EU ska leda till försämringar i stället för förbättringar.

Enligt detta förslag kan undantag för kortare tid tillämpas året runt för att förlänga arbetstiderna i samband med produktionstoppar eller högsäsong inom turistsektorn. Jourtid för t.ex. brandmän behöver inte längre avlönas. En majoritet av Europaparlamentet ville tidigare gå med på detta, under förutsättning att det gällande undantaget avskaffas helt och hållet inom några år. Rådet vill dock göra detta undantag permanent och faktiskt utöka det. Under dessa omständigheter är ett arbetstidsdirektiv definitivt inte välkommet.

Det skulle bara underminera överordnade nationella bestämmelser i många medlemsstater. Vi ser nu en nedåtgående spiral mot den oacceptabla nivå som råder i de nya medlemsstaterna. Lyckligtvis har en bred majoritet i dag uttalat sig för ett avskaffande av möjligheten till undantag inom tre års tid.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jag röstade i dag för ändringsförslagen i Cercasbetänkandet eftersom jag anser att det är det enda sättet att stoppa rådets förslag till direktiv om arbetstidens förläggning.

Vi i min grupp har alltid motsatt oss detta direktiv, och vi har därför lagt fram ett ändringsförslag som går ut på att avvisa det helt och hållet, eftersom vi anser att det skulle innebära ett mycket stort steg bakåt för arbetstagarnas rättigheter. Förslaget till direktiv innebär att anställningsförhållandena individualiseras (genom undantagsklausulen), så att arbetsgivare och arbetstagare kan samtycka till att förlänga arbetsveckan till så mycket som 60 timmar.

Ändringsförslagen i Cercasbetänkandet innebär visserligen att direktivets text mjukas upp, men de förvärrar den rådande situationen (undantagsklausulen blir kvar i tre år och beräkningsperioden för arbetstiden förlängs till sex månader). Min grupp anser att Cercasbetänkandet inte går i rätt riktning, dvs. mot en garanti enligt lag för 35 timmars arbetsvecka för samma veckolön, för att på ett effektivt sätt omfördela välståndet.

Trots det röstade jag för betänkandet, eftersom det var den enda strategiska möjligheten att lamslå rådets direktiv och tvinga det till förlikning.

Seán Ó Neachtain (UEN), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar stödet för Cercasbetänkandet. Det är av yttersta vikt att skydda de sociala och mänskliga inslagen i EU:s beslutsfattande. Dagens omröstning visar tydligt att alla medborgare vill ha en bättre, säkrare och tryggare arbetsmiljö. På Irland har det på senare år skett en viktig rättslig utveckling och ingåtts avtal mellan arbetsmarknadernas parter; bl.a. har en nationell myndighet för anställningsrättigheter inrättats. I många fall är detta mer långtgående än de minimistandarder som anges i olika direktiv.

Att nå enighet i rådet har varit en lång och slingrig resa. Det är viktigt att betona att de bästa garantierna för arbetstagarnas rättigheter är tydlig lagstiftning, mekanismer för efterlevnadskontroll och partnerskapsavtal. Det måste med nödvändighet finnas en viss flexibilitet, men den måste grundas på jämlika partnerskap och förhandling om alternativ till ändrade arbetsrutiner.

Subsidiaritetsprincipen är den bästa metoden för att skapa den rätta mekanismen, så att staten och arbetsmarknadens parter kan finna den rätta balansen. Flexibiliteten får emellertid inte leda till en försämring när det gäller arbetstagares hälsa och säkerhet. Den irländska regeringen lät inte bara dessa principer ingå i rådets slutsatser, utan den har också gett fackföreningarna en skriftlig garanti för att den kommer att fortsätta att främja och utveckla dessa punkter.

Lydie Polfer (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Cercasbetänkandet, där man motsätter sig vissa av de förslag som rådet lade fram i juni 2008 med avsikten att i grunden ändra direktivet om vissa aspekter av arbetstidens förläggning, som varit i kraft sedan 1993.

Jag kan bara stödja föredraganden, som rekommenderar ett successivt avskaffande över tre års tid av alla möjligheter att avvika (undantagsklausul) från den högsta lagstadgade arbetstidsgränsen, som ligger på 48 timmar per vecka för enskilda arbetstagare.

När det gäller jourtid tycker jag att det är uppenbart att denna tid, inklusive inaktiva delar, definitivt i sin helhet måste betraktas som arbetstid.

Genom att rösta för Cercasbetänkandet har utskottet för sysselsättning och sociala frågor intagit en välavvägd ståndpunkt för att skydda EU:s arbetstagare. Jag stöder ståndpunkten.

Om de åtgärder som rådet rekommenderar genomförs skulle det innebära ett steg tillbaka i förhållande till arbetstagarnas nuvarande rättigheter, och det vore ovärdigt ett EU som vill vara både konkurrenskraftigt och socialt.

Pierre Pribetich (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för alla de ändringsförslag som lagts fram av min kollega i den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, Alejandro Cercas, till försvar för sociala framsteg i EU, och framför allt följande tre punkter, som jag ser som grundläggande.

Begränsning av arbetsveckan till 48 timmar är ett oavvisligt krav som vi försvarat med näbbar och klor, eftersom medlemsstaterna på så vis hindras från att påtvinga sina arbetstagare villkor som innebär att deras grundläggande sociala rättigheter inte respekteras.

När det gäller att även fortsättningsvis betrakta jourtid som arbetstid gäller samma sak för vårdanställdas hälsa och säkerhet, men även för brandmän och andra sektorer där jourtid förekommer samt alla EU-medborgare.

Främjandet av möjligheten att kombinera arbetsliv och privatliv är det sista framsteget, men inte det minsta. Det ger våra medborgare möjlighet att uppnå en balans som är väsentlig för deras välbefinnande.

Jag har, tillsammans med mina kolleger i PSE-gruppen, lovat att försvara medborgarnas sociala rättigheter. Detta är en rungande seger för de europeiska socialdemokraterna över Europeiska rådets förslag, som ansågs oacceptabla. Som min kollega Alejandro Cercas sade ger vi dem en chans att rätta till ett dåligt beslut.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Avvägningen mellan rätten till arbete och vila och behovet av konkurrenskraft och till och med ekonomisk livskraft tvingar oss att välja vad vi värderar högst. För vår del måste prioriteringen vara att bibehålla och främja sysselsättningen.

Sysselsättning kräver livskraftiga företag. Det måste därför finnas en lyhördhet och en förståelse för behovet av att anpassa anställningsreglerna till den ekonomiska verkligheten. Men verkligheten är inte ett tillräckligt kriterium. Vi har under årens lopp strävat mot den kapitalistiska modell som visat sig framgångsrik, och den har gjort det möjligt för oss att producera mer och bättre och att erbjuda bättre levnadsvillkor. Dessa mål kvarstår. Därför kan vi aldrig, även om vi vill ha en kompromiss som försvarar ekonomin, godta att detta uppnås på bekostnad av de grundläggande framsteg som gjorts.

Det finns emellertid en aspekt som måste betonas. Om vi tittar på debatten i rådet är det rätt uppenbart att de länder som gav uttryck för de flesta reservationerna mot den lösning som nåtts finns bland dem med de sämsta ekonomiska resultaten. Bestämmelser för att skydda arbetstagarna är inte till någon större nytta om arbetstillfällena blir allt färre och vi därför uppmuntrar utvandring till "undantagsländer", i eller utanför Europa.

Martine Roure (PSE), skriftlig. – (FR) Den globala krisen slår mot arbetstagarnas grundläggande rättigheter, och allt fler EU-medborgare efterfrågar därför ett socialt Europa. Men EU-regeringarna fortsätter att nonchalera denna verklighet. Det gläder mig därför mycket att arbetstidsdirektivet, som kan utgöra ett svar på dessa sociala förändringar, antagits i dag. Detta är ett kraftfullt budskap från Europaparlamentet till rådet. Regeringarna måste nu påta sig sitt ansvar och uppfylla våra medborgares förväntningar.

Texten innehåller bl.a. bestämmelser om införande av en veckoarbetstid som inte under några omständigheter får vara längre än 48 timmar i hela EU. En högsta gräns fastställs för hela EU, som inte kommer att påverka stater med gynnsammare bestämmelser. Bland de övriga åtgärderna finns inräkning av jourtid, även inaktiva delar, som arbetstid. Slutligen kan vi också glädjas åt avskaffandet av undantagsklausulen.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Jag vänder mig kraftigt mot tanken på att människors frihet att arbeta skulle begränsas till 48 timmar per vecka. Varken EU eller någon medlemsstat bör sätta gränser för någon som är villig att arbeta extra eller ha flera deltidstjänster, och man bör utgå från att arbetsgivaren inte tvingat arbetstagaren till detta. Jag röstade därför mot det successiva avskaffandet av arbetstagares rätt att göra undantag från den längsta veckoarbetstiden på 48 timmar.

Om detta går igenom skulle vi neka människor rätten att fullgöra sin potential, och det skulle strida mot Lissabonstrategin. Vi förbättrar inte EU:s konkurrenskraft genom att försöka införa lagstiftning som minskar arbetskraftens flexibilitet. Det är inte genom att sätta gränser utan genom att främja en avreglering av arbetsmarknaden som EU kan bli en innovativ och kunskapsbaserad ekonomi som kan övervinna den låga produktiviteten och den ekonomiska tillväxtens stagnation.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Arbetsrätt och arbetstid är två av de stöttepelare som finns i den svenska arbetsmarknadsmodellen. I dagens omröstning om arbetstidsdirektivet kändes det därför naturligt att följa vår svenska linje och försvara kollektivavtalsmodellen genom att följa den kompromiss som tagits fram i rådet. Tyvärr gavs ingen möjlighet att stödja enskilda ändringsförslag som var bra, då det skulle ha omkullkastat hela kompromissen. Rådskompromissen ger möjlighet till den opt-out som säkerställer att vi kan behålla vår svenska modell. Att socialdemokraterna valde att riskera vårt svenska system till förmån för mer EU-lagstiftning är märkligt och ifrågasätter deras stöd för den svenska arbetsmarknadsmodellen.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Arbetstidsregleringen snuddar vid själva kärnan i det sociala Europa eftersom det handlar om avvägningen mellan arbetstagskydd och en flexibel arbetsorganisation. Ministerrådet sätter flexibilitet i första rummet. Det är oacceptabelt att arbetsgivare i medlemsstaterna kan utnyttja undantaget för att förhandla sig till längre arbetstider, ända upp till 65 timmar per vecka. Denna undantagsbestämmelse bör avskaffas helt och hållet tre år efter ikraftträdandet.

Vad är det för mening med gemensamma överenskommelser om hälsa och säkerhet i arbetet om det här är vad medlemsstaterna eftersträvar? En genomsnittlig arbetsvecka på 48 timmar, räknat på årsbasis, ger ett fullt tillräckligt utrymme för att hantera arbetstoppar, samtidigt som den nödvändiga vilan respekteras. Att öka detta genomsnitt är detsamma som att ge arbetsgivare tillåtelse att inte betala för övertid i framtiden.

Dessutom är det absurt att inte räkna jourtid då arbetstagaren kan sova som arbetstid. Den som har jour är i beredskap och bör få ersättning för det, på samma sätt som viloperioder bör respekteras. Trötta arbetstagare kan utsätta sig själva och andra för fara. Arbetet får inte inkräkta på livskvaliteten. Vi sänder ett kraftfullt budskap till rådet i dag. Det förlikningsförfarande som kommer närmast bör leda till ett mer socialt Europa.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Dagens röst i parlamentet för att avskaffa "undantaget" från arbetstidsdirektivet bör välkomnas. Alltför många människor har inget annat val än att arbeta längre eftersom deras arbetsgivare kräver det. Den grundläggande principen inom arbetsrätten är att skydda den svagare parten – arbetstagaren. I dag tar vi första steget mot en förlikning för att avskaffa "undantaget". Det var försumligt av ministerrådet att inte ha någon företrädare på plats när omröstningen ägde rum.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Den gemensamma ståndpunkt som nåddes i rådet (sysselsättning och socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) den 9 juni 2008 är ett led i den ständiga strävan hos de nyliberala krafter som härskar i EU i dag, nämligen att avreglera arbetsmarknaden och underminera fackföreningarnas roll och arbetstagarnas rättigheter.

Genom klausulen om automatiskt undantag uppmanas arbetsgivare att avskaffa fastställda och reglerade arbetstider, medan klausulen om ett genomsnitt för tolv månader innebär ytterligare ett slag mot arbetets varaktighet. När det gäller jourtid har arbetstiden delats upp, vilket fått till följd att inaktiv tid inte räknas som arbetstid.

Jag stöder därför de ståndpunkter och ändringsförslag som lagts fram av GUE/NGL-gruppen med målet att avvisa rådets ståndpunkt i dess helhet och avskaffa klausulen om automatiskt undantag liksom ändringsförslagen om att avskaffa förlängningen av beräkningsperioden och uppdelningen av jourtid i en aktiv och en inaktiv del.

Dominique Vlasto (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Ändringsförslagen 23 och 24 till Cercasbetänkandet om arbete på söndagar ansågs oacceptabla med hänvisning till subsidiaritetsprincipen. Det är ett utmärkt beslut som jag stöder till fullo.

Jag anser att det är olämpligt att EU ska lagstifta om arbete på söndagar och påtvinga medlemsstaterna en enhetlig lösning när förhandlingar i varje enskilt fall gör det möjligt att finna frivilliga och godtagbara lösningar. Möjligheterna att arbeta på söndagar måste visserligen regleras ordentligt, men jag anser att det måste ske på nationell nivå, med hänsyn till specifika sociala aspekter och verksamhetens karaktär. Jag anser också att det är lika viktigt att ta hänsyn till den lokala ekonomiska situationen i turist-, bergs- eller kurortsområden, där verksamheten främst är säsongsbetonad. Att butiker har öppet vissa söndagar under året är fullständigt rimligt här.

Denna hållning baserad på frivillighet är den som intagits av den franska regeringen, och den kommer att göra det möjligt att finna rimliga och balanserade lösningar från fall till fall. Genom att bekräfta att subsidiaritetsprincipen gäller har Europaparlamentet beslutat att inte hindra hänsynstagande till dessa olika ekonomiska och sociala förutsättningar inom ramen för denna politik.

- Betänkande: Ayala Sender (A6-0371/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater beklagar att antalet döda i trafiken inom EU inte har avtagit i den takt som krävs för att nå målen för det europeiska trafiksäkerhetsprogrammet. Vi välkomnar en effektivare gränsöverskridande uppföljning av trafikförseelser och inrättandet av ett elektroniskt informationssystem som ett sätt att öka trafiksäkerheten. Trafiksäkerhet kommer alltid att vara en högt prioriterad fråga för oss. Tyvärr saknar förslaget juridisk grund då man väljer att behandla trafikförseelser som i Sverige och ett flertal andra medlemsstater befinner sig inom straffrätten som en förvaltningsfråga.

Detta får dels till följd att det blir svårt att tillämpa direktivet i Sverige och ett flertal andra medlemsstater, men även att den rättsliga grunden för hela direktivet kan ifrågasättas. Vi har därför valt att lägga ner våra röster.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag stöder till fullo Inés Ayala Senders betänkande, som syftar till att uppnå ett viktigt mål: att utvidga den grundläggande trafiksäkerhetslagstiftningen till att gälla samtliga 27 stater.

Tack vare våra gemensamma insatser lever vi i en union av 27 länder, där rörlighet för personer och varor inte längre är en önskedröm utan en daglig, fysisk realitet. Därför är det mycket olämpligt att ha olika lagar på detta område.

När det gäller trafiksäkerhet menar jag att det nu är möjligt att använda övervakningsinstrument som gör att faror och risker kan minskas avsevärt – jag är t.ex. mycket imponerad av "Tutor"-systemet som på försök används på vissa italienska motorvägar och har lett till att trafikolyckorna på dessa sträckor minskat med 50 procent. Med detta betänkande är vi på rätt väg.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – Kommissionen vill genom det föreslagna direktivet införa regler för bötfällning av vissa trafikförseelser begångna i andra medlemsstater än förarens egen. I kommissionens och parlamentets förslag behandlas ärendet med en överstatlig beslutsprocess under EU:s första pelare. I likhet med den svenska regeringen anser vi dock att det föreslagna direktivet, då det har ett straffrättsligt syfte, borde behandlas på mellanstatlig basis inom ramen för det rättsliga samarbetet under EU:s tredje pelare. Vi har därför valt att lägga ner våra röster.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) EU satte 2001 upp det ambitiösa målet att halvera antalet döda på vägarna till 2010. Även om det började bra såg vi snart att framstegen började gå långsammare, för att till sist stagnera förra året (då omkring 43 000 personer omkom i trafikolyckor i samtliga 27 medlemsstater).

Vi måste därför snarast påskynda uppnåendet av detta mål och få till stånd en ny inställning till EU:s trafiksäkerhetspolitik. Detta välkomna förslag begränsas till de fyra förseelser som orsakar flest olyckor och dödsfall på vägarna (75 procent) och förekommer i samtliga medlemsstater: fortkörning, rattfylleri, bristande bältesanvändning och rödljuskörning.

Hittills har det rätt en utbredd känsla av straffrihet, eftersom eventuella påföljder för det mesta inte får någon effekt i slutändan.

I ett EU utan inre gränser är detta en oacceptabel situation – vi kan inte tillåta att medborgare behandlas olika beroende på om de hör hemma i landet i fråga eller inte. Lagen måste tillämpas på samma sätt för alla medborgare.

Samtidigt måste vi förbättra trafiksäkerheten för att minska antalet döda på de europeiska vägarna.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) I Inés Ayala Senders betänkande föreslås att trafiksäkerheten ska förbättras i EU genom att påföljder som utdömts i en medlemsstat görs tillämpliga i en annan. Det föreslås att ett EU-nät för informationsutbyte inrättas, där uppgifter om fyra bestämda förseelser som i onödan utsätter alla vägtrafikanter för livsfara (fortkörning, rattfylleri, rödljuskörning och bristande bältesanvändning) registreras och överförs till den medlemsstat där personen i fråga är lagligen bosatt. På så sätt kan lämpliga påföljder – böter eller andra – tillämpas för dessa förseelser.

Det är nödvändigt att komma fram till ett lämpligt sätt att åstadkomma denna avvägning mellan behovet av att införa lämpliga påföljder för trafikförseelser i EU och att finna en bra rättslig grund för inrättandet av ett sådant nät och för ingripanden på områden som anses tillhöra den nationella behörigheten. Påföljderna

för sådana förseelser skiljer sig åt mellan medlemsstaterna. I vissa gäller administrativa och formella böter för trafikförseelser och i andra, t.ex. Irland, utgör trafikförseelser nationella brottmål.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Detta betänkande föreslår att ett särskilt elektroniskt system ska inrättas för att utbyta information om förare mellan medlemsstaterna. Därmed ska de som kör för fort, utan bälte eller mot rött ljus på ett enkelt och smidigt sätt anmodas att betala böter i landet där trafikförseelsen begicks. Tanken bakom detta förslag är säkert god. Men förslaget lämnar dessvärre en del i övrigt att önska.

Europaparlamentet vill att bötesbeloppen ska harmoniseras, något som är svårt då inkomstnivåerna varierar mellan medlemsstaterna. Vidare ska teknisk utrustning för trafikkontroller harmoniseras och likaså de metoder som används vid trafikkontroller. Det finns dessutom frågetecken kring den rättsliga grunden för detta förslag, något bland annat Sverige har påpekat i rådet. Junilistan har därför röstat nej till detta förslag.

Mathieu Grosch (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag stödde betänkandet om gränsöverskridande uppföljning av trafikförseelser, eftersom dessa regler kommer att innebära att trafikförseelser som begåtts i ett tredjeland kan beivras på ett effektivare sätt.

Kommissionen uppger att trafikförseelser ofta inte beivras om de rör ett fordon som är registrerat i en annan medlemsstat än den där förseelsen skedde. Detta hänger samman med många förares tendens att köra mer vårdslöst i tredjeländer än i sina hemländer, eftersom de är mindre rädda för åtal. Med det nya direktivet vill man få ett slut på denna tendens.

Det elektroniska informationsutbyte som anges i direktivet, med garantier för uppgiftsskydd, kommer att säkra ett effektivt samarbete mellan länderna, så att trafikförseelser kan beivras på samma sätt som om de begåtts i förarens hemland. Till att börja med begränsas direktivet till beivrande av de fyra trafikförseelser som ligger bakom sammanlagt 75 procent av trafikolyckorna med dödlig eller annan allvarlig utgång. Det handlar enligt kommissionens förslag om fortkörning, rattfylleri, bristande bältesanvändning och rödljuskörning. Kommissionen ska dock två år efter direktivets ikraftträdande göra en översyn som kan leda till att andra förseelser tas med.

Jag stöder direktivet och ser det som ett viktigt steg inte bara när det gäller att främja trafiksäkerhet utan även för att ge EU en möjlighet att växa samman ännu starkare som ett stort rörlighetsområde.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Ayala Senderbetänkandet är ett nytt redskap för att ansätta bilister: gränsöverskridande uppföljning av allvarliga förseelser (men konstigt nog inte körning under påverkan av droger), påbud från Bryssel om hur många årliga kontroller de nationella myndigheterna ska göra och var de ska äga rum, harmonisering av påföljder, godtyckliga regressmöjligheter, inga garantier för information om och tillgång till regress på det språk på vilket beivran skedde, möjlighet att utvidga direktivets tillämpningsområde till att omfatta andra förseelser (kanske parkering sedan den betalda parkeringstiden gått ut?) och så vidare.

Trots era försäkringar är ni inte intresserade av att rädda liv utan bara av att få in böter till medlemsstaternas penningkistor. Om ni verkligen brydde er om säkerhet, och inte bara pengar, borde de siffror ni nämner gälla utländska förare som ligger bakom dödsolyckor, och inte bara de förseelser de begår, vars antal förresten ökar i direkt proportion till spridningen av automatisk radarutrustning. Det har inte gjorts någon undersökning om effekterna av liknande bilaterala avtal som är i kraft och i vissa fall har varit i kraft i flera år, t.ex. avtalet mellan Frankrike och Tyskland och det mellan Frankrike och Luxemburg.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Förslaget till direktiv syftar till att underlätta uppföljningen av påföljder mot förare som begått förseelser i form av fortkörning, rattfylleri, bristande bältesanvändning eller rödljuskörning (de fyra allvarligaste förseelserna sett till antalet döda i EU) i en annan medlemsstat än sin egen.

Trafiksäkerhetsfrågor är onekligen oerhört viktiga, liksom insatser för att begränsa antalet olyckor.

Det bör definitivt vidtas åtgärder för att bekämpa "straffrihet" vid förseelser som begåtts i andra medlemsstater än förarens hemland.

Vi anser dock att dessa mål inte nödvändigtvis nås genom överdriven harmonisering och fler säkerhetsåtgärder i hela EU (installation av kontroll- och övervakningsutrustning längs motorvägar, mindre vägar och stadsgator, införande av EU-system för elektroniskt informationsutbyte, som väcker tvivel om skyddet för

personuppgifter), eftersom det är genom förebyggande arbete (grundat på den specifika – och olikartade – situationen i varje land) som vi verkligen kommer att kunna främja trafiksäkerhet och minska antalet olyckor.

Vi avstod därför från att rösta.

Jim Higgins (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag vill klargöra att den irländska delegationen i PPE-DE-gruppen stödde Ayala Senderbetänkandet eftersom dess syfte och effekt i hög grad kommer att bidra till ökad trafiksäkerhet. Vi är medvetna om potentiella svårigheter för Irland, men vi anser att de kan och kommer att övervinnas när väl en överenskommelse nåts i rådet om den exakta rättsliga grunden för detta förslag.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Varje år dödas eller skadas tusentals personer på EU:s vägar. Regeringarna i hela EU måste vidta åtgärder för att se till att trafiksäkerheten tas på allvar. I dag förvärras den redan dystra situationen av att förare flyr undan rättvisan genom att nonchalera trafikregler när de kör i andra länder. Det är tillrådligt med ökat samarbete inom EU för att kontrollera efterlevnaden av lagstiftning om fortkörning och rattfylleri, och jag röstade därför för Ayala Senderbetänkandet.

Carl Lang och Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Beskattningen, bestraffningarna och det systematiska bedrägeriet mot bilisterna verkar inte ha några gränser.

Vi vet att detta inte egentligen handlar om att bestraffa dem som kör illa utan dem som kör ofta. Den sorgliga och olyckliga skyldigheten för polisen att uppfylla "kvoter" och nå en viss "omsättning" förvärrar bara polisens ofta överdrivet hårda tag.

Trots att det finns många skillnader i villkoren för att beslagta ett körkort i medlemsstaterna, och systemen för straff- och bötesskalor på trafiksäkerhetsområdet varierar mellan länderna, vill EU dessutom inrätta ett elektroniskt system för informationsutbyte mellan medlemsstaterna gällande förseelser som begåtts på deras territorium, så att bilisterna kan bestraffas ännu mer.

Vi kan givetvis bara välkomna en minskning av antalet trafikolyckor, men det är viktigt att se till att dessa nya lagstiftningsåtgärder inte åtföljs av angrepp på friheter eller av olagliga, olämpliga eller orättvisa åtgärder.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder denna lagstiftning som syftar till att underlätta uppföljning av påföljder mot förare som begår en förseelse i en annan medlemsstat än den där fordonet är registrerat.

Erik Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Bilförare kör ofta fortare utomlands än i sina hemländer och är också mer benägna att parkera olagligt när de är utomlands. Erfarenheten har visat att böter för fortkörning och felparkering sällan drivs in, vilket leder till irritation hos invånare och förare framför allt i storstäder. EU-samarbetet borde ha burit frukt för länge sedan just när det gäller lika skyldigheter för alla vägtrafikanter.

Alla måste ju faktiskt betala vägtullar utomlands, och vi har i åratal diskuterat möjligheten att ta ut elektroniskt registrerade avgifter där personen i fråga bor. Det bör även gälla trafikböter. Det är dåligt för trafiksäkerheten och miljön om bilförare vet att de ostraffat kan bryta mot alla regler i utlandet.

Vi stöder därför förslaget om att förenkla indrivningen av trafikböter över gränserna. Det ändrar inte på något sätt vår uppfattning att strafflagstiftning är och bör förbli en nationell angelägenhet, och att den europeiska arresteringsordern, som får till följd att människor måste utlämnas av sina egna länder till en annan stat och hållas i häkte där, ibland under mycket lång tid, medför nya orättvisor.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Om EU ska syssla med gränsöverskridande trafikregler bör det inte begränsas till uppföljning av bötesmeddelanden. I exempelvis Bryssel, som givetvis är en kosmopolitisk stad, händer det att människor med utländska registreringsskyltar som behöver hjälp av de brottsbekämpande myndigheterna vid t.ex. en trafikolycka eller en stöld upptäcker att de inte får samma hjälp som ägare av fordon med belgiska skyltar, med hänvisning till att de inte betalar de avgifter för underhåll av vägsystemet och de kostnader i det sammanhanget som belgiska fordonsägare betalar. EU, som alltid förespråkar antidiskriminering, måste göra något åt denna situation.

En annan olöst fråga är de miljözoner som inrättats i många EU-länder. Undersökningar visar att 40 procent av förarna inte skulle känna igen skyltarna eller skulle köra in i dessa zoner utan tillstånd. När det gäller gränsöverskridande uppföljning av trafikförseelser tycks det viktigaste vara att tjäna pengar, på samma sätt som med de lukrativa miljöbötesmeddelandena. Andra trafiksäkerhetsfrämjande åtgärder hamnar på efterkälken, och jag har därför avvisat detta betänkande.

Seán Ó Neachtain (UEN), skriftlig. – (GA) Jag stöder starkt detta betänkande, som syftar till att förbättra de irländska vägarna. Det ger möjlighet att utdöma gränsöverskridande påföljder för förare, eftersom ett EU-informationsnät kommer att inrättas. Tack vare detta nät kommer olika medlemsstater att kunna utbyta information om utländska förare som bestraffas för rattfylleri, fortkörning, rödljuskörning eller bristande bältesanvändning. Dessa brottslingar kommer att underrättas om bötesstraffen.

Denna gemensamma strategi är ett steg framåt när det gäller utdömande av påföljder för dem som inte följer trafikreglerna. Irlands vägar kommer därmed att bli säkrare. En påföljd kommer att tillämpas, och det kommer att stoppa förare som inte rättar sig efter reglerna.

Brian Simpson (PSE), skriftlig. – (EN) Först och främst vill jag gratulera föredraganden till hennes hårda arbete med denna fråga, och för det andra vill jag gratulera parlamentet som helhet för att man stöder denna starka ståndpunkt som ska gå vidare till rådet, med tanke på de svårigheter som förslaget möter där.

Gränsöverskridande uppföljning är en nödvändighet i hela EU om vi menar allvar med att minska trafikolyckorna och antalet döda. Det är vansinne att en medborgare som kör utanför sin egen medlemsstat kan strunta i trafiklagstiftning om fortkörning, rattfylleri, bristande bältesanvändning eller rödljuskörning utan att få ett lämpligt straff.

Jag anser att detta är ett viktigt steg mot ett bättre samarbete mellan de brottsbekämpande myndigheterna, vilket förhoppningsvis kommer att leda till en helt harmoniserad uppföljning av trafikförseelser i hela EU.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om förslaget till direktiv om att underlätta gränsöverskridande uppföljning av trafikförseelser. Sjuttio procent av alla trafikolyckor orsakas av fortkörning, bristande bältesanvändning, rödljuskörning eller rattfylleri. Det finns redan bilaterala avtal mellan vissa medlemsstater om gränsöverskridande beivran av trafikförseelser, men ännu finns inga europeiska ramar. Jag vill nämna att förslaget till direktiv endast gäller bötesstraff. Jag anser att kommissionens förslag i avsevärd utsträckning kommer att bidra till att rädda människoliv. Det är beklagligt att omkring 43 000 personer, ungefär lika många som bor i en medelstor europeisk stad, dör i EU varje år till följd av trafikolyckor, för att inte nämna de ytterligare 1,3 miljoner människor som råkar ut för trafikolyckor varje år.

Jag beklagar också att Rumänien förra året registrerade den största ökningen av antalet trafikolyckor, 13 procent. Jag hoppas att Europaparlamentets majoritetsröst för detta betänkande kan sporra rådet att påskynda antagandet av de åtgärder som krävs för att minska antalet trafikolyckor. Vi måste agera omedelbart för att rädda människoliv.

9. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.35 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: ROTHE

Vice talman

10. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

11. Inkomna dokument: se protokollet

12. Anslagsöverföringar: se protokollet

13. Europeiska unionens årliga rapport om mänskliga rättigheter - Det franska initiativet i FN om avkriminalisering av homosexualitet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om rådets och kommissionens uttalanden om Europeiska unionens årliga rapport om mänskliga rättigheter och det franska initiativet i FN om avkriminalisering av homosexualitet.

Vi har ett litet problem: rådets företrädare Rama Yade kan inte ansluta sig till oss riktigt än. Hon finns ombord på ett flygplan någonstans i närheten av Strasbourg men kan inte landa. Jag föreslår att vi börjar med kommissionen och sedan går vidare med debatten, och så får Rama Yade ordet så småningom.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (DE) Tack, fru talman.

(FR) Mina damer och herrar! Så har vi återigen kommit till årets slut och offentliggörandet av den årliga rapporten om mänskliga rättigheter.

Detta sammanträde får en särskild innebörd i år, då den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna fyller 60 år. Förklaringen, som består av 30 artiklar som präglas av en utmärkt enkelhet och står för en universell vision, har inte åldrats. Dessutom är den av större relevans än någonsin i en värld där alltför många människors grundläggande rättigheter fortfarande kränks dagligen. Vart och ett av dessa fall påminner oss om att mycket återstår att göra för att de rättigheter som fastställs i förklaringen ska bli en påtaglig verklighet.

I förmiddags blev jag, i likhet med hela Europaparlamentet, mycket gripen av att se de flesta vinnare av Sacharovpriset här, och jag berördes också starkt av Elena Bonners ord. Jag är en stor beundrare av alla människorättsförsvarare.

I den årliga rapporten om mänskliga rättigheter beskrivs de åtgärder som EU vidtagit för att nå detta mål. Jag vill betona två viktiga utvecklingar och två utmaningar.

Den första utveckling jag vill nämna är att EU under 2008 gjort goda framsteg när det gäller att konsolidera sina utrikespolitiska instrument, för att komma till rätta med diskriminering och våld mot kvinnor. Vid sidan av symboliska situationer, som den i östra Kongo, är våld mot kvinnor fortfarande ett globalt gissel.

Genomförandet av säkerhetsrådets resolutioner 1325 om kvinnor, fred och säkerhet och 1820 om våld mot kvinnor är fortfarande otillräckligt.

FN:s generalsekreterare Ban Ki-moon har just gett ett positivt svar på den begäran jag ställt till honom, med stöd av 40 kvinnliga ledare, om att en ministerkonferens ska anordnas 2010 om genomförandet av resolution 1325, och det gläder mig mycket.

Med denna utgångspunkt kommer vi att stärka samordningen av EU:s instrument. Rådet har nyligen antagit en ny övergripande strategi för genomförandet av resolutionerna 1325 och 1820, som gäller insatser inom ramen för den europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna samt gemenskapsinstrument. Detta kommer att bidra till en bättre integration av jämställdhetsperspektivet i samband med förebyggande och krishantering, fredskonsolidering och återuppbyggnad.

EU har i samma anda nyligen, under det franska ordförandeskapet, antagit nya riktlinjer för bekämpningen av våld och diskriminering mot kvinnor.

Den andra utveckling som ligger mig varmt om hjärtat gäller våra människorättsdialoger. Under 2008 inledde vi nya dialoger med Kazakstan, Kirgizistan, Turkmenistan och Tadzjikistan, och därmed nådde vi vårt mål att inkludera alla centralasiatiska länder. Vi har i år också hållit två lovande samtalsrundor i vår nya dialog med Afrikanska unionen.

Slutligen har vi fattat beslut om de praktiska detaljerna för fem nya dialoger i Latinamerika. Vi är mer än någonsin fast beslutna att engagera det civila samhället i förberedelserna för och uppföljningen av dialogerna. Dessa dialoger är inte enkla – vilket dialogen med Kina nyligen visar – och det är därför viktigt att bedöma effekterna av dessa insatser. Vi måste slå fast hur vi kan stärka sambandet mellan det politiska budskapet och de konkreta insatserna på fältet.

Det leder mig in på de två utmaningar jag nämnde tidigare. För det första vill jag tala om den multilaterala utmaningen. FN:s arbete är absolut grundläggande som en garanti för de mänskliga rättigheternas universella karaktär. Hur kan vi öka FN:s effektivitet och vårt bidrag till dess arbete? EU:s engagemang ger definitivt resultat, som exempelvis allt fler länders stöd för resolutionen om dödsstraff, eller antagandet av resolutionerna om Iran, Nordkorea och Myanmar – initiativ som inleddes eller främjats av EU i New York.

Med anledning av dagens gemensamma uttalande av rådet och kommissionen vill jag bekräfta vårt stöd för det franska initiativet om sexuell läggning. Kommissionen är beredd att ta upp dessa frågor, inklusive avkriminaliseringen av homosexualitet, i sina kontakter med tredjeländer, i en anda av ömsesidig respekt, lyhördhet och förståelse för respektive parts sedvänjor.

I Genève inleds nu den allmänna återkommande översynen. Resultaten får emellertid inte göra oss blinda för EU:s allt större svårigheter när det gäller att spela rollen som brobyggare i en FN-omgivning som är mer polariserad, där länder agerar samfällt i block. Rekommendationerna i Laima Liucija Andrikenės betänkande, som parlamentet kommer att ombes anta i januari, kommer att hjälpa oss att komma vidare i denna fråga.

Den andra utmaningen, slutligen, gäller effektivitet. EU intensifierar sina insatser till stöd för mänskliga rättigheter i allt fler länder. Hur kan vi bli mer effektiva? Jag menar att vi måste stärka kopplingen mellan våra olika instrument för att främja våra prioriteringar, oavsett om det handlar om vår politiska dialog, våra diplomatiska åtgärder och EU:s instrument för demokrati och mänskliga rättigheter, valövervakning eller integration av människorättsaspekter i vår övriga utrikespolitik.

Målet att skapa konsekvens, och därmed ökad effektivitet, bör vara en viktig angelägenhet för alla institutioner.

Laima Liucija Andrikiienė, för PPE-DE-gruppen. – (LT) Det vore otänkbart att Europaparlamentet diskuterade mänskliga rättigheter i världen i dag utan att nämna Hu Jia. För några timmar sedan var vi alla med om en rörande ceremoni som Hu Jia själv inte kunde delta i, men i dag kommer människor över hela världen att få höra talas om hans arbete och insatser för att försvara rättigheterna för aidssjuka och kämpa för miljöskydd i Kina. Jag var i Kina för några veckor sedan och blev själv övertygad om det riktiga i Hu Jias kamp för miljöskydd. Att inte kunna se solen på himlen på grund av de enorma mängderna föroreningar är förfärligt. I dag måste vi också nämna tidigare vinnare av Sacharovpriset: San Suu Kyi från Myanmar, Oswaldo Paya och Kvinnor i vitt. Vi saknar dem alla här i Europaparlamentet i dag, och vi måste återigen diskutera den otillfredsställande människorättsituationen i Myanmar och på Kuba.

För en vecka sedan talade vi om 60-årsdagen för den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna, men i dag måste vi också tillstå att många länder inte bara underlåter att respektera mänskliga rättigheter, utan kränker dem på ett påfallande sätt. Vi debatterar 2008 års årliga rapport om mänskliga rättigheter i världen. I rapporten redogörs utförligt för människorättsproblem. Europeiska rådet och kommissionen förtjänar gratulationer för utarbetandet av detta utmärkta dokument. Jag vill betona några saker. För det första, vilket Benita Ferrero-Waldner nämnde, FN:s råd för mänskliga rättigheter och EU:s roll där, liksom FN:s allmänna roll i försvaret av mänskliga rättigheter världen över. För det andra, EU:s politiska riktmärken när det gäller dödsstraff och genomförandet av dem. För det tredje, människorättsdialoger och samråd.

Jag anser att det är särskilt betydelsefullt att få FN:s råd för mänskliga rättigheter att utnyttja det mandat det fått av FN, ensidigt och på ett meningsfullt sätt, för att försvara mänskliga rättigheter, säkra största möjliga öppenhet hos institutionerna och se till att civilsamhället deltar i arbetet. På allas våra vägnar vill jag uppmana alla EU-institutioner att samarbeta på ett harmoniskt sätt för att försvara mänskliga rättigheter i världen.

Raimon Obiols i Germà, för PSE-gruppen. – (ES) Allt ni har förklarat är alldeles riktigt, fru kommissionsledamot. Vi håller fullständigt med om det. Vi håller också med om era slutsatser: vi måste vara mer konsekventa.

När det gäller frågan om konsekvens är det dock en punkt jag vill framhålla på den korta talartid vi tilldelats. Det ställs höga krav på EU när det gäller mänskliga rättigheter världen över, och EU kritiserar hårt i hela världen på människorättsområdet. Folk säger att EU tillämpar sina principer bara när det är bekvämt att göra det, eller bara till förmån för sina egna medborgare. Det enda sättet att bemöta dessa krav och denna kritik är att se till att det råder konsekvens mellan EU:s utrikes- och inrikespolitik på människorättsområdet.

Vi kan inte bli trovärdiga i världen om inte de åtgärder vi vidtar framför allt i samband med hantering av invandring och inom ramen för vår politik till följd av de tragiska händelser som orsakas av terrorism är föredömliga med avseende på mänskliga rättigheter.

Det är den helt grundläggande frågan: konsekvens med avseende på mänskliga rättigheter mellan EU:s utrikes- och inrikespolitik.

Med detta sagt är det två prioriteringar som måste framhållas, och jag ska utnyttja den korta tid jag har kvar. Kampen mot dödsstraff är något som dagens generationer kan få se kulminera i framgång. Det är ett tänkbart mål, och vi måste fokusera på det. För det andra gläder det mig att feminiseringen av EU:s människorättspolitik har stärkts under det franska ordförandeskapet, med en särskild politik för kvinnors mänskliga rättigheter.

Marco Cappato, för ALDE-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill också tacka föredraganden Laima Liucija Andrikiienė för hennes arbete med frågan om EU:s roll i FN.

Det finns inte tid att gå in på detaljerna i hela den rapport om mänskliga rättigheter som rådet lagt fram. Jag anser att en central fråga är respekten för våra egna regler och, framför allt, de mekanismer som finns för människorättsklausulen i samarbetsavtal, men vi kommer att ha tid att diskutera och gå närmare in på detta ämne när vi kommer till Raimon Obiols i Germàns betänkande.

På den korta tid jag har kvar vill jag för protokollet framföra mitt beröm och mina gratulationer till det franska ordförandeskapet och Rama Yade för att man tagit initiativet i FN om allmän avkriminalisering av homosexualitet. Jag ser detta som ett mycket betydelsefullt politiskt initiativ som bör lovordas desto mer eftersom stöd från 60 stater redan har säkrats.

Vi har lyssnat till Benita Ferrero-Waldner och vi välkomnar hennes ord och hennes engagemang. Det är inte bara viktigt att EU står enat i denna fråga utan också att unionen spelar en roll som liknar den vi spelat för att engagera andra länder i andra världsdelar för att få till stånd det allmänna moratoriet för dödsstraff. Det har varit den viktigaste strategin.

I det här sammanhanget bör det noteras att Heliga stolen, Vatikanstaten, har inlett en kompromisslös, kritisk offensiv mot det franska initiativet – inte i egenskap av det religiösa organ som vi har en kulturell dialog med, utan som den stat som är observatör i FN. Med den uppriktighet som krävs i internationella förbindelser menar jag att vi måste påminna Vatikanstaten om att avkriminalisering av homosexualitet är viktigt för oss – det handlar om mänskliga rättigheter – och att den protest de iscensätter bestämt bör avvisas.

Hélène Flautre, för *Vers/ALE-gruppen*. – (FR) Fru talman! Det är väldigt synd att denna debatt hålls i rådets frånvaro, och det är också ytterst beklagligt att Sacharovpriset delades ut utan att rådet var med oss här i dag, tillsammans med kommissionen – det handlar ju inte om en kvarts utan om tre och en halv timmes försening.

Jag skulle vilja ta upp en angelägen fråga. I går nekade Israel FN:s särskilde rapportör tillträde till palestinska territorier. Jag anser att detta är en oerhört aggressiv handling som kräver ett omedelbart svar från rådet och kommissionen. När det handlar om att förstärka förbindelserna mellan EU och Israel måste budskapet vara fullständigt klart och omedelbart.

Denna rapport är – som varje år, faktiskt – ett bra dokument eftersom det utgör en redogörelse för verksamheten och därmed är mycket användbart som arbetsdokument. Däremot saknas vissa inslag av kritisk analys, konsekvensbedömningar och strategier som antagits av rådet för att till fullo integrera mänskliga rättigheter inom ramen för exempelvis vår energipolitik, vår handelspolitik och vår säkerhetspolitik.

Parlamentet har tagit på sig denna uppgift. Det är en besvärlig uppgift och det man får höra är inte alls trevligt alla gånger. Jag måste dock säga att exempelvis tanken på ett nätverk för Sacharovpriset utvecklades i denna rapport och med utgångspunkt i denna undersökning. I dag upprättas detta nätverk genom denna förklaring på 20-årsdagen, och många förslag har nu lagts fram. Det gäller bl.a. ett kansli för Sacharovpriset, ett Sacharovpass och en Sacharovfond till stöd för våra priser och människorättsförsvarare världen över. Det råder ingen brist på idéer.

Jag gläder mig mycket åt denna redogörelse och det kommande betänkandet om grundläggande rättigheter i EU. Raimon Obiols i Germà har rätt. Det är en oerhört viktig uppgift för unionen att koppla samman sina interna landvinningar med sina externa målsättningar. Det är faktiskt en grundläggande garanti för dess trovärdighet.

Jag vill påpeka att vi inte får underlåta att besvara den massiva kritiken mot EU:s asyl- och invandringspolitik som kommer från alla världsdelar och alla internationella organisationer. Vi får inte underlåta att reagera på EU-medlemsstaternas medbrottslighet i samband med kampen mot terrorism, som har möjliggjort utlämning och tortyr av ett antal förmodade terrorister.

Vittorio Agnoletto, för *GUE/NGL-gruppen*. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag har lyssnat noga till kommissionsledamotens redogörelse. Visst stämmer det att flera framsteg har gjorts, men jag måste på nytt erinra er, fru kommissionsledamot, om att demokratiklausulen, som godkändes av parlamentet för tre år sedan, ännu inte tillämpas i handelsavtal med alla länder, som parlamentet krävt.

Dubbelmoralen kvarstår – vi är hårda mot de svaga och undfallande mot de starka, beroende på vad som passar EU bäst i dessa handelsavtal, men denna dubbelmoral tillämpas även i andra situationer. Jag tänker på en fråga som redan tagits upp: Vatikanstatens ståndpunkt mot förslaget att avkriminalisera homosexualitet är enligt min mening skamlig och oacceptabel. Det är oacceptabelt att EU-institutionerna nästan varje månad gör hänvändelser till stater som fortsätter att förfölja människor vars enda brott är att de är homosexuella, och att det råder tystnad när Vatikanen och dess företrädare i FN intar en hållning som så allvarligt skadar de mänskliga rättigheterna.

Det här är en ståndpunkt som strider mot den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna, vars 60-årsdag vi firar i år. Vatikanens uttalande strider mot den grundläggande hållningen att de mänskliga rättigheterna är odelbara och universella och måste skyddas oavsett sexuell läggning, ras, hudfärg osv.

Jag har bett ordföranden för underutskottet för mänskliga rättigheter att bjuda in Vatikanstatens företrädare till EU för att delta i ett av underutskottets sammanträden och där stå till svars för detta uppträdande och diskutera det med dem. Så gör vi rutinmässigt med alla stater som har diplomatisk representation i EU. Jag vill också klargöra att försöket att backa genom att bara säga att Frankrike ännu inte lagt fram dokumentet var en verklig blunder eftersom det inte förändrar sakförhållandena: Vatikanstaten har inte backat från det allvarliga uttalande man avgett.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Låt oss ägna någon minut åt att begrunda följande. De mänskliga rättigheterna kan härledas till skrivna eller oskrivna sociala överenskommelser, ibland med hänvisning till naturrätten. De utgör grunden för vår samexistens i samhället. Verkligheten är däremot utan tvekan en annan.

Begreppet mänskliga rättigheter har i dag utökats så att det omfattar nya aspekter. Definitionen har blivit semantiskt rikare, och det är vår uppgift att försvara dessa rättigheter. Man kan tycka att vi på detta område har gjort framsteg i ett globalt perspektiv, men den sorgliga sanningen är att de totalitära regimerna lever kvar än i dag. Vi måste kämpa för var människa, var individ och var orädd aktivist som företräder miljoner människors samveten. Det är bara alltför vanligt att miljoner människor, trots att de har det svårt, inte vågar säga vad de tycker. I dag tycks vissa regimer äntligen reagera på de beslut vi har fattat, och de protesterar nu emot att vi, genom våra resolutioner och uttalanden, fördömer deras handlingar. Vi får inte vika oss för dessa reaktioner. Bara så kan vi göra människor mer medvetna om de mänskliga rättigheterna. Jag vill betona att ju bättre vi lyckas medvetandegöra dessa frågor, desto bättre möjligheter får vi att kämpa gemensamt för att bygga upp ett rättvist samhälle.

Att investera i mänskliga rättigheter är en prioriterad fråga för min grupp, och borde vara det även för Europaparlamentet som helhet. Låt Sacharovpriset bli ett baner för oss, som står för att vi anser att varje människa på jorden har en grundläggande rätt till ett normalt och lyckligt liv.

Richard Howitt (PSE). – (EN) Fru talman! Europaparlamentet bör välkomna EU:s årsrapport om de mänskliga rättigheterna. Men vi måste än en gång kräva större insatser för att åstadkomma konkreta resultat ute på fältet, och integrera de mänskliga rättigheterna i hela EU:s system. Jag välkomnar årets stora bedrift, nämligen den EU-stödda resolutionen om moratorium för avrättningar som har lagts fram av våra portugisiska kolleger i ordförandeskapet. Icke desto mindre har över 1 200 människor avrättats i 24 länder i hela världen, och striden måste därför fortsätta.

På integrationssidan har vi lång väg kvar att gå. Jag beklagar att kommissionen så sent som i förra veckan gick med på att ge 16 länder status som förmånsländer enligt GSP+, trots att kommissionen tagit del av dokumenterade bevis för att människorättskränkningar förekommer i länder som Colombia och Sri Lanka, där arbetstagarnas rättigheter har kränkts och till och med mord har begåtts.

För att avslutningsvis se till framtiden, bör EU nu förbereda sig för att i ett tidigt skede ta upp USA:s förnyade samarbete med FN:s råd för mänskliga rättigheter med den tillträdande amerikanska administrationen. Vi bör enas om tydliga mål för rådet från och med nu och fram till att generalförsamlingen genomför sin översyn 2011.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Fru talman! Låt mig börja med att ställa mig bakom det som min kollega Marco Cappato sade, när han lovordade FN:s åtgärder för att åstadkomma en avkriminalisering av homosexualitet i hela världen. Även jag stöder detta med eftertryck.

Jag vill också säga några ord om det fullständigt skandalösa i att rådet och ordförandeskapet uteblev från utdelningsceremonin för Sacharovpriset i förmiddags. Här håller jag med Hélène Flautre. Det var verkligen tråkigt att ordförandeskapet inte var på plats och kunde lyssna till det gripande och modiga budskap som framfördes av Hu Jias hustru. Kanske kunde det ha stämt oss till eftertanke och fått oss att omvärdera våra förbindelser med Kina.

Men jag vill också säga ett par ord om tortyr. På den internationella dagen till stöd för tortyroffer i juni framhöll EU hur angeläget unionen anser att avskaffandet av tortyr i hela världen är, och uppmuntrade samtliga länder att underteckna och ratificera OPCAT, det fakultativa protokollet till den internationella konventionen mot tortyr. Hur kommer det sig då att bara nio av EU:s medlemsstater har blivit fullvärdiga parter, medan ratificeringen pågår i ytterligare tolv medlemsstater? Hur står det till med de övriga sex länderna? Har vi en gemensam ståndpunkt – och om inte, varför inte?

I samma förklaring i juni fördömde EU varje försök att legalisera tortyr och andra former av misshandel. Det har nu gått nästan två år sedan parlamentet lade fram sitt betänkande om EU:s medverkan vid extraordinära överlämnanden. Varför har det inte utlöst en fullgod och omfattande reaktion? Nu kommer sanningen att uppdragas i Washington genom senatens försvarsutskott. Om EU:s medlemsstater inte lägger korten på bordet kommer deras mörka hemligheter att avslöjas ändå på andra sidan Atlanten.

Och avslutningsvis: Varför reagerar vi inte på den begäran som inkommit från USA och från Portugals utrikesminister om att hjälpa till att återflytta fångar från Guantánamo? Vi borde hjälpa den tillträdande presidenten Barack Obama att sätta punkt för detta fruktansvärda kapitel i den amerikanska och europeiska historien.

Gay Mitchell (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Den rapport som vi behandlar i dag tar upp flera olika frågor som direkt berör konflikten mellan Israel och palestinierna. Av de tolv handlingsplaner inom ramen för den europeiska grannskapspolitiken som nämns gäller två Israel och det ockuperade palestinska territoriet.

Vad just detta beträffar heter det i rapporten att "situationen för de mänskliga rättigheterna [försämrades] avsevärt, särskilt när det gäller rätten till liv och personlig säkerhet och rätten till personlig frihet och trygghet (bland annat i fråga om arresteringar, kvarhållanden, undersökningsförfaranden samt tortyr och misshandel under förhör). Både palestinska och israeliska myndigheter är ansvariga för kränkningar av de mänskliga rättigheterna".

Det har varit mycket uppmuntrande att få ta del av mestadels intelligenta och välgenomtänkta brev från människor som helt klart engagerar sig starkt för den oroande situationen i regionen, och berörs djupt av den. Vi tar upp dessa frågor med Israel i mer allmän form under de regelbundna politiska dialogmötena, och mer specifikt under mötena i den informella arbetsgruppen EU–Israel för mänskliga rättigheter.

Jag stöder därför generellt en fortsatt dialog med Israel, även om jag skarpt fördömer de människorättskränkningar som begås av bägge parter. Samtidigt bör vi fortsätta att genom verk samma biståndsinsatser hjälpa nödlidande invånare på Gazaremsan och Västbanken.

Det finns en färdplan som både EU och USA har varit med och tagit fram. När USA nu har valt en ny president, är det dags för oss att toppa vår utrikespolitiska dagordning med denna fråga. Det är ytterst angeläget att vi åstadkommer en lösning med två stater och hundra procentig respekt för de mänskliga rättigheterna och för samtliga FN-resolutioner.

Ana Maria Gomes (PSE). - (EN) Fru talman! Parlamentet har tilldelat Hu Jia Sacharovpriset. Han är en symbol för alla som försvarar invånarna i Kina och Tibet. Oavsett vad de styrande i EU eller Peking önskar, hamnar de mänskliga rättigheterna därmed i centrum för förbindelserna mellan EU och Kina.

Som andra kolleger redan har konstaterat kan EU inte kämpa för rättsstatlighet och mänskliga rättigheter i världen, utan att samtidigt konsekvent upprätthålla dessa i EU och i sina förbindelser med omvärlden. Årsrapporten om de mänskliga rättigheterna för 2008 visar tyvärr att EU:s regeringar och institutioner envist vägrar att lägga korten på bordet om EU:s roll som medbrottsling vid Bushadministrationens avskyvärda åtgärder. Tusentals personer, och till och med barn, har berövats sina rättsstatliga rättigheter. Tortyren av dem har lagts ut på entreprenad, och de har suttit fängslade i årtal i Guantánamo och i hemliga fängelser. Det är bedrövligt att hänvisningarna till detta i kapitlet om trojkasamrådet med USA om människorättsfrågor inskränker sig till att EU uttrycker sin oro för "viss praxis och politik i USA när det gäller kampen mot terrorism". Detta är synnerligen talande och visar på vår dubbelmoral, vårt hyckleri och våra försök till mörkläggning. EU återfår inte sin moraliska auktoritet, politiska trovärdighet eller förmåga att effektivt främja mänskliga rättigheter förrän européerna tar sitt ansvar och samarbetar med den tillträdande presidenten Barack Obama för att avslöja sanningen, stänga Guantánamo och de hemliga fängelserna och betala skadestånd till offren.

Eoin Ryan (UEN). - (EN) Fru talman! Vi har goda skäl att högtidlighålla Sacharovprisets 20-årsjubileum. Det riktar ett välförtjänt strålkastarljus på modet hos de många människor som har riskerat sina liv för yttrandefriheten och de mänskliga rättigheterna.

Men det här handlar om mer än anföranden. En berömd irländare sade en gång att det enda som krävs för att ondskan ska segra är att de goda människorna inte gör någonting. I går talade jag med en av pristagarna, Salih Osman, som berättade att flygräderna mot civila i Darfur fortsätter, utan något nämnvärt skydd för de oskyldiga som drabbas. Det går förvisso delvis framåt, såtillvida att Internationella brottmålsdomstolen har vidtagit åtgärder, men det behöver göras mycket mer, även från EU:s sida.

Jag hoppas att Barack Obamas tillträde som Förenta staternas president blir en vitamininjektion som stimulerar de internationella insatserna, samarbetet och åtgärderna – åtgärder som ger resultat, exempelvis att stödja inrättandet av en flygförbudszon över Darfur – och att vi under det kommande året äntligen börjar leva upp till våra vackra ord och till våra moraliska skyldigheter. Vi har redan stått och sett på medan Zimbabwe, som en gång var Afrikas kornbod, har blivit kontinentens bettlare. Hur många gånger till måste vi säga "aldrig mer"?

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Jag har hållit åtskilliga anföranden om mänskliga rättigheter, i synnerhet om kvinnors och barns rättigheter, och om hur vi ska öka unionsmedborgarnas medvetenhet om frågor som berör deras rättigheter och kampen mot diskriminering. Vi måste också hålla fast vid kravet att länder som vill ansluta sig till EU ska respektera de grundläggande mänskliga rättigheterna i enlighet med Köpenhamnskriterierna. Detta skulle förbättra tillvaron för miljoner människor, både i Europa och i hela världen. Medlemsstaterna bör föregå med gott exempel.

Detta hänger ouppslösligt ihop med följande fråga. Jag vill uttala min oro för hur de tyska socialförvaltningarnas ungdomsbyråer (*Jugendamt*) arbetar. I Polen blev alldeles nyligen ett fall känt där en mamma och hennes son tvingades att hålla sig gömda från barnets pappa, eftersom hon fruktade att han, som var tysk medborgare, skulle kunna ta pojken ifrån henne. Kommissionen bör utreda vad dessa förvaltningar sysslar med, och bedöma om de motsvarar EU:s krav.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) Fru talman! Grundbulten för EU-demokratin är att vi på ett verksamt sätt slår vakt om och främjar de grundläggande rättigheterna. Detta är viktigt för konsolideringen av det europeiska området med frihet, säkerhet och rättvisa. Behovet av att garantera de grundläggande rättigheterna är förankrat i de konstitutionella traditioner som är gemensamma för medlemsstaterna, i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, samt andra bestämmelser i internationell rätt.

Jag anser att det bör vara ett mål för samtliga EU-politikområden att hävda de grundläggande rättigheter som fastställts i Lissabonfördragets bestämmelser. Jag vill också framhålla att vi inte får begränsa vårt politiska arbete för de grundläggande rättigheterna till att enbart gälla de fall som engagerar allmänheten mest. För att EU ska bibehålla sin internationella trovärdighet är det viktigt att vi undviker all dubbelmoral, såväl i utrikes- som i inrikespolitiken.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! Denna digra rapport visar tydligt hur många kränkningar av de mänskliga rättigheterna som begås i världen varje dag. Detta är särskilt oroande eftersom 60 år nu har gått sedan den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna tillkännagavs. Rapporten utgör en uppmaning till oss att fördubbla våra insatser. Även av det skälet förespråkar jag en starkt ställning för underutskottet för mänskliga rättigheter, genom att det upphöjs till fullvärdigt utskott.

I dag delade vi ut Sacharovpriset till Hu Jia, som kämpar för mänskliga rättigheter och miljöfrågor i Kina. Eftersom han sitter fängslad kunde han dock inte själv ta emot priset. Detta är en skam för Kina. Parlamentet kommer dessutom i morgon att hålla en debatt om människorättskränkningar i Ryssland. I våra förbindelser med dessa båda stater bör vi inte bara fästa stort avseende vid ekonomiska intressen, utan i synnerhet också vid mänskliga rättigheter.

Vi kräver att Hu Jia i Kina och Michail Chodorkovskij i Ryssland friges.

Jim Allister (NI). – (EN) Fru talman! Med anledning av debatten om de homosexuellas rättigheter måste jag säga att man i mina ögon helt bortser ifrån att många människors yttrandefrihet inskränks, särskilt friheten att uttala religiöst grundade åsikter om denna fråga.

Troende som accepterar vad Bibeln säger om homosexualitet smutskastas, och till och med förföljs, för att de vågar uttrycka uppfattningar som är grundade i deras samveten och övertygelser. I Sverige har en pastor åtalats för att han citerat Bibeln. I mitt eget land har en kyrklig annons med bibelcitat förbjudits.

Icke desto mindre gick det för sig att vid Gay Pride-paraden i Belfast i fjol bära omkring ett plakat där det stod att "Jesus var bög". Inga åtgärder vidtogs för att stävja detta uppviglande hatbrott. Hur kommer det sig? Jo, det verkar som om man daltar med den här gruppen, och prioriterar dess rättigheter framför andra grupper, vilket är fel.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag vill ta upp en fråga som verkar vara tabubelagd inom EU:s institutioner. Det gäller kolonialismen. Här menar jag de kolonier som innehas av EU:s medlemsstater, exempelvis Storbritannien och Frankrike. Tillsammans förfogar de över dussintals kolonier i hela världen,

däribland två i mitt eget land, Cypern. Ändå har invånarna där ingen demokratisk rätt att välja vem de ska styras av. I de flesta fall styrs de av någon guvernör som utses av till exempel den brittiska drottningen. Varje gång jag frågar Benita Ferrero-Waldner eller någon annan kommissionsledamot väljer de att inget se, inget säga och inget höra, och ger inga vettiga besked.

Fru kommissionsledamot, jag kräver att ni besvarar följande fråga här i dag: Godtar ni att EU:s medlemsstater i dag, på 2000-talet, har kolonier ute i världen?

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Låt mig först meddela att vår kollega Rama Yade, såvitt jag förstår, har fått lite svårt att ta sig hit. I går fick jag själv vänta i fem timmar på mitt flygplan till Strasbourg. Hon kanske har drabbats av samma besvärigheter, så ha lite tålamod med henne. Här rör det sig ändå om *force majeure*.

(Inpass från kammaren: "Resande cirkussällskap!")

Fem timmar är faktiskt inte normalt. Jag menar bara att jag inte vet exakt vad hon har råkat ut för, men detta var vad som hände mig. Det kändes väldigt skönt att inte ha några möten bokade i går, eftersom jag kunde ha råkat ut för samma sak. Jag vill bara uttrycka min solidaritet på den här punkten.

För det andra ser vi denna dialog om de mänskliga rättigheterna, liksom rapporten om mänskliga rättigheter, som en av våra viktigaste grundläggande frågor. Jag kan bara hänvisa till EU:s nya rapport. När jag tillträdde som kommissionsledamot sammanställde rådet och kommissionen var sin rapport, men i dag är det roligt att kunna visa er att rådet och kommissionen har samarbetat med att utarbeta rapporten. Bernard Kouchner, Javier Solana och jag själv har skrivit förordet. Jag tycker att det är viktigt att visa att vi har ett verkligt samarbete kring denna fråga.

Som jag sade i mitt inledningsanförande går vi in mycket hårt för att främja de mänskliga rättigheterna ytterligare. Men vi vet också att man kan se glaset både som halvtomt, och som halvfullt. Det återstår mycket att göra, och det kändes verkligen gripande att se hur många som kommit hit nu på förmiddagen för att värna de mänskliga rättigheterna. Jag nämnde Jelena Bonner, men kunde ha nämnt vem som helst av dem. Och naturligtvis var videoinspelningen med Hu Jias hustru väldigt gripande – hon har visat ett sådant mod.

Jag vill gärna svara på en del av frågorna. Jag kan inte för kommissionens räkning besvara varje enskild fråga, men ska gå in i detalj så långt det går.

Låt mig, för det första, angående dödsstraffet säga att jag har tagit mig an denna fråga mycket kraftfullt. Jag är helt och hållet emot dödsstraffet, och vi har under hela året massivt stött den FN-resolution som uppmanar fler länder att införa moratorier. Men problemet kvarstår förvisso. Många avrättningar genomförs av ett fåtal länder – hit hör dels Iran, tyvärr även Kina, och det finns många fler exempel. Vi måste fortsätta att bekämpa detta genom att påtala det vid varje dialog. Att vi gör detta är av största vikt, eftersom varje avrättad människa är en för mycket.

Jag vill i det här sammanhanget säga att vi alla har arbetat för att förhindra Wo Weihans avrättning. Han avrättades tyvärr samma dag som EU genomförde dialogen om mänskliga rättigheter med Kina. Detta är ett fasansfullt exempel på hur vi inte lyssnar på varandra.

För det andra vill jag säga till Vittorio Agnoletto att människorättsklausulerna verkligen är en synnerligen angelägen sak. I precis denna stund är medlemsstaterna och kommissionen i färd med att genomföra en bred översyn av EU:s politik för att i normalfallet införa människorättsklausuler i samtliga avtal med andra länder. Härigenom uppnår vi en balans mellan å ena sidan EU:s viktigaste och mest "orörbara" principer, och å andra sidan behovet av en viss flexibilitet när vi förhandlar om olika detaljer, eftersom vi ju ska försöka enas med våra motparter.

Denna översyn pågår alltså, och det vore lite förhastat av mig att redan nu kommentera resultatet, eftersom vi inte är klara än. Men användningen av människorättsklausuler är en av de frågor som vi noggrant överväger. Politiska klausuler finns, och måste finnas, i samtliga politiska avtal lika väl som i olika handelsavtal och sektoravtal.

Rådet för mänskliga rättigheter är nästa punkt som jag vill ta upp. Jag håller med Laima Liucija Andrikienė om att åtskilligt kan förbättras. Vi måste därför insistera på att det ska finnas särskilda föredragande, och kanske också resolutioner, för enskilda länder. Det tror jag skulle vara en hjälp. Jag tycker också att det är väldigt bra att samtliga länder granskas vart fjärde år, och att även det civila samhället då medverkar. Jag måste säga att vi hittills har kunnat konstatera att länderna har genomfört tämligen seriösa förberedelser.

Det är ju bra, och det äger därmed rum en djupgående diskussion, som bör fortsätta. Att detta inte är en perfekt situation begriper vi alla, men låt oss gå vidare och genomföra ytterligare förbättringar.

Låt mig säga några ord om Kina och de mänskliga rättigheterna. Som den kommissionsledamot som ansvarar för förbindelserna med Kina, och med andra länder, har jag alltid varit mycket öppen för att bygga upp starka förbindelser med Kina med ömsesidig respekt som utgångspunkt. Men jag måste också säga att kinesernas ståndpunkt om mänskliga rättigheter i mina ögon har börjat bli oroande oförsonlig, vilket har yttrat sig i avrättningen av Wo Weihan samma dag som vi genomförde människorättsdialogen.

Vi har fått ytterligare bekräftelser på detta i dag och under de senaste dagarna. Bland annat slogs demonstrationer i Peking ned på 60-årsdagen av den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna, vilket ordförandeskapet har gjort ett uttalande om. BBC:s webbplats och andra webbplatser i utlandet blockerats, och FN:s kommission mot tortyr lade för tre veckor sedan fram en mycket negativ rapport.

Men jag vill också ta upp vad Hu Jias hustru Zeng Jinyan sade i förmiddags, nämligen att Kina med stormsteg rör sig mot ett öppet och demokratiskt samhällsskick. Jag tror att denna utveckling faktiskt pågår. Det finns även många andra aspekter, till exempel att Kina de senaste åren har battnat sig betydligt när det gäller arbetstagarnas rättigheter. Det är viktigt att notera att det delvis går framåt, men det återstår ju många problem, inte minst vad genomförandet beträffar. Som vi fick höra i dag så förekommer det att många punkter ännu är ogenomförda, trots att de har satts på pränt.

Jag vill därför upprepa att vi bland annat kan tänka oss att tillhandahålla experthjälp då ytterligare reformer av lagstiftningen genomförs. Kina är, som talman Hans-Gert Pöttering sade, ett stort land. Vi har många gemensamma intressen, och det finns ett behov av att samarbeta. Men EU får inte fatta förhastade beslut. Vi måste begrunda de negativa signaler som Kina i dagarna har sänt ut på området mänskliga rättigheter, och som har skadat vårt ömsesidiga förtroende. Jag anser att det nu är upp till Kina att sända positiva signaler för att återskapa förtroendet.

Vad Guantánamo angår har vi i våra debatter här, som även jag själv medverkat i, upprepade gånger krävt att Guantánamo ska stängas. Vi välkomnar förstås också den tillträdande presidenten Barack Obamas besked att han snabbt ska vidta åtgärder för att stänga fånglägret.

Vi samarbetar gärna med den amerikanska administrationen för att hitta lösningar på de praktiska problem som uppstår när Guantánamo stängs. Det gäller bland annat återflyttningen av fångar till tredjeländer. EU har till exempel nyligen uttryckt oro för att människor hålls fängslade i hemlighet. Vi hoppas att den tillträdande presidenten tar itu med denna fråga, och att medlemsstaterna då kan säga sitt. Jag kan ju inte uttala mig för medlemsstaternas räkning.

När det gäller situationen i Mellanöstern, och i synnerhet på Gazaremsan, beklagar jag verkligen att våldsamheterna har flammats upp på nytt de senaste dagarna. Efter vapenstilleståndet rådde det lugn i fem månader – en alltför kort tid, som ändå var mycket välkommen. Det har känts ytterst frustrerande att tvingas se våldet återvända. Vi har fördömt raketanfallen från Gazaremsan nyligen, men också stängningen av gränsövergångarna.

Jag kallade själv upp Israels ambassadör till mitt tjänsterum. Jag meddelade klart och tydligt hur orolig jag är angående Gazaremsan. Vi hade inte möjlighet att tillhandahålla det bränsle som vi brukar ge i bistånd, och kunde inte heller skapa förutsättningar för UNRWA att utföra sina sedvanliga uppgifter. I förrgår var jag i New York, där vi tog upp detta med FN:s generalsekreterare Ban Ki Moon. Rådsordförande Bernard Kouchner och jag skrev ett gemensamt brev till de israeliska myndigheterna för att få fram biståndet igen. Vi övervakar uppmärksamt situationen, vilket tyvärr inte är det lättaste. Men vi tar alltid upp dessa frågor i alla våra dialoger och samråd.

Jag skulle nu vilja säga något om överensstämmelsen mellan vår utrikes- och inrikespolitik, som har nämnts här. Ja, det är nog riktigt, och vi behöver ta till oss detta. Vi har tagit upp det med Jacques Barrot, som har försökt att gå vidare med migrationsfrågorna på ett sätt som i större utsträckning beaktar de mänskliga rättigheterna. Jag anser att detta ökar vår trovärdighet, men åtskilligt är också sådant som medlemsstaterna ansvarar för. Det är med andra ord inte alltid så lätt.

Jag vill välkomna statssekreterare Rama Yade.

Jag kan bara säga att människorättsdialoger är ömsesidiga. Vi ska därför också ta itu med hanteringen av mänskliga rättigheter i EU, och ha experter från generaldirektoratet för rättvisa, frihet och säkerhet på plats i medlemsstaterna.

FN:s kommissarie för mänskliga rättigheter avser dessutom att öppna ett kontor i Bryssel, så visst försöker vi öka överensstämmelsen mellan inrikes- och utrikespolitiken.

Jag sätter punkt där. Tyvärr kan jag inte uttala mig om kolonialism, men som ni mycket väl förstår är ju detta en angelägenhet för medlemsstaterna.

(Inpass av Marios Matsakis)

Jag beklagar, men kommissionen är inte behörig att uttala sig om denna fråga.

Rama Yade, rådets ordförande. – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det känns väldigt roligt att företräda det franska ordförandeskapet i Europeiska unionens råd, och kunna berätta för er om de framsteg som vi har gjort de senaste månaderna på området mänskliga rättigheter.

Eftersom ni själva tog upp det, ska jag särskilt inrikta mig på riktlinjernas viktiga roll som orienteringshjälp för EU:s åtgärder på fältet.

Vi firade visserligen 20-årsdagen av FN:s förklaring om människorättsförsvare i år, men kom ihåg att EU nu också har engagerat sig särskilt för människorätts försvare, och ökat sina insatser för dem, såväl praktiskt som genom offentliga förklaringar. EU har också uppdaterat sina riktlinjer på området, för att öka stödet till de män och kvinnor som varje dag kämpar för att de mänskliga rättigheterna verkligen ska omfatta alla människor.

Förutom de frågor vi arbetar med sedan tidigare, har vi i år även tagit fram förslag till riktlinjer om våld mot kvinnor och könsdiskriminering.

Det känns mycket glädjande att parlamentsledamöterna är nöjda med förslaget. Riktlinjerna antogs av rådet den 8 december. Detta var en av de frågor som det franska ordförandeskapet prioriterade.

Jag vill i samma anda välkomna att rådet har antagit de nya dokumenten om genomförande av FN:s säkerhetsråds resolutioner 1325 och 1820, som inte bara ger oss utrikes-, säkerhets- och försvarspolitiska verktyg för att hantera problemet med sexuellt våld vid väpnade konflikter, utan också stärker kvinnornas aktiva roll när samhällen återuppbyggs efter konflikter.

I den årsrapport för 2008 som unionen har utarbetat nämns de åtgärder som EU vidtagit, och att dessa har varit framgångsrika. Rapporten tar också upp kampen mot dödsstraffet. I en transregional resolution som lades fram på EU:s initiativ krävdes ett allmänt moratorium för avrättningar. Resolutionen antogs i december 2007 av FN:s generalförsamling. Denna framgång förstärktes nyligen, då en bred majoritet antog en ny resolution som i princip följer upp frågan. Detta skedde vid generalförsamlingens 63:e session, som pågår just nu.

EU genomför också ett trettiotal dialoger och samråd om mänskliga rättigheter med tredjeländer som Kina, och olika länder i Centralasien och Afrikanska unionen. Nya dialoger har också inletts det senaste halvåret.

Unionens rapport visar dessutom EU:s särskilt aktiva roll i de behöriga internationella människorättsorganen, det vill säga tredje utskottet i FN:s generalförsamling och rådet för mänskliga rättigheter.

Och rådet för mänskliga rättigheter har bevisat sin reaktionsförmåga i samband med Darfur, Burma och livsmedelskrisen, även om det fortfarande återstår mycket att göra för att förstärka dess trovärdighet och slagkraft.

Jag är medveten om att ert utskott för utrikesfrågor i början av december antog Laima Liucija Andrikienės förslag till betänkande, där man förespråkar en viktigare roll för rådet för mänskliga rättigheter, och en viktigare roll för EU i detta råd. Jag försäkra att rådet delar denna vision.

Vi behöver på samma sätt se upp så att inte rådet för mänskliga rättigheter, eller andra multilaterala organ, blir ett slags trojanska hästar som undergräver de mänskliga rättigheternas allmängiltighet. EU, som åtog sig att övervaka 2001 års Durbankonferens om rasism, kommer därför att strikt övervaka att processen inte utmynnar i revideringar av texter som redan har förhandlats fram, eller i att nya begrepp erkänns som inskränker yttrandefriheten, exempelvis förtal av religioner. Var så säkra: EU viker sig inte på den punkten.

Jag vill också ta upp en annan fråga, nämligen kampen mot att brottslingar går fria från straff. Ni känner ju till att vi i år högtidlighåller tioårsdagen av antagandet av Romstadgan för Internationella brottmålsdomstolen. Det är därför viktigt att vi hävdar våra europeiska värderingar genom att bekräfta vårt engagemang för att ställa brottslingar till svars, eftersom fred förutsätter rättvisa. EU bekräftar detta helhjärtat genom att politiskt

och ekonomiskt stödja internationellt samarbete mellan rättsväsenden, tillfälliga domstolar och Internationella brottmålsdomstolen. EU har genomfört informationskampanjer för att få tredjeländer att sluta upp bakom Romstadgan. EU har också förhandlat fram införandet av klausuler i avtal med tredjeländer som gör att länderna förbinder sig att ansluta sig till Romstadgan, och vi har antagit förklaringar som än en gång fastställer att regeringen i Sudan är skyldig att samarbeta fullständigt med Internationella brottmålsdomstolen.

Jag ska avsluta mitt anförande med att ta upp avkriminaliseringen av homosexualitet. I morgon reser jag till New York med detta förslag som har stöd av många länder i EU, och som kräver att homosexualitet avkriminaliseras i hela världen.

Mina damer och herrar! Låt mig påminna er om att homosexualitet fortfarande är ett brott i 90 länder i världen, och är belagt med dödsstraff i sex av dessa länder. Det betyder att män och kvinnor inte fritt kan uttrycka sin sexuella identitet utan att riskera fängelsestraff eller åtal. Det är därför som vi kan vara så stolta över detta initiativ, som ursprungligen sjösattes av Norge 2006. I morgon reser jag därför till New York för att företräda oss, så att vi kan få till stånd en slutgiltig textversion, och för att ta reda på hur brett stöd vi har. Förhoppningsvis får vi ett bredare stöd än för två år sedan. I det läget får vi definitivt veta om vårt initiativ stöds av största möjliga antal länder.

Innan vi fortsätter med våra debatter ber jag om ursäkt för att jag kom för sent. Flygplanet var försenat vid starten, och jag hann därför inte hit i tid. Det beklagar jag verkligen, men jag tror att vårt utbyte i de debatter som följer kan bli desto mer intensivt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Att integrera mänskliga rättigheter har de senaste åren varit en av de viktigaste frågorna för oss. Jag välkomnar att även den europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna ingår i denna process. Det är verkligen avgörande att vi beaktar de mänskliga rättigheterna i allt som EU gör.

Vi behöver ändå understryka att integrationen av mänskliga rättigheter i förbindelserna med tredjeländer är något som utan undantag måste gälla för samtliga EU:s partner. Som exempel kan jag nämna ett högaktuellt fall, då mänskliga rättigheter infördes i handelsavtalet med Montenegro. Samtidigt betonar ni i er rapport att det fortfarande varje dag sker systematiska och allvarliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna i Kina, Ryssland, Iran och andra länder. Ändå bortser vi ifrån dessa omständigheter när vi utvecklar våra ekonomiska förbindelser med länderna. Vi finner oss inte i att samma regler tillämpas på olika sätt från fall till fall.

Jag vill därför med skärpa uppmana rådet och kommissionen att integrera de mänskliga rättigheterna i samtliga frågor som vi förhandlar om med Kina, Ryssland, Iran och andra länder. Tyvärr får vi konstatera att bland annat ryssarna inte tar människorättsdialogen på allvar. Jag uppmanar EU:s institutioner att ställa krav och uppträda konsekvent i alla sammanhang där de företräder och försvarar unionens grundläggande värderingar.

Katalin Lévai (PSE), skriftlig. – (HU) Jag välkomnar kommissionens senaste rapport om mänskliga rättigheter. Det beror framför allt på att man i avsnittet om skyddet av minoriteter även tar upp romerna, som är Europas största transnationella minoritet. Det är dock intressant att rapporten i huvudsak inriktar sig på Balkanländerna, det vill säga på sydöstra Europa, trots att rasistiska överfall och andra etniskt motiverade brott ökar även i Väst- och Centraleuropa. Det är inte bara de länder som vill ansluta sig till EU som har ett stort arbete framför sig, utan vi behöver själva söpa framför egen dörr. Jag anser också att vi i dag fortfarande saknar ett gränsöverskridande initiativ för att gemensamt göra något åt de problem som drabbar transnationella minoriteter. Som jag ser det borde en granskning av 10 miljoner människors rättigheter förtjäna ett eget kapitel i rapporten, och det borde betonas att vi inte avser någon enskild, homogen etnisk grupp. Det är också tråkigt att rapporten inte innehåller någon granskning av hur den ekonomiska krisen slår socialt, eftersom det i liknande situationer alltid brukar vara de sårbara grupperna i samhället som riskerar att drabbas värst. Men jag tycker också att vi bör uppmärksamma hur vi hanterar funktionshinder i EU. Det är utmärkt att kommissionen nu förbereder ett antal förslag till rådsbeslut om antagande av FN:s konvention om funktionshindrade personers rättigheter av den 8 augusti 2008, jämte dess frivilliga protokoll. På vissa punkter medför konventionen förändringar, eftersom den inte bara behandlar funktionshinder som en social fråga eller en hälsofråga, utan också som en rättslig fråga som handlar om mänskliga rättigheter. Detta dokument kommer att göra livet lättare för 650 miljoner funktionshindrade människor i hela världen, varav

50 miljoner är européer. Det är viktigt att vi arbetar för, slår vakt om och garanterar att våra funktionshindrade medborgares mänskliga rättigheter och friheter respekteras till fullo och på ett likvärdigt sätt.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI) EU är en av de viktigaste aktörerna på det internationella människorättsområdet. Unionen utför ett stort arbete genom att skapa opinion för mänskliga rättigheter, tillhandahålla utvecklingsbistånd och försvara demokratiska värden. EU:s nyligen offentliggjorda årsrapport om mänskliga rättigheter för 2008 innehåller en granskning av EU:s människorättsliga arbete på en rad områden.

I rapporten räknar man upp de många positiva åtgärder som vidtagits för att ge de mänskliga rättigheterna ett globalt genomslag. Åtgärderna är tyvärr ännu obetydliga jämfört med läget i dess helhet, och det återstår ännu mycket arbete innan de grundläggande mänskliga rättigheterna förverkligas i samma utsträckning överallt i världen.

I förra veckan höll FN:s generalsekreterare Ban Ki Moon ett anförande på 60-årsdagen av FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna. Han påminde oss alla om att behovet av förklaringen om de mänskliga rättigheterna är lika stort i dag som när den formulerades 1948. Han sade: "Vi står i dag inför lika skrämmande utmaningar som de människor som ursprungligen utarbetade förklaringen."

EU gör en viktig insats, men det är ändå angeläget att vi i EU hejdar oss och på allvar granskar våra människorättsåtgärder. EU:s människorättspolitik präglas tyvärr ännu inte av den beslutsamhet, konsekvens och uthållighet som man har rätt att kräva av en engagerad förkämpe för människorätten.

Vi måste sätta stopp för att människorätten i världen steg för steg eroderas bort. EU:s medlemsstater har bildat en union som bygger på gemensamma värderingar, och EU har därför en särskild skyldighet att driva igenom de mänskliga rättigheterna i hela världen. Om vi inte vidtar konkreta åtgärder utan nöjer oss med att avge förklaringar, är detta bara tomt prat.

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI

Vice talman

14. Situationen för de grundläggande rättigheterna i Europeiska unionen 2004-2008 - Det europeiska området med frihet, säkerhet och rättvisa (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om:

- ett betänkande av Giusto Catania, för utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om situationen för de grundläggande rättigheterna i Europeiska unionen 2004-2008 (2007/2145(INI)) (A6-0479/2008),

- en muntlig fråga till rådet från Gérard Deprez, för utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om framstegen under 2008 med det europeiska området med frihet, säkerhet och rättvisa (O-0128/2008 – B6-0489/2008), och

- en muntlig fråga till rådet från Gérard Deprez, för utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om utvecklingen under 2008 vad gäller det europeiska området med frihet, säkerhet och rättvisa (O-0133/2008 – B6-0494/2008).

Giusto Catania, föredragande. – (IT) Fru talman, fru rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! För 60 år sedan var den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna startskottet till en sannskyldig världsrevolution. Härigenom bekräftades filosofen Immanuel Kants profetiska tes att en rättighetskränkning i ett enskilt land borde förnimmas i varje annat hörn av världen.

Människorättsrevolutionen aktualiserade två närbesläktade begrepp i internationella sammanhang. För det första vare sig kan eller bör man skilja på medborgare och utlänningar, män och kvinnor, vita och svarta, kristna och judar, muslimer och icke-muslimer, troende och ateister. Kort och gott har alla samma rätt att hävda sina egna rättigheter. Det andra begreppet är att människans värdighet ska respekteras just på grund av att hon är människa. Därför får ingen, inte ens de grövsta brottslingar, behandlas kränkande. Som Kant själv säger får vi inte förvägra en ondskefull människa den respekt som tillkommer henne som människa.

EU anses vara ett slags högborg eller tempel för värnandet av de mänskliga rättigheterna. Att på ett verksamt sätt skydda och främja de grundläggande rättigheterna borde vara en hörnsten för den europeiska demokratin.

Att genomföra de grundläggande rättigheterna borde vara ett mål för all politisk verksamhet i EU. EU:s institutioner bör åstadkomma detta genom att aktivt främja och värna rättigheterna, och beakta dem till fullo vid arbetet med att utarbeta och införa lagstiftning, med stöd av den verksamhet som bedrivs av byrån för grundläggande rättigheter. Byrån kan ge EU:s stadga för de grundläggande rättigheterna genomslag, samtidigt som den garanterar efterlevnaden av det system som införts genom Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

På grund av regeringarnas politiska vägval och det parlamentariska lagstiftningsarbetets natur, har vi tyvärr inte alltid lyckats med att garantera skyddet och främjandet av de grundläggande rättigheterna inom EU. Europaparlamentet har nu i sex år underlåtit att anta ett betänkande om de grundläggande rättigheternas status inom EU. Samtidigt har vi alltid varit snabba med att peka finger när de grundläggande rättigheterna kränks i länder utanför unionen. Vi kan inte enbart – om än med all rätt – uppmärksamma Guantánamo, Abu Ghraib och övergrepp i Colombia och Kina, och samtidigt blunda för kränkningar som begås i våra egna länder.

Jag håller med om det som kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner sade i dag: Vi behöver öka överensstämmelsen mellan EU:s inrikes- och utrikespolitik. En ingående granskning av läget för de grundläggande rättigheterna i EU kan mycket väl bekräfta den obehagliga tesen att de mänskliga rättigheterna ofta bara skyddas på papperet i EU. Man kan belägga detta genom att helt enkelt granska situationen för fördrivna personer, nationella minoriteter, romer, statslösa, flyktingar, asylsökande och ekonomiska migranter.

I morgon är det den internationella invandrardagen, men FN-konventionen har inte ratificerats av en enda medlemsstat. Vi har på senare år analyserat hur situationen i flyktingförläggningarna försämrats. Såväl i rättsligt som i livsmiljömässigt avseende utgör de regelrätta svarta hålen. Kvinnor och män behandlas ofta omänskligt och förnedrande där, utan att erhålla det rättsliga skydd de har rätt till enligt lag. Dessa lagar är ofta i sig oacceptabla, och garanterar att missförhållanden kan förekomma utan att någon ställs till svars.

Människorättssituationen inom EU är långt ifrån tillfredsställande, vilket även Amnesty International konstaterar i sin årsrapport. Vi måste därför försöka att med aktiva politiska åtgärder förebygga systematiska kränkningar av rättigheter vars okränkbarhet samhället borde garantera.

Vi kräver därför att rådet – nu passar jag på att dra nytta av att statssekreteraren är på plats – i framtida årsrapporter om de mänskliga rättigheterna i världen undviker dubbelmoral genom att inte bara analysera situationen ute i världen, utan också göra en analys av situationen i varje medlemsstat. Jag är strax färdig, fru talman! Vad är det för ett EU vi vill ha? Jag försöker besvara den frågan i mitt betänkande, och jag känner mig hedrad över att vara föredragande för den här frågan.

Gérard Deprez, författare. – (FR) Fru talman, fru Yade, herr Barrot, mina damer och herrar! I dag genomför vi mandatperiodens sista debatt om framstegen för det europeiska området med frihet, säkerhet och rättvisa. Jag har vidarebefordrat min muntliga fråga om detta till kommissionen och rådsordförandeskapet, och ska därför inte ägna mina få minuter åt att redogöra för innehållet. När staden Strasbourg uppmuntrar oss att komma i julstämning inför helgen, ska jag passa på att dela ut lite julkappar.

Det är roligt att kunna ge min första julkapp till det franska rådsordförandeskapet. Inte för att dess närvaro blir så värst långvarig, eller för att det har varit så punktligt alltid, utan mer allmänt för att ordförandeskapet har förberett sig så grundligt inför sina kontakter med parlamentet, för att det har visat en sådan sakkunskap och, i synnerhet, för att så många framstående kolleger – här menar jag ministrarna – har deltagit i de känsliga förhandlingarna med Europaparlamentet. Jag skulle särskilt vilja tacka Jean-Pierre Jouyet, en varm människa och skicklig yrkesman som alla i kammaren sätter stort värde på.

Min andra julkapp ger jag till Jacques Barrot. Han är en vice kommissionsordförande som trivdes utomordentligt på sin föregående post, och som ändå gick med på att, utan närmare förberedelser, överta en av kommissionens allra svåraste och känsligaste portföljer. Han gjorde det därför att hans ordförande bad honom om det, och för att bespara kommissionen de allvarliga problem som Franco Frattinis avlösning annars skulle ha orsakat. Herr kommissionsledamot – Jacques! Ni har nu, efter knappt ett år, gått i land med att inte bara arbeta in er på ett synnerligen komplext arbetsområde, utan också genomdriva era egna idéer, vilket framgår av de förslag som ni nyligen lade fram för oss om de nya riktlinjerna för asylpolitiken.

Min tredje julkapp ger jag till mina ledamotskolleger. Flertalet av dem är garvade proffs som brinner för sina arbetsområden. En del av dem är riktiga arbetsnarkomaner, och jag måste säga att en eller två av dem är sannskyldiga original som jag, precis som andra, känner lika delar respekt och värme för.

Min sista julklass ger jag till våra kolleger i sekretariatet – Emilio De Capitani finns på plats, men hör inte på – till kollegerna i de politiska grupperna, och till alla våra assistenter, vars entusiasm, engagemang och skicklighet är en så viktig förutsättning för att vi ska lyckas med vårt arbete.

Efter denna julklassutdelning ska jag sammanfatta läget. Ingen kan hävda annat än att det europeiska området med frihet, säkerhet och rättvisa, som inte ens är tio år gammalt, har expanderat starkt. År 1999 var det ännu på fosterstadiet, och jag påminner om att Tammerforsprogrammet i första hand skulle utgöra grundvalen för ett ökat samarbete mellan medlemsstaterna och främja det ömsesidiga erkännandet av rättsliga beslut. Men området med frihet, säkerhet och rättvisa expanderade ytterligare genom Haagprogrammet, som stärkte den gemensamma plattformen.

Att vi har gjort så enastående framsteg på ett antal politikområden beror på dessa två faktorer, och på trycket från dramatiska händelser i omvärlden. Jag ska förbigå de attacker som utgjort ett så allvarligt problem för oss, som krävt så många människoliv och haft så tragiska följder. Till områdena hör kampen mot terrorism och grov brottslighet, mot olaglig invandring, mot rasism och främlingsfientlighet och mot narkotika och drogmissbruk.

Att medge att vi, om inte alltid så för det mesta, har handlat reflexmässigt det senaste decenniet, är inte heller någon kritik mot oss alla – mot rådet, kommissionen och parlamentet. Vi har reagerat på sådana dramatiska händelser som jag precis nämnde och på att våra medborgare ställer berättigade krav på trygghet.

På senare tid har emellertid en annan handlingsprincip gradvis vuxit fram, som är mindre präglad av försvarsreaktioner, och vars drivkraft är att vi föredrar mer positiva och frivilliga åtgärder för att förverkliga det område som vi vill skapa tillsammans. Som ni väl vet var det tack vare denna princip som stadgan om de grundläggande rättigheterna gjordes bindande i Lissabonfördraget. Det var tack vare denna princip som övervakningscentrumet i Wien förvandlades till byrån för grundläggande rättigheter. Det var tack vare denna princip som paktens för invandring och asyl beredde vägen för en öppnare politik, som bygger på en aktiv styrning av migrationsflöden och ett närmare partnerskapssamarbete, utan att vi för den skull bortser ifrån försvars- och säkerhetshänsyn.

Efter att ha delat ut mina julklassar och sammanfattat läget, vill jag ta upp den utmaning som vi måste möta tillsammans, och de nya riktlinjer som bör inspirera Stockholmsprogrammet. Jag hoppas verkligen att det kan genomföras på grundval av Lissabonfördraget, om fördraget äntligen ratificeras.

Eftersom jag inte har mer tid kvar, nöjer jag mig med att dra en slutsats. Vi får inte låta oss drivas av vare sig vår egen eller våra medborgares fruktan. Vi ska först och främst drivas av våra värderingar, med stöd av objektiva bedömningar av de risker vi står inför. Det är denna anda som jag hoppas ska vägleda oss när vi utarbetar Stockholmsprogrammet och sedan gemensamt genomför det.

Rama Yade, rådets ordförande. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Giusto Catanias betänkande är en utomordentlig prestation, som ger oss en överblick, i mycket grova drag, av situationen för de mänskliga rättigheterna i EU. Det innehåller ett stort antal ytterst användbara rekommendationer, som rör såväl institutionella som praktiska aspekter av de mänskliga rättigheterna. Vissa av rekommendationerna rör kommissionen, men de får kommissionen uttala sig om.

Jag kanske bör ta upp vissa synpunkter som bland annat avser Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter. Byrån kritiserar för att ha ett alltför begränsat mandat, eftersom den uteslutande inriktar sig på den första av EU:s tre pelare. Här tycker jag att det förtjänar att påpekas att det, å ena sidan, finns en bestämmelse om att byråns mandat ska ses över före den 31 december 2009. Denna bestämmelse gör det möjligt för kommissionen att föreslå att byråns mandat ska utökas till att även omfatta den tredje pelaren.

Å andra sidan har samtliga EU-institutioner och samtliga medlemsstater möjlighet att inhämta yttranden från byrån, med beaktande av de berörda parternas ansvarsområden. I detta sammanhang uppmanade rådet, via det franska ordförandeskapet, den 3 september för första gången byrån att avge ett yttrande om förslaget till rådets rambeslut om användande av passageraruppgifter i brottsbekämpningssyfte, vilket hör till EU:s tredje pelare.

Rådet har således försökt visa att det anser att mänskliga rättigheter är en särskilt prioriterad fråga.

Nästa punkt som jag vill ta upp är frågan om migranter och flyktingar. På migrationsområdet har ett stort antal förslag lagts fram och betänkandet innehåller en rad åtgärder. Jag kan bara uppge att Europeiska rådet, som den europeiska paktens för invandring och asyl visar, har förklarat att migrations- och asylpolitiska

åtgärder ska följa bestämmelserna i internationell rätt, särskilt de bestämmelser som avser mänskliga rättigheter, människans värdighet och flyktingar.

Jag vill också säga något om den tredje punkt som behandlas i betänkandet, och som handlar om barnets rättigheter. Ingen kan väl invända mot era slutsatser när det gäller fördömandet av alla former av våld riktat mot barn, avskaffandet av barnarbete, att romska barn behöver uppmärksammas särskilt, och tillhandahållandet av stöd till barn? Jag noterar att frihetsberövande av unga brottslingar enligt betänkandet endast får ske som en sista utväg, och att det finns alternativa åtgärder.

Betänkandet lyfter också fram många andra frågor, men jag hinner inte gå igenom samtliga. Det gläder mig emellertid att kunna avsluta anförandet i en mycket positiv anda genom att påpeka att rambeslutet om bekämpande av vissa former av och uttryck för rasism och främlingsfientlighet genom strafflagstiftningen, som betänkandet hänvisar till, efter sju års utdragen diskussion formellt antogs av rådet (rättsliga och inrikes frågor) den 28 november 2008.

Jag ska svara Gérard Deprez genom att först och främst tacka honom för hans gratulationer till det franska ordförandeskapet för rådet. Jag försäkrar att vi blev djupt rörda. President Nicolas Sarkozy har genom sitt arbete och genom vårt sätt att hantera ett ordförandeskap som till syvende och sist stod i krisens tecken, bland annat på grund av krisen i Georgien och den finansiella krisen, velat visa att det politiska Europa nu har återvänt. Vi känner oss djupt rörda av ert välkomnande och vill också tacka er, mina damer och herrar, för det mycket nära samarbete som har förenat oss under de senaste månadernas franska ordförandeskap.

Låt mig klargöra två saker innan jag övergår till de punkter som ni har tagit upp. För det första ser jag mycket allvarligt på anklagelser om dubbelmoral, som flera ledamöter har berört. Man kan mycket väl fråga sig om vi egentligen kan försvara de mänskliga rättigheterna i omvärlden, utanför EU:s gränser, om vi inte – som en del ibland hävdar – är lika nogräknade med situationen i EU-länderna.

Detta är en synnerligen relevant fråga. Jag brukar själv alltid säga att vi behöver sopa framför egen dörr för att stärka EU:s trovärdighet gentemot omvärlden på människorättsområdet. När det gäller de mänskliga rättigheterna bör vi agera kraftfullt, men också ödmjukt. Det är bara genom att komma ihåg att de mänskliga rättigheterna är odelbara som vi kan få omvärlden att vilja lyssna på oss.

Somliga av er nämnde också utdelningen av Sacharovpriset till Hu Jia. Det har naturligtvis verkligen glatt mig, och jag välkomnar att denne kinesiske bloggare, som har hela Europaparlamentets stöd, nu har hedrats på detta sätt. Det tycker jag är utmärkt. Jag har själv engagerat mig starkt för att försvara Hu Jia, och hoppas att Sacharovpriset gör det möjligt att uppnå framsteg på människorättsområdet, särskilt i Kina.

Jag ska återgå till de punkter som ni tog upp, herr Deprez. Först och främst bör jag kanske upprepa vad jag nyss sade, nämligen att rådet under hela det gångna året har satsat hårt på ett mycket nära samarbete med Europaparlamentet. Vi har genomfört en mycket innehållsrik dialog med Europaparlamentet, särskilt med utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om vilka texter som kan eller bör antas i första hand, i den mån institutionernas kalendrar tillåter detta.

Ordförandeskapet har uppmanat medlemsstaterna att genomföra sina ratificeringar, vilket har påskyndat arbetet i de nationella parlamenten. Flera texter har därigenom kunnat antas, varav vissa är av avgörande betydelse.

Vi hoppas att vi mot slutet av innevarande mandatperiod framgångsrikt kan avsluta arbetet med vissa viktiga texter, exempelvis den om införandet av Europol inom ramen för gemenskapens behörighet, och den om det europeiska bevisupptagningsbeslutet. Med dessa texters hjälp kan vi genomföra en gemensam, omfattande utvärdering av situationen i EU på dessa områden.

Ni har kanske också sett att ordförandeskapet har genomfört åtskilliga av parlamentets prioriterade initiativ, eller åtminstone har drivit arbetet med dem framåt.

När det gäller just den tredje pelaren har ordförandeskapets målsättning varit att medbeslutandeförfarandet helt och hållet ska omfatta migrationsområdet och det rättsliga respektive civilrättsliga området. Vad förhandlingar med tredjeländer beträffar känner ni ju till att ordförandeskapet har försvarat tanken att framtida förhandlingar om utbyte av uppgifter med Förenta staterna endast ska få genomföras med Europaparlamentets medverkan, vilket inte har varit så lätt.

Sistnämnda exempel visar att viktiga framsteg har gjorts på dessa områden. Framstegen kunde dock ha varit ännu större om även vissa komponenter av den tredje pelarens område med frihet, säkerhet och rättvisa infördes inom ramen för gemenskapens behörighet.

Det är faktiskt en ständig utmaning att skydda de grundläggande rättigheterna i det som är just ett europeiskt område med frihet, säkerhet och rättvisa. Precis som ni anser jag att måttstocken för utvecklingen inom området med frihet, säkerhet och rättvisa framför allt ska vara hur vi värnar de grundläggande rättigheterna.

Jag kan givetvis bara bekräfta rådets avsikt att arbeta i denna riktning. Det institutionella sammanhanget behöver ju beaktas, men vi håller med om de flesta av era synpunkter.

Vad beträffar att än en gång lägga fram ett förslag om rättssäkerhetsgarantier i brottmål, avser vi att under nästa år genomföra en debatt om en handlingsplan för skydd av personer i brottmål. Vi kommer även att utvärdera den europeiska arresteringsordern, så att rambeslutet kan genomföras konsekvent. Antagligen kommer också Lissabonfördraget att träda i kraft och ge denna process en ny vitamininjektion, inte bara genom att stadgan om de grundläggande rättigheterna görs bindande genom fördraget, utan också på grund av att det nya fördraget ger utrymme för institutionell utveckling inom området med frihet, säkerhet och rättvisa.

Man skulle kunna nämna åtskilliga andra frågor som tas upp i betänkandet och som har tagits upp de senaste månaderna av parlamentsledamöterna. Jag tror att vi även här kan komma ännu längre när debatten väl är avslutad. Men dessförinnan ska jag kanske ge ordet till Jacques Barrot. Eller är det kanske någon annans uppgift, fru talman?

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Fru talman! Jag vill dels mycket varmt välkomna Rama Yade, och dels tacka föredraganden, Giusto Catania, liksom utskottet. Jag återkommer till utskottet, herr Deprez.

Som ordförandeskapet påpekade har ni lagt fram ett detaljerat och välmatat betänkande. Herr Catania, de grundläggande rättigheterna står i centrum för den europeiska integrationen. Kommissionen kommer självklart att arbeta för att till punkt och pricka driva igenom respekten för dessa rättigheter i praktiken.

I ert betänkande betonar ni att det återstår åtskilligt att göra från medlemsstaternas och institutionernas sida. Ni har rätt i att vi behöver göra mer för att främja och tillämpa de grundläggande rättigheterna i unionen. Unionen måste vara ett föredöme, inte bara för att göra den utrikespolitiskt trovärdig, utan också för att bygga upp ett ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna. Detta ömsesidiga förtroende är avgörande för att området med frihet, säkerhet och rättvisa ska bli en fungerande realitet.

Ert betänkande innehåller många viktiga rekommendationer. Vi håller med er om att det är av största vikt att vi gör mer för att övervaka efterlevnaden av lagstiftningsförslag som läggs fram med anledning av stadgan. Vi behöver förbättra mottagningsvillkoren för migranter och asylsökande, se till att de grundläggande rättigheterna respekteras till fullo i kampen mot terrorismen, fördubbla våra insatser mot diskriminering, skapa bättre förhållanden för romerna i hela EU samt, skulle jag vilja tillägga, öka samarbetet inom ramen för Europarådet. Jag kommer själv att engagera mig kraftfullt för detta.

Men vi får inte låta dessa rekommendationer, och denna berättigade kritik, dölja att kommissionen och EU har åstadkommit verkliga framsteg i främjandet av de grundläggande rättigheterna, som Rama Yade påpekade för en stund sedan. Till dessa framsteg hör att rådet nyligen antog rambeslutet om rasism och främlingsfientlighet, liksom rambeslutet om skydd av personuppgifter under den tredje pelaren. För oss är detta dock bara ett första steg.

Kommissionen har nyligen lagt fram ett lagstiftningsförslag om asylrätt, som motiverades av en önskan att tillhandahålla ett starkt skydd. Jag har påmint medlemsstaterna om att de är skyldiga att respektera de grundläggande rättigheterna när de införlivar direktivet om förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna. Jag kommer att övervaka detta.

Det nya förslaget till direktiv om skydd mot diskriminering utanför arbetslivet kompletterar ett otal andra lagstiftningsförslag som vi har lagt fram. EU har alltid strävat efter att gå i spetsen för jämställdheten mellan könen. På detta område har kommissionen lagt fram ett förslag om att förlänga minimiperioden för mammaledighet, och därigenom skapa bättre förutsättningar för balans mellan arbetsliv och familjeliv.

Men även om vi naturligtvis måste beakta de grundläggande rättigheterna i våra texter, så behöver vi också kontrollera hur dessa rättigheter tillämpas i praktiken. Detta är en mycket viktig uppgift. För att gå i land

med den behöver vi en verklig strategi för hur vi ska garantera att de grundläggande rättigheterna respekteras i EU. Som jag ser det bör det framtida fleråriga Stockholmsprogrammet innehålla ett uttalande som definierar vad vår politik för att respektera de grundläggande rättigheterna inom unionen innebär, och tydligt förklarar vilka åtgärder som kommissionen får och inte får vidta på området.

De grundläggande rättigheterna ska vara så lätthanterliga som möjligt. Det är meningslöst att ständigt hitta på nya lagar. Jag tycker nog att den grundläggande regleringsramen finns på plats, i form av Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna och stadgan om de grundläggande rättigheterna. Europarådet har nu också tillhandahållit vissa uppgifter om kränkningar av de grundläggande rättigheterna.

Slutligen har vi, precis som ni framhöll, i dag tillgång till ett verktyg i form av byrån för grundläggande rättigheter. Som ministern påpekade ska dess mandat, enligt en särskild bestämmelse, ses över i slutet av året. Men förvisso bör vi använda dessa instrument flitigt.

Sammanfattningsvis bör unionens lagstiftningsarbete vara av en oantastlig kvalitet. Vi måste garantera en systematisk och strikt övervakning av att EU-lagstiftningen överensstämmer med stadgan om de grundläggande rättigheterna.

Kommissionen definierade 2005 en metod för att kontrollera att förslagen överensstämmer med stadgan, och vi behöver stärka tillämpningen och användningen av denna metod ytterligare. Det är mycket viktigt att vi respekterar de grundläggande rättigheterna i lagstiftningsprocessens samtliga skeden.

Vi måste självfallet också vid behov ingripa mot medlemsstaterna. Jag anser att vi i det framtida Stockholmsprogrammet tydligt ska förklara vilka kommissionens principer för sådana ingripanden är. Fördraget ger oss behörighet att ingripa på två sätt.

För det första agerar kommissionen på sedvanligt sätt som fördragens väktare om medlemsstaterna tillämpar gemenskapslagstiftning på ett sätt som strider mot de grundläggande rättigheterna. Kommissionen kan bland annat inleda överträdelseförfaranden. Exakt under vilka omständigheter kränkningar av de grundläggande rättigheterna kan föranleda sådana överträdelseförfaranden får vi reflektera över, och detta behöver säkert definieras. När medlemsstaterna genomför återvändandedirektivet kommer jag som sagt att särskilt noga övervaka att de grundläggande rättigheterna respekteras, särskilt barnets rättigheter. Jag ingrep mot de italienska planerna på att ta digitala fingeravtryck på invånare i romska läger, och framhöll behovet av att respektera gemenskapsrätten och de grundläggande rättigheterna, i synnerhet de bestämmelser som avser skydd av personuppgifter.

Det finns också lägen där vi kan behöva överskrida gemenskapens behörigheter. Det handlar här om politiska åtgärder som kan bli nödvändiga i vissa lägen, där vi inte har möjlighet att använda oss av nationella mekanismer.

Beträffande CIA:s hemliga interneringar har kommissionen upprepade gånger tagit upp dem med Polen och Rumänien, och framhållit att detta behöver utredas. Polen har underrättat kommissionen om att en brottsutredning har inletts. Rumäniens senat har genomfört en undersökning, som emellertid behöver kompletteras med anledning av Europarådets andra rapport.

Herr Catania, jag är medveten om att ni i ert betänkande hänvisar till den ökända artikel 7, som närmast är ett slags avskräckande kärnvapenmissil, och undrar varför den aldrig har använts. Men jag har kunnat hota med denna artikel. När jag påpekade för Bulgarien att journalistpriset till den journalist som blivit känd för sina avskyvärda uttalanden om romer verkligen måste ifrågasättas, slutade det i och för sig med att journalisten fräntogs sitt pris. Men det är riktigt att vi också behöver överväga att använda artikel 7.

Sedan måste vi givetvis också göra allt för att konkret förbättra människorättssituationen i vissa avseenden som är avgörande för det område där vi ska leva tillsammans. Barnets rättigheter kommer till uttryck i all politisk verksamhet i unionen, men är också ett område där det går att göra verkliga framsteg. Jag påminner om att vi i den europeiska asylpolitiken har sagt att det inte får vara tillåtet att frihetsberöva minderåriga utan medföljande vuxen. Vi har i allmänhet särskilt insisterat på att barnets behov måste beaktas.

Beträffande Dublin II-reformen har vi betonat att återförening av familjer måste möjliggöras. Det gläder mig också att det franska ordförandeskapet än en gång har uppmanat oss att genomföra den mekanism för akuta ingripanden som är en förutsättning för att vi ska kunna förhindra barnarov. Nästa steg blir att jag i mars 2009 ska föreslå en översyn av ett rambeslut om bekämpande av sexuell exploatering av barn, barnpornografi och människohandel.

Vi behöver en förnyad, global strategi för skydd av personuppgifter, inklusive en översyn av direktiv 95/46/EG efter en utvärdering som beaktar den tekniska utvecklingen.

Jag har redan nämnt asylrätten. I vår kamp mot rasism och främlingsfientlighet ska vi givetvis använda oss av den text som vi nu äntligen har tillgång till, vilket är det franska ordförandeskapets förtjänst. Vi måste se till att den ekonomiska krisen inte utlöser mer främlingsfientlighet och rasism, i synnerhet bland vissa opinionsbildare. Vi måste sörja för att de grundläggande rättigheterna verkligen respekteras på alla områden som berör kampen mot terrorismen. Genom meddelandet om rasism och främlingsfientlighet kan vi fastställa metoder som får våra åtgärder på detta område att ge bättre resultat.

Slutligen ska kommissionen 2010 lägga fram en rapport om brott som begåtts av totalitära regimer. Syftet är att främja en anda av försoning i EU, en anda där vi erkänner att det har begåtts brott som människor har fallit offer för. Härigenom kan vi minska motsättningarna mellan gamla och nya medlemsstater, som beror på att de förstnämnda inte alltid är tillräckligt medvetna om de sistnämndas tragiska historia. Detta är ett enormt projekt, och en strategi som kan betyda mycket för att garantera tillämpningen av de principer som EU bygger på.

Jag vill meddela Giusto Catania att hans betänkande naturligtvis har gett oss en lång rad uppslag som vi kan använda för att ge Stockholmsprogrammet kött på benen.

Så till Gérard Deprez' fråga. Jag vill tacka honom, och rikta följande ord både till honom och till de utskottsledamöter som är här. Jag är den kommissionsledamot som har frihet, säkerhet och rättvisa som sitt arbetsområde. För mig utgör utskottet både en hjälp och en möjlighet, eftersom det i och för sig är krävande, men också följer dessa invecklade problem ytterst uppmärksam och engagerat. Vi behöver göra rätt avvägning mellan ett säkerhetsbehov som helt klart är välgrundat, och de åtgärder som krävs för att åstadkomma största möjliga mått av frihet och rättvisa.

Det har i och för sig gått framåt för området med frihet, säkerhet och rättvisa. Det blir ändå vi som får ta itu med uppgiften att nu, efter Tammerfors och Haag, utarbeta det fleråriga Stockholmsprogrammet. Tiden är i dag ännu inte mogen för att jag ska formulera konkreta idéer om vad nästa fleråriga program ska innehålla, men jag ska ändå ta upp ett par punkter, och ber om ursäkt om jag överskrider talartiden en aning.

För det första måste hela det fleråriga programmet bygga på principen att de grundläggande rättigheterna ska respekteras i praktiken.

För det andra måste vi ställa individen i centrum för våra åtgärder. Detta gäller oavsett om det rör sig om unionsmedborgare eller om medborgare i tredjeländer som bor på vårt territorium. Vi behöver bygga upp ett EU som åstadkommer resultat som gagnar dess invånare. För ett sådant EU är det avgörande att vi garanterar invånarnas rättigheter och säkerhet, underlättar deras tillgång till rättsväsendet och skyddar inte minst de mest sårbara grupperna, som ju ofta drabbas hårdast.

Jag vill tacka Rama Yade för att hon tog upp frågan om rättssäkerhetsgarantier. För min del anser jag att detta är en mycket viktig text. Jag är medveten om att det på sina håll kan finnas en viss tveksamhet att övervinna, men om vi verkligen vill ha ett ömsesidigt erkännande av domar är det avgörande att förse det europeiska rättsväsendet med en rad rättssäkerhetsgarantier. Detta är helt avgörande.

Det europeiska rättsliga området bör naturligtvis också bidra till att förenkla handelsförbindelser och medborgarnas fria rörlighet. Men vi måste komma ihåg att vi ska bekämpa brottslighet och terrorism med lagliga medel. När vi arbetat fram ett ökat förtroende och ömsesidigt erkännande, kommer den europeiska rättsliga modellen att få genomslag genom att vara välavvägd och konsekvent.

För det tredje finns det en utrikespolitisk aspekt av området med frihet, säkerhet och rättvisa. Denna utrikespolitiska aspekt behöver integreras som en ny del av den inrikespolitiska aspekten. Vi kan inte bekämpa människosmuggling utan att ta itu med sådana fenomen i de länder där människosmugglingen ofta börjar. Hela migrationspolitiken, hela politiken för att samordna migrationsströmmar, utgör en del av denna tanke om att koppla ihop den utrikespolitiska aspekten med den inrikespolitiska.

Kommissionen avser att i maj 2009 lägga fram ett meddelande om sina framtida prioriteringar. Därefter genomförs mot slutet av 2009 en politisk debatt om antagandet av det tredje fleråriga programmet. Men jag måste upprepa vad jag sade i förmiddags till samordnarna för utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor: Europaparlamentet behövs sannerligen om vi ska lyckas utarbeta detta fleråriga program. Jag tvivlar inte på att vi kan räkna med förslag och uppslag från er sida.

Det är riktigt att vi har kommit långt med området med frihet, säkerhet och rättvisa, men det är också riktigt att vi så att säga befinner oss i gryningen till ett verkligt gemensamt rättsväsende, där människor kan röra sig fritt i EU samtidigt som de kan hävda sin rätt, vilken medlemsstat de än befinner sig i. Detta är ett mycket betydelsefullt steg om vi verkligen vill att unionsmedborgarskapet ska bli ett begrepp som konkret påverkar unionsmedborgarnas liv.

Ännu återstår mycket för oss att göra. Jag känner mig mycket entusiastisk inför denna uppgift, och vill än en gång tacka Europaparlamentet, och särskilt dess utskott för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, för all engagerad och övertygad hjälp.

Ignasi Guardans Cambó, *föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning*. – (ES) Fru talman! För utskottet för kultur och utbildnings räkning kommer jag att använda talartid som tilldelats dels min politiska grupp, dels min kollega Viktória Mohácsi.

Jag börjar förstås med att gratulera föredraganden till hans utmärkta arbete och till att han arbetat så hårt för att nå fram till ett samförstånd med övriga grupper om betänkandets innehåll.

Jag delar föredragandens engagemang för försvaret av mänskliga rättigheter och hans vilja att ta nästa steg. Jag instämmer helt i vad han så träffande sade i sitt anförande, nämligen att vi européer ibland intar en paradoxal ståndpunkt. Vi försvarar de mänskliga rättigheterna och fördömer kränkningar var i världen de än begås, samtidigt som vi blundar för oacceptabel diskriminering i våra egna länder, därför att vi i sådana lägen kan sakna rätt vapen för vår strid.

Detta förhållande förtjänar verkligen att fördömas, vilket parlamentet har befogenhet att göra.

Föredraganden kan intyga att vi har genomfört en del överläggningar om huruvida betänkandet bör eller inte bör beröra andra sociala samhällsproblem än de som har med mänskliga rättigheter att göra.

Jag anser att vissa stycken i betänkandet är lite bristfälliga, därför att man går in för hårt för att hitta lösningar på allt – inte bara på människorättsfrågor, utan på samtliga samhällsproblem som förekommer i EU i dag. Detta var naturligtvis mycket mer utpräglat i tidigare versioner.

Delvis kan detta faktiskt försämra våra handlingsmöjligheter. Visst behöver vi angripa alla möjliga problem, från bostadsbrist till arbetsmarknaden för äldre, men jag är inte alls så säker på att vi ska försöka lösa dem i ett och samma åtgärds paket, eller att sådana frågor ska jämsställas med försvaret av de mänskliga rättigheterna.

Men visst förekommer allvarliga problem innanför våra gränser. Det rör sig om problem som främst drabbar enskilda individer, men också om problem som drabbar grupper. Det händer att vissa socialgrupper utsätts för förakt eller diskriminering på grund av kön, sexuell läggning, etniskt ursprung, trosuppfattning och så vidare. Vi behöver lyfta fram dessa problem, och angripa dem globalt. Det här dokumentet togs ju fram med Europarådets hjälp, och innehåller också en välförtjänt hänvisning till denna ärevärdiga institution.

Utskottet för kultur har här mycket specifikt hänvisat till ett sådant problem. Jag vill betona detta för min kollega Viktória Mohácsis räkning – hon ledde arbetet med denna punkt i utskottet för kultur. Det handlar om att romska barn diskrimineras i utbildningssammanhang.

De problem som barn drabbas av på olika områden behandlas generellt sett bra i betänkandet. Det gäller särskilt diskrimineringen av barn med romsk bakgrund, och behovet av att, som nämnts, bekämpa denna diskriminering genom att engagera medier, frivilligorganisationer, samhällsorganisationer och andra berörda parter.

Betänkandet är fullt av matnyttig information. Det behöver spridas en insikt i samhället om vad dessa värderingar får för konsekvens. Här vilar ett enormt ansvar dels på medierna, och dels på hela utbildningsväsendet.

Kinga Gál, *för PPE-DE-gruppen*. – (HU) För Europaparlamentet är det besvärligt att anta ett omfattande beslut om situationen för de mänskliga rättigheterna i EU, eftersom det är just i fråga om dessa grundläggande rättigheter som den politiska och partipolitiska splittringen borde vara som allra minst. Här borde vi ju kunna avstå från hyckleri och låta objektiva fakta och uppgifter tala för sig själva. Att vi under den period som granskningen avser har inrättat Europeiska byrån för grundläggande rättigheter sänder en tydlig signal från parlamentet, liksom, naturligtvis, från oss ledamöter. Kanske blir det denna byrå som övertar uppgiften under de kommande åren. Samtidigt är det självfallet mycket viktigt vilken signal som EU sänder ut till

medborgarna om de grundläggande rättigheterna. Hur ska EU lösa problemen? Tar EU över huvud taget itu med de verkliga problem som drabbar så många människor?

De 240 ändringsförslag som lagts fram med anledning av förslaget till betänkande visar också hur mångfacetterade vissa problematiska och omstridda frågor är. Tack vare föredraganden och några skuggföredragande har vi lyckats tråckla ihop en del mer godtagbara textversioner med utgångspunkt från det ursprungliga, ytterst kontroversiella betänkandet. Det betyder inte att vi har undanröjt alla principiella meningsskiljaktigheter mellan de politiska grupperna. De omstridda styckena skiljer sig ju också helt klart starkt åt. Detta speglar olika principiella och ofta starkt känsloladdade ståndpunkter, och rör ofta frågor som medlemsstaterna ansvarar för. När allt kommer omkring anser man ju i regel i Västeuropa att utövandet av de grundläggande rättigheterna innebär frihet från diskriminering, oavsett om det är på grund av tillhörighet till någon av många invandrarminoriteter, eller på grund av etniskt ursprung eller sexuell läggning. Men i de nya medlemsstaterna har vi ännu inte nått det stadium där vi säger att vi vill utöva våra grundläggande rättigheter. Ofta är vi fortfarande oroliga för att vi ska berövas våra grundläggande rättigheter igen. När det gäller minoriteter handlar det hos oss om miljontals människor som tillhör inhemska minoritetsgrupper, och vars grundläggande rättigheter fortfarande kränks i de nya medlemsstaterna. Det är viktigt att man i betänkandet även tar upp detta. Samtidigt återstår ett antal formuleringar som fortfarande är föremål för diskussion, och där vi inte har kunnat enas på ett sätt som Europeiska folkpartiets grupp kan godta. Men vi får aldrig glömma bort att skyddet av våra grundläggande rättigheter i praktiken kan ta sig olika uttryck från person till person. Huvudsaken här är att vi visar varandra ömsesidig respekt. Det vore kanske fruktbart i det här läget.

Martine Roure, för PSE-gruppen. – (FR) Fru talman, fru minister, fru kommissionsledamot! Vi är alla medvetna om att värnandet av de grundläggande rättigheterna är A och O vid genomförandet av det europeiska området med frihet, säkerhet och rättvisa. Här vill EU åstadkomma ett imponerande resultat, och har därför tagit fram en antidiskrimineringslagstiftning på EU-nivå. Som ni sade, fru minister, måste vi dock först och främst sopa framför egen dörr innan vi fördömer människorättskränkningar i vår omvärld. Det är därför som vi nu kräver en aktiv politik för att bekämpa alla former av diskriminering, som garanterar respekten för människans värdighet. Detta gäller särskilt i fängelser, där mänskligheten ofta lämnas kvar på tröskeln.

Vi kan å andra sidan konstatera att EU:s regeringar nu, mitt i krisen, äntligen tycks ha fått upp ögonen för alla de unionsmedborgare som i och för sig arbetar, men vars vardag ändå präglas av fattigdom och otrygghet. Extrem fattigdom och social utestängning är kränkningar av de grundläggande rättigheterna som helhet. Vi behöver bekämpa de orättvisor som drabbar människor som lever i extrem fattigdom och fattiga arbetstagare.

EU måste nöta in att samtliga grundläggande rättigheter, även de sociala rättigheterna, är odelbara. Hur ska människor kunna utöva sin yttrandefrihet praktiskt om de är bostadslösa, lever på gatan eller saknar tillgång till sjukvård? Vi måste lyssna på vad dessa människor säger, och garantera var och en av dem samtliga grundläggande rättigheter som fastställs genom stadgan: rätten till ett värdigt liv, till hälso- och sjukvård med hög kvalitet, till bostäder med rimlig standard, tillgång till tjänster av allmänt ekonomiskt intresse, samt minimilön.

Avslutningsvis vill jag gärna citera några ord av fader Joseph Wresinski, som grundade ATD Fourth World: "Närhelst män och kvinnor tvingas leva i extrem fattigdom, kränks deras mänskliga rättigheter. Det är vår skyldighet att gemensamt sörja för att dessa rättigheter respekteras."

Alexander Alvaro, för ALDE-gruppen. – (DE) Fru talman, fru Yade, herr vice kommissionsordförande! I dag högtidlighåller vi att Sacharovpriset fyller 20 år, och i förra veckan fyllde den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna 60 år. Dessa två händelser är mer relevanta än någonsin. Vi behöver satsa hårdare på att genomföra de mänskliga och grundläggande rättigheterna, inte bara i EU, utan i hela världen.

Fru Yade! Jag respekterar er djupt för att ni här så djärvt kritiserade er egen regerings förbindelser med Libyen. Det hade inte vem som helst vågat göra, och det är nog precis vad som menas med uttrycket "sopa framför egen dörr".

År 2004 fick Europaparlamentet det lugnande beskedet att ett antal kommissionsledamöter skulle arbeta med de grundläggande rättigheterna. Tyvärr har ingen rapport om detta lagts fram ännu, och tråkigt nog har vi sett hur Italien har inskränkt den fria rörligheten, medan vissa medlemsstater inskränkt yttrandefriheten. Storbritannien har bland annat inskränkt skyddet av personuppgifter.

Med de grundläggande rättigheterna är det som med muskler: De som inte används förtvinar. Hjälp oss nu att använda denna muskel, så att vi kan återupptäcka hur vi även i framtiden kan leva tillsammans i våra olika samhällen på ett värdigt sätt.

Tatjana Ždanoka, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Först vill jag tacka vår föredragande Giusto Catania för hans hårda ansträngningar att ta hänsyn till ändringsförslag som lämnats in av de politiska grupperna. Det var en mycket ambitiös uppgift och jag hoppas att betänkandet om grundläggande rättigheter i EU till sist ska antas.

Min grupp menar att i framtiden när vi utarbetar sådana betänkanden bör målet vara att inte bara ta upp problemen, utan också nämna de medlemsstater vid namn där specifika grundläggande rättigheter kränks. Ett brev om detta har undertecknats av de Grönas vice ordförande och nyligen skickats till parlamentets talman. Vi kan förstås alla gissa vilken medlemsstat det är fråga om när en viss kränkning av de mänskliga rättigheterna nämns men vi anser att medborgarna i EU ska vara helt på det klara med vem som blundar för vår grundläggande princip om respekt för de grundläggande rättigheterna.

När det gäller texten beklagar jag djupt att några av mina kolleger inte fäster avseende vid att det inte bara är medborgerliga och politiska rättigheter som är viktiga. Enligt mig är ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter lika viktiga.

Ett antal förslag från de Gröna har tagits med i den slutliga texten. Det handlar om följande: skyddet av privatlivet i kampen mot terrorism, behovet av att ratificera ramkonventionen om skydd för nationella minoriteter och stadgan om landsdels- eller minoritetsspråk och förbudet mot diskriminering av statslösa personer. Vi uppmanar också medlemsstaterna att ratificera FN:s konvention om funktionshinder och att tillåta FN:s kommitté för avskaffande av rasdiskriminering att behandla enskilda fall.

I mitt land Lettland finns det över 350 000 så kallade icke-medborgare, av vilka många är födda i landet som inte ens får rösta i lokalvalen. Tyvärr togs inte detta problem upp i betänkandet på grund av principen att inte nämna enskilda medlemsstater, men jag vill betona att vägran att ge långvarigt bosatta rätt att delta i det politiska livet på lokal nivå hotar den sociala och politiska integrationen. Därför är det helt nödvändigt att ge dessa människor rösträtt.

Konrad Szymański, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Jag har starka invändningar mot minst två frågor som tas upp i betänkandet. Den första är den om sexuell läggning och den andra gäller så kallade reproduktiva rättigheter.

Förslagen att ge allmän tillgång till abort och erkänna så kallade homoäktenskap i alla EU:s medlemsstater har ingenting att göra med grundläggande rättigheter. Det finns inget internationellt dokument som ger stöd till denna uttolkning av rätten att gifta sig. Det finns inte heller någon rättslig grund för dessa förslag i EU:s eget regelverk. Genom att ständigt försöka föra in dessa frågor på listan över grundläggande rättigheter vill den Europeiska enade vänstern att vi ska vänja oss vid dessa begrepp. Men jag kan förvissa er om att vi aldrig kommer att gå med på det.

Jag vill fråga kommissionens företrädare om kommissionen verkligen tänker lägga fram ett förslag till direktiv om bekämpning av homofobi och vilka bestämmelser detta i så fall kan tänkas innehålla. Menar kommissionen att det finns en rättslig grund för att utarbeta ett förslag till direktiv om ömsesidigt erkännande av homosexuella par i alla medlemsstater? Har kommissionen dylika planer? Avser man genom det föreslagna direktivet om diskriminering utanför arbetsplatsen att bakvägen införa erkännandet av så kallade homoäktenskap i EU:s medlemsstater? Jag insisterar på ett exakt och fullständigt svar på dessa svåra juridiska frågor.

Miguel Portas, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) I EU tenderar vi att noga granska de mänskliga rättigheterna i världens alla fyra hörn – med rätta – och därför firar vi i dag att Sacharovpriset fyller 20 år. Det är riktigt så, men – och det är Cataniabetänkandets huvudtema – man inget avseende vid hur väl de grundläggande rättigheterna respekteras inom vårt eget territorium. Det borde verkligen vara ett politiskt program för kommissionen och rådet, nu och i framtiden, eftersom den auktoritet vi använder för att tala om grundläggande rättigheter utanför EU är beroende av att vi själva respekterar samma rättigheter.

Jag ska ge er ett exempel på en specifik fråga av betydelse. Det är oacceptabelt att ett flertal regeringar nu vägrar att ta emot fångar från Guantánamo i fall där deras skuld inte kunnat påvisas. Min regering har däremot beslutat att ta emot dessa fångar och jag lovordar verkligen den taktiken. Men man säger att man gör det för att hjälpa Förenta staternas administration och däri ligger problemet. Det var också för att hjälpa Washington

som flera regeringar gick med på de olagliga flygningarna. Vi måste ta emot fångar vars skuld inte påvisats om och när de begär det, inte för att hjälpa ett land att lösa ett problem de själva har skapat.

Georgios Georgiou, för IND/DEM-gruppen. – (EL) Herr talman! Den internationella debatten om mänskliga rättigheter är förstået väldigt givande. Därför ser jag det som min plikt att lovorda föredraganden Giusto Catania för att han varit så lyhörd och framhårdad i skyddet av mänskliga rättigheter även inom EU. Men jag vill passa på att uppmärksamma parlamentet på en ny aspekt som inte längre gäller minoriteter, överträdelser av de mänskliga rättigheterna globalt, ekonomiska eller politiska flyktingar, minoritetsgrupper i EU, religiösa minoriteter, homosexuella och så vidare, utan EU-medborgarna själva som i kölvattnet efter den internationella ekonomiska krisen kommer att delas upp i kategorier som behöver skydd av sina mänskliga rättigheter.

Jag fruktar att vi kommer att se fenomenet att grupper av européer tappar i status till följd av arbetslöshet och begränsad social trygghet, grupper som kanske kommer att demonstrera och reagera och som kanske kommer att äventyra ekonomin och politiken i våra samhällen över hela den europeiska kontinenten. Dessa grupper behöver omedelbart få ta del av åtgärder och skydd från EU på det människorättsliga området. De tragiska händelserna i Grekland nyligen påverkar uppenbart EU som den här gången inte haft lyxen man haft tidigare att ägna sig åt skydd av invandrare och minoriteter, och som är tvunget att ingripa i de stora problemen för EU-medborgarna, som riskerar att hamna i en sämre position i fråga om sina rättigheter än de som åtnjuter gästfrihet inom EU. Klockan klämtar nu tyvärr utan förvarning för EU att ta itu med de nya människorättsliga problem som EU-medborgarna har.

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Fru talman! Kasta inte sten i glashus. EU:s rapport om mänskliga rättigheter är återigen fylld av självberöm om hur mycket EU bryr sig om kränkningar av mänskliga rättigheter oavsett var de sker i världen. Men vi kan inte komma ifrån att selektiv och skenhelig indignation alltför ofta ligger i botten för EU:s politik för mänskliga rättigheter.

Är det inte så, som redan nämnts till och med av våra kolleger på vänsterflanken, att Europaparlamentet bör göra sig omaket att börja med att sopa framför egen dörr? Det är trots allt mindre än två månader sedan som parlamentet i sin egen kammare kränkte den yttrandefrihet som parlamentet så energiskt försöker försvara i världens alla hörn, från Antarktis till Amazonas regnskogar och från Abu Ghurayb till Harare.

Min kollega Frank Vanhecke, som är utgivare av en lokal flamländsk publikation och som ställts inför rätta av den belgiska regeringen och dess politiskt tillsatta domare för ett yttranderelaterat brott, gavs inte ens möjlighet att försvara sig själv här i parlamentet när det beslöts att han skulle förlora sin politiska immunitet. Inte bara det: i dag när vi högtidlighåller Sacharovpriset har vi också filmen *Fitna* av Geert Wilders som har fått ta emot dödshot av islamiska fanatiker i Nederländerna och som har fördömts i Europaparlamentet efter beslut av talmanskonferensen. Längre leve det fria ordet och yttrandefriheten! Dock inte i Europaparlamentet, verkar det som.

Stefano Zappalà (PPE-DE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Det råder inga tvivel om att Cataniabetänkandet markerar ett viktigt skede i EU:s existens genom att det bekräftar den situation som råder i EU.

Det råder inga tvivel om att det hårda migrationstryck som EU har varit utsatt för i många år, tillsammans med de långtgående inre förändringar som EU genomgår, har skapat och fortsätter skapa många problem för medlemsstaterna och både EU- och icke EU-medborgare. Det råder heller inga tvivel om att EU har glasklara skyldigheter att till exempel kontrollera situationen samtidigt som man respekterar de mänskliga rättigheterna så långt som möjligt men också respekterar och skyddar sina egna medborgare och nationella organisatoriska system.

Men från detta extremt långa och uttömmande betänkande verkar det flyta en allmän kritik mot medlemsstaterna när det gäller övergrepp som begås på deras territorier och därför inom deras kontroll. I olika delar av betänkandet målas en bild av EU upp som enligt mig inte överensstämmer med verkligheten, och det verkar som att prioritet ges – på ett sätt som sannolikt inte var föredragandens avsikt – till dem som ibland inte följer reglerna i stället för dem som följer reglerna eller ser till att de följs.

Sammantaget hävdar jag, även om jag stöder vissa delar av betänkandet, att det finns andra delar i betänkandet som bör redigeras i allas intresse. Slutligen ber jag att få uttrycka min personliga solidaritet med Vatikanen när det gäller de angrepp man fått utstå under debatten i kammaren.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (NL) Fru talman! Återigen håller vi en viktig debatt om att främja de mänskliga rättigheterna och faktiskt också slå an tonen för Europaparlamentets och EU:s ställning och roll. I debatten

bestäms också i viss utsträckning vem vi är. Som européer fäster vi stort värde vid att respektera varje individs allmänna och omistliga rättigheter var än individen befinner sig i världen. Medan våra gemensamma värderingar, lika möjligheter och respekt för de grundläggande rättigheterna, utgör en integrerad del av EU-fördragen och grunden för EU är det inte alls lika uppenbart att vi ställer varandra till svars när något går fel. Giusto Catania gör rätt i att flagga för det i betänkandet och jag vill rikta ett tack till föredraganden och de som hjälpt honom att ha denna hållning.

Jag vill veta hur kommissionsledamoten ser på tanken att vi i EU bör ompröva möjligheten att utarbeta bättre regler för att ställa varandra till svars när vi anser att det finns problem som rör de mänskliga rättigheterna.

Jag vill inrikta mig på en särskild fråga i betänkandet, nämligen romernas situation i EU. De är inte bara den mest diskriminerade gruppen i Europa utan också en transnationell minoritet som finns i många olika länder. Efter våldsvågen mot romer i Italien för drygt ett år sedan såg vi tydligt hur det brast i den strikt nationella behörigheten att garantera respekten för deras rättigheter.

Det primära ansvaret för omsorgen om befolkningen ligger självklart hos medlemsstaterna men varje medlemsstat är skyldig att utöva det ansvaret inom ramen för EU-fördragen och internationella överenskommelser. Men alltför ofta tvingas vi åse medlemsstaterna hemfalla åt det som kallas principen om icke-ingripande. Minoritetsfrågor betraktas som nationella reservat. Jag anser inte att det längre är godtagbart. Vi bör alltså debattera frågan och överväga om vi kan sluta överenskommelser inom EU om hur vi kan hantera människorättskränkningar i EU och få ett slut på strategin att inte våga ställa varandra till svars.

Sophia in 't Veld (ALDE). - (NL) Fru talman! Först vill jag varmt tacka det franska ordförandeskapet och lyckönska till initiativet inom ramen för FN att avkriminalisera homosexualitet. Det är ett fantastiskt steg framåt eftersom diskriminering mot HBT-personer är lika aktuell som aldrig förr, tyvärr även i EU.

Jag anser att EU bör statuera exempel i tillämpningen av principen om att alla är lika inför lagen. Antidiskrimineringsdirektivet som ligger på bordet innehåller som jag ser det alldeles för många undantag som inbjuder till diskriminering. De undantagen bör tas bort.

När det gäller homoäktenskap vill jag reagera på vad den föregående talaren sade, Konrad Szymański. Det handlar inte om något annat, oavsett i vilket politiskt fält man befinner sig i, än om hut och hållning att staten inte lägger sig i individens eget val av partner. Staten får inte förbjuda relationer på grund av religion, färg eller sexuell läggning. Vilken partner man väljer är ens eget val, ingen annans. Det har ingenting med staten att göra.

Jag vill avrunda med att vidröra frågan om passageraruppgifter (PNR) som framkastades av Rama Yade. Jag är rädd att Europaparlamentet är långt ifrån nöjt med den kurs som Europeiska rådet stävar med. Detta har dryftats under tidigare debatter och jag hoppas att rådet är redo att framgent anta parlamentets rekommendationer på området.

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

Mario Borghezio (UEN). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vårt land kan verkligen ses som en ledare i kampen mot diskriminering och förföljelse. När det gäller skyddet av romska barn, en fråga som får stort utrymme i Cataniabetänkandet, ska vi verkligen tacka vår inrikesminister Roberto Maroni. Genom en omfattande kontroll av romska barns situation har han avslöjat förhållanden som kanske kunde ha upptäckts tidigare.

Hälften av de romska barnen i dessa läger är hänvisade till sig själva, de är inte satta i skola eller immuniserade. I betänkandet borde man också peka på de romska familjernas ansvar, som i stället för att skicka sina barn till skolan skickar ut dem för att de ska begå brott och uppfostrar dem på ett sätt som gör att de inte kan integreras. Därför välkomnar jag åtgärder från de regeringar, som den italienska, som arbetar för att se till att romska barn och invandrarbarn integreras i t.ex. skolsystemet genom att via inkluderingsskolor erbjuder dem vågar att börja lära sig vårt språk.

Återvändande sägs inte vara ett alternativ när det är farligt i ursprungslandet. Men var kommer invandrarna ifrån? De kommer alla från länder med farliga situationer så den delen av betänkandet är inte vettig. Vi måste tillämpa principerna om skydd av de mänskliga rättigheterna med sunt förnuft och med en europeisk nationalitet, inte på grundval av den ideologi som företräds av dem som föreläser för oss om skydd av

rättigheter samtidigt som de talar för partier vars symboler innehåller kommunismens hammare och skära. Just en snygg källa!

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). - Herr talman! Jag vill tacka föredraganden Giusto Catania både för betänkandet och för ditt alltid lika stora engagemang och ditt arbete för att respektera de grundläggande rättigheterna. Man kan aldrig kompromissa om de grundläggande rättigheterna. Det kan aldrig finnas vare sig politiska eller kulturella skäl till att kompromissa med de grundläggande rättigheterna.

Och till herr Szymański vill jag säga att de grundläggande rättigheterna naturligtvis också innefattar reproduktiva rättigheter. De omfattar också rätten till sin sexuella läggning. Det som är viktigt nu är att samtliga av EU:s institutioner arbetar för att de grundläggande rättigheterna, stadgan, inte bara ska bli fina ord på papper utan att vi nu faktiskt måste se till att konkreta åtgärder vidtas. Vi måste se till att grundläggande rättigheter respekteras och det gäller alla grupper i samhället, tack!

Hélène Goudin (IND/DEM). - Herr talman! I EU:s medlemsstater och institutioner och i västvärlden i allmänhet finns det allvarliga problem med diskriminering av HBT-personer. På många håll i världen är problemen större än så. Där riskerar man till och med att fängslas eller avrättas för sina sexuella preferenser. Detta är ju fullständigt oacceptabelt och borde inte ske 2008.

Jag anser att mänskliga rättigheter är universella och inte relativa. Man kan inte hävda gamla seder och bruk för att försvara hets mot HBT-personer. Nej, de mänskliga rättigheterna gäller alla människor i hela världen och dessa rättigheter ska vara ocränkbara. Varje person som säger sig vara demokrat måste ta sitt ansvar och bekämpa intolerans i alla lägen.

Skrämmande nog finns det många ledamöter i detta parlament som hyser fientliga åsikter om homosexuella. Detta visade sig inte minst inför och efter den utställning som jag var värdinna för i Bryssel förra veckan. Jag blev mycket förfärad när jag läste kommentarerna, men dessvärre är jag inte särskilt förvånad.

Kampen mot intolerans och för mänskliga rättigheter måste föras överallt med våra vänner, nationellt, i EU och globalt genom FN. Därför välkomnar jag initiativ från franska ordförandeskapet. Jag hade faktiskt en och en halv minut. Tack!

Irena Belohorská (NI). - (SK) Jag vill tacka föredraganden Giusto Catania för betänkandet om situationen för de grundläggande rättigheterna och friheterna i EU.

Grundläggande mänskliga rättigheter kränks ofta i samband med kampen mot terrorism vilket leder till kränkningar av den grundläggande rätten till privatlivet, hot eller överträdelser av dataskyddet och upprepade diskriminering.

Vi har bevittnat hur många parlamentariker har använt betänkandet för att propagera för sina partiers dagordning genom att begära autonomi. Autonomi har ingen plats inom ramen för EU, och på 2000-talet har autonomi som politisk idé ingen plats i Lissabonfördraget heller. Vi har i EU fri rörlighet för personer som ett stort privilegium och bör därför förstå autonomi utifrån den nuvarande situationen på arbetsmarknaden. Endast reaktionära och folk som inte begriper den huvudsakliga tanken om att ena EU:s stater värmer händerna över nationalismens och fascismens brasa, och av det skälet avvisar jag varje rättfärdigande av autonomi som ett effektivt sätt att lösa de traditionella samhällenas och nationella minoriteternas problem.

Mihael Brejc (PPE-DE). - (SL) Detta är ett mycket omfattande betänkande och jag undrar över syftet med det. Det innehåller 167 punkter på 28 sidor. Betänkandet innehåller alla viktiga komponenter som rör grundläggande rättigheter. Men fränsett ett par riktiga betoningar återspeglar inte betänkandet den aktuella situationen för de mänskliga rättigheterna. Det innehåller inga fakta eller argument för att underbygga påståendena. Däremot sägs en massa saker som ofta är motsägelsefulla och irrelevanta. Det innehåller också mängder av illusioner, vilket inte är bra. Det finns även gott om uppmaningar till behöriga myndigheter trots att det till och med innehåller en bestämmelse som strider mot lagstiftningen.

Det förvånar mig att Giusto Catania inte låtit betänkandet bygga på ombudsmannens årsrapporter. Om han hade gjort det skulle vi ha kunnat jämföra utvecklingen år från år så att vi alla kunde ha bekantat oss med framstegen, eller brist på framsteg, som gjorts på området. Jag ska inte tvista om enskilda punkter men jag tycker att betänkandet helt enkelt inte är konsekvent. Tiden har löpt ut för att lämna in ändringsförslag men jag är rädd att detta betänkande ändå inte kan ändras eftersom det saknar en lämplig innehållsmässig och lagstiftningsmässig struktur.

Däremot är yttrandet från utskottet för kultur och utbildning av helt annan karaktär då det återger utskottets ståndpunkt om de mänskliga rättigheterna i tolv punkter. Jag tror att Giusto Catania hade de bästa av avsikter som föredragande. Han har gjort en ärlig ansträngning att presentera situationen för de grundläggande rättigheterna så bra som möjligt men jag anser att betänkandet, trots några verkligt motiverade betoningar, inte uppfyller minimivillkoren för en seriös debatt, vilket jag verkligen beklagar.

Om detta betänkande antas fruktar jag att vi kommer att få utstå än skarpare kritik från allmänheten. Herr Catania! Därför tror jag att det vore en god idé om ni skrev om betänkandet så att det ger en klar bild om var vi befann oss 2004 och var vi är i dag.

Tack.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Herr talman! Ett är säkert: Den globala ekonomiska krisen kommer att öka vågen av invandrare till EU och kasta tusentals olagliga invandrare som redan lever bland oss ut i arbetslösheten. Därför är risken mycket stor för ökande främlingsfientlighet och rasism och ett riktigt stort hot mot den sociala sammanhållningen i EU:s länder. En överdriven bevakning av gränserna under dessa omständigheter löser inte problemet. Vi behöver seriösa strategier för att integrera invandrare i EU, politiska åtgärder som får både invandrarna och deras barn att sluta känna sig som främlingar eller får andra att sluta se dem som främlingar i vårt samhälle. Ändå har denna debatt nu upphört i EU. Vi såg den vid rådets möte i Thessaloniki, vi såg den i Groningen 2004 och nu är den försvunnen. Skälet till det är mycket enkelt, enligt mig: Politikerna i EU har misslyckats att övertyga sina samhällen om att mångfalden helt enkelt är ofrånkomlig och även önskvärd i våra samhällen i dag. Denna politiska vilja måste återvända till rådet, kommissionen och parlamentet.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Mina damer och herrar! I försöket att gestalta en universell ståndpunkt har betänkandet blivit ensidigt och obalanserat. Det ger intrycket att situationen är dålig i EU på de grundläggande rättigheternas område. Det är en uppenbar överdrift som misskrediterar oss men spelar de länder utanför EU i händerna som vi för en dialog med om mänskliga rättigheter. De enorma skillnaderna i olika stater i fråga om antalet minoriteter och invandrare har inte beaktats. I punkt 45 sägs det felaktigt att de östeuropeiska medlemsstaterna har ett litet antal invandrare. Före ockupationen av Lettland var andelen letter i Lettland cirka 80 procent och andelen ryssar åtta procent. När ockupationen upphörde i början av 1990 var andelen letter endast 51 procent. Majoriteten av resten är de s.k. rysktalande invandrarna, som en direkt följd av ryssifieringen. De som inte vill integreras och erhålla medborgarskap ska inte ha den politiska rättigheten att rösta. Rekommendationen att ge medlemmarna av varje minoritet rätten till utbildning på och att tala sitt eget språk strider mot de inföddas rätt att tala sitt eget språk i sitt eget land. Om betänkandet antas kanske vi tvingas att omedelbart utarbeta ett nytt betänkande från Europaparlamentet om skyddet av den lettiska befolkningen och det lettiska språket i Lettland. Det finns inga ändringsförslag som kan göra detta betänkande bättre. Den enda lösningen är att avvisa det. Tack.

Michael Cashman (PSE). – (EN) Herr talman! Diskrimineringen lever i högönsklig välmåga, den finns ute i världen och i EU. Därför vill jag lyckönska det franska ordförandeskapet till initiativet vid Förenta nationerna om avkriminalisering av homosexualitet.

Det är deprimerande att som i dag i kammaren höra hur intoleransen främjas. Diskrimineringen tillfogar världen ett ärr och ärrar även själen på den som utövar den, vilket man ska komma ihåg. Diskriminering uttrycks av politiker och institutioner, t.ex. Vatikanen som borde veta bättre. Därför tackar jag er i deras namn som inte har en röst, de som om de använde sin röst – som homosexuella eller till följd av sin könsidentitet – skulle bli slagna, torterade, fängslade eller avrättas enbart på grund av att de avviker.

Vi ska vinna. Vi ska uppnå jämlikhet. Som homosexuell man är jag fullt beslutsam att göra det. Vi ska uppnå jämlikhet helt enkelt för att vi har rätten och godheten på vår sida. Tack till ordförandeskapet. Det är en ära för er att avsluta ert ordförandeskap med ett sådant åtagande.

Armando França (PSE). – (PT) Syftet med Tammerfors- och Haagprogrammen som vi nu debatterar med anledning av Gérard Deprez' frågor är att genomföra ett europeiskt område med frihet, säkerhet och rättvisa genom nödvändigt samarbete mellan medlemsstaterna och mellan dem och EU:s institutioner. Detta ska uppnås genom åtgärder som ska garantera frihet, säkerhet och rättvisa som är avgörande för att den europeiska integrationen ska fortgå. Vår union existerar dock endast på riktigt när vi förutom den inre marknaden och ekonomiskt samarbete inrättar ett gemensamt område med frihet, säkerhet och rättvisa, och när EU-medborgarna också känner frihet och att deras grundläggande rättigheter garanteras och när alla är lika inför lagen. Därför är det ytterst viktigt att vi utvecklar ett samarbete på det här området. Men

Lissabonfördraget kommer att bli avgörande då dess bestämmelser inom fältet äger företräde och ger behörighet till Europaparlamentet och de nationella parlamenten.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Herr talman! Världssamfundet tar upp frågan om mänskliga rättigheter med cirka tjugo års mellanrum. År 1948 antog det den internationella förklaringen om de mänskliga rättigheterna. Nästan tjugo år sedan antog det människorättsfördraget och 1989 antogs ett annat dokument, nämligen konventionen om barnets rättigheter.

Under tiden är vi i EU ännu oförmögna att utarbeta ett lagstiftningsdokument eller anta en stadga, såsom stadgan om grundläggande rättigheter som ett bindande dokument.

Därför välkomnar jag Giusto Cataniäs betänkande där barnets rättigheter tas upp, och jag vill betona att dessa rättigheter bör vara av yttersta vikt för oss då barnen representerar Europas framtid och Europa kommer att skapas utifrån hur vi uppfostrar dem. Därför behöver fattigdom, som är en typ av diskriminering som berör så många barn i EU, utplånas och därför måste vi bekämpa den för att skapa en bra och rättvis framtid i EU.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Nästa år, dvs. 2009, ska det fleråriga programmet inom området frihet, säkerhet och rättvisa antas. Resultaten av de senaste tio åren är positiva men vi måste undvika den ständiga frestelsen att betona säkerhetsaspekten till förfång för friheten och rättvisan.

När vi talar om det rättsliga samarbetet ger tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande enorma fördelar för alla som rör sig inom området, men det bör få en motvikt i form av ett adekvat skydd av rättigheterna och de processuella garantierna för individer i hela unionen, något som ännu inte har skett.

Det har inrättats olika informationssystem för att stärka säkerheten men rambeslutet om skyddet av personuppgifter i tredje pelaren har ännu inte antagits, vilket Martine Roure mycket väl känner till. Att främja och effektivt skydda grundläggande rättigheter tillhör vår demokratis rötter och bör vara ett ständigt närvarande mål tvärs igenom alla politikområden i EU. Grundläggande rättigheter är ömsesidigt avhängiga av varandra och utgör en odelbar uppsättning rättigheter. Det är i den andan de är inrymda i stadgan om de grundläggande rättigheterna. Därför är det också avgörande att vi ändrar Lissabonfördraget så att vår stadga får bindande status.

Det klargörs olika prioriteringar i Cataniäbetänkandet, allt från sociala rättigheter till dataskydd och skyddet av minoriteters rättigheter för att nämna några. Men i dessa tider av allmän ekonomisk kris bör vi fästa särskilt avseende vid fall av extrem fattigdom och social uteslutning som i sig är ett brott mot de grundläggande rättigheterna. Som en följd anser jag att det är helt nödvändigt att integrera både den sociala dimensionen och skyddet av de grundläggande rättigheterna i alla politikområden samtidigt som man ser till att det sker en systematisk och grundlig kontroll av förenligheten mellan lagstiftningsförslagen med avseende på dessa rättigheter.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar uppriktigheten och detaljrikedomen i Cataniäbetänkandet även om det finns delar som jag ifrågasätter. Att exponera våra egna brister i ett betänkande som detta bör påminna oss om att sluta predika så mycket för andra utanför EU. Många här i parlamentet stod i kö för att skälla ut Amerika för de extraordinära utlämningarna och kritisera regeringar i EU som samverkade med CIA. Jag själv skulle vara skräckslagen om vi inte hade samverkat på något sätt med CIA mot de fanatiska terrorister som ville förstöra vår livsföring.

Det nämns t.ex. ingenting i betänkandet om Italiens agerande att deportera utländska brottslingar. En sådan till synes populär och framgångsrik strategi är tydligen alltför kontroversiell för att framhålla här. Det är också ett allvarligt bakslag för den odiskutabla, absolutistiska dogmatik som har infekterat debatten om mänskliga rättigheter. Jag önskar att vi i mitt land Storbritannien hade deporterat en utländsk brottsling som den italienska medborgare i min valkrets i London som mördade sin rektor men som efter avtjänat fängelsestraff fick lov av domare att stanna i vårt land med hänvisning till hans mänskliga rättigheter. Laglydiga medborgare i EU förtjänar att veta att deras egna rättigheter skyddas mot folk som försöker angripa dem.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Herr talman! Homosexuellas rättigheter är ett viktigt ämne i EU och ligger då och då till grund för intensiva debatter.

Nyligen dök frågan om homosexuella pars rätt att adoptera barn upp till ytan igen. I samband med det vill jag passa på att ställa en mycket rak fråga till kommissionen och rådet: Anser de också och skulle de ställa sig bakom att man gav homosexuella par rätten att adoptera barn på samma sätt som heterosexuella par eller anser de att ett adopterat barns rätt att placeras i en heterosexuell familjemiljö är av överordnad betydelse

och därför att homosexuella pars adoption inte bör betraktas som önskvärd och inte bör tillåtas enligt lagen i EU? Jag väntar mig ett oförskräckt, rakt svar från kommissionsledamoten och ministern vilket skulle uppskattas och hjälpa oss mycket.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Herr talman! De mest tragiska episoderna i människans historia har sina rötter i en grups förnekande av en annan mänsklig grups mänsklighet. Slaveri, förföljelse och folkmord har genom historien i många fall haft sin orsak i att andra människor har betraktats som lägre stående på grund av språk, ras, religion eller andra orsaker.

I dag i EU vill vi gärna tro att vi står över sådant barbari, ändå förvägras vissa i dag mänsklighet på grund av ålder, storlek och förmåga. Ofödda barn och spädbarn med funktionshinder anses även efter födseln av många ha ett lägre människovärde med följden att över en miljon spädbarn tas bort i EU varje år före födseln och vissa rentav efter födseln.

Ännu mer chockerande är att detta blodbad utförs i de mänskliga rättigheternas namn. Får jag påminna er om att i den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna, som firar 60-årsjubileum i år, erkänns det ofödda barnets fulla människovärde.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Nationella minoriteter hamnar i nya länder utan egen förskyllan. Tyvärr lider de i många nya medlemsstater under bördan av den kollektiva skulden där stater försöker förbjuda dem undervisning på deras eget språk eller studier av deras historia eller kunskapen om namnet på deras hemort, lokala platser eller floder. Vad värre är, en ny typ av s.k. sport har nu införts i vissa nya medlemsstater, nämligen att klå upp minoriteter med polisens hjälp. Vissa vill förbjuda alla former av autonomi eftersom de hävdar att det skulle splittra EU. Men de länder, t.ex. Italien eller Finland, som har gett sina minoriteter kulturell eller regional autonomi har inte fallit samman. Vi måste ge varje medlemsstat möjligheten att respektera de nationella minoriteternas rättigheter.

Rama Yade, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Cataniabetänkandet kommer vid ett lämpligt tillfälle, eftersom vi högtidlighåller 60-årsjubileet av den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna. Den mångfald av ämnen som tas upp, styrkan i förslagen och även era reaktioner visar på den grundläggande naturen hos dessa frågor, som för oss närmare varandra i dag. Därför ska jag försöka besvara de olika frågor jag fått och anstränga mig att hålla ihop anförandena då flera av dem rör samma ämnesområden.

Jag vill först nämna frågan om de sociala rättigheterna och den extrema fattigdomen som togs upp av många ledamöter, däribland Martine Roure. Dessa ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter är självklart viktiga. De utgör en del av den andra generationens mänskliga rättigheter och symboliseras av undertecknandet av den internationella konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter från 1966. Ni gör rätt i att betona vikten av tillämpningen av dessa rättigheter eftersom de lätt kan missaktas om de inte tillämpas.

Därav följer att EU och Frankrike självklart är aktivt involverade i kampen mot den extrema fattigdomen. Jag vill påminna om att rollen som särskild rapportör har inrättats inom människorättskommissionen specifikt för att behandla dessa frågor, dessa rättigheter. Den vägledande principen för att trappa upp kampen mot den extrema fattigdomen utarbetas av FN för närvarande. Sedan är det också så att EU och närmare bestämt Frankrike har tagit initiativ som jag finner intressanta. EU har stött och verkat för det frivilliga protokollet till den internationella konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter som just antagits av FN:s generalförsamling och skapat en mekanism för enskilda klagomål.

Men jag håller med er om att det är en kamp vi för på lång sikt och så länge det finns så mycket diskriminering och fattigdom och så länge så många människor går utan arbete och det finns så mycket problem med tillgången till hälso- och sjukvård kan vi inte låta oss nöja, utan ständiga insatser görs för att se till att de ekonomiska, sociala och kulturella rättigheterna tydligt tillämpas och EU går i bräsch för att stödja dem.

Sedan har vi en fråga som många av er nämnde, nämligen homosexualitet. Frankrikes initiativ är mycket enkelt och jag vill upprepa att vår utgångspunkt var upptäckten att det finns 90 länder i världen i dag där homosexualitet är brottslig och sex länder där man tillämpar dödsstraff. Det innebär att män och kvinnor inte har ett fritt val att leva efter sin sexuella läggning och riskerar att skickas i fängelse eller för den delen avrättas. Här rör vi oss därför inom gränserna för de grundläggande rättigheterna.

Syftet är inte att öppna frågor, hur intressanta de än är, om homosexuella föräldrar eller homoäktenskap eller att fatta beslut genom detta initiativ att föra sociala debatter. Syftet är snarare att utöka denna grundläggande rättighet till alla i samhället, dvs. rätten att fritt ge uttryck för sin sexuella läggning utan risk att förlora sin frihet.

Så enkelt är det och det är tack vare EU:s medlemsstater, varav många av oss stöder projektet, som initiativet kommer att antas av FN i morgon. Jag hoppas att så många stater som möjligt kan sluta sig till oss. När det gäller de grundläggande rättigheterna tycker jag inte ens att de behöver diskuteras eftersom det helt enkelt är en fråga om mänsklighet och frihet.

Nästa fråga handlar om situationen för romerna och mer allmänt om invandrare som många nämnt. Kommissionen lade fram en rapport den 2 juli om romerna inom ramen för sitt meddelande. I rapporten listas befintliga politiska åtgärder och instrument, den innehåller förslag om hur den romska befolkningen ska integreras samt rekommendationer om en mer systematisk användning av dessa åtgärder och instrument för att just uppmuntra integrationen av romerna.

Som ni vet deltog det franska ordförandeskapet den 16 september i Bryssel i det första EU-toppmötet om romernas situation som anordnades av ingen mindre än kommissionen med hjälp av Soros-stiftelsen. Under toppmötet samlades företrädare för EU:s institutioner och medlemsstater och en mängd deltagare från det civila samhället. Min kollega i den franska regeringen, ministern för stadsutveckling samt företrädaren för utrikesministeriet, närvarade vid toppmötet med stark uppslutning av europeer från alla bakgrunder.

Toppmötet var viktigt eftersom frågan om romerna är av allmänt intresse för medborgarna och man efterlyste en aktiv politik – som förstås är anpassad till specifika nationella omständigheter – som ska drivas av varje medlemsstat. Frivilliga politiska åtgärder av det här slaget på nationell nivå bör ha det specifika målet att se till att den romska befolkningen verkligen har tillgång till utbildning, arbete, hälso- och sjukvård och bostäder, och samordningen mellan medlemsstaterna är helt klart avgörande.

Flera idéer har på det franska ordförandeskapets initiativ gjort det möjligt att föra en formell debatt i ämnet. Ett andra toppmöte om jämlikhet ägde rum i Paris den 29–30 september 2008. En rundabordskonferens om fattigdom och uteslutning ägde rum den 15–16 oktober 2008 i Marseille med två av mina kolleger från regeringen. Kort sagt fäster medlemsstaterna stor uppmärksamhet vid situationen för den romska befolkningen och jag tror och är förvissad om att allt detta gör att vårt arbete kommer att fortsättas även efter det franska ordförandeskapet. Men låt ingen ta miste på vårt fulla engagemang i frågan.

I den vidare frågan om invandrare vill jag nu när det franska ordförandeskapet närmar sig slutet nämna den europeiska pakten för invandring och asyl och vilken framgång den har varit. Genom pakten har EU och medlemsstaterna för första gången gemensamma mål, vi kommer att ha en gemensam ståndpunkt i frågan, särskilt när det gäller inrättandet av ett asylkontor, viseringar med biometriska uppgifter och de åtgärder som krävs av EU när en stat utsätts för alltför stort tryck, särskilt på invandringsområdet.

Jag vill påminna om att i denna pakt som antogs av Europeiska rådet i oktober föreslås politiska åtaganden såsom organisering av laglig invandring med hänsyn till behov och kapacitet, bekämpning av olaglig invandring genom samarbete, effektiviserade gränskontroller och skapande av ett EU med asyl.

Kort sagt anser jag att alla dessa delar som rör pakten för invandring och asyl är sådana att EU får möjlighet att anta en gemensam strategi på området och kanske, tack vare denna gemensamma strategi, genomföra en verklig politik för laglig invandring med sammanhängande rättigheter.

Som svar på en fråga om situationen på Guantánamo och konsekvenserna av dess stängning vill jag säga att EU många gånger har sagt att kampen mot terrorismen måste drivas i enlighet med rättsstatsprincipen, respekt för mänskliga rättigheter, internationell humanitär lagstiftning och internationell flyktinglagstiftning. Vi har också sagt att det inte får finnas något rättsligt vakuum för fångar oavsett var de är och att förekomsten av hemliga fångelser är oacceptabel.

Vår hållning har inte ändrats och allt detta bygger på vår förvissning om demokratiska samhällen endast kan ta itu med terrorismen på lång sikt om de följer sina egna värderingar. EU menar att Förenta staterna därför bör agera för att stänga Guantánamo snarast möjligt. Vi upprätthåller därför en pågående dialog med Förenta staternas administration i frågan.

Den sista punkten togs upp av många av er. Jag tänker på frågan om de mänskliga rättigheterna här i EU och särskilt den roll som Europarådet har. Först vill jag ge ett erkännande åt den roll som Europarådet spelat genom att försvara och främja de grundläggande rättigheterna. Jag anser att Europarådet sedan det inrättades har gjort ett utmärkt arbete i det avseendet, särskilt med Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna.

Det finns redan mekanismer för övervakning av mänskliga rättigheter i medlemsstaterna och att använda dem är ett sätt att inte hemfalla åt dubbelmoral utan faktiskt ståda framför egen dörr. Detta eftersom Europarådet och dess rättsinstrument, Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, fungerar som

drivkrafter för att påminna unionens medlemsstater och fler därtill – då Europarådet har fler medlemmar än EU – om deras skyldighet att påtala sina brister och be dem avhjälpa dessa. Europarådet är därför ett avgörande instrument, en avgörande organisation när det handlar om försvaret och främjandet av de mänskliga rättigheterna.

Parallellt finns så byrån för grundläggande rättigheter som också behandlar mänskliga rättigheter inom medlemsstaterna och som omnämns i olika rapporter som offentliggjorts den senaste tiden. Byrån är dock inriktad på människorättssituationen i medlemsstaterna då dessa genomför gemenskapslagstiftningen, och det är allt. Eftersom varje organisation arbetar inom specifika områden menar jag att det kan finnas provisoriska anordningar mellan dem båda. Den bestämmelse jag just nämnde är alltså allt annat än en begränsning av byråns ansvarsområde utan är i stället utformad för att undvika att man uträttar samma arbete som Europarådet gör.

I förordningen om inrättandet av byrån fastställs det t.ex. att byrån ska samarbeta nära med Europarådet. Sådant samarbete bör garantera att inga överlappningar görs och här fortsätter jag genom att citera ur texten: "Genom ett sådant samarbete bör all överlappning mellan byråns och Europarådets verksamhet undvikas." Därför är det viktigt för byrån för grundläggande rättigheter och Europarådets institutioner att försöka se till att deras insatser kompletterar varandra och att de organ som arbetar kompletterar varandra. Därför är det ständigt av stor vikt för byrån att den arbetar inom sitt behörighetsområde samtidigt som den kompletterar Europarådets verksamhet.

Jag har nog kort besvarat alla era frågeställningar. Jag överläter åt kommissionsledamoten att besvara de frågor som rör eller har ställts till honom.

Jacques Barrot, vice ordförande för kommissionen. – (FR) Herr talman! Ordförandeskapet har gett svar på en del frågor och jag ska därför fatta mig kort.

Först vill jag ge Martine Roure rätt i vad hon sade som inledning till debatten om att vi med stadgan om de grundläggande rättigheterna har lyckats att förena sociala och medborgerliga rättigheter. Jag anser att det är det positiva bidrag som stadgan ger och att vi förhoppningsvis snart ska se den införlivad i gemenskapslagstiftningen. Den är sannerligen kopplingen mellan medborgerliga och sociala rättigheter.

Med den utgångspunkten vill jag svara på några frågor om minoriteter. Vi har faktiskt ingen specifik behörighet för att hantera minoriteters rättigheter i medlemsstaterna, men vi kan bekämpa diskriminering av människor som tillhör en minoritet. Personlig diskriminering omfattas av vår kamp mot diskriminering.

När det gäller den romska befolkningen anser jag att ordförandeskapet har reagerat på detta och jag vill framhålla att vi faktiskt anordnade toppmötet om romernas situation den 16 september. Jag hade själv tillfälle att avrunda toppmötet, och tillsammans med min kollega kommissionsledamot Vladimír Špidla gör vi faktiskt diskrimineringen av romska barn till en av våra prioriteter.

Sådan diskriminering är fullständigt oacceptabel men det har tagit EU lång tid att ta itu med problemen. Medlemsstaterna har stort ansvar här och det har tagit lång tid för dem att ta itu med dem. Det är riktigt att vi i dag måste försöka använda alla till buds stående medel för att verkligen stimulera integrationen av den romska befolkningen.

Vi är alltså mycket måna om att inte basera vårt angreppssätt på en enkom etnisk strategi för romerna. En sådan strategi kan mycket väl bli kontraproduktiv och oönskt fördelarna med att bemästra romernas problem på bred front inom alla EU:s politikområden.

När det gäller könsdifferentiering anser jag ärligt talat att ordförandeskapets svar slog huvudet på spiken. Vi är skyldiga att visa tolerans och respektera och garantera respekten för sådan könsdifferentiering. Det är uppenbart att vi nu har en skrivning om diskriminering men vi måste se till att den tillämpas.

Sedan vill jag säga att kommissionen inte avser ta ställning för medlemsstaternas räkning om hur man organiserar familjelagstiftningen. Som ni vet har vi redan haft svårigheter med att inrätta regler för skilsmässa. Framför allt kan vi inte ge oss in på ett område där enhällighetsbeslut krävs.

Jag vill ändå säga att lagstiftningen om den fria rörligheten för personer förstås ålägger medlemsstaterna att erkänna vissa relationer som ingås i en annan medlemsstat och på den här punkten kan jag bara hänvisa till gemenskapslagstiftningen.

Avslutningsvis vill jag nämna vad jag menar är viktigast – precis som Gérard Deprez sade – att vi inte får låta rädslor styra oss. Vi ska vara medvetna om att det sedan angreppen den 11 september finns en rädsla för

terrorism som i vissa fall medfört att man förlorat skyddet av rättigheter, individuella friheter och privatlivet ur sikte och att vi ständigt måste hålla ett öga på att balansen upprätthålls. Terrorismen bekämpas inte effektivt genom att man föraktar grundläggande rättigheter, mänskliga rättigheter och privatlivet. Det är den effektiva kampen mot terrorismen som bör vara det verkliga målet.

Till sist vill jag säga om grundläggande rättigheter att vår uppgift inte bara är att fastställa texter utan också att se till att de tillämpas. Det krävs försiktighet. Ni kan vara förvissade om att vad kommissionen och er kommissionsledamot med ansvar för frihet, säkerhet och rättvisa angelägar ska jag personligen se till att vi på varenda nivå är ytterst vaksamma på att gemenskapslagstiftningen tillämpas.

Giusto Catania, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Tack till kommissionsledamot Jacques Barrot och Rama Yade för deras värmande ord om mitt betänkande. Jag vill också tacka skuggföredragandena Kinga Gál, Martine Roure, Ignasi Guardans och Tatjana Ždanoka för deras aktiva bidrag till utarbetandet av betänkandet.

Frågorna som ställts är mycket intressanta och jag vill särskilt vika lite tid åt något som kommissionsledamot Jacques Barrot tog upp. När den ekonomiska krisen nu intensifieras måste vi undvika ett regelrätt krig inom EU mellan fattiga, medborgare utsatta för diskriminering på grund av deras sociala förhållanden och på grund av deras levnadsvillkor eller av vad man förväntar sig av dem, eller för den delen av att de anlät till EU och att de blivit välkomnade på bästa möjliga sätt.

Det stämmer att krisen kan intensifiera rasism och främlingsfientlighet och till Mihael Brejc vill jag säga att vi mycket nogsamt analyserat rapporten från byrån för grundläggande rättigheter och dessförinnan från det europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet och att vi har funnit att rasistiska och främlingsfientliga handlingar ökat exponentiellt i EU de senaste åren. Därför är vi bekymrade över vad som händer och vi måste uppmuntra processer som aktivt leder fram till en roll där främjande och skydd av grundläggande rättigheter blir det effektivaste verktyget för skapandet av ett fredligt EU där det finns ett åtagande att främja den interkulturella dialogen och inte finns några barbariska metoder.

På det sättet kan vi genom betänkandet bidra till att förbättra den roll som EU spelar på den internationella arenan. Jag kommer inte att besvara de frågor som uppkommit i debatten, varav vissa inte förtjänar mitt svar, men jag välkomnade verkligen det utbyte vi haft och de förslag som framförts av många ledamöter som deltagit aktivt i debatten.

Talmannen. Den gemensamma debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum inom kort.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Enligt stadgan om de grundläggande rättigheterna är varje EU-medborgare i sin fulla frihet att söka arbete, arbeta och slå sig ned i vilken annan medlemsstat som helst.

Tyvärr kan än så länge inte alla EU:s medborgare åtnjuta denna frihet. Den tvåårsperiod med restriktioner på marknaden som ålagts de nya medlemsstaterna löper ut i slutet av detta år. Dock har åtta medlemsstater redan meddelat sin avsikt att förlänga perioden med ytterligare tre år mot bakgrund av den aktuella finansiella krisen.

Enligt kommissionens rapport av den 11 november 2008 finns det inga entydiga bevis som visar att ett stort antal lokalt anställda skulle ha förlorat sitt arbete eller fått sin lön sänkt på grund av arbetskraft som kommer från de nya medlemsstaterna.

Att hålla arbetsmarknaderna stängda innebär en fortsättning av den olika behandlingen av EU:s medborgare. Att upphäva dessa restriktioner skulle bidra till att undvika de problem som hänger samman med arbete som inte deklaras eller fingerat egenföretagande.

Därför anser jag att de medlemsstater som fortsätter med restriktioner på arbetsmarknaden bör känna till de främst positiva effekter som den fria rörligheten för arbetskraft har för en hållbar ekonomisk tillväxt.

Fri rörlighet har inte bara visat sig vara en positiv faktor utan rentav en nödvändighet.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Utan att kommentera detaljerna i innehållet i detta betänkande, som man kan rikta mycket kritik mot, vill jag fästa uppmärksamheten vid en punkt som jag

kommer att rösta emot trots att jag hade avvisat ett ändringsförslag till kommissionens förslag som syftade till att stryka punkten. Jag talar om punkt 46 som innehåller en rekommendation om att en definition ska fastställas av nationella minoriteter på EU-nivå på grundval av Europarådets rekommendation 1201 (1993). Denna rekommendation bör inte återopas utan att man ytterst noggrant klargör vilken tolkning den ska ges eftersom den innehåller en tvetydig ordalydelse som skulle kunna förstås som att man ger kollektiva rättigheter till minoriteter eller territoriell autonomi utifrån etniska kriterier. Europaparlamentet bör inte kritiklöst anta en hänvisning till denna rekommendation. Till och med Venedigkommissionen (Europeiska kommissionen för demokrati genom lag) betonade att särskild försiktighet måste iakttas vid varje uttolkning av rekommendation 1201.

15. Rådets metoder för att se över Olafförordningen (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till rådet från Ingeborg Gräßle, för budgetkontrollutskottet, om rådets metoder för att se över Olafförordningen (O-0116/2008 – B6-0492/2008).

Ingeborg Gräßle, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar från rådet, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Som föredragande för Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) gör man intressanta upptäckter, t.ex. att alla talar om att bekämpa bedrägerier men ingen gör någonting. En annan upptäckt är att medlemsstaterna gör exakta beräkningar på öret av alla sina betalningar till EU men när det handlar om att spendera dem börjar de känna sig generösa och gör det till och med lättare för bedragare, t.ex. genom att det fortfarande tar i genomsnitt 36 månader att ens rapporter oegentligheter till EU. Europaparlamentet finner detta oacceptabelt. Vi vill se en effektiv bedrägeribekämpning som även går ut på att förebygga. Vi vill att medlemsstaterna för upp bedrägeribekämpningen på dagordningen och vill se en gemensam diskussion om vad vi behöver och vilka problemen är.

Vi vill se de nationella rättsliga myndigheterna visa större intresse av att följa upp resultaten av Olafs utredningar. Det måste bli ett slut på de rättsliga kryphålen för fuffens som funnits fram till nu. Vi vill att EU:s medel hanteras på samma sätt som nationella medel. Vi vill ha ett oberoende kontor med resurser och de rättsliga grunder som behövs för att det ska utföra sina uppgifter. Vi vill ha ett kontor som kan samarbeta med medlemsstaterna snabbt och effektivt.

Vår ståndpunkt om den rättsliga grunden, förordning (EG) nr 1073/99, täcker in alla dessa punkter. Vi förespråkar att denna förordning, som är själva hjärtat i Olaf, vidareutvecklas tillsammans med rådet. Vi uppmanar rådet att ta fasta på vår ståndpunkt och inleda samtal om den fortsatta utvecklingen av förordningen. Vi vill finna en lösning på Olafs problem.

Jag vill tacka alla parlamentets politiska grupper för deras stöd för detta i form av en resolution som vi också ska rösta om i morgon. Jag vädjar till det franska och det tjeckiska ordförandeskapet att ta emot bollen från parlamentet och passa den tillbaka. Vi har i våra förslag också tagit upp de lösningar som utarbetats och lagts fram av rådets arbetsgrupp. Jag vill försäkra er om vårt intresse av att förordningen snabbt fullbordas och vår vilja att delta i konstruktiva diskussioner utifrån våra förslag.

Att konsolidera all rättslig grund för Olaf som rådet tänker sig skulle innebära en stor ytterligare tidsspillan för ett osäkert resultat. Olaf firar snart sin tioårsdag. Konsolidering skulle betyda tio år till utan en förbättring av den rättsliga grunden. Vi tar bedrägeribekämpningen på alldeles för stort allvar för att låta det ske. Därför vill vi att det som kan göras görs nu i samarbete med rådet. Tack så mycket.

Rama Yade, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, fru Gräßle! Först vill jag påminna er om den vikt som rådet tillskriver bedrägeribekämpning och skyddet av EU:s ekonomiska intressen. Rådet anser att förordningarna om Europeiska byrån för bedrägeribekämpning inte bara måste vara lämpliga utan också konsekventa.

Vi bör komma ihåg rådets inbjudan 2007 om att lägga fram ett konsoliderat rättsligt instrument som täcker in olika aspekter av Olafs arbete och som skulle bringa den klarhet vi alla söker. Rådet har vederbörligen beaktat Europaparlamentets ändringsförslag som antogs den 20 november om ändringen av reglerna för Olafs utredningar och de debatter i ämnet som ägt rum tidigare i budgetkontrollutskottet.

Rådet har också beaktat punkt 44 i Europaparlamentets resolution av den 23 oktober 2008 som åtföljer den första behandlingen av 2009 års budget och som handlar om samma fråga. Frågan om rådets arbetsprogram har redan tagits upp i trepartsmötet om budgeten den 13 november och i samrådsmötet med Europaparlamentet den 21 november av min kollega Eric Woerth, ordförande för Ekofinrådet (budget).

Vid detta trepartsmöte meddelade kommissionen som svar på rådets farhågor, som vad jag förstår delas av Europaparlamentet, att den kommer att lägga fram ett arbetsdokument i frågan om konsolidering av Olafförordningarna i början av nästa år. Därför kan jag med glädje åter bekräfta vad rådet redan sagt under trepartsmötet den 13 november och samrådsmötet den 21 november, nämligen att rådet omsorgsfullt och med största uppmärksamhet ska granska resultatet av Europaparlaments arbete med den föreslagna ändringen av förordning (EG) nr 1073/1999 och arbetsdokumentet från kommissionen.

Jag hoppas ha möjligheten att tala igen för att replikera på de kommentarer ni kan lämna före kl. 18.00. Jag ber om ursäkt på förhand för att jag måste lämna er då.

Jean-Pierre Audy, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, fru Yade, mina damer och herrar! Kommissionen ska skydda EU:s ekonomiska intressen och delar enligt fördragen detta ansvar med medlemsstaterna. Kommissionen, vars bänk dessvärre är tom, har viktiga befogenheter att bekämpa bedrägeri, korruption och olaglig verksamhet som undergräver unionens ekonomiska intressen.

Vi måste komma ihåg att det var Santer-kommissionens avgång i mars 1999 som ledde till inrättandet av byrån för bedrägeribekämpning, eller Olaf, vars tioårsjubileum vi ska fira nästa år.

Min värderade kollega Ingeborg Gräßle ställer med rätta kravet på rådet att äntligen revidera 1999 års förordning, för sedan dess har åtgärder vidtagits utifrån en utvärdering som kommissionen ålades att genomföra tre år efter byråns inrättande för att se över denna förordning som behövde anpassas. Ert svar fyller oss med tillförsikt, fru Yade. Det är ett foljdriktigt svar.

Denna utvärdering ägde rum 2003 och vi har ett förslag till förordning. Nu behöver vi skapa en sammanhållen helhetsmekanism, både för interna och externa utredningar och för Olafs allmänna uppdrag. Vi har 1999 års förordning med nummer 1073 men vi har också 1996 års förordning om kontroller på plats och den från 1995 och skyddet av unionens ekonomiska intressen.

Utvärderingen 2005 omfattade 17 förslag, däribland inrättandet av en europeisk åklagare. Trots att Olaf har utredningsbehörighet är det ju en administration som inte kontrolleras av en oberoende rättslig myndighet. Denna myndighet kan både tjäna som en garanti för personer under utredning och som ett stöd för Olaf. Vilken är då Olafs sanna natur? Är den ett stöd för rättvisan och i så fall för vilken straffrätt i EU? Är den en administrativ avdelning? Det är lång väg kvar att gå. Tack, fru Yade för den impuls ni gett oss i dag.

Herbert Bösch, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Som föredraganden redan så riktigt påpekat försummar rådet sin skyldighet att skydda unionens ekonomiska intressen. Fru Yade! Det som är viktigt i slutändan är inte vilka fördrag som nu konsolideras och inte, utan att ni startar samtalen. Om ni inte inleder förhandlingar nu försenar ni med avsikt reformen av bedrägeribekämpningen på EU-nivå till nästa mandatperiod för parlamentet, och det vet ni mycket väl. Vi måste också tala om för våra väljare i juni att det är medlemsstaterna som har bristande intresse i frågan och vi kan ge dem många exempel på det.

När det handlar om momsbedrägerier som t.ex. kostar Tyskland 16–18 miljarder euro varje år skulle vi t.ex. ha möjlighet att vidta de relevanta åtgärderna för bedrägeribekämpning via en reformerad Olaf. Även den bästa myndighet för bedrägeribekämpning är kraftlös om medlemsstaterna inte tillhandahåller någon information.

När det gäller Olafs uppföljning av ärenden måste vi ofta famla i mörkret då de nationella myndigheterna inte har talat om för oss vilka åtgärder som vidtagits på grundval av resultaten av Olafs utredningar. Här behöver vi göra något.

Som involverad redan 1999 kan jag säga att det allra viktigaste att skriva in i förordning (EG) nr 1073/99 var att denna enhet för bedrägeribekämpning, som utträttat gott arbete de senaste åren skulle reformeras efter ett par år. Det här kan vi inte vänta med, något jag vill påminna rådet om i dag.

Bart Staes, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Herr talman, fru rådsordförande, mina damer och herrar! Jag har lyssnat mycket noga till ert svar. Ni sade att ni skulle studera förslagen "omsorgsfullt och med största uppmärksamhet". Tyvärr räcker inte det svaret för oss.

Vi har gjort vår hemläxa. Vi antog Ingeborg Gräßles betänkande vid första behandlingen. Det gjorde vi på grund av kryptiken i den nuvarande lagstiftningen. Vi har försökt korrigera misstagen och Herbert Bösch säger med rätta att vi ställdes inför många utmaningar. Vi antog betänkandet om momsbedrägerier helt nyligen. Skattebedrägerierna i EU motsvarar någonstans mellan 200 och 250 miljarder euro.

Därför behöver vi vettig lagstiftning. Fru Yade, både ni och rådet måste göra ert arbete. Därför ber jag er precisera de tidsramar som rådet tänker hålla i detta ärende lite närmare, för det är av helt avgörande betydelse.

José Javier Pomés Ruiz (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Jag är tacksam för att Rama Yade närvarar vid denna debatt om ett ämne som bekymrar medborgarna så.

Parlamentet är inne på slutet av sin mandatperiod och vi har försökt tala om för skattebetalarna att vi kontrollerar räkenskaperna här och gör det så gott det går. Vi medger att misstag begås och att allting inte alltid görs rätt men vi har framför allt beräknat storleken på bedrägerierna och vi gör allt vi kan. Därför inrättade vi byrån för bedrägeribekämpning, Olaf, för tio år sedan. Den är nu i skriande behov av lämpliga rättsliga ramar.

Fru Yade, om ni säger att vi ska vänta på att kommissionen lägger fram sin rapport och först då börja förhandla om vilken Olafs definitiva status ska bli slösar vi bort tiden. Valet är i antågande och då är vi inne i en annan mandatperiod. Det budskap vi vill sända till EU:s medborgare är att alla här – rådet, det franska och det tjeckiska ordförandeskapet, Europaparlamentet och kommissionen – är fast beslutna att sätta stopp för den typ av bedrägerier som finns i utvecklingsländer och även i högt utvecklade länder.

Fru Yade! Tack för er närvaro under debatten och det är beklagligt att inte kommissionen också är här.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Herr talman! Även jag välkomnar Ingeborg Gräßles och budgetkontrollutskottets förslag om att skynda på och trycka på så att den lagstiftning vi antar om Olaf kan genomföras så snart som möjligt.

Därför är jag också tacksam för att Rama Yade är här. I det förslag som parlamentet klokt nog antog insisterar vi nämligen på att säkra och garantera rätten för de personer som utreds av Olaf att förutsättas vara oskyldiga och deras rätt till försvar samt även informationslämnarnas rättigheter.

Främst behöver vi fastställa tydligare regler med mer öppenhet och insyn och en uppförandekod som vi behöver offentliggöra för alla medborgare så snart som möjligt. I det avseendet är vi tacksamma för Ingeborg Gräßles initiativ och stödet hon fått av budgetkontrollutskottet.

Vi uppmanar verkligen rådet att försöka upphäva blockeringen av förhandlingarna snarast så att de kan fortskrida, om möjligt före mandatperiodens slut, med andra ord före nästa val. Det blir avgörande för att garantera alla de rättigheter som parlamentet vill stärka med utgångspunkt i Ingeborg Gräßles betänkande.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru Yade, mina damer och herrar! Valet till Europaparlamentet är åter här nästa år och desinformation flödar särskilt våldsamt i valupptakter. Därför vill vi ha en snabb reform av Olaf. Exempel på misslyckanden och desinformation som används för att skada EU måste fastställas klart och entydigt. Det är det stöd och den tydlighet som allmänheten i EU behöver.

Markus Pieper (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru rådsordförande! Som ledamot i utskottet för regional utveckling förstår jag hur viktigt Olafs arbete är inom strukturfonderna. I den senaste rapporten om gemenskapens ekonomiska intressen rapporteras om över 3 800 exempel på oegentligheter, vilket betyder en ökning med 19 procent jämfört med 2006. Dessa belopp uppgår till 828 miljoner euro, till och med 17 procent mer än föregående år.

Därför måste nu rådet skärpa bedrägeribekämpningen och verkligen reformera den rättsliga grunden i stället för att göra kosmetiska ingrepp på det vi redan har.

Om rådet menar allvar med detta bör man även arbeta på att förbättra sitt rapporteringssystem. Hittills har det tagit medlemsstaterna i snitt 36 månader att bara informera Olaf om oegentligheter. Tillförlitliga siffror bör lämnas in skyndsamt och i elektronisk form så att Olaf kan arbeta effektivt. Det är vi skyldiga alla berörda – skattebetalarna och även de som använder EU-medel efter bästa förmåga och samvete.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag ska fatta mig kort. Det var viktigt för mig att stödja Ingeborg Gräßle i hennes insatser och det är vad vi alla gör här i dag. Vi har hört att EU:s rykte skadas av uppfattningen att bedrägerier tillåts fortsätta. Vi välkomnar och stöder vad som helst som kan stärka och effektivisera Olaf. Så med dessa väldigt korta ord vill jag lovorda Ingeborg Gräßle för hennes ansträngningar och jag väddar till rådet och kommissionen att lyssna uppmärksamt.

Rama Yade, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag förstår helt Europaparlamentets farhågor. Rådet har nu resultatet av parlamentets första behandling. Det finns en logik i det sätt på vilket

rådet – som har gjort sitt jobb genom att efterlysa konsolidering av 2007 års lagstiftning – fungerar och arbetar vilket betyder att det behöver dokument från kommissionen innan det kan gå vidare. Fram tills att kommissionen meddelat rådet om det arbetet måste jag säga till er att vi behöver vänta tills den tidpunkten är inne.

Så snart vi har arbetsdokumentet om konsolideringen av Olaf-lagstiftningen som tillkännagivits av kommissionen är jag säker på att vi ska kunna avancera snabbt i frågan om reformen. Men vi behöver detta dokument och parlamentet kan vara förvissat om att rådet för ärendet vidare med sedvanlig respekt för gott institutionellt samarbete för att göra Olafs rättsliga ram så tydlig som möjligt.

Talmannen. – Jag har mottagit ett resolutionsförslag,⁽¹⁾ som ingivits i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 18 december 2008.

(Sammanträdet avbröts en kort stund.)

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

16. Frågestund (frågor till kommissionen)>

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B6-0491/2008).

Följande frågor har ställts till kommissionen:

Del I

Fråga nr 32 från **Tadeusz Zwiefka** (H-0934/08)

Angående: Beredskapsplaner för SMF

I ljuset av den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen, enligt Jean Claude Trichet den allvarligaste krisen sedan andra världskriget, vill jag fråga kommissionen om dess beredskapsplaner för SMF.

Ramplanen för återhämtning som ska komma den 26 november väntas innehålla åtgärder på kort sikt för att mota tillbaka en recession. Kommissionen tittar på ny finansiering och ny användning för befintliga medel. Kommissionen vill även öka det kapital som är tillgängligt för Europeiska investeringsbanken, EU:s utlåningsinstitut för långsiktiga lån. Banken har redan satt samman ett lånepaket på 30 miljarder euro för att hjälpa små företag som kämpar för att få finansiering. Sådana åtgärder är högst erkännansvärda, men en av de mest allvarliga svårigheterna för SMF i detta skede är problemen med dröjsmål med återbetalningar av lån. Har Europeiska kommissionen tänkt ut en beredskapsplan som är inriktad på detta specifika problem?

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Fru talman! I kommissionens förslag till en småföretagsakt tillstår man de problem som små och medelstora företag står inför.

När det gäller finansieringen, som är föremål för Tadeusz Zwiefkas fråga, har kommissionen tillsammans med Europeiska investeringsbanken (EIB) tillkännagivit specifika åtgärder för att förbättra situationen.

Vi håller självklart med om att de små och medelstora företagen (SMF) behöver få särskild hjälp. Finansskrisen har avsevärt skadat finansieringskanalerna för företag i många medlemsstater, särskilt SMF. Gemenskapsinstitutionerna och medlemsstaterna har vidtagit konkreta åtgärder inom sina behörighetsområden för att motverka dessa effekter.

Kommissionen har infört åtgärder för att stabilisera det finansiella systemet vilket kommer att hjälpa bankerna att börja låna ut pengar till sina kunder igen. Vi har också stött vissa förändringar av redovisningsreglerna och ett påskyndande av system för återkapitalisering för banker och insättningsgarantier.

⁽¹⁾ Se protokollet.

Därutöver antog som ni vet kommissionen den 26 november återhämtningsplanen som uppgår till 200 miljarder euro. Förra veckan stödde och skrev Europeiska rådet under denna plan. Som det står i vårt meddelande ingår i summan på 200 miljarder euro 30 miljarder euro från EU:s budget eller från EIB:s finansieringsåtgärder för att hjälpa till att vitalisera ekonomin.

Oavsett om det sker genom resurser i budgeten eller finansieringsåtgärder innefattar detta klart och tydligt finansierings- och stödposter som kommer att hjälpa SMF mycket. Detta är utöver den överenskommelse som nåddes vid det informella Ekofinrådet i Nice i september i år om att EIB ska intensifiera och samtidigt tidigarelägga sina specifika finansieringsposter för SMF.

Utöver dessa åtgärder har EIB meddelat att man kommer att ge SMF finansiering under övergångsperioden, mezzaninfinansiering för att använda ett tekniskt ord, via Europeiska investeringsfonden till ett totalt värde av en miljard euro.

Som jag tidigare sagt så finns det i planerna i de olika medlemsstaterna och inom ramen för återhämtningsplanen som antogs av Europeiska rådet förra veckan redan många exempel på stora EU-länder i termer av ekonomisk storlek, t.ex. Storbritannien, Frankrike, Tyskland och Spanien, som har infört specifika finansieringsåtgärder för SMF, företag vi vet står för mycket stora andelar uttryckt i omsättningssiffror, sysselsättning och produktiv struktur i alla våra länder.

Till sist vill jag nämna de avtal som kommissionen har godkänt i dessa tider av särskilda ekonomiska svårigheter där bestämmelserna enligt fördraget ska tillämpas för att skapa den nödvändiga flexibiliteten inom ramen för statligt stöd. Det kommer också att gagna SMF särskilt. Ett exempel är avtalet som godkändes i går om att höja de minimis-regeln om statligt stöd.

Avslutningsvis ska ett möte för en s.k. konstruktiv dialog äga rum i januari mellan kommissionen, SMF, deras företrädare och även bankerna för att utbyta åsikter om hur effektivt statligt stöd är, den aktuella situationen och det eventuella behovet av att vidare underbygga de beslut som fattats de senaste månaderna.

Tadeusz Zwiefka (PPE-DE). – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Tack så mycket för era detaljrika förklaringar. Eftersom ni nämnde kommissionens arbete och Europeiska investeringsbankens åtaganden vill jag fråga rent allmänt huruvida banker, som är involverade i en pågående dialog och som erhåller stora mängder stöd, också stöder strategierna för att se till att SMF-sektorn fungerar mer eller mindre smidigt? Har de ingått samma åtagande?

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Som svar på Tadeusz Zwiefkas fråga kommer vi självfallet att tala med bankerna. De ger också uttryck för de svårigheter de har med sina balansräkningar och redovisningar.

Alla resurser, alla beslut och alla antagna åtgärder, både på EU- och medlemsstatsnivå plus likviditetsbestämmelsen och räntesänkningarna som gjorts av ECB och andra centralbanker är avsedda att undvika en kollaps på kreditmarknaden och stimulera och skapa en lämplig ram för att låne- och finansieringsnivåerna ska återhämta sig, vilket familjer och företag behöver.

Små och medelstora företag är tveklöst mycket mer beroende än stora bolag av banklån för sin finansiering. Detta beror på att stora företag trots de nuvarande svårigheterna på marknaden direkt kan emittera sina värdepapper eller obligationer och få in finansiering på värdepappersmarknaden eller obligationsmarknaden. SMF behöver den kanal som bankerna erbjuder.

Vi hoppas verkligen att bankerna och kreditsystemet svarar positivt på denna volym av stöd som behövs nu men som hade varit otänkbar för bara några månader sedan.

Jag tror inte att det bara är våra regeringar, EU:s institutioner och centralbankerna som måste ta ansvar – och vi tar vårt ansvar. Bankerna har också ansvar genom att ha fått stöd i form av återkapitalisering som utgörs av allmänhetens pengar eller insättningar som garanteras av statens plånbok. De har ansvar för övriga samhället och i synnerhet för de små och medelstora företagen.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr kommissionsledamot! Er sista kommentar var så passande. Bankerna måste inse att de behöver de små och medelstora företagen och att de har tjänat pengar på dem tidigare.

Min fråga är nog väldigt basal, nämligen om detta kommer fungera. Vi kanske inte vet nu om det fungerar men när vet vi och när kommer vi att säga att vi behöver göra något annat? Siffran 30 miljarder euro är

mycket stor men Irlands myndigheter har behövt pumpa in tio miljarder euro i bankerna och vissa oberoende experter säger att 30 miljarder behövs för att återkapitalisera Irlands banker. Ni kanske vill kommentera detta.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Jag vill fråga enligt vilket förfarande som SMF i Rumänien får tillgång till finansiering från denna anslagna budget på 30 miljarder euro. Vilket förfarande kan medlemsstaterna använda för att underlätta de små och medelstora företagens tillgång till denna finansiering? Ni talade om en plan från Frankrike, Storbritannien ... Min fråga lyder: Blir det ett förfarande med först till kvarn får först mala eller har medlemsstaterna och därmed Rumäniens SMF möjlighet att få liknande finansiering?

Joaquín Almunia, *ledamot av kommissionen.* – (ES) Fru talman, mina damer och herrar! Vi lever i en marknadsekonomi och jag är säker på att ni, ur er synvinkel, håller med om det konstaterandet. Marknadsekonomins spelregler är som de är.

Därför tror jag inte att någon inbillar sig att kreditsystemet, finanssystemet eller det ekonomiska systemet i stort skulle fungera bättre om alla beslut fattades av de ekonomiska aktörerna – och i det här fallet framför allt de finansiella aktörerna – i stället för av nationella ministerier eller i Bryssel, i någon av de många byggnader där EU:s institutioner bedriver sitt arbete.

Därför måste det vara bankerna som avgör huruvida de ska ge krediter. Faktum är att när bankerna är beroende av allmänna medel och offentliga garantier så måste de också uppfylla ett antal villkor. Villkoren i de nationella stödordningarna för banksektorn varierar beroende på omständigheterna, egenskaperna hos och vilken typ av instrument som används i varje enskilt land.

Vi i kommissionen har för vår del godkänt de insättningsgarantier som varje medlemsstat har föreslagit för att se till att de är förenliga med bestämmelserna för konkurrens och statligt stöd. Vi håller just nu på att bli klara med godkännandet av de senaste nationella rekaptaliseringsplanerna.

Kommissionen har antagit och offentliggjort vissa övergripande normer i syfte att förklara vilka kriterier vi tillämpar under dessa exceptionella omständigheter för att undersöka om planerna uppfyller bestämmelserna i fördraget. Vi har fastställt en tidsfrist på ett halvår i samtliga fall, eftersom vi därefter kommer att behöva – och vilja – ta reda på vad som har hänt under det halvår som gått sedan vi först godkände planerna.

Om de pengar från skattebetalarna – medborgarnas pengar – som har betalats ut genom dessa stödordningar har använts korrekt och det svåra ekonomiska läget fortfarande påverkar finansmarknadernas verksamhet, kan vi godkänna en fortsättning. Om ekonomin har förbättrats, som vi alla hoppas på, eller om pengarna inte har använts för avsett syfte, kommer vi också att agera och anta de beslut som krävs.

Skattebetalarnas pengar riskeras för att förbättra flödet i de finansiella ledningarna, kreditmarknaderna och kanalerna och vi tänker inte tillåta att de används på fel sätt eller utan att ge tillräckligt goda resultat.

När det gäller den andra frågan är det Europeiska investeringsbanken som fungerar som mellanhand i varje medlemsstat i fråga om stödprogrammen för små och medelstora företag. Det är alltså mellanhanden eller mellanhänderna i varje medlemsstat som förmedlar krediterna och de finansiella medlen med utgångspunkt i de stödprogram som vi har inrättat för den produktiva sektorn, dvs. de små och medelstora företagen. Dessa mellanhänder eller finansiella agenter måste också tillhandahålla den information som ni nämnde.

Talmannen. – Fråga nr 33 från **Ryszard Czarnecki** (H-0952/08)

Angående: Kampen mot terrorismen

Under de tio terrorattentaten i Bombay förra veckan omkom minst 188 personer och hundratals sårades. Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att förmå Pakistans regering att upphöra med sitt stöd till terrorgrupper inom landets territorium?

Fråga nr 34 från Wiesław Stefan **Kuc** (H-0955/08)

Angående: Europeiska kommissionens åtgärder i fråga om terroristgrupper i Pakistan

Vilka åtgärder vidtar kommissionen för att få pakistanska myndigheter att sluta stödja och underlätta terroristgruppers verksamhet?

Ján Figel', *ledamot av kommissionen.* – (EN) Jag tror att jag kan säga att kommissionen är lika chockerad som många andra över händelserna i Mumbai nyligen, och de fördömdes också mycket tydligt och kraftfullt av Europeiska unionens råd den 8 december.

Europeiska unionen uttryckte i detta sammanhang förhoppningen om att Pakistan skulle samarbeta fullt ut med den indiska utredningen och att båda länderna skulle samarbeta för att ställa de ansvariga inför rätta. Terroristnätverk strävar efter att undergräva den regionala freden och stabiliteten. De får inte ges möjlighet att lyckas. EU har därför manat till ett intensifierat regionalt samarbete för att bekämpa terrorismen.

Dialog och samarbete är lösningen, så att man kan ta itu med klyftorna i synen på varandra och strategierna. Det finns inget annat alternativ än att arbeta med Pakistans civila regering. President Asif Ali Zardari har som ni vet visat sitt engagemang för en försoning. De pakistanska myndigheterna har gjort gripanden i samband med anklagelser om att pakistanska medborgare och organisationer har varit delaktiga i attackerna i Mumbai. Detta är mycket viktiga åtgärder.

Nu krävs ett kraftfullt åtagande från den pakistanska regeringen om att slå ner på terroristnätverk för att förhindra ytterligare attacker. Kommissionen undersöker möjligheten att inleda projekt för att stärka Pakistans kapacitet att bekämpa terrorismen.

Gilles de Kerchove, EU:s samordnare för kampen mot terrorismen, planerar ett besök tillsammans med kommissionen i januari. Det är allt jag kan säga som svar på de båda frågorna.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Vi skrev dessa frågor för tre veckor sedan, tillsammans med Wiesław Stefan Kuc. Som ni själv konstaterade har vissa saker ändrats sedan dess. Därför vill jag be er att utvärdera och kommentera den pakistanska regeringens förklaring om att de inte kan tänka sig att överlämna eventuella terrorister som de har gripit till de indiska myndigheterna. Kan den här typen av förklaring påverka förbindelserna mellan New Delhi, Islamabad och Karachi?

Wiesław Stefan Kuc (UEN). – (PL) Jag skulle vilja komplettera min fråga. Hur kan vi förhindra att Pakistans territorium används för att utbilda talibanska soldater som sedan spelar en viktig roll i striderna i Afghanistan, där europeiska och amerikanska trupper befinner sig?

Ján Figel', ledamot av kommissionen. – (EN) Som jag sade är detta ett mycket besvärligt, känsligt och viktigt ämne. Vi kan bland annat hjälpa till genom att främja demokratin, rättsstaten, politiken för att bekämpa terrorism och samarbetet i regionen, även inom just detta land. Jag menar att vi har ett tillfälle här. Å ena sidan försöker vi bidra till att skapa förtroende, men vi övervakar även förfarandena och vilka åtgärder som vidtas noggrant. Det ni sade om beslutet att inte göra några utlämningar handlar förstås inte om att följa rättvisan utan om att göra det som är viktigt för det pakistanska systemet inom Pakistan, i syfte att undanröja utrymmet för terrorism oavsett om det finns i det landet eller i det grannskap som så tragiskt påverkade situationen i Mumbai i Indien.

När det gäller samarbetet i stort anser jag att EU tillsammans med många andra partnerländer kan skapa starkare förbindelser med regeringar som egentligen agerar mer förebyggande och gör fler gemensamma underrättelseinsatser mot nätverk. Jag hoppas att de senaste dagarnas tillslag mot nätverken i Pakistan kommer att tjäna som förebild, men vi väntar fortfarande på att se hur processen fortsätter i landet. Vi finns på plats, om än med begränsade möjligheter. Vi har utökat budgeten för samarbete med Pakistan inför nästa period, 2007–2010. Budgeten är 200 miljoner euro. Fokus ligger bl.a. på att verkligen stärka rättsstaten, de demokratiska institutionerna och förmågan att agera den riktningen.

Det är allt jag kan säga för närvarande. Kanske kommer vi inte bara att ha mer information utan även verkliga resultat i januari, efter kommissionens och rådets samordnares besök i landet.

Talmannen. – Fråga nr 35 från **Silvia-Adriana Țicău (H-0966/08)**

Angående: Investeringar i energiinfrastruktur

Den ekonomiska och finansiella krisen drabbar många medlemsstater. Varje vecka rapporteras det om nya åtgärder som drabbar tusentals anställda i de olika medlemsstaterna. Investeringar i energiinfrastruktur är en möjlighet för Europa att tackla den ekonomiska krisen. Anläggning av energiinfrastruktur (olje- och gasledningar, infrastruktur för produktion och transport av elektricitet) kräver dock stora investeringar i projekt som endast kan genomföras på medellång till lång sikt. För att medlemsstaterna ska kunna göra tillräckliga investeringar i energiinfrastruktur krävs det antingen en motsvarande ökning av budgeten för TNT-T-näten eller en möjlighet att under en viss tid öka deras budgetunderskott. Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att hjälpa medlemsstaterna, under denna period av ekonomisk och finansiell kris, så att de på ett betydande sätt ska kunna öka investeringarna i energiinfrastruktur?

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Fru Țicău! Ni frågar om investeringar i energiinfrastruktur. I den andra strategiska översynen av energisektorn som kommissionen har antagit framhålls EU:s brådskande behov av att öka sina investeringar i energiinfrastruktur för att göra det lättare att uppnå våra energipolitiska mål, som omfattar försörjningstrygghet, hållbarhet och konkurrenskraft. Energiministerna betonade också vid sitt rådsmöte i förra veckan hur viktigt det är att öka våra investeringar i infrastruktur, för att inte tala om avtalet om energi och klimatförändring som Europeiska rådet ställde sig bakom förra helgen och som ni själva antog här i parlamentet i dag.

Kommissionen insisterar på – och jag tror att vi också kan räkna med rådets och parlamentets stöd – att den nuvarande konjunkturnedgången inte får utnyttjas som en förevändning för att försena eller minska investeringarna i energiinfrastruktur. Investeringar i energi och framför allt i energiinfrastruktur bör främja sysselsättning, driva innovation, uppmuntra utveckling av ny verksamhet och användning av ny teknik samt skapa ekonomiskt förtroende. De bör också skapa fördelar i så måtto att vår ekonomi genom dessa investeringar kommer att utvecklas snabbare mot att bli en ekonomi med låga koldioxidutsläpp.

I den ekonomiska återhämtningsplan som kommissionen har godkänt och som rådet har ställt sig bakom föreslår vi att ytterligare 4 miljarder euro från gemenskapens outnyttjade budgetresurser ska användas fram till år 2010 för transeuropeiska energinät och investeringar i samband med dem. Det betyder att 4 miljarder euro av de 5 miljarder euro som vi föreslog i meddelandet, i vår plan, kommer att anslås för detta ändamål.

Förra veckan godkände Europeiska rådet huvuddelarna i vårt förslag i denna fråga, även om vi ännu inte vet hur budgetmyndigheten – både rådet och parlamentet – kommer att tolka de allmänna uttalandena i slutsatserna från Europeiska rådets ordförandeskap.

Dessutom har Europeiska investeringsbanken gjort åtaganden om betydande höjningar med upp till 6 miljarder euro per år för att finansiera investeringar som berör klimatförändring, säkerhet, energiförsörjning och energiinfrastruktur. Den har också meddelat att den tänker skynda på användningen av det nuvarande kreditgarantiinstrumentet för att bidra till finansieringen av projekt i samband med transeuropeiska nät i syfte att uppmuntra till ett ökat deltagande från den privata sektorn, vilket är avgörande. Vi kan inte finansiera den investeringsvolym som krävs fram till 2020 eller 2030, enligt olika beräkningar, enbart genom offentliga medel.

Slutligen finns det en faktor som jag hoppas kommer att bli betydelsefull, som också har fått stöd av Europeiska rådet och som ingick i våra förslag. Det är beslutet att inrätta den europeiska fonden 2020 för energi, klimatförändringar och infrastruktur, en satsning som omfattar Europeiska investeringsbanken, de nationella organen för infrastrukturfinansiering och andra möjliga deltagare för att finansiera kapitalprojekt och andra typer av projekt på infrastrukturuområdet i allmänhet och på energiinfrastrukturuområdet i synnerhet.

Som ni ser är det alltså många viktiga beslut inom det område ni frågar om som har offentliggjorts under de senaste veckorna, eller som nu håller på att genomföras.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Tack så mycket för ert svar! Jag vill påpeka att det är oerhört viktigt med investeringar i kraftnätet. Om vi vill främja förnybar energi eller energi som framställs av förnybara energikällor måste producenterna av den sortens energi kunna få tillgång till kraftnätet så att de kan nå slutanvändaren. Därför hoppas jag att dessa finansiella instrument ska kunna börja användas så snart som möjligt på ett öppet sätt.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Fru talman! Jag ska svara mycket kort.

Jag håller med fullständigt. Vid det möte i rådet (energi) som nämndes och som hölls den 8–9 december antogs direktivet om förnybar energi. Jag anser att det är ytterligare ett steg i den riktning som ni pekar på.

Jag håller fullständigt med om både ert förslag och de prioriteringar ni har tagit upp inom det här området.

Del II

Talmannen. – Fråga nr 36 från **Marie Panayotopoulos-Cassiotou (H-0889/08)**

Angående: Skolgång för barn till invandrare

I ett meddelande som nyligen lades fram (KOM(2008)0423) föreslår kommissionen att ett samråd bör hållas på temat skolgång för barn till invandrare (barn till migrerande europeiska arbetstagare nämns också). Vilka finansiella instrument avser kommissionen att tillhandahålla för att medlemsstaterna ska kunna förbättra hemspråksundervisningen för dessa barn, i synnerhet då det rör sig om ett officiellt EU-språk?

Ján Figel', ledamot av kommissionen. – (EN) Jag vill tacka Marie Panayotopoulos-Cassiotou inte bara för hennes fråga utan även för hennes engagemang för bättre och mer samarbete inom utbildningen.

I just denna fråga kan jag säga att programmet för livslångt lärande inte bara har ett fint namn utan är ett mycket kraftfullt verktyg, det viktigaste verktyget för att ge kommissionen tillgång till en utbildningsrelaterad finansieringskälla. Att främja språkinlärning och språklig mångfald ingår bland de specifika målen för hela programmet.

En del av programmet, Comenius, ger stöd till transnationella projekt som syftar till att tillgodose de särskilda behoven hos barn med invandrarbakgrund, däribland den språkliga delen eller språkundervisning. Den s.k. nyckelverksamheten "språk" inom Comenius stöder undervisning i alla världsspråk, inklusive officiella EU-språk. Nyckelverksamheten "IKT" – en annan del av Comenius – stöder också projekt för att utveckla innovativa informations- och kommunikationsmetoder för språkundervisning, framför allt för särskilda utbildningsbehov och för behoven hos barn med invandrarbakgrund.

Europeiska socialfonden är den viktigaste finansieringskällan för särskilt stöd till utbildning av invandrare och andra mindre gynnade befolkningsgrupper. Det är i huvudsak nationella myndigheter som har ansvaret för genomförandet.

Slutligen ger Europeiska fonden för integration, som riktar sig till nyanlända tredjelandsmedborgare, stöd till integrationsprogram, däribland på området för utbildning och språkundervisning.

Diskussionerna om resultatet av det offentliga samrådet om grönboken om migration och rörlighet kommer att avslutas före årets utgång. De är öppna och relevanta för alla intressenter och jag uppmanar än en gång alla som är intresserade att svara. Det finns problem i samband med finansieringsinstrumenten för utbildning av barn med invandrarbakgrund. Dessa problem kommer att behandlas i ett policydokument som svar på grönboken nästa år, under det tjeckiska ordförandeskapet.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Fru talman! Jag tackar kommissionsledamoten för hans svar. Det gläder mig att diskussionen är öppen. Det ger mig möjlighet att offentligt säga att de europeiska invandrabarnens modersmål är en europeisk resurs som måste bevaras. Kommissionsledamotens landsmän från Spanien och Tyskland och andra europeiska länder som de emigrerade till, ville precis som grekerna att deras barn skulle lära sig grekiska och spanska. De nya invandrarna från de nya europeiska länderna bör därför också behålla sina språk och det bör även den andra generationens invandrare göra. De officiella EU-språken utgör en resurs för EU och måste ges företräde.

Ján Figel', ledamot av kommissionen. – (SK) Fru talman, mina damer och herrar! Syftet med samarbetet på utbildnings- och yrkesutbildningsområdet är att stödja den kulturella mångfald som är så tydlig även när man ser på våra språk. En lysande slutsats och enligt min åsikt en mycket lyhörd och politiskt betydelsefull sådan för EU:s framtid, antogs i november då ministrarna från de 27 medlemsstaterna bekräftade sin beslutsamhet att skapa villkor där ungdomars rörlighet blir regel i stället för undantag.

I dag är rörligheten ganska begränsad på grund av bristande resurser, men i framtiden skulle den kunna bli ett av de främsta verktygen för att stödja mångfald, öppenhet och kommunikation eller dialog mellan kulturer.

Det gläder mig mycket att stödet för detta samarbete växer, framför allt i Europaparlamentet. Därför vill jag tacka för er förståelse och ert trogna stöd.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) En fråga om utbildningsområdet i samband med migration, men denna gång från de nya EU-medlemsstaterna till de gamla. Som vi vet har några av de nya EU-medlemsstaterna problem med kompetensflykt, t.ex. lärare som avslutat sin högre utbildning i ett land och som flyttar till ett annat, där de inte utövar sitt yrke, men får högre lön. Hur ser kommissionen på detta problem och vilka åtgärder föreslår den att vi vidtar?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Herr kommissionsledamot! Tack för upplysningarna. Jag skulle emellertid vilja utöka frågan lite, genom att tala om de barn som blir kvar hemma medan deras föräldrar arbetar utomlands. Det är bra för de här barnen att även lära sig språket i det land som deras föräldrar arbetar i och vi bör fundera på sysselsättningen i deras land. Jag tänker på de fall där barn har lämnats kvar hos sina far- eller morföräldrar. Jag vill också nämna att det är viktigt för de barn som har följt med sin familj till ett annat land där föräldrarna har fått arbete att få hjälp att lära sig språket i mottagarlandet lättare och snabbare så att de kan visa sin intellektuella förmåga och inhämta kunskaper under sin utbildning.

Ján Figel, *ledamot av kommissionen*. – (SK) Fru talman! Jag kan bara hålla med om det som just har sagts. Jag börjar med den andra frågan.

Europeiska gemenskapens direktiv eller förordning om utbildning av invandrabarn har funnits sedan 1977, dvs. i mer än 30 år, så medlemsstaterna – gamla, nya, inte så gamla och inte så nya – måste vara med och skapa förutsättningar för att utbilda kommande generationer.

Enligt direktivet är medlemsstaterna faktiskt skyldiga att erbjuda dessa barn utbildning i mottagarlandets språk, dvs. i landets officiella språk, och samtidigt stödja utbildning i modersmålet och kulturen i ursprungslandet, i samarbete med landet i fråga. Det finns alltså å ena sidan en skyldighet att tillhandahålla och å andra sidan en skyldighet att bistå. Frågan om invandrabarn ingår i vilket fall som helst i grönboken, så det kommer att bli diskussioner och möjliga ytterligare åtgärder och rekommendationer. Vi befinner oss i lyssningsskedet just nu och vi kan senare vidta konkreta åtgärder, däribland lagstiftning, eftersom utbildning av arbetskraftsinvandrare är ett mycket viktigt led i deras anpassning och integration. Det finns belägg för att problem i många fall uppstår just på grund av bristen eller den dåliga kvaliteten på den utbildning som tillhandahålls.

När det gäller den första frågan om lärare och kompetensflykt anser jag för det första att det är mycket viktigt att EU i högre grad uppmärksammar lärarutbildning av hög kvalitet. Detta skedde för första gången förra året och frågan är oerhört viktig, eftersom lärarna utgör en central del i processen oavsett vilka reformer eller moderniseringar som diskuteras eller genomförs inom utbildningen och de måste vara subjekt, inte objekt i den processen. Saker som livslångt lärande börjar förstås med lärarna. Lärarna måste stå först i kön för livslångt lärande, om man ska kunna förmedla detta till den unga generationen. Det är mycket viktigt att kunna hantera en mängd nya ämnen och erfarenheter och tekniker i utbildningsprocessen. Lärarna tillhör också den åldrande befolkningen. Många länder inom EU står inför en ökande lärarbrist och man beräknar att det kommer att fattas över en miljon lärare under det kommande decenniet eftersom hälften av lärarna är över 50 år i många länder.

Jag berör det övergripande problemet endast marginellt, men kompetensflykten hänger ihop med hur mycket vi värderar begåvning och hur vi investerar i immateriella rättigheter, talang och hur vi ger människor tillfälle att utveckla sin begåvning på hemmaplan i stället för att ge sig av i jakt på bättre möjligheter. Det är just därför som det t.ex. inte bara bör ges stöd till stora förbättringar i utbildningens kvalitet och tillgänglighet, utan även till utbildningens relevans. Detta bör utgöra målen för nästa år, som har utsetts till Europeiska året för kreativitet och innovation. Hela EU måste göra större insatser för att bli mer attraktivt för högutbildade personer och locka till sig begåvningar i stället för att bara klaga över kompetensflykten. Och det är förstärkt upp till de enskilda länderna att investera mer i utbildningen även nu, krisen till trots, eftersom investeringar i utbildning är avgörande och grundläggande, även i en tid som denna, om vi ska komma ut ur krisen bättre förberedda för konkurrens, mer kapabla till innovation och helt enkelt med större mänsklig potential.

Avslutningsvis vill jag bara säga att det inte går att åstadkomma ett långsiktigt seriöst samarbete på utbildningsområdet utan att särskilt uppmärksamma frågan om lärare, lärarutbildning av hög kvalitet och stöd till en kontinuerlig fortbildning av dem, inte bara i början utan under hela deras karriär.

Talmannen. – Fråga nr 37 från **Seán Ó Neachtain** (H-0896/08):

Angående: Vitboken om idrott

Vilka delar av vitboken om idrott (KOM(2007)0391) har genomförts fram till dags dato? Vilka framtida politiska prioriteringar har kommissionen på idrottsområdet under de kommande månaderna?

Ján Figel, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Jag anser att vitboken redan är ett mycket framgångsrikt bidrag från EU, först från kommissionen och därefter genom Europaparlamentets mycket positiva synpunkter (Manolis Mavrommatis sitter här som föredragande för vitboken) och även medlemsstaternas. Jag vill påminna om att Europeiska rådet i förra veckan antog särskilda slutsatser om idrott – för första gången sedan rådets möte i Nice i december 2000 – och jag anser att detta också avspeglar den nya situationen.

Det har faktiskt hänt mycket på ett år och det är mycket på gång inom det här området. T.ex. har 38 av de 53 åtgärder som angavs i handlingsplanen "Pierre de Coubertin" redan påbörjats eller pågår, och vissa av dem har redan uppfyllts eller slutförts: två tredjedelar av åtgärderna. Detta säger en hel del om viljan och strävan efter att åstadkomma något och det gläder mig. Kommissionen har förstärkt stött för en del av genomförandet.

Dessa tillfredsställande resultat har varit möjliga tack vare medlemsstaternas, men även idrottsorganisationernas, engagemang.

Jag menar att vitboken också har gjort det möjligt eller bidragit till att effektivisera idrottsprojekt och idrottsrelaterade projekt inom befintliga EU-program. Idrottsrelaterade projekt har nyligen fått stöd genom exempelvis Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden, handlingsprogrammet för livslångt lärande, folkhälsoprogrammet, programmet Aktiv ungdom och även programmen för medborgarnas Europa.

Det har gjorts framsteg på vissa områden. Jag vill ta upp några av dem. De riktlinjer för fysisk aktivitet som antogs nyligen av idrottsministrarna och överlämnades till hälsoministrarna, kampen mot doping, den europeiska referensramen för kvalifikationer för livslångt lärande och det europeiska systemet för meritöverföring inom yrkesutbildningen, där idrott är ett av de första områden som används som pilotområde för testerna. Lokalt tränade spelare: Jag vill påminna er om att vi antog ett beslut i maj i år om de lokalt tränade spelarna. Undersökningen om frivilligarbete: ett mycket viktigt ämne. Kampen mot rasism och främlingsfientlighet: många åtgärder, även inom Europaparlamentet. Idrott som verktyg i EU:s yttre förbindelser. En europeisk statistisk metod för att mäta idrottens ekonomiska effekter. Och sedan har vi kampen mot diskriminering på grund av nationalitet, konsekvensanalysen av spelaragenter, som börjar genomföras och en konferens om licenssystem inom fotbollen. Vi förbereder oss för nästa termin och den europeiska dialogen mellan arbetsmarknadens parter, som jag tror inleddes den 1 juli i Paris mellan parter inom den professionella fotbollen – UEFA, FIFPro, APFL och ECA. Många förkortningar, men det handlar om arbetsgivare och arbetstagare och UEFA som är paraplyorganisationen inom europeisk fotboll.

Det gläder mig att arbetsmarknadens parter har inlett denna dialog. Så, även om det just nu inte går att ge någon detaljerad lägesrapport om alla de åtgärder som nämns ovan, kan man rimligen konstatera att en stor och representativ andel av handlingsplanen redan har kommit ganska långt vad gäller genomförandet.

Sist men inte minst vill jag säga att kommissionen i slutet av november anordnade det första europeiska forumet för idrott i Biarritz, där idrottsfolk – 300 deltagare från olika föreningar, förbund, men även kommissionen och medlemsstaterna – träffades. Mötet följdes av en ministerkonferens. Jag anser att detta var mycket viktigt som första evenemang av den här typen, men det finns en mängd budskap om kontinuitet och öppenhet inom detta område för kommande ordförandeskap och för nästa möte.

Så jag är glad över att denna strävan efter samarbete mellan intressenterna inom idrottsområdet nu är mycket mer synlig och fruktbar.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Fru talman! Jag undrar om kommissionsledamoten skulle kunna berätta lite mer om det han sade om frivilliga eller frivilligarbete inom idrotten och om hur kommissionen tänker främja detta?

Ján Figel', ledamot av kommissionen. – (SK) Jag anser att frivilliginsatser inom idrotten är en av de viktigaste aspekterna eller verksamheterna för att idrott ska fungera för alla och även för den övergripande organisatoriska hierarkin inom idrotten, eller åtminstone den europeiska idrottsmodellen. Med detta vill jag säga att det är en mycket viktig förutsättning att man skapar utrymme och stöd för frivilliginsatser inom idrotten.

I vitboken utlovade vi en undersökning av frivilliginsatser inom idrotten. Ett anbudsförfarande inleddes för undersökningen och har faktiskt avslutats, så undersökningen kommer att påbörjas 2009. Det betyder att vi kan förvänta oss resultaten i slutet av året eller i början av 2010 och sociala, ekonomiska och rättsliga aspekter på frivilliginsatser inom idrotten kommer att ingå i analysen för att hjälpa oss att utforma rekommendationer inför processens nästa skede. Det gläder mig att kunna tillägga att frivilligarbetet ökar inom ramen för programmet Europeisk volontärtjänst för ungdomar och att det har stort stöd även här i parlamentet. Det finns också planer på ett europeiskt år för volontärarbete.

Jag anser att det frivilliga arbetet också håller på att få en ny betydelse eftersom det erkänns som en form av informell utbildning. I november antog rådet för första gången i historien sin första rekommendation om ungdomars volontärarbete inom EU. Det är den första rättsakten på ungdomsområdet sedan detta samarbete inleddes för över 20 år sedan och det gläder mig att den också har en stark koppling till frivilligarbetet inom idrotten.

På senare tid har ett antal EU-projekt, särskilt sådana som drivs av kommissionen och parlamentet, syftat till att stödja frivilligarbetet inom ramen för internationella idrottsevenemang. Denna undersökning kommer

därför att hjälpa oss att förbereda nästa steg. Jag anser att frivilligsektorn växer enormt både kvalitativt och kvantitativt.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). - (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag vill än en gång gratulera er till kommissionens initiativ att lägga fram vitboken om idrott för parlamentet. Som Europaparlamentets föredragande vill jag ställa denna följdfråga: precis som både Nicolas Sarkozy och José Manuel Barroso berättade för oss i går kommer reformfördraget, om det godkänns av Irland, att börja tillämpas i slutet av 2009 och därför är idrott nu en aktiv aspekt och del av Lissabon- eller reformfördraget. Vi har hört ert program. Därför vill jag inrikta mig på vad den finansiella linjen och budgeten kommer att bli nästa år och åren därefter enbart för idrott, om vi kan beräkna dem just nu.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Jag undrar om kommissionsledamoten skulle kunna beskriva sin syn på idrott i våra läroplaner, den pågående barnfetmaepidemin och den viktiga kopplingen mellan dem. Jag undrar också om han kan säga om någon medlemsstat inte var företräd vid forumet för idrott i Biarritz i november.

Ján Figel, ledamot av kommissionen. - (SK) Jag anser att det nya avtalet skapar ett tillfälle inte bara för en idrottspolitik för EU utan också för ett idrottsprogram för EU och jag tror att det kommer att likna Erasmusprogrammet i popularitet och närhet till EU-medborgarna – och det programmet har blivit mycket populärt och även effektivt. Detta handlar inte bara om ökad rörlighet för enskilda personer utan också om Bolognaprocessen och antalet utbildningsmöjligheter som vi efter tjugo år ser som en europeisk väg mot större öppenhet och ökad relevans hos utbildning, kvalifikationer och EU:s attraktionskraft. Och detta är mycket viktigt.

Idrotten är mycket viktig och även populär och därför bör alla program inom ramen för artikel 149 vara nära kopplade till området och agendan för utbildning och ungdomar, eftersom idrott uttryckligen har lagts till i artikel 149 för första gången. Liknande instrument och liknande formeringar av ministerråd kommer att inrättas inom ramen för denna artikel.

Det gläder mig att säga att kommissionen är redo att delta i förberedelserna för tillämpningen av denna artikel och vitboken är en utmärkt förutsättning eller ett steg i den riktningen utan att för den skull avgöra på något på förhand och i stället placera idrotten mer i centrum för samarbetet mellan länder och idrottsorgan inom EU.

När det gäller det finansiella brukar början ofta vara ganska blygsam och samtidigt alldeles nödvändig. Jag förväntar mig att ett särskilt budgetkapitel eller en särskild budgetrubrik godkänns av parlamentet inför nästa år och att 6 miljoner euro används till stöd för vissa verksamheter eller förberedelser inför den kommande perioden för idrottsprogrammet. Det vore alltför tidigt för mig att säga något i dag om budgetkonsekvenserna. Jag vill hellre tala om förberedelsearbetet. Några förslag har redan godkänts av parlamentet.

När det gäller Biarritz eller utbildning och idrott anser jag att Biarritz var en succé och jag har redan påpekat att det var ett inledande forum. Samtidigt kom slutsatserna från Europeiska rådet inom två veckor och det händer inte varje dag, att statsministrar och presidenter pratar om idrott. De formella slutsatserna är mycket uppmuntrande, inte bara i fråga om forumet i Biarritz, utan också när det gäller det vidare samarbetet och innehållet i det samarbetet.

Fetma och idrott för alla hänger nära samman med varandra, eftersom idrott är ett av de effektivaste motmedlen eller vapnen i kampen mot fetman. I EU sker det tyvärr en generell minskning i idrottsundervisningsnivåerna i fråga om antalet timmar per elev under läsåret och detta är en negativ utveckling som måste vändas. Samtidigt måste kvaliteten på den tid som ägnas åt den här typen av utbildning förbättras och det gläder mig att vi för första gången har lyckats utforma s.k. riktlinjer för idrottsundervisning som faktiskt godkändes i Biarritz. De har tagits fram av experter och jag tror att de kommer att godkännas, kanske genomföras, men framför allt godkännas och antas på medlemsstatsnivå vid rådets möte med sjuk- och hälsovårdsministrarna. Detta visar bara att idrotten kräver en horisontell strategi. Det krävs mer samordning och sammanhållning inom våra olika politikområden och kommissionen kommer att arbeta för att åstadkomma detta med er hjälp.

Christopher Beazley (PPE-DE). - (EN) Fru talman! När det gäller ordningsfrågan vill jag bara säga medan Marco Cappato är närvarande att jag är mycket besviken över att fråga nr 38 inte besvaras nu av kommissionen. Era tjänsteavdelningar har låtit mig få veta att Marco Cappato kommer att få ett skriftligt svar, eller tänker ni ta upp fråga nr 38 senare?

Talmannen. – Herr Beazley! Jag skulle just säga att fråga nr 38 kommer att besvaras skriftligen.

Jag är också besviken över att vi inte hann med den, men frågestunden är alltid utformad så att vi har 20 minuter per kommissionsledamot och Ján Figel har redan dragit över den tiden med råge. Så nu måste vi gå vidare till kommissionsledamot Joaquín Almunia.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Skulle det gå bra för kommissionsledamoten att skicka mig en kopia av sitt svar till Marco Cappato, eftersom jag är intresserad av denna fråga?

Ni skulle kunna hävda att detta inte är rätt tid att diskutera denna fråga. Det bör inte finnas några andra flaggor vid Olympiska spelen än den olympiska flaggan. Om vi hade EU-flaggan skulle mina landsmän och era kanske vinna några fler medaljer.

Talmannen. – Herr Beazley! Jag är medveten om att vi vill fortsätta med frågeställarna. Jag är säker på att Marco Cappato kommer att vara vänlig nog att skicka er en kopia av sitt svar.

Talmannen. – Fråga nr 39 från **Manuel Medina Ortega** (H-0886/08)

Angående: Euron och inflationen

Med tanke på inflationstrycket i världen det senaste året tillfrågas kommissionen följande: Hur har euroområdet reagerat på inflationstrycket och vilka är förutsättningarna att upprätthålla den gemensamma valutans köpkraft?

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Fru talman, herr Medina Ortega! Ni undrar om inflationen i euroområdet och dess följder, i fråga om hur euroområdet har reagerat.

Under de senaste femton månaderna har vi utan tvekan upplevt två processer som förefaller motstridiga, men de har båda förekommit i våra ekonomier. Å ena sidan drabbades ekonomierna inom euroområdet och alla andra europeiska ekonomier och många andra i både industri- och utvecklingsländer under perioden fram till juli 2008 av en svår chock på grund av prisökningarna på olja, livsmedel och andra råvaror.

Under dessa förbluffande höjningar steg priset på ett råoljefat till nästan 150 US-dollar i juli och priserna på vete, majs, ris och andra råvaror steg till sällsynt höga nivåer, vilket naturligtvis skapade sociala problem och stigande prisindex. Prisindex inom euroområdet ökade med omkring 4 procent under juni–juli i år.

Med början under sommaren ledde den kraftiga ekonomiska nedgången – och nu recessionen i många fall – i stora ekonomier i hela euroområdet, Förenta staterna och Japan till en mycket stor negativ efterfrågechock, vilket även har skett i tillväxtekonomier som Kina, Indien och andra länder. Råvarupriserna har nu gjort en störtcykel. Ett fat råolja kostar i dag omkring 43 eller 45 US-dollar, men samma mönster med kraftfulla minskningar går att se i prisutvecklingen för många andra råvaror. När det gäller vårt prisindex offentliggjorde Eurostat prisindex för november i morse och det visar att den årliga inflationstakten i euroområdet är 2,1 procent.

Med hänsyn till att priserna steg kraftigt under första halvåret kommer den genomsnittliga inflationen inom euroområdet att bli ungefär 3 procent 2008. Jag kan inte ge er en exakt siffra, men vi kommer att få reda på det om exakt en månad. Rent generellt kan vi dock redan nu säga att för första gången sedan euroområdet bildades, dvs. 1999, kommer den genomsnittliga inflationen nästa år inom de 16 euroländerna att vara lägre än 2 procent, vilket ligger under den inflationsgräns som Europeiska centralbanken (ECB) har angivit som förenlig med prisstabilitet. Vi kan faktiskt inte utesluta möjligheten att den årliga inflationen i juni eller juli nästa år kommer att vara negativ till följd av den där kraftiga höjningen av olje- och råvarupriserna.

Det betyder dock inte att det inte finns prisbildningsproblem. Även under en period med låg inflation på grund av krisen och råvaruprisernas utveckling finns det mikroekonomiska problem med prisbildningen. Kommissionen har precis offentliggjort ett meddelande om livsmedelspriser där vi analyserade de åtgärder som vi vidtar för att undanröja situationer där detaljhandelsmarknaden missbrukas eller fungerar dåligt i fråga om livsmedelspriser. När det gäller översynen av den inre marknaden har kommissionen också tillkännagivit en rad åtgärder för att övervaka marknader där priser inte sätts på ett korrekt sätt.

Vi vidtar alltså makroekonomiska åtgärder på de områden där vi och ECB har befogenheter och vi vidtar även mikroekonomiska åtgärder.

Slutligen tar ni också upp frågan om yttre köpkraft. Euron har stärkts kraftigt mot US-dollar och andra valutor. I juli var eurons effektiva reala växelkurs mot våra partners och konkurrenters valutor extremt hög

och eurons effektiva växelkurs var helt uppenbart övervärderad. I dag har situationen återgått till en mer normal nivå, som i akademiska eller analytiska termer kan betraktas som eurons jämviktskurs.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Herr kommissionsledamot! Tack för ert mycket relevanta, korrekta och uttömmande svar.

Jag måste formulera min följdfråga noggrant eftersom det inte är kommissionens uppgift att fastställa räntesatser, utan Europeiska centralbankens, och dessa båda organ är fristående från varandra. Det förefaller emellertid som om inflationen och räntesatserna är knutna till varandra.

Vissa anser att ECB höjde räntesatserna vid en viss tidpunkt då det kanske inte var nödvändigt och därmed skapade stora problem för konsumenterna. Kanske ser vi nu en annan process, en slags konkurrens om räntesänkningar. Jag tror att räntan i Förenta staterna är 0,25 procent, vilket är så gott som noll.

Gör kommissionen någon slags bedömning av hur Europeiska centralbankens beslut påverkar inflationen och gör den några prognoser över vilka konsekvenserna kan bli i framtiden?

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Fru talman! Vår rapport om eurons första tio år – EMU 10 – som jag fick tillfälle att presentera för ledamöterna av parlamentet och för parlamentets utskott för ekonomi och valutafrågor, omfattar bl.a. en analys av inflationsutvecklingen och de instrument som används inom valutapolitiken.

Vi var mycket noggranna i vår analys för att inte ge upphov till minsta tvivel på vår respekt för Europeiska centralbankens oberoende. Ändå kan jag säga att om man ser på inflationssiffrorna för euroområdet från 1999 till 2007, har den genomsnittliga inflationen i området vid varje årsslut, när det har varit möjligt att beräkna genomsnittet för hela året, alltid varit något högre än centralbankens prisstabilitetsmål, om än mycket nära.

Därför anser jag att man kan säga att de årliga resultaten sedan euron infördes och sedan Europeiska centralbanken fick ansvar för valutapolitiken för euron har varit tydligt positiva och mycket bättre än de resultat som många av de ekonomier som nu är med i euroområdet hade när de hade en egen valutapolitik och egna centralbanker, förstås.

Av de skäl jag angav för er i mitt första svar har det här senaste året, 2008, varit mycket mer komplicerat eftersom det har bestått av två helt olika halvår. Det första halvåret präglades av prishöjningar till följd av en yttre, extremt smittsam inflationschock. Under andra halvåret rasade priserna av ett antal orsaker, men främst på grund av den ekonomiska nedgången och, i vårt fall, den recession som vi tyvärr är på väg in i.

Under dessa omständigheter är det väldigt lätt att kritisera alla centralbanker, oavsett om de ligger i Frankfurt, Washington, London eller någon annanstans. Ändå har Europeiska centralbanken under hela den här krisen, sedan augusti 2007, visat sig göra riktiga analyser, behålla lugnet i beslutsprocessen och vara framgångsrik i sina riktlinjer.

Det var ECB som ledde reaktionen på subprimekrisen i augusti 2007. Jag anser att ECB:s åtgärder har följt det mandat som den har fått genom fördraget, rådet, parlamentet och EU i allmänhet. Just nu gör den precis vad jag tycker att en bank ska göra, dvs. framför allt att tillhandahålla likviditet och förhindra att bristen på likviditet skapar en kreditåtstramning som skulle kunna förvärra läget ytterligare.

Vilken riktning ECB:s beslut kommer att ta i framtiden kan jag inte säga. Jean-Claude Trichet, som står här inför er regelbundet, kan tala om det här för er med en centralbanksdirektörs egna ord. Men efter att under många år ha följt meddelandena från Europeiska centralbanken varje torsdag i den första veckan av varje månad, direkt efter bankens styrelsemöte, tycker jag att det är ganska lätt att förstå inte bara deras beslut, utan även – utan att avslöja dem i förväg – riktlinjerna för marknaden och hur ECB analyserar sin valutapolitik inför de kommande månaderna.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Jag delar kommissionsledamotens beundran för Europeiska centralbankens insatser. Jag anser att de har varit mycket konsekventa och återhållsamma. Men jag har en fråga till kommissionsledamoten, trots centralbankens oberoende, som vi alla stöder här i parlamentet, precis som han. Inflationskontrollen har bidragit till att skapa cirka 16 miljoner arbetstillfällen i euroområdet under de tio år som området har funnits. När inflationen nu har sjunkit så mycket, vad anser kommissionsledamoten att Europeiska centralbanken bör prioritera? Centralbankens oberoende måste skyddas, men det hindrar oss inte från att uttrycka en åsikt. Anser kommissionsledamoten att centralbankens prioriteringar nu bör ändras, när inflationstakten är så låg och räntorna inte längre kan minska inflationen?

Paul Rübzig (PPE-DE). – (DE) Fru talman! I vilken omfattning skiljer sig euroområdet från resten av EU i detta avseende och inom vilka sektorer förväntar ni er störst inflation inom den närmaste framtiden?

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr Mitchell! Prisstabilitet har fastställts som huvuduppgiften i fördraget. Europeiska centralbankens huvudgift är att hålla priserna stabila. När denna huvuduppgift eller detta huvudmål är uppfyllt, eller i den mån det är uppfyllt, ska ECB se till att valutapolitiken samordnas med de övriga målen för den ekonomiska politiken. Detta är något som Europeiska centralbanken själv och de övriga EU-institutionerna måste se till.

Vad menar Europeiska centralbanken med prisstabilitet? Jag anser att banken definierade detta mycket tydligt redan 2003, om jag inte missminner mig. Det betyder en inflation på mindre än, men mycket nära 2 procent på medellång sikt.

Under alla dessa år, från 1999 tills nu, har arbetet för att nå det målet på strax under 2 procent varit liktydigt med att försöka hålla inflationen nere. Om prognoserna stämmer kommer prisstabilitet nästa år för första gången kanske att behöva tolkas som att försöka hålla inflationen uppe vid 2 procent utan att överskrida den gränsen, eftersom vi sannolikt kommer att befinna oss i en situation där inte bara inflationen från månad till månad utan kanske även inflationsprognoserna på medellång sikt ligger under 2 procent.

Uppgiften kommer dock att fortsätta att vara densamma. De instrument som används och metoderna för att uppnå målet kommer att vara annorlunda förstås, men målet är fortfarande detsamma.

Det andra verksamhetsområdet eller åtgärdspaketet för alla centralbanker och naturligtvis även för Europeiska centralbanken, är att tillhandahålla likviditet. Detta är ytterst viktigt just nu.

Jag menar att Europeiska centralbanken gör vad den måste, men den döljer inte det faktum – den säger det helt öppet – att den tillhandahåller likviditet på morgnarna, men att den innan banken stänger vid dagens slut tar emot likviditet från de finansinstitut som inte har utnyttjat den för sin kreditverksamhet. Detta har nu skapat debatt: nuförtiden innehåller tidningarna uttalanden från Europeiska centralbankens vice ordförande Lucas Papademos och från vissa andra chefstjänstemän om att banken diskuterar hur den bör använda de instrument som krävs för att se till att denna likviditetsförsörjning blir effektiv och inte bara en cirkelverksamhet som slutar med att pengarna varje eftermiddag lämnas tillbaka till samma ställe som de kom ifrån på morgonen.

Nu kommer jag till den andra frågan, om skillnaden. I några av de EU-medlemsstater som står utanför euroområdet är inflationen högre än i den stora majoriteten av länderna inom euroområdet. Om ni tittar på den not som Eurostat skickade ut i morse om inflationen i slutet av november ser ni att de flesta EU-länderna utanför euroområdet har högre inflation än det land som har högst inflation inom euroområdet.

Det finns alltså mer inflation utanför euroområdet för närvarande. Detta beror till stor del på att det finns länder utanför euroområdet som genomgår en snabb konvergensprocess och där det finns ett större inflationstryck på grund av en rad mer intensiva effekter av energianvändningen, större beroende av utländska energikällor som har ökat i pris, eller Balassa-Samuelson-effekten som den tekniska termen lyder.

Jämför man sektor för sektor är inflationen tydligt högre inom tjänstesektorn. Trots den mycket snabba nedgången i den årliga inflationen de senaste månaderna kan ni se att inflationen inom tjänstesektorn har hållit sig ganska konstant på 2,5–2,6 procent. Inflationen inom sektorerna för livsmedel, bearbetade livsmedel och industrivaror har varierat ännu mer, av de anledningar som jag beskrev tidigare i mitt svar till Manuel Medina Ortega. Tjänstesektorn har emellertid stannat kvar vid en inflationstakt som ligger högre än prisstabilitetsmålet, dvs. att ligga under 2 procent. Men den ligger ändå nära 2 procent.

Talmannen. – Fråga nr 40 från **Georgios Papastamkos** (H-0891/08)

Angående: Den ekonomiska styrningen i Europeiska unionen

Inom den ekonomiska unionen, som har sina brister, liksom inom den fullständiga monetära unionen, råder som bekant en obalans när det gäller det lagstiftningsmässiga trycket och dess tvingande karaktär.

Vilken strategisk inriktning anser kommissionen att den ekonomiska styrningen i Europeiska unionen bör ha för att råda bot på denna obalans?

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Fru talman! Georgios Papastamkos undrar över styrningen inom euroområdet.

Jag har nyss talat om styrning inom den monetära pelaren av Ekonomiska och monetära unionen (EMU), Europeiska centralbanken och Europeiska centralbankssystemet. Jag tycker faktiskt att den fungerar väldigt bra. Jag tycker att den är en succé.

Styrningen inom den andra pelaren, EMU:s ekonomiska pelare, fungerar visserligen, men det återstår fortfarande mycket att göra. Samordningen av skatte- och budgetpolitiken fungerar och jag anser att stabilitets- och tillväxtpakten hittills, efter översynen 2005, och den budgetsamordning som är underförstådd i genomförandet av pakten, har fungerat mycket bra.

Nu står vi inför ett mycket svårt prov, eftersom de offentliga finanserna är under enormt stort tryck och stabilitets- och tillväxtpakten måste tillämpas i ett väldigt svårt läge till följd av den ekonomiska nedgången och de skattemässiga stimulansåtgärderna plus paketen för att stödja finanssystemet.

Pakten måste genomföras så flexibelt som möjligt samtidigt som dess bestämmelser upprätthålls och följs och det kommer att bli ett viktigt test.

Det finns en annan faktor som också analyseras i vår rapport om EMU:s första tio år. I ett vidare perspektiv, utöver samordningen av vår skatte- och budgetpolitik, anser jag att vi måste förbättra samordningen av vår makroekonomiska politik. Vissa länder har makroekonomiska obalanser som påverkar mycket kraftigt, t.ex. Ungern och Lettland, som nu har stora problem med betalningsbalansen och begär ett avsevärt finansiellt stöd från oss, från valutafonden. Det pekar på att det har funnits kumulativa obalanser som vi inte har kunnat rätta till i tid genom vårt samordningssystem.

Dessa länder befinner sig utanför EMU i sin tredje fas med euron. Även inom euroområdet råder det dock en viss divergens i underskotten i bytesbalansen och i utvecklingen av enhetsarbetskostnaderna. Som jag ser det behöver de en mycket effektivare samordning än vi har lyckats tillhandahålla hittills, trots eurogruppens insatser.

Jag tycker att eurogruppen har fungerat mycket bättre sedan Luxemburgs premiärminister, Jean-Claude Juncker, tog över som ordförande 2005 och inrättade ett stabilt ordförandeskap. Vi har dock fortfarande lång väg kvar när det gäller den inre samordningen av makroekonomisk politik eller av vissa strukturreformer som omfattar mer än budgetsamordning och uppenbart är det långt kvar i fråga om den yttre samordningen.

Jag tycker att euron som valuta är tillräckligt viktig för oss och resten av världen för att vi inte ska tillåta oss lyxen att misslyckas med att se till att eurons intressen, positioner och prioriteringar i länderna i euroområdet blir företrädda i multilaterala forum och institutioner på ett enhetligt, konsekvent och integrerat sätt.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). - (EL) Fru talman! Jag tackar kommissionsledamoten för hans svar. Det gläder mig att ni nämnde att den ekonomiska styrningen fortfarande lämnar en del övrigt att önska och att ni bekräftade asymmetrin mellan en strikt monetär konstruktion och en avspänd, ofullständig, ofullständig ekonomisk styrning. Jag vill fråga kommissionsledamoten följande:

Handen på hjärtat, enligt er erfarenhet hittills och med hänsyn till den senaste finanskrisen och att den har omvandlats till en ekonomisk kris – om vi skulle ändra fördraget i dag, vilka förslag skulle ni lägga fram i fråga om de institutionella grundvalarna för att främja ekonomisk styrning inom EU?

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. - (ES) Jag tror att jag kan svara mycket snabbt på det, för att inte upprepa några av de punkter jag tog upp tidigare.

Mina tankar om vad som behöver göras avspeglas i rapporten om EMU:s första tio år och i det mer politiska meddelande som kommissionen antog på mitt initiativ och som vi har diskuterat här i parlamentet och i rådet. Vi behöver bättre samordning av skatte- och budgetpolitiken, inte bara på kort sikt, utan även på medellång och lång sikt. Vi behöver samordning – och hittills har den varit mycket svag – av den makroekonomiska politiken vid sidan av skatteområdet för att förbättra anpassningsförmågan hos ekonomierna inom euroområdet och för att förbättra förberedelserna i de länder som vill ansluta sig till euroområdet inom de närmaste åren, eftersom alltför många ansöker om detta. Vi behöver samordning med utgångspunkt i en tydlig, exakt strategi, med uttryckliga prioriteringar och en gemensam röst utanför euroområdet och vi behöver en styrning som innebär att vi fortsätter att effektivisera eurogruppens arbete i linje med vad vi har gjort under Jean-Claude Junckers ordförandeskap sedan den 1 januari 2005.

Armando França (PSE). - (PT) Jag uppskattar era synpunkter väldigt mycket. Jag skulle vilja höra er åsikt om detta: jag anser att EU:s ekonomiska och monetära organisation inte kommer att bli fullständig förrän det gemensamma området med frihet, säkerhet och rättvisa har inrättats. Vi behöver med andra ord

gemensamma lagar som är lika för alla och vi behöver domstolar som tillämpar dessa lagar på samma sätt i hela EU. Vi är dock inte ens i närheten av att inrätta ett gemensamt område med frihet, säkerhet och särskilt rättvisa. Min fråga lyder som följer: om Lissabonfördraget av någon anledning inte träder i kraft – vi hoppas självklart att det kommer att göra det – anser ni att detta hotar den europeiska integrationsprocessen, särskilt Ekonomiska och monetära unionen?

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr França! Mitt svar måste bli kort, men er fråga är mycket intressant.

När det gäller den juridiska texten – fördragets bokstav – måste jag säga att den stora majoriteten av de primärrättsliga bestämmelser som krävs för att EMU ska fungera så bra som vi alla vill har funnits med sedan Maastrichtfördraget och har återgivits i efterföljande fördrag. I dag ingår de i Nicefördraget, i morgon kommer de att finnas med i Lissabonfördraget.

Det finns några ytterligare förbättringar i Lissabonfördraget, men kärnan i vad som behövs fördragsmässigt för EMU har funnits på plats sedan Maastricht.

Lissabonfördragets ikraftträdande, tillsammans med beslut som är avsedda att stärka den europeiska integrationen, t.ex. dem som antogs i förra veckan i Europeiska rådet och nu i morse av er här, skapar dock den ram som krävs för att den ekonomiska och monetära integrationen ska utvecklas vidare i den riktning som behövs. Själva ordalydelsen i fördraget kan avgöra hur stora framsteg som görs med EMU och om den går i rätt eller fel riktning.

Jag anser att Lissabonfördraget som politiskt mål och den politiska vilja att gå vidare med Lissabonfördraget som visas av ledarna, medlemsstaterna och kommissionen, trots problemen med flera misslyckade folkomröstningar, är vad EMU behöver i fråga om ett politiskt utrymme, en politisk miljö, för att utvecklas åt rätt håll.

Frågorna 41, 42 och 43 kommer att besvaras skriftligen.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Jag vill inte fördröja det hela. Jag inser att det finns svårigheter, men i går kväll blev rådets frågestund inställd.

Jag arbetar i utskott liksom många andra ledamöter här. Det finns andra som inte deltar i parlamentets arbete, varken i utskotten eller i kammaren. De enda tillfällen vi får att visa att vi deltar i arbetet är när vi talar i kammaren.

Jag känner till ledamöter som inte kommer till parlamentets sammanträden men som ändå uppbär lön. De av oss som kommer hit borde ha en viss möjlighet att ställa frågor till kommissionsledamöterna. Nästnasta fråga är min egen fråga. Det kanske är dags att vi börjar med ett lotterisystem där varje kommissionsledamot får svara på fyra eller fem frågor och resten besvaras skriftligen. Men det är verkligen oacceptabelt att fortsätta med det nuvarande systemet.

Tack för att ni tog er tid att lyssna på mig. Jag vill bara ha detta taget till protokollet, eftersom jag tycker att det är mycket orättvist.

Talmannen. – Herr Mitchell! Jag måste säga att det har gjort mig lite illa till mods att sitta här i kväll. Det finns en del problem, och vi måste hitta en väg framåt.

I kommissionsledamöternas närvaro vill jag gärna säga att de kanske skulle kunna ha förståelse för att vi har en kö av ledamöter som väntar på svar, och även om vi är mycket tacksamma för detaljerade svar skulle vi ibland uppskatta snabbare svar. Det är inte min uppgift att kritisera, men ni kanske ändå noterar denna kommentar.

Talmannen. – Fråga nr 44 från **Emmanouil Angelakas** (H-0890/08)

Angående: Medicinering – gränsöverskridande hälso- och sjukvård

I förslaget till direktiv om tillämpning av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård (KOM(2008)0414) hänvisas i artikel 14 till erkännande av recept som utfärdas i en annan medlemsstat. I det här sammanhanget finns det skäl att beakta det faktum att alla farmaceutiska specialiteter inte marknadsförs i alla medlemsstater, det faktum att samma farmaceutiska specialitet kan förekomma i olika medlemsstater i olika förpackningar och styrka, liksom det faktum att en del farmaceutiska specialiteter i vissa medlemsstater förekommer enbart som varumärken och inte under sin allmänna benämning, och det faktum att en

farmaceutisk specialitet på ett recept utfärdat av en läkare eventuellt anges på ett språk som inte är begripligt av den läkare eller farmaceut som tillhandahåller hälso- eller sjukvården. Hur ställer sig kommissionen till möjligheten att en receptbelagd produkt som inte förekommer i en medlemsstat byts ut mot en annan produkt (originalprodukt eller generisk motsvarighet), detta med tanke på att det i vissa EU-länder är förbjudet att ersätta och byta ut läkemedel?

Kan kommissionen informera oss mer i detalj om de åtgärder den ämnar vidta (se artikel 13, punkterna 2 a och 2 b) för att möjliggöra verifiering av originalrecept och korrekt identifiering av receptbelagda läkemedel?

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EL) Fru talman! Bestämmelserna om förbud mot att farmaceuter som är etablerade i en medlemsstat godtar recept för personligt bruk som utfärdats av en läkare som är etablerad i en annan medlemsstat sträcker sig, som kommissionen flera gånger har konstaterat och betonat, längre än de regelverk som behövs för att skydda folkhälsan, och därmed strider de mot gemenskapens lagstiftning, särskilt artikel 49 i fördraget. Om ett läkemedel har fått godkännande för försäljning inom en medlemsstats territorium i enlighet med artikel 6.1 i direktiv 2001/83/EG, måste därför denna medlemsstat garantera att recept som utfärdats av behöriga personer i andra medlemsstater kan användas inom dess territorium. Enligt EG-domstolens rättspraxis får en begränsning av ett sådant erkännande inte ge upphov till diskriminering, och den måste vara skälig och proportionerlig.

Dessutom anser kommissionen av folkhälsoskäl att det vore rimligt om den nationella lagstiftningen gjorde det möjligt för farmaceuter att vägra att tillreda och lämna ut ett läkemedel om de hyser legitima och berättigade tvivel när det gäller receptets äkthet, samt att undanta läkemedel som endast lämnas ut på speciellt läkarrecept i enlighet med artikel 71.2 i direktiv 2001/83/EG.

När det gäller artikel 14 i förslaget till direktiv om tillämpning av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård så har den tillkommit för att skydda erkännandet av recept som har utfärdats lagligen i en annan medlemsstat inom ramen för det jag nämnde. Syftet med artikel 14.2 är att underlätta erkännandet av recept som utfärdats av en läkare i en annan medlemsstat genom att godkänna åtgärder som underlättar för farmaceuter att tillreda recept som har utfärdats i en annan medlemsstat där det inte råder något tvivel om vare sig receptets äkthet eller den korrekta identifieringen av det förskrivna läkemedlet. Kommissionen kan inte ge några närmare upplysningar om de åtgärder som ska godkännas i enlighet med artikel 14, för dessa åtgärder kommer självfallet att godkännas i enlighet med det föreskrivande förfarandet inom ramen för en kommitté som består av företrädare för medlemsstaterna, och kommissionen kan därför inte redan nu förutse vilka åtgärder som företrädarna för medlemsstaterna kommer att besluta om. Kommissionen vill likaså betona att artikel 14.2 bara gäller åtgärder som garanterar en korrekt identifiering av förskrivna läkemedel och inte innehåller någon specifik lösning för hur detta mål ska uppnås.

Dessutom är kommissionen medveten om den fråga som ledamoten hänvisar till när det gäller medlemsstaternas olika politik i fråga om möjligheten att ersätta ett läkemedel som kanske har sålts som ett patenterat läkemedel med ett generiskt läkemedel, men detta är en fråga som bör lösas av medlemsstaterna själva. Vi i kommissionen kan inte tvinga medlemsstaterna att avgöra om farmaceuter ska kunna ersätta ett läkemedel med ett annat. Detta är självfallet upp till medlemsstaterna.

Jag vill därför avsluta genom att säga att ett recept som har utfärdats av en läkare som är etablerad i en annan medlemsstat ger samma garantier till patienterna som ett recept som har utfärdats av en läkare som är etablerad i den egna medlemsstaten, och enligt domstolens dom av den 7 mars i målet Schumacher och i målet mellan kommissionen och Tyskland från 1990 gäller samma sak för läkemedel som har köpts på ett apotek i en annan medlemsstat.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Fru talman! Först av allt vill jag önska kommissionsledamoten lycka till i hennes insatser i fråga om lagstiftningsinstrumentet för gränsöverskridande hälso- och sjukvård. Jag skulle vilja ställa följande fråga:

Med tanke på att patienter som reser i medlemsstaterna alltid måste kunna hitta de läkemedel de behöver och att detta är särskilt viktigt för patienter med kroniska sjukdomar som hjärtsjukdomar, psykiska sjukdomar eller andra liknande besvär, har ni möjligen övervägt att upprätta en databas över de patenterade läkemedel som finns tillgängliga i Europeiska unionen, så att läkarna vet att en patient som reser från medlemsstat A till medlemsstat B kan vara säker på att kunna hitta de läkemedel han eller hon behöver? Och i så fall, vad anser ni om det?

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EL) Fru talman! Jag vill upplysa parlamentet om att EMEA, vilket som ni vet står för Europeiska läkemedelsmyndigheten i London, för närvarande genomför ett stort

projekt som syftar till att sammanställa en fullständig förteckning över alla läkemedel som är godkända i de olika medlemsstaterna och kanske innehåller samma substanser, så att en farmaceut som får ett recept vet vilket läkemedel i hans eller hennes medlemsstat som motsvarar det förskrivna läkemedlet, självfallet under förutsättning att det säljs under ett annat namn i de olika medlemsstaterna. Jag tycker att detta är ett mycket viktigt projekt. Jag vet inte exakt när det kommer att slutföras, men det pågår nu.

Talmannen. – Fråga nr 45 från **Ioannis Gklavakis** (H-0892/08)

Angående: Märkning av livsmedel

Den senaste livsmedelsskandalen i Kina har ännu en gång visat att det finns behov av att märka produkter på ett bättre sätt och se till att de råvaror som används vid framställning av livsmedel blir lättare att spåra. Enligt gällande gemenskapslagstiftning om konsumentupplysning avseende livsmedel ska en del upplysningar anges frivilligt, andra obligatoriskt.

Kommer märkningen av en produkts ursprung att bli obligatorisk?

Finns det planer på att ändra märkningen av modifierade produkter av animaliskt ursprung? Kommer ursprungslandet för de animaliska biprodukter som använts att anges? Kommer det här att bli obligatoriskt i samtliga medlemsstater?

Finns det planer på att införa särskilda bestämmelser om märkning av modifierade livsmedel av animaliskt ursprung som kommer från tredje länder?

Vilka regler har man tänkt införa när det gäller försäljning av livsmedel på distans eller elektroniskt?

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EL) Fru talman! Jag vill säga att den grundläggande principen i Europeiska unionens lagstiftning om livsmedel är att endast säkra livsmedel får släppas ut på gemenskapsmarknaden, och att alla livsmedels- och foderprodukter som släpps ut på marknaden på lagligt sätt måste vara säkra oavsett var de kommer ifrån. En mängd olika åtgärder för livsmedelssäkerhet och för att underlätta tillbakadragande av osäkra livsmedels- och foderprodukter från marknaden har införts inom ramen för gemenskapens lagstiftning.

Enligt de allmänna livsmedelsbestämmelserna är spårbarhet inom EU:s territorium obligatoriskt för livsmedelsföretag på alla nivåer och stadier i livsmedelskedjan, från importörer till återförsäljare. När det särskilt gäller produkter av animaliskt ursprung, även produkter från tredjeländer, stärker livsmedelslagstiftningen spårbarheten för de produkter av animaliskt ursprung som omfattas av förordning (EG) nr 853/2004 genom följande krav:

Livsmedelsföretagare är skyldiga att ha system och förfaranden för att identifiera livsmedelsföretagare från vilka de har tagit emot och till vilka de har levererat produkter av animaliskt ursprung. Dessa produkter måste också vara försedda med antingen kontroll- eller identifieringsmärke. Kommissionen kräver inga förändringar av bestämmelserna om spårbarhet eller kontroll- eller identifieringsmärke för bearbetade produkter av animaliskt ursprung.

När det gäller den obligatoriska angivelsen av ursprungsort för alla livsmedelsprodukter i allmänhet, bör man betona att en sådan angivelse inte är någon åtgärd för livsmedelssäkerhet; den är ett redskap som används av medborgarna för att de ska kunna känna igen egenskaperna hos varje produkt. Angivelsen av ursprungsort krävs dock av principskäl i de fall där det finns risk att konsumenterna blir vilseledda i fråga om det verkliga ursprunget för vissa livsmedel, samt vid tillämpningen av särskilda bestämmelser, till exempel bestämmelserna om frukt, grönsaker, nötkött, vin, honung och fisk. I dessa fall är en ursprungsangivelse obligatorisk. Ursprungsangivelser krävs också för importerat fjäderfäkött, och från och med den 1 juli 2010 även för färdigförpackade livsmedel som är märkta som ekologiska. I dessa fall är ursprungsangivelsen nödvändig och obligatorisk.

Kommissionen är naturligtvis medveten om att detta är en fråga som kräver ytterligare diskussion, och vi vet att medborgarna ofta vill veta produkternas ursprung. Detta är dock inte tillräckliga skäl för att göra ursprungsangivelsen obligatorisk, eftersom vi helt enkelt inte betraktar detta som en åtgärd för livsmedelssäkerhet. Som jag tidigare förklarade är det ett redskap för att informera medborgarna om egenskaperna hos produkternas ursprung. Märkningen av livsmedel skulle naturligtvis kunna vara frivillig i stället för obligatorisk, men i så fall måste vi följa vissa gemensamma regler, så att det finns en överensstämmelse mellan alla medlemsstater.

Hur som helst omfattar kommissionens förslag om livsmedelsinformation alla de metoder som används för att förse konsumenterna med livsmedel, även distansförsäljning. Målet är att klargöra att den relevanta obligatoriska informationen, exempelvis vilka råvaror och allergiframkallande ämnen ett visst livsmedel innehåller, i sådana fall också måste ges till köpare vid distansförsäljning, och inte bara i samband med leveransen av produkterna. Så fort någon beställer en livsmedelsprodukt måste denne få veta exakt vilka råvaror som ingår och om de produkter som han eller hon har för avsikt att beställa innehåller allergiframkallande ämnen eller liknande.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). - (EL) Fru talman! Jag tackar kommissionsledamoten. Jag vill dock säga följande:

Europeiska unionen har vidtagit alla kända åtgärder i samband med jordbruksproduktionen och försäljningen av produkter på dess territorium som syftar till att skydda både konsumenterna och miljön. Överväger kommissionen i just denna fråga att vidta garanterade åtgärder när det gäller produkter från tredjeländer, så att de själva kan stärka sina bestämmelser om märkning? För även om de märkningar vi ser på EU:s territorium är pålitliga är jag rädd att vi inte kan lita på tredjeländernas märkningar.

Om ni inte gör något åt detta kommer de EU-jordbrukare som omfattas av dessa åtgärder att drabbas av finansiella kostnader och gå under, och de produkter som kommer från tredjeländer kommer att vara av tvivelaktig kvalitet för konsumenterna, vilket innebär att vi inte gör någonting åt saken utan bara gör EU svagare.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. - (EL) Fru talman! Låt mig säga att vi kräver att de bestämmelser som gäller för varor som är producerade inom EU också måste antas av de länder som exporterar till EU. Dessutom vill jag påminna er om en annan sak: om detta inte var fallet skulle vi inte ha möjlighet att förbjuda importen av kött från Brasilien, och vi skulle inte kunna stoppa importen av mjölk och mjölkprodukter från Kina osv. Det är just för att vi har dessa säkerhetsbestämmelser som vi bör känna oss säkra på att de varor som importerats till EU är lika säkra som de varor som produceras inom EU.

Naturligtvis får vi inte glömma att det kan förekomma bedrägerier oavsett om dessa varor är producerade inom EU eller om de är importerade. Till exempel hittades en liten mängd mjölkprodukter från Italien som hade importerats i smyg från Kina, men det betyder inte att vi inte har ett fungerande regelverk. Det beror bara på att en del medborgare ofta hittar otillbörliga sätt att importera sådana varor.

Jim Allister (NI). - (EN) Herr kommissionsledamot! Jag tycker att det verkar som om de nuvarande bestämmelserna inte fungerar. Det framgår av den senaste tidens erfarenheter i min egen valkrets. På ön Irland har det nyligen funnits en rädsla för dioxinförgiftat djurfoder i Republiken Irland, vilket påverkar produktionen på hela ön Irland.

I min valkrets i Nordirland, där inget av detta förgiftade foder hade konsumerats, måste alla grisköttssprodukter tas bort från hyllorna. Varför? För att vi inte på ett tillfredsställande sätt kunde få reda på grisköttets ursprungsland.

Detta visar på ett tydligt sätt att den nuvarande ordningen inte fungerar. Vi skulle inte ha behövt tillfoga vår lokala grisköttssproduktion all denna skada bara för att vi inte visste exakt varifrån grisköttet på våra hyllor kom. Kommer ni mot bakgrund av detta att ta itu med problemen och berätta vilka lärdomar ni har dragit av det?

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Jag skulle särskilt vilja fråga kommissionsledamoten om beredda livsmedel från tredjeländer, i synnerhet kycklingfiléer som kommer i frusna block om ett ton från Sydamerika, som tinas upp i något EU-land och kanske paneras och sedan säljs som EU-produkter. Hur kan kommissionen försvara detta? Ni sade just att ursprungsmärkningen inte utgör någon garanti för säkra livsmedel – där har ni rätt – och att det är ytterligare ett instrument för att hjälpa konsumenterna. Men den hjälper också producenterna, för då kan konsumenterna jämföra samma sak.

Ni sade att det 2010 kommer att införas ett krav på ursprungsmärkning där alla beredda livsmedel säljs. Betyder detta i praktiken att man på restauranger där man säljer livsmedel och dylikt måste ange ursprungslandet för animaliska produkter?

Slutligen, herr kommissionsledamot, vill jag bara gratulera er för att ni arbetar så hårt och är så innovativ.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. - (EN) För det första tycker jag att frågan om den irländska krisen är ett bevis på att vi har ett fungerande regelverk. Ni håller inte med om det, men jag tror inte att vi hade märkt av krisen på Irland om vi inte hade haft ett fungerande regelverk.

Det var faktiskt tack vare att vi fick reda på att det fanns kött med dioxin – på grund av att man kunde spåra handlarna samt var de köper och levererar sitt kött – som vi genast kunde dra tillbaka det.

(Inpass från kammaren)

Det var en försiktighetsåtgärd som den irländska regeringen beslutade att vidta. Spårbarheten är möjlig eftersom de för register över var de säljer sina produkter.

Ni har er egen åsikt om det. Jag är säker på att mina tjänstemän kommer att diskutera krisen på Irland eftersom den har kostat EU flera miljoner euro och ytterligare en stor summa pengar för den irländska regeringen. Det är därför ingenting som kommer att gå obemärkt förbi, och vi kommer att undersöka detta.

Jag tror dock, och det är min personliga uppfattning, att det är tack vare bestämmelserna om spårbarhet som vi verkligen har haft möjlighet att hantera denna kris.

Talmannen. – Jag är inte säker på att ni besvarade Marian Harkins fråga.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Det jag sade om märkningen gällde importerad kyckling. När kycklingen importerades måste den märkas, och jag sade särskilt att obligatorisk märkning är nödvändig när det gäller fjäderfäkött.

Om köttet tinas upp och säljs i en annan form måste dock EU:s regelverk följas. I detta fall behöver inte ursprungslandets regler följas. Alla köttproducenter, både de som producerar fjäderfän och de som producerar livsmedel, måste följa våra mycket stränga livsmedelslagar. Den som inte gör det bör hållas ansvarig.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Jag fick ett brev klockan 12 i dag från tjänsteavdelningen för muntliga frågor där det stod: "Er fråga är en av de första frågorna till kommissionen. Normalt sett kommer den att besvaras muntligen. Om ni inte är närvarande faller frågan och ni kommer inte att erhålla något svar."

Så eftersom jag ville ha ett svar, vilket alla som lägger fram en fråga vill, har jag suttit här i en timme, på en av de mest hektiska arbetsdagarna under hela min tid i parlamentet. Jag borde ha befunnit mig på tre andra platser under den senaste timmen.

Jag klagar inte på er, fru talman, ni är ju tvungen att rätta er efter de direktiv ni får. Om ni dock vid beräkningen av proportionaliteten för följdfrågorna (och jag får mer än min beskärda del) i er lista kunde ta hänsyn till hur lång tid som ledamöterna befinner sig i kammaren – så att inte vissa ledamöter bara kan komma in och få en följdfråga direkt, bara för att ni balanserar de politiska grupperna, eller vad det nu beror på – tror jag att vi alla gärna skulle rätta oss efter er tumregel.

Som det nu är har ni en omöjlig uppgift att utföra. Jag vore tacksam om ni kunde ta upp frågan på talmanskonferensen och se över systemet för i vilken ordning frågorna behandlas. Om vi inte stannar kvar i kammaren – i mitt fall i en timme efter att ha blivit uppmanad att vara här eftersom en av frågorna hade ställts av mig – får vi inget svar alls, inte ens ett skriftligt svar. Detta gör oss frustrerade. Jag tackar för ert tålamod.

Talmannen. – Fru Doyle! Jag förstår er frustration, men ni måste tro mig när jag säger att både jag och tjänstemännen försöker göra vårt bästa – och jag vet att vi borde bli ännu bättre.

Jag vill tacka er alla för ert tålamod, och eftersom det är den sista frågestunden före jul vill jag också önska er en god jul och ett gott nytt år.

Frågor som inte har besvarats på grund av tidsbrist kommer att besvaras skriftligen (se bilagan).

Frågestunden är härmed avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 19.55 och återupptogs kl. 21.05.)

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT*Vice talman***17. Europeisk referensram för kvalitetssäkring av yrkesutbildning - Europeiskt system för meritöverföring inom yrkesutbildningen (debatt)**

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är gemensam debatt om

–betänkandet av Jan Andersson, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets rekommendation om inrättandet av en europeisk referensram för kvalitetssäkring av yrkesutbildning (KOM(2008)0179 – C6-0163/2008 – 2008/0069(COD)) (A6-0438/2008), och

– betänkandet av Thomas Mann, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets rekommendation om inrättandet av ett europeiskt system för meritöverföring inom yrkesutbildningen (KOM(2008)0180 – C6-0162/2008 – 2008/0070(COD)) (A6-0424/2008).

Jan Andersson, föredragande. – Herr talman, herr kommissionär. Först lite kort om värdet av yrkesutbildning. Det är viktigt att yrkesutbildningen i varje medlemsland i EU utvecklas. Det är viktigt för själva EU, för konkurrenskraften och för hur vi ska kunna hävda oss i världen, men det är också viktigt för de enskilda individerna att vi får en högkvalitativ yrkesutbildning i EU. Det är den allmänna ramen kring detta.

Vi vet att yrkesutbildningen är organiserad på väldigt olika sätt i de enskilda medlemsländerna. Det är inte så att det här förslaget till referensram hotar medlemsländernas sätt att organisera yrkesutbildningen runtom i Europa, utan man kan bygga på den tradition man har, oberoende av om den är organiserad lokalt, regionalt eller nationellt. Det har ju funnits en gemensam ram för kvalitetssäkring och yrkesutbildning redan tidigare, men medlemsländerna har nu velat utveckla den här ramen, inte minst utifrån det perspektiv vi har med ökad globalisering och behovet av högre kvalitet i utbildningen.

I det här arbetet som har vi har bedrivit med kvalitetsramen vill jag tacka kommissionen och rådet för ett alldeles utmärkt samarbete så att vi har kunnat komma fram till gemensamma lösningar.

Vad handlar det då om? Ja, medlemsländerna har ju varit synnerligen angelägna om att vi inte ska komma med pekpinna till dem utan att det ska handla om någonting som de ser ger ett mervärde för dem själva. Vi behöver ett erfarenhetsutbyte. Jag har själv besökt pilotprojekt när det gäller kvalitetssäkring i fordonsutbildning för unga personer hemma i mitt land där det pågår ett samarbete som är väldigt, väldigt givande.

Vi har en gemensam arbetsmarknad, vi har gemensamma mål och därför är det viktigt att vi har denna typ av erfarenhetsutbyte och en gemensam ram inom vilken detta erfarenhetsutbyte fortgår. Tillsammans med medlemsländerna har vi också varit noga med att säga att de indikatorer som finns här inte ska ses som ett kontrollinstrument utan att de ska ses som en tillgång för medlemsländerna. De ska kunna användas när de kvalitetssäkrar och utvecklar sina system. Jag hoppas och tror att det här steget, att vi nu kommer överens, ska innebära att yrkesutbildningen utvecklas på den inre marknaden. Jag är alldeles säker på att det gör det och jag är också alldeles säker på att det erfarenhetsutbyte och de verktyg som nu ställs till medlemsländernas förfogande kommer att vara till gagn både för medlemsländerna själva, för EU och för individerna. Tack!

Thomas Mann, föredragande. – (DE) Herr talman, kommissionsledamot Figel, mina damer och herrar! När det handlar om utbildning i EU talar alla om Bologna – och det med rätta. Efter det att medlemsstaterna 1999 beslutade att senast 2010 skapa ett gemensamt europeiskt område för högre utbildning har många hinder för rörligheten undanröjts. Tankandet i termer av kandidat- och magisterutbildningar och erkännandet av studiemeriter genom Europeiska systemet för överföring och ackumulering av studiemeriter (ECTS) skapar ett medvetande om behovet av gemensamma åtgärder.

Tanken är att samma princip ska gälla för yrkesutbildningen. En milstolpe var toppmötet i Barcelona 2002, där det ställdes krav på gränsöverskridande erkännande av läranderesultat. Samma år inleddes Köpenhamnsprocessen om närmare europeiskt samarbete i fråga om yrkesutbildning. År 2006 fastställde vi nya villkor, nämligen den europeiska referensramen för kvalifikationer (EQF). Jag var föredragande för Europaparlamentets initiativbetänkande vid den tiden.

EQF har tre funktioner: för det första att koppla ihop nationella och regionala referensramar för kvalifikationer, för det andra att garantera jämförbarheten mellan yrkesutbildning och allmän utbildning och för det tredje att garantera öppenhet och genomströmning.

För att dessa läranderesultat ska kunna överföras och erkännas har nu det europeiska systemet för meritöverföring inom yrkesutbildningen (ECVET) inrättats. Först när kunskaper och färdigheter blir tydliga kommer alla hinder för att man ska kunna överföra och erkänna dem att vara undanröjda, både på medlemsstatsnivå och gränsöverskridande nivå. På detta sätt bidrar ECVET till utvidgningen av yrkesutbildningen och det europeiska samarbetet i allmänhet.

ECVET kommer att öka öppenheten för rörlighet och göra det lättare att förverkliga karriärplaner, och det bör också öka den sociala integrationen bland arbetstagare och inlärare. Det seriösa åtagandet att uppfylla kvalitetskriterierna i yrkesutbildningen förutsätter att man måste ta hänsyn till den nationella särarten. Det är inte alla som känner till hur det nära samarbetet mellan skolor och företag fungerar – det vill säga det dubbla systemet – och alla är inte medvetna om de stora yrkesmässiga, tidsmässiga och finansiella uppoffringar som krävs för att erhålla ett mästarbrev eller ett erkännande som specialist inom ett visst område. Medlemsstaternas åtgärder bör kompletteras och deras samarbete bör främjas. När det gäller poängsystemet måste det finnas garantier för att moduler för bedömning av kunskap och kompetens ska kunna läggas till i vissa fall, samtidigt som en slutexamen även i fortsättningen ska kunna krävas i andra fall. Denna frihet är avgörande.

Eftersom utskottet för sysselsättning och sociala frågor nästan enhälligt röstade för mitt betänkande blev jag motiverad att hålla förhandlingar med kommissionen och rådet. Vi träffades i Bordeaux, i marginalen av en utbildningskonferens som hölls av det franska ordförandeskapet. Jag vill tacka alla skuggföredragande för att de stödde denna kompromiss.

Jag hoppas att det arbete vi har gjort tillsammans kommer att betraktas som ett kvalificerat bidrag till en effektiv, tydlig och rörlig yrkesutbildning. Låt oss hoppas att ECVET blir en viktig byggsten för det europeiska området för lärande.

Ján Figel, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill också börja med att uttrycka tacksamhet och känslor som liknar de som Jan Andersson uttryckte i sin inledande kommentar om betydelsen av rekommendationen inom ramen för den europeiska referensramen för kvalitetssäkring av yrkesutbildning, med tanke på det utmärkta arbetet och samarbetet mellan institutionerna. Utskotten och kommissionen hoppas på att uppnå en mycket nära överenskommelse vid första behandlingen om två viktiga instrument.

För det första vill jag visa min uppskattning för det arbete som har utförts av utskottet för sysselsättning och sociala frågor. Jag vill också nämna det bidrag som har gjorts av Ramona Mănescu och utskottet för kultur och utbildning och, när det gäller den andra punkten – för vi kopplade samman de två punkterna – det arbete som har gjorts av samma utskott, dvs. utskottet för kultur och utbildning samt utskottet för sysselsättning och sociala frågor. Jag vill också nämna Dumitru Oprea för att han har bidragit med många intressanta punkter som både Jan Andersson och Thomas Mann redan har lyft fram.

Både folket och medlemsstaterna har talat en hel del om Bolognaprocessen, men nu talas det mer och mer om vikten av färdigheter, yrkesutbildning och Köpenhamnsprocessen. I år hade vi den första Euroskills-tävlingen, som kommer att bidra till att öka populariteten, attraktiviteten, kvaliteten och utbytet av bästa metoder inom det mycket viktiga området yrkesutbildning. Jag vill göra några kommentarer om vikten av de två instrument som ni kommer att rösta om i kammaren i morgon genom era betänkanden.

Om rekommendationen när det gäller den europeiska referensramen för kvalitetssäkring av yrkesutbildning: yrkesutbildningen har överskuggats av reformprocesser i EU, men om vi verkligen vill göra vår union mer konkurrenskraftig och socialt sammanhållen, i enlighet med vad som skisserats i Lissabonstrategin, måste den handla om betydelsen av och kvaliteten hos både den allmänna utbildningen och yrkesutbildningen. Den första rekommendationens ganska tekniska natur får inte förringa vikten av detta instrument. Kvalitetssäkringen förstärker varje politiskt initiativ som är kopplat till yrkesutbildningen. Den bidrar till att bygga upp ett ömsesidigt förtroende och modernisera systemen för yrkesutbildning genom att förbättra utbildningens effektivitet.

Ramen för kvalitetssäkring syftar till en ständig förbättring av yrkesutbildningen. Den grundas på en kvalitetscykel där samband etableras mellan de fyra faserna planering, genomförande, bedömning och granskning. Den innefattar sätt att övervaka yrkesutbildningens resultat, och den mäter förbättringen av yrkesutbildningen på både system- och genomförandenivå. Synen på kvalitetssäkring återspeglas i de allmänna

principer som finns i bilagan till 2007 års rekommendation om inrättandet av den europeiska referensramen för kvalitetssäkring av yrkesutbildning, så den är redan en del av den referensram som inrättats.

Kvalitet går hand i hand med synen på läranderesultat och referensramen för kvalitetssäkring. Vi behöver dessa instrument i en och samma mosaik. Kvalitetssäkringen är en förutsättning för förtroendet mellan de olika systemen och länderna så att läranderesultat kan överföras som resultat. Jag tycker att de kompromisser som har nåtts i denna process är mycket viktiga. Kommissionen stöder den föreslagna texten. Era bidrag gör texten bättre, till exempel den nya tidsplanen för utformandet av en nationell metod och en uttrycklig hänvisning till de lokala och regionala myndigheternas medverkan. Genom att förklara referensramens så kallade verktygskoncept har ni också bidragit till att förtydliga innebörden av den ursprungliga texten.

Om det andra instrumentet vill jag bara säga att det också är nödvändigt om vi verkligen vill främja livslångt lärande och underlätta verklig rörlighet. Som jag brukar säga är vi medborgare, inte turister, i en europeisk union. Vi behöver denna rörlighet både för studerande och arbetstagare, så att människor kan dra fördel av den rikedom som erbjuds av de olika europeiska utbildningssystemen på både nationell och regional nivå. Detta är endast möjligt om individernas läranderesultat värderas korrekt vid byte av lärandemiljö.

Detta kommer nu att möjliggöras i större utsträckning tack vare ECVET, det europeiska systemet för överföring av studiemeriter inom yrkesutbildningen. Syftet med ECVET är dubbelt: för det första att stödja och främja den gränsöverskridande rörligheten och för det andra att ge tillgång till livslångt lärande för att tillgodose individernas, arbetsmarknadens och våra samhällens verkliga behov.

Jag vill inte säga mer, men jag ska bara försäkra er om att detta instrument är och kommer att vara förenligt med det andra, det europeiska systemet för överföring av studiemeriter (ECTS) samt med de olika kvalifikationssystem som redan finns i EU. Det kommer att genomföras i enlighet med de bestämmelser och rättsliga instrument som finns i varje deltagande land.

Thomas Mann betonade medlemsstaternas frivilliga deltagande. Detta visar på mångfalden av våra system, men också på en mognad vad gäller att hitta gemensamma instrument tack vare vårt arbete tillsammans och vår vilja att skapa förutsättningar för överensstämmelse och överförbarhet mellan olika system. Under denna process har vi kunnat se hur en nedifrån och upp-strategi har bidragit till att analysera och utforma instrumenten i båda fall.

I samband med detta vill jag också säga att den kompromiss vi har nått är godtagbar och mycket viktig, inte bara för att avsluta arbetet utan också för att känsliga frågor och farhågor har hanterats på ett tillfredsställande sätt. Jag tycker att det till och med gör texten bättre. Jag uppskattar särskilt bidraget till en starkare roll för de nationella och regionala myndigheterna samt betoningen på betydelsen av en testperiod eller resultat under genomförandeprocessen. Kommissionen stöder därför förslagen och den kompromiss som har nåtts.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Herr talman! Jag är särskilt stolt över att som den första personen efter föredragandena få möjlighet att understryka hur otroligt viktigt det är för alla människor i EU att stärka yrkesutbildningssystemen, med bibehållen respekt för särdragen i varje medlemsstats utbildningssystem och genom samordning, så att de kan ges en gemensam referensram och kan fungera som verktyg, vilket kommissionen med rätta betonade och föredragandena har fått oss att förstå genom sitt goda arbete i utskottet.

Vi har fått möjlighet att ge unga européer en start, så att de nu har två vägar att gå: antingen den högre utbildningens väg genom teoretiska studier eller de praktiska studiernas väg, som handlar om praktiska saker och skapande. Yrkesutbildning på alla nivåer utgör EU:s framtid, framtiden för alla medlemsstater, den utgör ett förrum till skapandet och produktiviteten som leder till framsteg och innovation. Jag litar på att dessa två direktiv, som snart kommer att antas och genomföras i praktiken, kommer att användas av myndigheterna i varje medlemsstat och av utbildningsinstituten, så att vi kan se resultat nästa år, vilket är kreativitetens och innovationens år.

Corina Crețu, för PSE-gruppen. – (RO) För det första vill jag välkomna att kommissionsledamot Ján Figel är närvarande vid denna debatt och den uppmärksamhet han ägnar dessa betänkanden. Naturligtvis vill jag också gratulera våra kolleger Jan Andersson och Thomas Mann.

I egenskap av skuggföredragande från PSE-gruppen för detta betänkande och ledamot av utskottet för sysselsättning och sociala frågor vill jag uttrycka min glädje över att det europeiska systemet för meritöverföring inom yrkesutbildningen har godtagits. Detta är ett viktigt steg mot att harmonisera

lagstiftningen för utbildning i EU-länderna och undanröja de hinder som har stått i vägen för yrkesutbildningen vid flytt från ett utbildningssystem till ett annat.

Högkvalificerade arbetstagare kommer att bli EU:s ekonomiska drivkraft enligt Lissabonstrategin och de senaste mötena om yrkesutbildning. I den moderna ekonomin innebär detta arbetstagare som kan tala flera språk och som har erfarenhet av arbete i mångkulturella miljöer. Med tanke på de befintliga skillnaderna mellan medlemsstaterna när det gäller att definiera kvalifikationer och examensbevis är det mycket viktigt i den nuvarande miljön att skapa förutsättningar för gränsöverskridande rörlighet i utbildningssektorn. Detta kommer att underlätta utbildningen av högkvalificerade arbetstagare som kan tillgodose EU-ekonomins nya behov.

En annan konsekvens av denna rättsliga ram kommer att vara den ökade rörligheten för studerande och elever från våra länder, de nya medlemsstaterna, vars yrkesutbildningssystem bara delvis är integrerade på EU-nivå. Det europeiska systemet för meritöverföring kommer att gynna studerande och elever som tidigare inte har haft samma möjligheter till arbete och utbildning i flerspråkiga och interkulturella miljöer som elever och studerande från EU:s gamla medlemsstater.

Genom de ändringsförslag jag har lagt fram har jag pekat på behovet av att så snart som möjligt genomföra detta system, som syftar till att underlätta ackumuleringen, överföringen och erkännandet av resultat för de personer som vill ha en yrkesutbildning, oavsett vilken medlemsstat de kommer från eller bor i. Vi måste skapa hållbara nätverk på EU-nivå mellan nationella och regionala yrkesutbildningsleverantörer, baserade på befintliga strukturer. För att se till att dessa nätverk och partnerskap blir så effektiva som möjligt måste vi garantera en hög kvalitetsnivå som också är enhetlig. Jag välkomnar således Jan Anderssons betänkande om inrättandet av en europeisk referensram för kvalitetssäkring av yrkesutbildning.

Jag vill också betona behovet av att instrumenten i denna referensram tillämpas av medlemsstaterna så snart som möjligt så att vi kan uppnå högsta möjliga gemensamma kvalitetsnormer på utbildningsområdet. Vi måste tydligt definiera förutsättningarna för att omvandla delkvalifikationer till en fullständig kvalifikation. Det är hög tid att stimulera rörligheten hos EU:s arbetskraft.

Hannu Takkula, för ALDE-gruppen. – (FI) Herr talman! Jag vill också säga några ord om detta utmärkta betänkande. Jag vill tacka föredraganden Jan Andersson och de andra som har talat här i dag, och särskilt kommissionsledamot Ján Figel'.

Det är viktigt att vi talar om yrkesutbildningen, för vi har beslutat gemensamt att EU ska ha en inre marknad. Om vi vill ha en fungerande inre marknad betyder det att vi också behöver en livskraftig och välutbildad arbetskraft, för att försäkra oss om att inte bara de ekonomiska aspekterna utan också de aspekter som har att göra med arbete och kompetens beaktas när vi bygger Europa.

Detta betänkande handlar inte bara om utbildning utan också om kultur och sysselsättning, och vi har även beslutat om frågan om yrkeskompetens som en del i Bologna- och Köpenhamnsprocesserna, vilka också är värda att ta hänsyn till i detta sammanhang.

Jag vill påpeka en sak. Även om jag vet att utbildningen till mycket stor del faller inom medlemsstaternas behörighetsområde kan vi trots det uppmuntra dem på EU-nivå att arbeta mot en verklig kvalitetssäkring när det gäller yrkesutbildning, utbildningsstandard och läranderesultat. Detta är mycket viktigt för rörligheten.

Med tanke på den hotande ekonomiska nedgången måste vi komma ihåg att en investering i utbildning leder till en pålitlig och kvalificerad arbetskraft av god kvalitet. Det är avgörande om vi vill åstadkomma innovationer och erhålla nya färdigheter och kompetenser, och om vi vill stärka vår ekonomiska bas och på detta sätt öka BNP.

Dagens beslutsfattare glömmar ofta att utbildningen är nyckeln till skapandet av en bättre framtid och stärkandet av vår ekonomiska bas. Det är detta budskap vi borde förmedla till medlemsstaterna och deras beslutsfattare, och vi som företräder Europeiska unionen borde uppmuntra dem i detta. Vi behöver en livskraftig arbetsmarknad av hög kvalitet och en kvalificerad arbetskraft.

Sepp Kusstatscher, för Vets/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Dessa två rekommendationer från Europaparlamentet och rådet bör ge en kraftig impuls till en kontinuerlig förbättring av yrkesutbildningen i hela EU, genom gemensam planering, energiskt genomförande, bedömning och översyn. Detta kräver större tydlighet hos en lång rad yrkesutbildningssystem för att möjliggöra jämförbarhet och ömsesidigt erkännande av kvalifikationer från yrkesutbildningar och garantera ökad genomströmning.

Vi talar om en kultur av kontinuerlig kvalitetsförbättring. En bättre utbildning är mer än bara en fråga om kvalifikationer, mer än en öppnare dörr till arbetsmarknaden och också mer än bara ett bidrag till att förbättra konkurrenskraften hos företag och arbetstagare. I detta avseende oroar det mig att ordet "humankapital" används så ofta, som om vi människor bara var en produktionsfaktor.

Den status som yrkesutbildningen åtnjuter varierar stort bland de 27 medlemsstaterna. Det stämmer att vi inte behöver någon byråkratisk harmonisering av bestämmelser genom daltande från Bryssel, som Hannu Takkula just sade. Men det skulle ändå vara bra om vi utövade påtryckningar, i alla fall milda sådana, för att se till att de bästa modellerna och normerna gradvis vinner framgång i alla medlemsstater, och jag anser att vi borde börja nu i stället för i en avlägsen framtid.

Vi kan och bör lära av varandra. I alla händelser bör yrkesutbildningen åtnjuta samma status som den allmänna utbildningen i hela EU.

Jag vill tacka både Jan Andersson och Thomas Mann för deras betänkanden.

Jiří Maštálka, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Även jag vill börja med att tacka föredragandena, Thomas Mann och Jan Andersson, för deras arbete och i synnerhet för det tålamod de har visat under förhandlingarna om kompromisserna. Jag anser att Jan Andersson i sitt förslag helt korrekt fastslår att rekommendationen måste vara förenlig med subsidiaritetsprincipen. Å andra sidan beskriver han väl i sin formulering mekanismerna för systemet för bedömning av referensindikatorer och de tidsgränser som gäller för när systemet ska vara i funktion i medlemsstaterna. Jag anser att förslaget också stöder ytterligare åtgärder från alla parter som är involverade i att tillhandahålla yrkesutbildning, även genom att stödja egenutvärdering som ett kompletterande verktyg för att förbättra kvaliteten.

Jag välkomnar att man i kompromissen också lyckas införliva vad jag anser vara mycket viktiga förslag som antagits av utskottet för sysselsättning och sociala frågor. Dessa förslag innebär i huvudsak att medlemsstaterna uppmuntras att vara mera aktiva inom området, man betonar elevernas roll vid bedömningen av tillfredsställelse med resultatet av utbildningen och stöder de personer som ger utbildningen. Jag tycker att det är viktigt att stödja punkt nr 1 i Thomas Manns förslag till betänkande, där han betonar den avgörande betydelsen av individens personliga och yrkesmässiga utveckling. Slutligen vill jag betona att man i de föreslagna kompromisserna använder termen "livslångt lärande". Därmed vidgar man helt riktigt cirkeln av medborgare som deltar i utbildningsprocessen och därför stöder jag förslaget till betänkande.

Joel Hasse Ferreira (PSE). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Kvalitetssäkring av yrkesutbildning är av största vikt, inte bara för att certifiera den livslånga inlärningsprocessen hos EU:s arbetstagare, utan även för att underlätta rörligheten inom unionen. En viktig del i denna process är bedömningen av yrkesutbildningen i sig. Här är det viktigt att öka utbytet av bästa praxis på EU-nivå och nationell, regional och lokal nivå.

Genom de inrättade referensramarna fastslås gemensamma principer, kvalitetskriterier och indikatorer som är användbara vid bedömning och förbättring av de tjänster som tillhandahålls, samtidigt som subsidiaritetsprincipen respekteras. Dessa indikatorer bör först och främst fungera som verktyg för att lättare nå Lissabonstrategins mål för utbildning och yrkesutbildning, och inte som ett instrument för styrning.

Jag har gratulerat Jan Andersson till hans utmärkta betänkande och jag vill nu ta upp några punkter i betänkandet utarbetat av Thomas Mann, som jag också gratulerar. Jag måste betona hur viktigt det är att certifieringsprocessen kopplas ihop med tilldelningen av meriter i den högre utbildningen. På så sätt garanterar vi att certifieringsprocesserna blir kompletterande och att villkoren för den yrkesmässiga rörligheten för arbetstagare och unga i EU förbättras. Det är också viktigt att underlätta för, och inte bara underlätta utan uppmuntra, de lokala och regionala myndigheterna att delta i sammankopplingen av de regionala och nationella betygsramarna med det europeiska systemet för meritöverföring inom yrkesutbildningen.

Endast på detta sätt kan vi öka rörligheten och meritöverföringen mellan olika ekonomiska sektorer och mellan olika arbetsmarknader, och därigenom på ett avgörande sätt bidra till social sammanhållning och lika möjligheter inom hela EU.

Till sist vill jag återvända till Jan Anderssons betänkande och betona vikten av att stödja strategin för livslångt lärande och främja en kultur för att förbättra kvaliteten på alla nivåer. Detta kan ske genom att antalet kopplingar mellan formell utbildning och yrkesutbildning blir många fler, och genom att valideringen av kvalifikationer grundade på erfarenhet vidareutvecklas. På detta sätt höjer vi utbildningsnivån hos de unga

och även utbildningen av arbetstagarna vilket, när det gäller ekonomisk och social utveckling, är avgörande för att kunna uppnå en europeisk social modell.

Marian Harkin (ALDE). (EN) – Herr talman! Först och främst vill jag gratulera Jan Andersson och Thomas Mann till deras utmärkta insatser och mycket goda resultat. De flesta av oss här i kammaren i kväll håller med om att den europeiska referensramen för kvalitetssäkring av yrkesutbildning kommer att bli ett mycket användbart instrument för medlemsstaterna för att främja och övervaka kontinuerliga förbättringar i de nationella systemen för yrkesutbildning.

Ramen kommer att baseras på gemensamma europeiska referenser och bygga på den begränsade användningen och den faktiskt väldigt begränsade framgången för den tidigare ramen, som gick under benämningen den gemensamma ramen för kvalitetssäkring.

Vi har tagit lärdom av erfarenheterna från den tidigare ramen när vi utarbetat det aktuella förslaget, och jag anser att vi i hög grad har förbättrat det som redan fanns.

Genom den föreslagna ramen bidrar vi till kvalitet och effektivitet i investeringarna i humankapital på flera olika sätt. Jag tar här endast upp tre av dem, nämligen att erbjuda bättre utbildning och färdigheter, höja standarden och främja rörligheten. Ramen är frivillig, och jag hoppas att kommissionsledamot Ján Figel' har rätt när han säger att den inte bara visar på vår mångfald utan också på vår mognad. Vi får en gemensam ram med gemensamma kvalitetskriterier, och ett sådant resultat kan vi bara uppnå genom gemenskapsåtgärder. Genom detta undviker vi ett "minfält" av diverse bilaterala avtal, och genom att minimera de administrativa kraven inför vi en bra mekanism mot vilken kvalitetsstandarderna kan jämföras.

Detta är en bra och praktisk lagstiftning som kommer att ge goda resultat. När parlamentet lyckas genomföra sådan här lagstiftning har man utträttat ett gott dagsverke.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Herr talman, herr kommissionsledamot! Arbetet med att ta fram rekommendationer för att förbättra kvaliteten på yrkesutbildningen har blivit en odiskutabel framgång.

Eftersom utbildningspolitiken är ett nationellt ansvar har kvaliteten på yrkesutbildningen varierat stort mellan medlemsstaterna, och därmed lever man inte upp till rörlighetsnivån på arbetsmarknaden eller den dynamiska hastigheten i den ekonomiska och tekniska utvecklingen. Det gör det svårt att nå Lissabonmålen. Detta bidrar definitivt inte till att skapa lika villkor för att utveckla en kunskapsbaserad ekonomi.

Med referensramens nya strategi kan medlemsstaterna få hjälp med att uppnå allmänna kriterier, jämförbarhet och förenlighet för den utbildning de erbjuder. Genom de samordningsnivåer som föreskrivs i rekommendationerna, också med partnerorganisationer och yrkesorganisationer, utökas det praktiska tillämpningsområdet. Dessa kommer definitivt att bidra till att utbildningsmarknaden förbättras, eftersom den måste följa arbetsmarknadens exempel.

I synnerhet kommer det att underlätta för de länder som har problem med denna process på grund av den ekonomiska omvandling som sker i landet. Om man kan fastställa en baslinje för standarden kommer det att garantera öppenhet, konsekvens och överförbarhet inom den mängd utvecklingstendenser som finns inom EU:s gränser.

Detta borde kunna ske utan att man inkräktar på medlemsstaternas självständighet när det gäller att sköta sina egna yrkesutbildningssystem. Samtidigt kommer det att skapa en gemensam miljö och ge förutsättningar för en gemensam grund av hög kvalitet och en ändamålsenlig strategi för utbildningsspecialister.

Vi bör också allvarligt överväga behovet av att synkronisera företagets behov med den ekonomiska och tekniska utvecklingen för att göra systemen för att utbilda kvalificerad personal ännu bättre. Detta skulle bidra till att lösa flera problem som har gett upphov till migrationsflöden av olika omfattning.

Dessutom kan en målinriktad strategi användas för att lösa problemen med olika tendenser inom yrkesutbildningen. Öppenhet, samarbete och hög standard när man organiserar arbetet för att förbättra kvaliteten på yrkesutbildningen genom deltagande i det europeiska kvalitetsnätverket måste vara grundläggande nationella riktlinjer vid genomförandet.

Tomáš Zatloukal (PPE-DE). – (CS) Jag vill helt kort säga att yrkesutbildningen inom EU fungerar som en självständig nationell och regional verksamhet som drivs i enlighet med olika normer och standarder. Därför skapas ett brett spektrum av olika kunskapsområden och meriter. Inom EU behöver vi därför gemensamma kriterier för att garantera öppenhet och överförbarhet mellan de många olika utbildningsformerna i EU.

Systemen för utbildning och yrkesutbildning måste vara tillräckligt flexibla för att kunna tillgodose behoven på ett ändamålsenligt sätt, särskilt arbetsmarknadens behov. Hur den utbildning som erbjuds tillgodoser dessa behov av effektivitet och ändamålsenlighet måste bedömas med jämna mellanrum, övervakas och utvecklas baserat på vad som framkommer. Ett positivt tecken är att principerna för att garantera en yrkesutbildning av hög kvalitet faktiskt innehåller rekommendationer om införande av ett europeiskt kvalitetsnätverk. Personligen ser jag den europeiska referensramen som ett verktyg som kan främja kvalitetshöjningar inom systemen för yrkesutbildning och utbildning i medlemsstaterna.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Detta förslag handlar om yrkesutbildning på olika nivåer, beroende på intelligens, motivation, intressen och marknadens behov. Gemensamma normer på arbetsmarknaden kräver att utbildningsmodellerna harmoniseras, från Spanien till Rumänien.

Jag vill betona att vi genom att främja universitetsutbildningen inte får underminera yrkesutbildningar på lägre nivåer – på gymnasienivå. Man behöver inte en universitetsexamen för att bli servitör – ibland kan till och med en kort kurs räcka. På senare tid har man dragit ned på den här typen av utbildningar, till exempel i Polen. Som lärare vill jag säga att jag så långt det är möjligt stöder flexibla utbildningsprogram som är skraddarsydda för studenternas behov, med betoning på utbildning i främmande språk så att alla kan klara sig utomlands.

Slutligen vill jag säga att en investering i utbildning är en av de bästa investeringar man kan göra i EU. Låt oss inte snåla med utbildning. Låt oss inte missunna framtida generationer denna resurs.

Dragoș Florin David (PPE-DE). – (RO) Yrkesutbildningen är ett viktigt verktyg som ger EU-medborgarna den förmåga och de kunskaper och färdigheter som krävs för att integreras på arbetsmarknaden och i det kunskapsbaserade samhället. Denna rekommendation är generellt sett alldeles utmärkt. Jag anser dock att man bör ta med ytterligare två områden, vilka jag faktiskt har pekat på: inrättande av ett rådgivningssystem för EU:s medborgare som hjälper dem välja rätt form av studier och inriktning anpassad till deras personliga förmåga, och eventuellt också inrättande av en kvalitetsplattform för utbildning.

Jag vill betona att vi måste anta en kompletterande strategi för utbildning som underlättar bättre anpassning av utbildningsprocesserna till de verkliga behoven på arbetsmarknaden. Strategierna för livslångt lärande och rörlighet är av yttersta vikt för att öka chanserna till anställning. Även jag vill tacka de båda föredragandena och önska er en god jul.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (RO) Personer som i sitt hemland vill använda sig av meriter från en yrkesutbildning eller en utbildningsmodul som de tillägnat sig i ett annat land stöter fortfarande på svårigheter inom EU. Detta avskräcker många och gör att den gränsöverskridande rörligheten blir trögare. Att skapa ett europeiskt system för meritöverföring inom yrkesutbildning (ECVET) kan gynna studenternas och arbetstagarnas rörlighet. Jag tycker att Thomas Mann i sitt betänkande på ett mycket bra sätt beskriver de förbättringar som kommer att uppnås med systemet, liksom de problem som kan inträffa när det väl har inrättats.

Som tur är kan vi utnyttja de erfarenheter vi fått genom meritöverföringssystemet (CTS). Jag är själv lärare och måste hantera meritvärderingssystemet. Jag instämmer i föredragandens rekommendationer. Vi behöver ha en kvantitativ norm som grund på EU-nivå vid tilldelning av meriter. Tydliga kriterier måste utformas för att garantera systemets relevans, öppenhet, jämförbarhet och förtroende mellan medlemsstaterna. Jag instämmer också i att ha en försöksperiod innan systemet godkänns eftersom EU:s medlemsländer har olika utbildningssystem och det behövs förmodligen mer tid för att harmonisera 27 stycken yrkesutbildningssystem.

Mairead McGuinness (PPE-DE). (EN) – Herr talman! Jag är här för att stödja min granne Thomas Mann, och jag vill gratulera både honom och den andra föredraganden till deras arbete. Ett särskilt problem har dock dykt upp i mitt hemland, och kanske även i ert, herr talman. Som jag ser det har byggnadsboomen skapat ett gigantiskt problem, särskilt för unga män som inte alls var inne på att utbilda sig eftersom de höga lönerna inom byggnadssektorn lockade mer.

Tyvärr är den tiden förbi. Många av dessa personer står nu utan utbildning och därmed utan möjlighet att ta andra arbeten som eventuellt yppar sig. Jag anser därför att de enskilda medlemsstaterna, och definitivt Irland, måste inrikta sig på dessa grupper så att de, när det blir goda tider (snart, hoppas vi), har en utbildning lämpad för andra arbeten. Idén om kvalitetssäkring och kontroll är naturligtvis av största vikt. Jag är orolig för att utbildning nu är en affärsidé som saknar kvalitetskontroll. Idén om gränsöverskridande rörlighet för arbetstagarna kräver att vi har en EU-övergripande och samordnad strategi för yrkesutbildningen.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Det föreslagna systemet för överföring och ackumulering av meriter inom utbildning och yrkesutbildning bör bidra till att rörligheten ökar för arbetstagarna innanför EU:s gränser. Om EU ska kunna konkurrera med tredjeländer, om vår ekonomi ska kunna växa, om sysselsättningen ska bli högre och skillnaderna mellan regionerna mindre, då måste vi främja det livslånga lärandet. Vi behöver äldre personer. EU behöver deras erfarenhet, kvalifikationer och kunskaper.

Om vi vill ha en kunskapsbaserad ekonomi och ett kunskapsbaserat samhälle ska vi investera i utbildning. Vi måste förhindra att människor lämnar utbildningssystemet utan någon examen. Det är också viktigt att ge tillgång till utbildning och examina, särskilt för människor med sämre ekonomi, till exempel de som bor i mindre städer och byar och har svårare att ta sig till utbildningsorterna.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr talman, kommissionsledamot Figel! Jag gratulerar er av hela mitt hjärta! Det här är en av våra största utmaningar före jul. När vi ser på nästa år, på finanskrisen, är det mycket som vi nu måste gripa oss an. Utbildning spelar verkligen en nyckelroll.

Vi har tre indikatorer som kommer att hjälpa oss igenom krisen: forskning och utveckling, infrastruktur samt utbildning. Jag anser att vi nu måste fastställa normer för att visa för folket att livslångt lärande spelar en absolut avgörande roll, särskilt för små och medelstora företag, att vi vill att de som är anställda i dessa företag ska få behålla sina arbeten och att vi vill ge dem utbildning för att skapa bättre möjligheter för dem på marknaden.

Europeiska unionen spelar en mycket central och viktig roll inom detta område. Jag blir mycket glad om vi antar småföretagsakten i morgon. I så fall får vi ytterligare finansiering inom detta område.

Ján Figel', ledamot av kommissionen. – (EN) – Herr talman! Jag ska fatta mig kort eftersom jag höll ett längre anförande i början av debatten. Jag tar vid där föregående talare slutade, särskilt på grund av krisen.

Vi måste investera både mer och bättre i utbildning. Inte mindre, utan mer och bättre, vilket innebär effektivitet, förenlighet, relevans och så vidare, och sedan måste vi satsa ännu mer. Detta är kommissionens ståndpunkt, och jag anser naturligtvis att den gäller även här.

Det som har sagts i kväll om den utbildade arbetskraftens rörlighet, det livslånga lärandet, ackumulering och överföring av kunskaper och om en kvalitetskultur är mycket viktigt för våra nationella utbildningssystem. Dessa punkter bör bli verklighet.

Jag vill bara bekräfta att de instrument som vi antar – ni kommer att rösta i morgon hoppas jag, om kompromisstexten eller de framlagda ändringarna, vilka jag bekräftar och välkomnar – gör EU mer "meritvänligt". Det betyder att vi blir människovänliga, eller medborgarvänliga, och det är något vi verkligen måste göra tillsammans, kanske mer än tidigare. Genom dessa instrument kan vi skapa bättre villkor för motivation, mobilisering för innovation och alla dessa viktiga mål.

Kommissionen kommer att under det tjeckiska ordförandeskapet försöka hjälpa till med att anordna konferenser: först "startkonferensen" för båda instrumenten och sedan mera specifika konferenser om det fortsatta genomförandet. Kanske de två föredragandena kan hjälpa oss eller delta vid dessa arrangemang. Genomförandet är naturligtvis det viktigaste som ligger framför oss.

Jag vill också, precis som många andra i här kväll, önska er en god jul och ett gott nytt år – Europeiska året för kreativitet och innovation – 2009.

Talmannen. – Tack! Jag önskar er och alla kommissionsledamöter och personal detsamma!

Jan Andersson, föredragande. – Herr talman! Herr Takkula är inte kvar här, men han ställde en fråga om huruvida det finns någon motsättning mellan att ha ambitioner på EU-nivå och det faktum att utbildningssystemen ändå är nationella i grunden. Jag ser ingen motsättning. Jag tycker att den här referensramen bygger på ambitioner på EU-nivå, samtidigt som vi har tillit till medlemsstaterna. Vi ger dem möjligheter och det vi kallar en verktygslåda att använda sig av. Jag tror inte att det finns någon motsättning.

Sedan skulle jag vilja understryka det som Ján Figel' sade om att det nu i den kris vi upplever ekonomiskt och sysselsättningsmässigt är än viktigare att vi satsar på utbildning. Det är det som kommer att gynna EU:s konkurrenskraft, men också att ge individerna verktyg i sina liv för att kunna gå vidare och satsa på ytterligare utbildning under sin livstid.

Jag vill avsluta med att återigen tacka kommissionen men också alla skuggföredragande. Vi har haft ett utmärkt samarbete under resans gång och också jag vill önska er alla en god jul och ett gott nytt år.

Thomas Mann, föredragande. – (DE) Herr talman, kommissionsledamot Figel! Ni ska ha stort tack för ert och arbetsgruppens utmärkta samarbete. Här har vi verkligen arbetat tillsammans. Jag tycker att vi nådde ett bra resultat på det sättet.

Sepp Kusstatscher har helt rätt – Europeiska unionen har höga ambitioner när det gäller yrkesutbildning. I slutändan är det vi vill uppnå varken mer eller mindre än att yrkesutbildningen frikopplas från högre utbildning. Marie Panayotopoulos-Cassiotou har helt rätt – vi måste uppnå konkreta resultat. Vi vill ha verkliga resultat, inte de vanliga avsiktsförklaringarna, inte de vanliga vackra uttalandena. En fas av till största delen slumpmässigt samarbete får ge vika för en period av mer intensiv samordning.

För tillfället varierar utbildningsresultaten mellan medlemsstaterna avsevärt. Därför behöver vi överenskommelser mellan näringslivet och de nationella myndigheterna när det gäller läroanstalterna. Hannu Takkula har helt rätt – vi vill inte vara något slags barnvakter för EU, och har absolut inga planer för det heller. "Mjuk lagstiftning", eller att få människor intresserade och involverade, det är vad vi verkligen behöver.

Vi vill få till stånd samarbete mellan experterna – vid utfrågningar, i arbetsgrupper och också för att utveckla utbildningen. Därför behöver vi läroanstalter. Jiří Maštálka har helt rätt: Vi kan även använda oss av befintliga nätverk och sociala partner för detta ändamål. Först då kommer fördelarna att bli uppenbara för anställda och arbetsgivare och för privata och offentliga utbildningsanordnare. Det blir ett klassiskt vinn-vinn-system. Både Joel Hasse Ferreira och Paul Rübig talade om betydelsen av livslångt lärande och det med rätta, eftersom det är på den punkten vi verkligen kan göra skillnad.

Fru Harkin! Precis som ni inser jag vikten av att denna ram är frivillig eftersom den involverar alla aktörer. Vi kommer att se de första medlemsstaterna arbeta tillsammans från och med 2012, på en grund av ett ständigt växande förtroende. En försöksperiod är nödvändig, det är givet. Vi kommer att införliva utvärderingen av nivåerna 1 till 8 av EQR (Educational Quality Ranking) och min förträfflige granne har förstås alldeles rätt i att detta måste ske. Unga människor har rätt att känna att de är till nytta, att de behövs och att de kan främja sin personliga utveckling, alltid i enlighet med nationella bestämmelser. Övriga länder är fria att börja senare och gå med i ECVET-systemet så snart de kan. Jag tror att chanserna är mycket goda. Om vi fortsätter diskutera frågorna i en samarbetscirkel av detta slag kommer vi att kunna gå vidare. Vi har satt igång en process här.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, torsdagen den 18 december 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) I min egenskap av föredragande för yttrandet över det europeiska systemet för meritöverföring inom yrkesutbildningen vill jag återigen betona vikten av att detta system skapas och genomförs, som har som syfte att höja yrkesutbildningens kvalitet och attraktionskraft.

Behovet av att införa ECVET grundas på en önskan om att minska skillnaderna i läranderesultat orsakade av att det finns olika yrkesutbildningssystem. Vi måste öka öppenheten i de meriter som gäller för yrkesutbildning och livslångt lärande.

Genomförandet av ECVET måste baseras på ett gemensamt åtagande att följa principerna för att garantera god kvalitet på yrkesutbildningen. En viktig del i detta måste vara att främja partnerskap mellan läroanstalter, företag och nationella myndigheter för att skapa ett ömsesidigt förtroende.

Sist men inte minst vill jag säga att ECVET betonar läranderesultatet och inte den tid som läggs ned på att inhämta kunskaper, färdigheter och sakkunskap.

18. Utvärdering och framtida utveckling av Frontex och det europeiska gränsbevakningssystemet Eurosur

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Javier Moreno Sánchez, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om utvärdering och framtida utveckling av Frontex och det europeiska gränsbevakningssystemet Eurosur (2008/2157(INI)) (A6-0437/2008).

Javier Moreno Sánchez, föredragande. – (ES) Herr vice kommissionsordförande, mina damer och herrar! Akronymerna Frontex och Eurosur påminner oss om den bistra verklighet som vi måste bekämpa, en

verklighet för tusentals människor som varje dag på olaglig väg reser in i Europa. De flyr från fattigdom och hoppas på en bättre framtid. De tvingas till detta av ett enormt socialt tryck och familjetryck genom förväntningarna om att de ska kunna skicka pengar till hemlandet. Tyvärr får många av dem betala med sina liv för denna dröm om Europa.

Vi som har det politiska ansvaret i EU måste ta tag i situationen genom en gemensam reaktion som grundas på respekt för invandrarnas värdighet och grundläggande rättigheter. Vi måste öppna våra gränser för den lagliga invandringen och för integration av arbetstagare med såväl rättigheter som skyldigheter, och stänga våra gränser för den olagliga invandringen, för brottsliga organisationer och för människosmugglare.

Därför har vi Frontex och Eurosur, instrument som tillför ett mervärde till medlemsstaternas arbete och återspeglar den nödvändiga andan av samarbete och solidaritet inom EU.

Målet vi strävar efter är att utveckla ett europeiskt integrerat förvaltningssystem för EU:s samtliga yttre gränser. Detta ska grundas på operativ samordning och kompatibilitet mellan de nationella övervakningssystemen. När en väg för den olagliga invandringen stängs kan de kriminella organisationerna nämligen ordna en ny väg på kortare tid än en vecka.

Vi instämmer i kommissionens strategi, så som den beskrivs i betänkandet från utskottet för medborgarligen fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor.

När byrån nu har tagit sina första framgångsrika steg måste vi bestämma dess framtida roll och med vilken hastighet utvecklingen bör ske.

Frontex fungerar. Resultatet från operation Hera på Kanarieöarna och de tusentals liv som har räddats i Medelhavsområdet bekräftar detta. Det gör även den ökade samordningen, utbytet av bästa praxis och den specialistutbildning som erbjuds inom områden som asylrätt, sjörett och grundläggande rättigheter.

Så långt är allt gott och väl, men vi måste gå vidare. Frontex behöver ha lämpligt material och logistikresurser för att kunna genomföra enstaka gemensamma operationer såväl som permanent övervakning inom högriskområden.

En del medlemsstater talar om solidaritet men visar ingen, vilket minskar Frontex effektivitet. Vi uppmanar därför kommissionen och medlemsstaterna att välja ett av två alternativ: Antingen ändrar vi bestämmelserna för Frontex så att solidaritet blir obligatoriskt, som i bestämmelserna för enheten för snabba ingripanden vid gränserna (Rabit), eller så låter vi Frontex köpa eller hyra sin egen utrustning.

Detta innebär naturligtvis en avsevärd höjning av budgeten, men det stärker byråns europeiska dimension och det gör att byrån snabbare får tillgång till de materiella resurserna, särskilt på kort sikt.

Vi uppmanar också kommissionen att lägga fram förslag om en översyn av byråns uppdrag för att undanröja rättsliga tomrum som hindrar dess åtgärder vid sjöräddnings- och återsändningsinsatser.

Utan samarbete med ursprungsländerna kommer vi inte att kunna hantera migrationsflödena på ett effektivt sätt. Experiment som till exempel samarbetet mellan Spanien och Senegal har gett mycket positiva resultat som behöver vidgas och tillämpas på EU-nivå.

Vi uppmanar därför kommissionen att införliva samarbete om invandring i alla avtal med tredjeländer och att genomföra informationskampanjer tillsammans med dessa länder kring riskerna med olaglig invandring.

Frontex måste kunna fortsätta att utvidga sina samarbetsavtal och få igång ett samarbete med ursprungsländerna i enlighet med byråns särskilda behov. Det är också viktigt att undersöka vilka kanaler som finns för samarbete med regionala organ, till exempel Mercosur (gemensamma marknaden i Sydamerika) eller Ecowas (Västafrikanska staters ekonomiska gemenskap), vilka styrs av principen om människors fria rörlighet.

Vi måste komma ihåg att Frontex och Eurosur inte är några universalmedel utan värdefulla verktyg för EU:s invandringspolitik, vars slutgiltiga mål att är invandringen borde vara en utvecklingsfaktor för både värdländer och ursprungsländer, men mest av allt för invandrarna själva.

Invandringen får inte fortsätta att vara en dödsfälla. Vi måste vidta åtgärder så att invandring inte blir en nödvändighet utan en rättighet och ett personligt val.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman! Jag vill naturligtvis lovorda betänkandet om utvärdering och framtida utveckling av Frontex och det europeiska gränsbevakningssystemet Eurosur. Jag är tacksam mot Javier Moreno Sánchez.

Parlamentet har alltid stött Frontex ända sedan byrån inrättades, särskilt när det gäller att bidra med ekonomiska resurser. Jag är glad över att stödet återigen bekräftas i detta viktiga skede i byråns existens, i en tid när vi överväger möjligheten att eventuellt utvidga dess befogenheter.

Nästan alla punkter som tagits upp i betänkandet ligger i linje med våra meddelanden och jag instämmer i dem till fullo. Jag tänker till exempel på den särskilda uppmaningen till kommissionen att lägga fram förslag för att utvidga byråns befogenheter, uppmaningen om att inrätta permanenta patruller i högriskområden och behovet av en verklig europeisk solidaritet i dessa tider när vi måste kontrollera våra gränser. Ett antal punkter behöver dock klargöras.

För närvarande tillhandahåller medlemsstaterna teknisk utrustning på frivillig väg. Kommissionen har vid flera tillfällen insisterat på att medlemsstaterna ska leva upp till sina åtaganden så att utrustning verkligen finns tillgänglig vid gemensamma insatser, särskilt inom högrisksektorer.

Erfarenheterna från i år visar dock att det fortfarande är ett problem att sjösätta tillräckligt antal fartyg. Därför måste vi överväga andra lösningar. Dessa kan till exempel vara att medlemsstaterna tvingas att förse byrån med viss utrustning, eller att byrån tillåts att hyra eller köpa sin egen utrustning. Det här kommer att bli en nyckelfråga som måste undersökas inom ramarna för det förslag som kommissionen ska lägga fram om antagandet av den rättsliga ramen för byrån.

Jag vill här peka på att resultaten från den oberoende bedömningen av byråns mandat, så som de fastställs i artikel 33 i Frontexförordningen, kommer att tillkännages under 2009. Kommissionen kommer då att offentliggöra sina förslag om byråns framtida mandat. Granskningen kan omfatta särskilda bestämmelser som rör bidrag till sjöräddningsuppdrag, till deltagande vid återsändningsinsatser och till ökat samarbete med tredjeländer.

Det är också sant att kommissionen vill utöka informationskampanjerna genom sina delegationer i tredjeländer, inom ramen för EU:s politik för yttre förbindelser och grundat på den gemensamma definitionen av Frontex mandat och roll. Kommissionen kommer att undersöka vilka olika typer av stöd som kan erbjudas angränsande tredjeländer.

Jag är en av dem som tror att om Frontex kunde genomföra sina övervakningsinsatser så nära tredjeländers gränser eller kuster som möjligt, skulle mänskliga katastrofer förhindras och gränsövervakningen skulle bli mycket effektivare.

Jag är i vilket fall som helst tacksam mot parlamentet för detta betänkande, som återspeglar kommissionens förslag. Jag vill därför tacka er för parlamentets viktiga och breda stöd för kommissionens meddelande om Frontex. Jag anser att vi har nått enighet mellan EU-institutionerna om de allmänna ramarna för Frontex framtida utveckling.

Tobias Pflüger, *föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling*. – (DE) Herr talman! Vad har byrån Frontex att göra med utveckling? Den har väldigt mycket att göra med det, som FN:s förre särskilde rapportör om rätten till mat, Jean Ziegler, förklarade i tidskriften *Le monde diplomatique* i mars i år. Han skrev: "Detta leder oss till Frontex och kommissionsledamöternas hyckleri i Bryssel, när de med ena handen skapar svält i Afrika samtidigt som de med den andra kriminaliserar offren för sin egen politik, de som flyr undan svälten."

Ett exempel på detta är EU:s jordbruksdumpning, som förstör den lokala produktionen av livsmedel i Afrika och gör att fler människor måste fly från sina hemländer. Ett annat exempel är EU:s fabriksfartyg som utarmar fiskevattnen i de afrikanska ländernas undantagszoner. Traditionella fiskebåtar förstörs i snabb takt, till exempel i Sahelbältet, men också i Mali och Guinea-Bissau.

Det här betyder att vi i Frontex har en institution som skärmar av EU rent fysiskt och som organiserar utvisningar, och detta helt utan hänsyn till FN-konventionen angående flyktingars rättsliga ställning. Under tiden pågår massutvisningar, som den som elva EU-medlemsstater organiserade från Wien den 14 november. Man talar mycket om "solidaritet" i det här betänkandet. Den solidaritet man menar här är dock inte solidariteten med medmänniskor som flyr från sina hemländer, utan snarare solidariteten mellan medlemsstaterna. Det är uppenbart vad som krävs, och det är solidaritet med människor som flyr från outhärdliga levnadsförhållanden. Allt Frontex lyckas uppnå är att förlänga den väg flyktingarna tvingas ta. Ingen lösning presenteras. Det enda vettiga är därför att uppmana till att Frontex upplöses.

Här vill jag också uppmana er att ibland lyssna till de åsikter som uttrycks från Afrika, till exempel från Malis före minister för kultur och turism, Aminata Traore. Han uttryckte sig mycket tydligt: "De mänskliga, ekonomiska och tekniska resurser som EU använder mot migrationsvågorna från Afrika är i verkligheten instrument i ett krig mellan denna världsmakt och unga afrikaner, från både städerna och landsbygden, vilkas rätt till utbildning, till deltagande i det ekonomiska livet, till arbete och mat totalt ignoreras i deras hemländer under den strukturella likriktningens tyranni." Jag tycker detta uttrycks mycket klart.

Talmannen. – Jag är säker på att åsikterna från Malis minister för turism är viktiga men vi vill hellre höra era, herr Pflüger.

Simon Busuttil, för PPE-DE-gruppen. – (MT) Först av allt vill jag tacka min kollega Javier Moreno Sánchez för hans betänkande och för att han har varit öppen för våra idéer och våra ändringsförslag i slutsatserna i betänkandet. Herr talman! Personligen kan jag inte säga att jag är nöjd med Frontex och dess arbete. I slutet av förra sommaren kallade faktiskt byråns verkställande direktör insatsen Nautilus i Medelhavet för ett misslyckande. Så hur skulle jag kunna vara nöjd? Det vore att begära det omöjliga. Från Frontex verkställande direktör förväntar jag mig att få höra om hur Frontex kan bli framgångsrik och effektivt, inte om misslyckade insatser. Jag vill ändå säga att Europaparlamentet trots detta alltid troget har stött Frontex, som kommissionsledamoten helt riktigt påpekade. År efter år har man höjt budgetposten för denna byrå för att dess insatser ska bli mer permanenta och produktiva. Hur kan vi göra Frontex mera effektivt? Först och främst genom att tänka igenom hur vi kan utöka dess ansvarsområde. Detta har redan föreslagits både av kommissionsledamoten och i betänkandet. Vi behöver också stärka effektiviteten genom att undersöka hur vi kan övertala medlemsstaterna att hålla de löften de gav när de förband sig att förse Frontex med utrustning för sina uppdrag. Vi måste också tänka igenom möjligheten att Frontex har sin egen utrustning. Vi behöver även internationellt samarbete för att höja kvaliteten. Parlamentet var nyligen i Senegal där man på nära håll kunde studera samarbetsmetoden mellan Spanien och Senegal. Det är den typen av samarbete som vi behöver ha också inom andra områden och zoner som till exempel Medelhavet, och även i närheten av Grekland. Sammanfattningsvis vill jag nämna att det finns de som påstår att Frontex inte respekterar, eller inte har mandat att respektera, de mänskliga rättigheterna. Jag håller inte alls med. Jag tror faktiskt att det utan Frontex skulle vara många fler människor som skulle drunkna eller gå under än vad det är i dag. Det visar att Frontex utträtt sin del när det gäller att respektera mänskligt liv och de mänskliga rättigheterna. Men trots det måste vi göra mer. Vi vill att Frontex ska genomföra mer produktiva insatser. Om man lyckas med det har vi slagit två flugor i en smäll. För det första har vi stoppat de hemliga resor som äger rum, och för det andra har vi fått ett slut på den mänskliga tragedi som är vanlig ute på haven och som är en skam för oss alla.

Inger Segelström, för PSE-gruppen. – Herr talman, kommissionär och vice ordförande Barrot och ledamöter. Jag vill börja med att tacka Javier Moreno Sánchez och utskottet, för vi har haft en bra diskussion om Frontex och Eurosur den här gången, men jag vill också tacka dem för att löpande följer Frontex arbete så nära. Det behövs, eftersom så många människor är oroad för hur Frontex ska utvecklas, om det ska bli EU:s fort och mur mot resten av världen och de fattiga globalt.

Nyligen framkom det att Frontex inte tolkade det som att de hade i uppdrag att bekämpa människohandel. Jag är glad för att jag fått stöd för detta nu, och att vi klargör detta. Jag tror att alla här är överens om vikten av att vi på alla sätt måste hjälpa till att stoppa att människor råkar illa ut när de söker sig till EU. De är inte brottslingar utan de är fattiga, och de söker ett bättre liv för sin familj. Jag är också glad över att jag får stöd för en fördjupning av de regler som ska gälla för haven och speciellt Medelhavet i EG-rätten och i internationell rätt.

Det är oacceptabelt att fiskare som tar upp flyktingar ska bli misstänkta för smuggling, och att det finns en oklarhet om de ska kunna lämna flyktingarna t.ex. i närmaste hamn eller vilka regler som gäller. Därför är det bra att vi nu i kommande program för EU:s asyl-, flykting- och migrationspolitik också tar tag i hur vi ska använda Frontex bättre i det framtida arbetet. Innan jag slutar vill jag önska alla kolleger, vårt fantastiska LIBE-kansli, talmannen och kommissionär Barrot en god jul och ett gott nytt år, tack!

Adina-Ioana Vălean, för ALDE-gruppen. (EN) – Herr talman! Först och främst vill jag gratulera föredraganden Javier Moreno Sánchez för detta välavvägd betänkande. Jag tackar för att han tog med de flesta av mina åsikter och även min kritik.

Frontex är ett viktigt instrument i invandringspolitiken och har visat sig vara nödvändig och ändamålsenlig. Men det är fortfarande ett organ som är alltför politiserat, alltför beroende av medlemsstaternas goda vilja och av nationella intressen som dikteras av pressen och den allmänna opinionen.

Det är mycket viktigt att påminna medlemsstaterna om deras moraliska plikt och åtagande. Det är också viktigt att komma ihåg att Frontex är ett gemenskapsorgan inom den första pelaren. Som sådant ska byrån inte bara respektera EU:s grundläggande värderingar i sin verksamhet utan också arbeta för att främja dessa, särskilt inom ett område där man berör kritiska frågor rörande migration och den fria rörligheten.

Även lagligheten hos dess insatser kan ifrågasättas. Först och främst för att de samordnade underrättelseoperationer som genomförs av Frontex grundas på riskanalyser och hotbilda-bedomningar som utförts i enlighet med sekretesslagen. Detta innebär bristfällig öppenhet och ingen demokratisk ansvarighet. För det andra, genom att en gemensam insats samordnas av Frontex skapas en externalisering av gränsen som gör att man kan ifrågasätta om EU:s skyldighet att följa principen om skydd för asylsökande och flyktingar verkligen respekteras.

Jag efterlyser därför en omfattande utvärdering och granskning av Frontex insatser och organets ansvarighet, som även parlamentet görs delaktig i. Jag vill också be kommissionen om en fullständig utvärdering av Frontex verksamhet rörande dess påverkan på de grundläggande friheterna och rättigheterna, även skyldigheten att skydda.

Slutligen anser jag att man hittills har inriktat sig mest på maritima frågor men, som tidigare nämnts, måste alla migrationsvägar åtgärdas. Landvägar kommer också snart att kräva uppmärksamhet vid de östra gränserna, och för en gångs skull bör vi förebygga och angripa problemet innan vi även där har en akut situation.

Giusto Catania, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att vi bör försöka upprätta en balansräkning över Frontex misslyckanden under de tre senaste åren. Om vi gör det kommer vi att upptäcka att det har förekommit en hel del propaganda.

Det har genomförts lite drygt 30 gemensamma insatser vid gränserna, dödsfallen till havs har ökat under de tre senaste åren och det mesta av de tyvärr ständigt minskande resurserna anslås till skyddet av kustgränserna, trots det faktum att Frontex själva påpekar att det bara är 15 procent av de irreguljära invandrarna som kommer till Europeiska unionen havsvägen. Låt oss kalla dem så, irreguljära invandrare. Jag vet att jag har kommissionsledamot Jacques Barrots stöd i denna fråga, så låt oss sluta kalla dem för olagliga.

En av de saker som Frontex har visat oss är att eldvapen kan användas på ett urskillningslöst sätt. Vi såg förödelsen under en gemensam insats i september kring Lampedusa. Trots att några av våra punkter nu har införlivats i Javier Moreno Sánchez betänkande vill jag understryka denna kritik, eftersom jag är ganska övertygad om att parlamentet snabbt kan ändra åsikt om Frontex. Det är inte länge sedan jag stod helt ensam när jag påpekade att vi måste ändra Frontex uppdrag genom att lägga tyngdpunkten på räddningsaktioner till havs, men i morgon kan detta äntligen bli parlamentets gemensamma ståndpunkt.

Jag är fortfarande kritisk mot Frontex eftersom jag anser att byrån i sin verksamhet inte respekterar de asylsökandes rättigheter. Att tvinga folk att vända tillbaka vid gränserna är en reaktionär utopi och jag tror att det är mycket svårt att hejda det naturliga behovet av fri rörlighet för män och kvinnor. I dag är Frontex symbolen för Fästning Europa och ett konkret verktyg för militarisering av våra gränser.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Fästning Europa börjar nu på den afrikanska kontinenten, där olagliga flyktingar stoppas av myndigheterna innan de når Europeiska unionen, och detta sker med finansiellt och logistiskt stöd från EU för de lokala myndigheternas räkning. EU:s stöd till de afrikanska länderna i ett försök att motverka oönskad invandring fungerar alltså i och för sig, men är det den effekten vi förväntade oss?

Jag uppskattar att vi genom att utnyttja Frontex har lyckats rädda många till havs, men jag fruktar för dem som har flytt av politiska eller religiösa skäl. Enligt rapporter från Amnesty International och FN:s kommission för mänskliga rättigheter (Unhcr) skickas människor tillbaka till sina ursprungsländer utan någon som helst utredning. Medlemsstaterna vill, med rätta, förhindra att olagliga invandrare ska kunna utnyttja våra rättssystem. Det väcker dock en moralisk fråga – ger denna strategi politiska, och andra, flyktingar tillgång till asylförfarandet?

Respekterar de afrikanska länderna flyktigavtalet? I detta sammanhang vill jag vädja till kommissionen och till kommissionsledamot Jacques Barrot att koppla stödet till de afrikanska länderna till en mänsklig behandling av politiska flyktingar i enlighet med FN:s flyktingkonvention. Jag stöder ändringsförslag 4 till Javier Moreno Sánchez betänkande.

Frontex verksamhet leder till ett nytt problem, vare sig vi vill eller inte. Därför måste Frontex ta det fulla ansvaret. Vi måste nu mycket snabbt vidta åtgärder för att se till att politiska och andra flyktingar ska kunna

fortsätta räkna med en mänsklig behandling, eftersom detta i viss mån är avgörande för att Frontex ska kunna lyckas.

Philip Claeys (NI). - (NL) Herr talman! Jag har haft förmånen att få utarbeta ett yttrande om Frontex för utskottet för utrikesfrågor. Yttrandet avisades dock av en liten majoritet eftersom vänstern vägrade acceptera att problemen med Libyen och Turkiet uttryckligen nämndes i texten. Ni kan därför föreställa er min överraskning och glädje när jag såg att utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor till slut lyckats få med mina farhågor.

Libyen är ett viktigt transiteringsland för den irreguljära invandringen mot EU. Det är Turkiet också, faktiskt, plus att många immigranter dessutom kommer därifrån. Det är därför viktigt att dessa länder och deras gränskontrollmyndigheter samarbetar fullt ut med Frontex. Detta gäller även återtagandavtalen som Turkiet under många år orubbligt har vägrat ansluta sig till. Turkiet vägrar underteckna ett avtal och landet övervakar inte heller sina gränser mot EU på ett effektivt sätt. Man skulle ju kunna förvänta sig att ett land som vill bli medlem i unionen skulle anstränga sig mer. Det är en skandal att kommissionen och rådet inte påminner Turkiet om dess ansvar.

Frontex och Eurosur är nyckelinstrument i kampen mot den irreguljära invandringen och kan också användas mot gränsöverskridande brottslighet, narkotikahandel, människohandel och vapenhandel. Utan en effektiv hantering av de gemensamma yttre gränserna kan inte Schengen fungera, och vi kan inte ens drömma om att anta en gemensam invandringspolitik. Det är därför inte bara en fråga om medel, utan också, och framför allt, en fråga om politisk vilja. När jag hör uttrycket "Fästning Europa" tänker jag tyvärr att vi med tanke på alla dess brister kanske borde mynta uttrycket "Durkslag Europa" i stället.

Carlos Coelho (PPE-DE). - (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Låt mig först gratulera föredraganden Javier Moreno Sánchez till ett utmärkt arbete och även tacka min kollega Simon Busutil, som varit skuggföredragande för gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater. För att ett område utan inre gränser ska kunna fungera krävs delat ansvar och solidaritet vid förvaltningen av de yttre gränserna. Detta är viktigt för att kunna hantera migrationsfenomenen på ett övergripande och harmoniserat sätt, för att bekämpa irreguljär invandring och för att se till att gränserna förvaltas i sin helhet, med gemensamt utnyttjande av fysiska och mänskliga resurser.

Gränskontrollerna är inte bara inriktade på otillåtna gränspassager utan även på andra aspekter av gränsöverskridande brottslighet, som terrorism, människohandel, narkotikasmuggling och olaglig vapenhandel. Kontrollerna bidrar alltså till att öka den inre säkerheten på flera plan.

Jag är övertygad om att Frontex kan spela en central roll i denna integrerade strategi för EU:s gränser. Efter den rejäla ökningen av Frontex budget, som vi i parlamentet länge efterfrågat och som stöds av kommissionsledamoten Jacques Barrot, anser jag att nästa steg bör bli att se över byråns uppdrag för att eliminera rättsliga klyphål i fråga om räddningsinsatser till havs, samarbete vid återvändarinsatser och även möjligheten att låta tredjeländer använda byråns utrustning, som Jacques Barrot redan tagit upp.

Jag håller med om att Frontex roll bör stärkas, om än gradvis och i linje med de faktiska behoven. Jag inser också vikten av att utnyttja alla övervakningssystem och verktyg optimalt, framför allt genom att utöka deras nuvarande täckningsområde, skapa synergier och utöka samarbetet med EU-organ som Europol och med andra internationella organisationer.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). - (RO) Jag vill för det första välkomna den övning som genomfördes av snabbinsatsstyrkan Rabbit vid Rumäniens östra gräns i slutet av oktober i år och som samordnades av EU-byrån Frontex. Det här var den tredje övningen i sitt slag och denna typ av övningar har visat vilken viktig stödjande roll Frontex har för de medlemsstater som är belägna vid EU:s yttre gränser och därför behöver mer tekniskt och operativt stöd.

Jag välkomnar också det avtal som undertecknades i början av månaden mellan Frontex och den georgiska gränspolis, ett viktigt steg för att säkra gränserna och bekämpa olaglig invandring. Den långsiktiga strategi som kommissionen har föreslagit för gränsförvaltningen är välkommen i dessa tider då medlemsstaterna längst EU:s södra gränser står inför allvarliga problem som orsakas av olaglig invandring. Strategin måste kompletteras med insatser från grannländernas sida för att stärka säkerheten kring de egna gränserna. Den handlingsplan som ingår i EU:s grannskapspolitik måste därför främja projekt och finansiellt stöd som syftar till att göra tredjeländernas gränser säkrare.

Vad beträffar parlamentets bedömning av strategipaketet för den långsiktiga förvaltningen av EU:s gränser beklagar jag att diskussionen om Frontex- och Eurosur-betänkandena inte sammanföll med diskussionen om kommissionens förslag om ett system för in- och utresa, reseregistreringsprogrammet och det elektroniska systemet för resegodkännande (Esta). Det hade gett oss en helhetsbild över hur förvaltningen av EU:s östra gränser kommer att utvecklas i framtiden.

Dushana Zdravkova (PPE-DE). – (BG) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I över två år nu har 670 km av Svarta havets kust varit en del av Europeiska unionens yttre gräns mot öst.

De bulgariska och rumänska tullmyndigheternas deltagande i de allmänna projekt och insatser som organiseras av Frontex har gett goda resultat. Men vår gemensamma gräns längst Svarta havet står fortfarande inför stora utmaningar, något som aktualiserats i och med de militära insatserna mellan Ryssland och Georgien tidigare i år och av de fortsatt spända förbindelserna mellan de två länderna och den allmänna instabiliteten i Kaukasien.

För att kunna möta dessa utmaningar med framgång behövs en säkerhetsstrategi för Svartahavsregionen som kan skapa ett område med säkerhet och stabilitet. Strategin måste vara inriktad på att involvera regionens nyckelländer i de projekt och insatser som genomförs av EU-medlemsstaterna. Det är enda sättet att garantera ett ordentligt skydd av gränserna längs Svarta havet och skapa trygghet för våra medborgare.

Ett annat viktigt initiativ som måste få mer resurser och finansiering, inte bara från EU-institutionerna utan också från medlemsstaterna, är en utökad utbildning av personal som är engagerade i Frontex logistik och insatser. I dagens läge innebär gränsskydd inte bara fysiskt skydd av själva gränsen. Det handlar även om verksamhet som kräver ytterligare kunskap och skicklighet inom många olika områden.

De som arbetar för medlemsstaternas gränskontrollmyndigheter måste vara väl förtrodda med folkrätt, sjö rätt, asylrätt och grundläggande mänskliga rättigheter för att med framgång kunna utföra sina uppgifter.

Jag instämmer med föredraganden Javier Moreno Sánchez om att det behövs en övergripande helhetsplan, där man anger den överordnade strukturen för EU:s gränsstrategi.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE-DE). – (RO) Jag vill särskilt lyfta fram vissa av de bedömningar som återfinns i Javier Moreno Sánchez betänkande och i kommissionens meddelande. Jag tänker då på de punkter där vi påminns om den utmaning som migrationsvägarna på land över de östra gränserna innebär. EU:s östra gränser måste ägnas större uppmärksamhet och mer resurser.

Faktum är att enligt vissa beräkningar kommer omkring 25 procent av de olagliga invandrare som för närvarande finns i EU från staterna längst den östra gränsen, och dessa har kommit in i EU genom att ta sig över de östra gränserna. EU:s yttre gräns mot öster är inte särskilt lång, men den är ändå väldigt svårhanterad på grund av våra grannregioner. Utöver problemen med olaglig invandring måste vi dessutom tänka på hotet från den organiserade brottsligheten, vars huvudleder också går igenom detta geografiska område.

Eftersom jag är från Rumänien, som förvaltar över 2 000 km av EU:s yttre gräns mot öster, vill jag också betona att det är mycket viktigt för oss att denna gräns får den fulla uppmärksamhet som krävs.

Czesław Adam Sikiński (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Europeiska unionen saknar för närvarande en övergripande plan för samarbete med länderna längst dess östra gränser.

Utöver de långsiktiga mål som EU har satt upp för dessa länder bör vi också fastställa specifika mål på kort sikt, och införa ett system för att bedöma hur dessa länder följer de fastställda principerna för samarbete över gränserna. När det gäller våra gränser mot tredjeländer bör Frontex arbete omfatta åtgärder mot människohandel. Det är mycket viktigt att alla högriskområden bevakas av gemensamma, regelbundna, permanenta och operativa övervakningspatruller året runt.

Frontex uppdrag är en nyckelfaktor i Europeiska unionens globala invandringsstrategi och byråns uppgift bör vara att säkra unionens yttre gränser. Samtidigt får den inte bli ett instrument för att skapa nya gränser som kan dela Europa och bygga nya murar.

Carl Schlyter (Verts/ALE). - Herr talman! Jag uppskattar de delar av betänkandet som handlar om att mänskligt liv är heligt och att man ska ta vara på flyktingarnas återvändanderättigheter, att man inte skickas tillbaka till en oacceptabel situation. Jag oroar mig ändå väldigt mycket för att Frontex kommer att bli en del av uppbyggnaden av fästning Europa.

Jag tycker att det känns som om vår solidaritet med varandra att täppa till våra gränser är större än solidariteten med de människor som kommer till oss. Vi har något slags felaktig bild av att Europa skulle ha något slags

oproportionerligt stor andel av jordens flyktingar. Det stämmer ju inte alls. Det är de fattiga länderna på jorden som tar emot klart flest flyktingar. Vi tar bara emot en rännil av dessa människor. När vi dessutom talar om att integrera återvändandeavtal i alla avtal med andra länder tycker jag att vi är helt fel ute.

Först ska vi skapa utveckling genom rättvisa handelsavtal, och då får vi kanske färre flyktingar också. Det är mycket bättre politik för både oss och andra länder.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman! Jag har lyssnat noga till alla inlägg. Först och främst vill jag säga att jag i ärlighetens namn inte kan låta någon säga att Frontex skulle vara symbolen för en Fästning Europa som är stängd för alla som behöver skydd och som hoppas på att komma till Europa. Det är helt fel! Som Simon Busuttil, Carlos Coelho, Charlotte Cederschiöld och Adina-Ioana Vălean så riktigt påpekat är det uppenbart att Frontex har räddat många liv hittills och jag kan inte tigande lyssna på dem som påstår att Frontex på något sätt skulle innebära en militarisering av EU. Jag kan inte låta detta passera.

Det stämmer att vi måste gå framåt. Charlotte Cederschiöld påpekade mycket riktigt att Frontex kan hjälpa oss i kampen mot människohandel, och Adina-Ioana Vălean framhöll också att vi måste se till gränserna på land och påminna staterna om deras skyldigheter.

För närvarande arrangeras 80 procent av dessa olagliga gränsövergångar i praktiken av smugglare, av människor utan skrupler. För att ta sig från Libyen till Kanarieöarna måste flyktingar i dag betala stora summor – 2 000, 3 000 euro – och ändå riskera att lida skeppsbrott och drunkna innan de når land. Jag kan därför inte låta er säga så.

Jag anser att Frontex har en roll att spela, en positiv roll dessutom. Vi behöver den integrerade gränsförvaltning som Carlos Coelho pratade om, och det är sant att vi nu måste börja fundera över ett nytt uppdrag för Frontex. Frontex måste få sin plats i denna globala strategi som förenar utveckling och en samordnad hantering av migrationsflödena. Det är det rätta svaret på era frågor.

Jag vill också påminna er om, om nu det skulle behövas, att kommissionen naturligtvis måste utarbeta riktlinjer för de gemensamma insatser till havs som organiseras av Frontex. Experter från FN:s flyktingkommissariat och Internationella organisationen för migration samlar expertis från medlemsstaterna och Frontex just för att se till att byrån följer reglerna i konventionen om säkerheten för människoliv till sjöss, som föreskriver att människor som räddats ska hysas på en säker plats där deras liv inte längre är i fara och där deras behov kan tillgodoses medan deras vidare öde avgörs.

Detta var vad jag ville ha sagt. Jag förstår till fullo att Frontex saknar resurser och att det troligen kommer att bli nödvändigt att på ett eller annat sätt antingen tvinga medlemsstaterna att ställa resurser till Frontex förfogande eller förse byrån med egna resurser, något som med tanke på den nuvarande budgetramen verkar svårt.

Frontex uppdrag måste i vilket fall utökas. Byrån måste kunna samarbeta med de tredjeländer som migranterna kommer från för att kunna garantera en intelligent, human övervakning av den olagliga migrationen som sker på de inblandade individernas bekostnad.

Jag vill tacka Javier Moreno Sánchez. Hans betänkande är välavvägt och banar väg för ett bättre rustat Frontex som samtidigt kommer att vara inriktat på bevarande av människoliv. Detta är vad vi tänker på när vi tänker på Frontex. Det får vi inte glömma. Kort sagt var det vad jag hade att säga efter att ha lyssnat noga till alla inlägg i debatten, och jag kan försäkra er att jag naturligtvis kommer att ha den här debatten i åtanke när vi ska dra upp riktlinjerna för Frontex.

Javier Moreno Sánchez, *föredragande*. – (FR) Herr talman, herr Barrot! Jag tror att vi är på rätt väg. De som har följt EU-äventyret under många år vet att när parlamentet och kommissionen går framåt hand i hand så gör Europeiska unionen framsteg.

Jag tror att vi är på rätt spår och därför vill vi fortsätta.

(ES) Jag vill tacka först och främst alla ledamöter som har yttrat sig i kväll. Det har varit en debatt med olika åsikter, som alla debatter som äger rum här i kammaren och som demokratin själv, men jag anser att vi ändå har fått ett ganska brett samförstånd. Jag vill naturligtvis även tacka skuggföredragandena från de andra politiska grupperna och ledamöterna i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, eftersom deras bidrag har gjort det möjligt för oss att ta fram vad som här har beskrivits som ett välavvägt betänkande, som jag själv anser är rätt så komplett.

Jag vill också tacka Frontex verkställande direktör Ilkka Laitinen och hans biträdande verkställande direktör Gil Arias, som hela tiden har gett mig all information som jag har bett dem om. Jag tackar också hela teamet som arbetar på byrån.

Jag har fått möjligheten att med egna ögon få se hur engagerade alla Frontexmedarbetare är i sitt arbete och hur medvetna de är om sina uppgifter, bland annat när vi var i Senegal, och även på huvudkvarteret i Warszawa. Jag har därför bett Gérard Deprez, ordföranden för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, att anordna en frågestund tillsammans med budgetutskottet så att de kan berätta för oss om det arbete de utför.

Det handlar inte bara om insatserna. Som Marian-Jean Marinescu förklarade är de mycket duktiga på personalutbildning, Rabit-övningar och på att avslöja falska resehandlingar. Detta är viktigt arbete som sällan nämns. Där har jag föreslagit den här frågestunden.

Jag anser att det finns två koncept vi behöver diskutera på djupet. Jag tror det redan har sagts här – kommissionens vice ordförande har nämnt det och vi andra har också tagit upp det – att Frontex måste grundas på största möjliga rättsliga säkerhet eftersom byrån utan detta ofta inte kan agera och då hamnar i situationer som är omöjliga att lösa.

Med det nya reviderade uppdraget måste vi veta vad Frontex får och inte får göra vid räddningsinsatser till havs och vid återsändning.

Sammanfattningsvis anser jag att det allra viktigaste är det europeiska "varumärket" och EU-andan, något vi har sett i våra delegationer till olika länder. Många länder föredrar att se namnet EU, hellre än namnet på ett visst land som en gång i historien var en kolonialmakt, och de ser inte det så tydligt. Jag ser det som ett mervärde. Vi måste investera i Frontex och gå framåt. Vi måste göra det i lagom takt och övertyga medlemsstaterna.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, torsdagen den 18 december 2008

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (EN) För det första vill jag uttrycka min optimism angående Frontex framtid, med tanke på de uppmuntrande siffrorna från byråns verksamhetsutveckling.

Jag är dock fullständigt enig med föredraganden om att Frontex måste åtföljas av en politik för laglig invandring för att vi effektivt ska kunna bekämpa den olagliga. Det verkar inte vettigt att försöka bygga upp en Fästning Europa genom att bara fokusera på olagliga invandrare, för så länge klyftorna i fråga om ekonomisk utveckling finns kvar kommer migrationen att vara ett faktum. Jag håller också med om att vi måste respektera den mänskliga värdigheten och de grundläggande fri- och rättigheterna samtidigt som vi skyddar våra yttre gränser, eftersom detta är en del av den europeiska värdegrunden.

Jag vill likaså lyfta fram betydelsen av solidaritet mellan EU:s medlemsstater. Med tanke på att gränskontrollerna har avskaffats inom Schengenområdet är medlemsstaterna helt beroende av varandra och gemensamt ansvariga för säkerheten vid gränserna. Därför borde alla medlemsstater engagera sig i Frontex verksamhet och tillhandahålla de resurser som krävs. Sist men inte minst bör även samarbetet med tredjeländerna prioriteras för att göra Frontex effektivare.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jag intresserar mig för Frontex arbete, inte minst eftersom det är det enda av EU:s organ som har sitt högkvarter i Polen. Trots tidigare farhågor om säkerheten vid Europeiska unionens gränser mot öster visar det sig nu att det största hotet vad gäller olaglig invandring kommer från Medelhavsområdet. Därför koncentreras den övervägande delen av Frontex arbete kring det området. Jag har haft tillfälle att besöka Malta och se de afrikanska flyktinglägren där, så jag förstår allvaret i detta problem och de ofattbara djupen i den mänskliga vanmakt som leder till de desperata försöken att ta sig över havet till Malta och till EU:s fastland.

Olaglig invandring innebär en utmaning för oss alla och det krävs en gemensam strategi och gemenskapsinstrument. Sedan 2005 har Frontex tillhandahållit dessa instrument och ett system för övervakning av Eurosur-gränserna. Parlamentet är medvetet om det växande behovet av finansiering och har för tredje året i rad gjort framställningar om en ökning av Frontex budget. Hittills har de enskilda medlemsstaterna deltagit på mycket olika nivå och det har rått en betydande obalans i fråga om finansiering,

utrustning och operativa frågor. Geografiska skäl och olika känslighet när det gäller invandringsproblematiken verkar göra medlemsstaternas ojämlika engagemang inom denna del av gemenskapspolitiken till ett permanent och svårlöst problem.

Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig. – (PL) Inför det hot som den olagliga invandringen innebär måste EU förvalta sina gränser på ett mer integrerat sätt och ha en harmoniserad strategi gentemot fenomenet migration, inklusive hanteringen av den lagliga invandringen. Även om vi godtar att varje medlemsstat ska kontrollera sina egna gränser, bör vi med tanke på situationen vid våra östra och södra gränser samarbeta för att kunna dela på den personal och utrustning som finns tillgänglig för att kunna bekämpa detta fenomen.

Införandet av lämpliga gränskontrollsystem skulle hindra den gränsöverskridande brottsligheten, vilket i sin tur skulle bidra till att öka vår inre säkerhet. Förutom åtgärder för att kontrollera inflödet av olagliga invandrare bör Frontex också bidra till att stärka ett globalt partnerskap med tredjeländer och ansvara för att fatta vissa beslut angående asylrätten.

Olaglig invandring är också förknippad med de många dödsfall som inträffar när människor försöker ta sig över gränserna olagligt. Mot bakgrund av detta bör vi inrätta året-runtpatruller i högriskområden där människor riskerar livet. Det är också viktigt att skapa två separata avdelningar, en för att övervaka gränserna på land och en för att övervaka kustgränserna, med fokus framför allt på migranternas utnyttjande av vägarna över de östra gränserna.

Det finns också ett stort behov av att fortsätta utbilda den personal som är engagerad i Frontex verksamhet, för att uppnå högre effektivitet och professionalism. Dessutom behövs ett gemensamt system för informationsutbyte med syftet att optimera Frontex verksamhet.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

19. Varumärkesförfalskningens inverkan på den internationella handeln - Konsumentskyddsaspekter av varumärkesförfalskning (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är en gemensam debatt om

– ett betänkande av Gianluca Susta, för utskottet för internationell handel, om varumärkesförfalskningens inverkan på den internationella handeln (2008/2133(INI)) (A6-0447/2008), och

– en muntlig fråga till kommissionen från Arlene McCarthy, för PSE-gruppen, om konsumentskyddsaspekter av varumärkesförfalskning (O-0097/2008 – B6-0486/2008).

Gianluca Susta, föredragande. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Först och främst vill jag tacka alla som har arbetat tillsammans med mig på detta betänkande, inte minst skuggföredragandena, oavsett de ställningstaganden som varje politisk grupp kommer att göra i morgon vid omröstningen om betänkandet.

Att bekämpa varumärkesförfalskning är framför allt ett sätt att skydda det europeiska systemets konkurrenskraft, och det faller helt inom ramen för den grundläggande logiken bakom Lissabonstrategin. Jag anser att vi också måste beakta frågan om den rättsliga och straffrättsliga räckvidden i vår globaliserade värld. I en OECD-rapport från 2005 anges att varumärkesförfalskningar för omkring 150 miljarder euro säljs varje år världen över, och detta utan beaktande av inhemsk varumärkesförfalskning och piratkopior som säljs via Internet. Enligt en kommentar omsätter varumärkesförfalskningen globalt ungefär 500 miljarder euro.

I och med att varumärkesförfalskningen bryter mot varumärkesrättigheter, patenträtter och immateriella rättigheter är fenomenet ett hinder för vår industris starka sidor, vår innovationsförmåga och kreativitet. Situationen kräver samordnade, riktade åtgärder, stor noggrannhet i förbindelserna med olika områden runtom i världen och, menar jag, en ny strategi i relationerna mellan EU-institutionerna och medlemsstaterna.

Eftersom betänkandet tagits fram av utskottet för internationell handel har vi med hänsyn till de institutionella ansvarsområdena valt att uppehålla oss vid de externa aspekterna av varumärkesförfalskning, men det finns en mycket tydlig koppling mellan externa och interna aspekter på problemet i EU – som fortfarande är världens största marknad och världens näst största importör.

Sammanfattningsvis måste vi bekräfta vissa grundläggande förhandskrav för att kunna bekämpa varumärkesförfalskningen. Vi måste stärka vårt försvarssystem mot införseln av varumärkesförfalskade produkter, vilket också innebär en samordning av de polisstyrkor som ansvarar för att kontrollera produkterna vid gränserna, och vi måste förstärka tullen. Vi borde också inrikta oss på harmonisering av civilrättsliga och straffrättsliga bestämmelser inom våra interna rättssystem, och samarbete med Världshandelsorganisationen för att stärka de instrument som WTO redan har utrustat sig med.

Det är uppenbart att EU skulle kunna stärka kampen mot varumärkesförfalskningen genom att oftare vända sig till WTO för lösning av vissa frågor i samband med tvister som har uppkommit. Vi anser också att det borde finnas något slags straff för länder utanför Europeiska unionen som på något sätt förklarar sig beredda att agera som inkörsportar för dessa produkter till EU, liksom för omsättning av sådana produkter i hela världen.

Vi behöver ett starkare immaterialrättsskydd, en större kapacitet att skydda oss själva inom världens stora geopolitiska regioner och att skydda oss från de stora länder som nu dyker upp på världsmarknaden. Därav vårt stora intresse för Acta. Detta skulle bli ett betydande internationellt avtal inom en multilateral ram, vilket inte skulle påverka giltigheten i bilaterala avtal mellan Förenta staterna, Japan och EU, med utrymme även för Brasilien, Indien, Kina och världens övriga stora handelsområden. Acta-avtalet skulle inriktas på två mål. Det ena är öppenhet och respekt för medborgerliga och politiska rättigheter och skydd för privatlivet. Det andra är att, med full respekt för de grundläggande rättigheterna, fokusera på att stärka handelns intressen, vilket för oss är intressen som är nära förknippade med utveckling och därmed också med friheten för våra stater inom EU och för EU självt som en av de största politiska aktörerna på världsmarknaden.

Vi bör därför satsa på konsumentupplysning, harmonisering av straffrätten, strängare kontroller och utnyttjande av verktyg för att skapa press. Gentemot en del utvecklingsländer använder vi vårt allmänna preferenssystem, och vi bör se till att detta system stärks, samtidigt som det ska kunna användas för att motverka vissa länders beredskap att agera som transitländer för förfalskade varor.

Betänkandets syfte är att skapa en ram som kan förena de viktiga intressena frihet, fri handel, medborgerliga friheter, politiska friheter och utvecklingsmässiga friheter, och samtidigt slå ett slag mot ett fenomen som för närvarande skapar stora problem för Europeiska unionens konkurrenssystem. Vi hade naturligtvis hoppats på lite mer, i det avseendet att vissa frågor har lämnats lite i bakgrunden i betänkandet, som inrättandet av ett observationscentrum eller fastställandet av bestämmelser om spårbarhet. Detta är frågor som majoriteten inte kunde enas om.

Vi känner dock att vi har gett kommissionen och rådet, och särskilt kommissionen, ett viktigt bidrag för att i framtiden göra en övergripande översyn av reglerna för att skydda EU från detta skadliga fenomen.

Eija-Riitta Korhola, frågeställare. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka föredraganden för ett noggrant arbete. Varumärkesförfalskning och pirattillverkning dränerar ekonomin i EU och i hela världen och det finns knappt någon bransch som är förskonad från denna brottsliga verksamhet. Den förstör den legitima handeln och framför allt, som utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd ser det, är den till skada för konsumenterna.

Problemet är allvarligt och blir allt allvarligare, men ändå finns förfalskningar och piratprodukter fortfarande fritt tillgängliga på den inre marknaden. För att kunna bekämpa varumärkesförfalskning och pirattillverkning måste vi först och främst stärka efterlevnadskontrollen, hjälpa tullmyndigheten att upptäcka brotten och ingå avtal för att underminera varumärkesförfalskning och pirattillverkning vid källan. Det krävs också åtgärder för att hindra att Internet blir en ännu större distributionskanal för förfalskade och pirattillverkade produkter genom att införa strängare krav på gottgörelse och kompensation.

För det andra behövs informationskampanjer till allmänheten. Alltför ofta är konsumenterna omedvetna om problemets omfattning och återverkningar. Konsumenternas liv riskeras genom farliga produkter, särskilt falska läkemedel. Regeringsledda kampanjer bör inriktas mer på de sociala kostnaderna för varumärkesförfalskning och pirattillverkning, som hälsa och säkerhet.

För det tredje behöver vi mer faktainsamling, bedömning och forskning. Övergripande och jämförbara uppgifter är mycket viktigt för såväl de rättsvårdande insatserna som för informationskampanjer. I år har utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd enats om paketet om nya varor, vilket har skapat en ny ram för marknadsövervakning och efterlevnadskontroll av all EU-lagstiftning för att se till att varor som finns på den inre marknaden är säkra. Tidigare under mandatperioden antog vi en moderniserad tullkodex och instrument som ska bidra till att skapa effektiva och papperslösa tullmyndigheter. På så vis har vi försökt

förbättra den operativa effektiviteten hos tullmyndigheterna vid EU:s yttre gränser – den sista skyddsbufferten – för att förhindra att förfälskade varor kommer in på den inre marknaden.

Att bekämpa varumärkesförfälskning och pirattillverkning är en fråga som bör finnas kvar högt upp på vår politiska agenda. Parlamentet uppmanar kommissionen att samarbeta med regeringar, tullmyndigheter, industri och konsumenter i alla EU-medlemsstater. Vi måste vidta åtgärder tillsammans om vi ska kunna bekämpa detta effektivt. Med kvällens debatt utmanar vi kommissionen att utarbeta en sammanhängande och samordnad strategi för att tackla varumärkesförfälskning och pirattillverkning. Det är det enda sättet att försäkra oss om konsumenternas tillit och förtroende för de produkter som saluförs på den inre marknaden.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman! Jag vill tacka Gianluca Susta för hans betänkande om varumärkesförfälskningens inverkan på den internationella handeln, och naturligtvis också utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. Frågorna om förfälskning och piratkopiering kräver verkligen, som Eija-Riitta Korhola precis har visat så utomordentligt väl, all vår uppmärksamhet och beslutsamhet.

Kommissionen är fast besluten att främja ett kraftfullt skydd och respekt för den immateriella äganderätten i länderna utanför EU. I linje med EU:s roll i världen och kommissionens strategi för att garantera att den immateriella äganderätten respekteras samarbetar vi med olika partner som delar vår oro. Det gäller Förenta staterna, Japan och länderna i G8 och OECD. Vi vill se till att de modernaste, mest innovativa industribranscherna i EU, de branscher som i första hand fokuserar på kvalitet och som utgör en av våra viktigaste tillgångar när det gäller konkurrensen på världsnivå, inte skadas eller till och med ödeläggs av länder utanför EU.

Vi välkomnar Europaparlamentets engagemang i frågan. Kommissionen har följt arbetet med Gianluca Sustas betänkande, och jag vill tacka honom för att han intagit en mycket ambitiös och konstruktiv ståndpunkt. Vi har tagit del av förslagen som gäller arbetet med Kina, utnyttjandet av WTO:s mekanism för tvistlösning, vårt preferenssystem för tulltariffer och behovet av ökat stöd åt våra små och medelstora företag.

På flera områden innebär betänkandets slutgiltiga version emellertid ett steg tillbaka jämfört med den inledande ståndpunkten. Föredraganden intar dessutom en mer reserverad och defensiv hållning, framför allt vad gäller Acta, handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfälskning. Syftet med Acta är att bekämpa storskaliga olagliga verksamheter och att skydda Europeiska unionens innovatörer. Avsikten är inte att begränsa de medborgerliga rättigheterna eller utöva påtryckningar på konsumenterna.

Kommissionen har upprepade gånger påpekat för Europaparlamentet att Acta inte kommer att gå utöver EU:s nuvarande system till skydd för den immateriella äganderätten. Det nuvarande systemet respekterar de grundläggande rättigheterna och medborgerliga friheterna, inklusive skyddet av personuppgifter. Införandet av straffrättsliga påföljder är något som Europeiska unionens ordförandeskap måste förhandla om som företrädare för medlemsstaterna.

Vad gäller de frågor som tagits upp av utskottet för inre marknaden och konsumentskydd, vill jag betona att kommissionen, efter den högnivåkonferens som genomfördes i maj med ledamöter från Europaparlamentet, har undersökt de bästa sätten att stödja medlemsstaterna, rättsliga och polisiära myndigheter, företag och konsumenter i deras kamp mot dessa brottslingar. Det stämmer att dessa komplicerade problem är kopplade till olika sfärer och hamnar under olika generaldirektorat i kommissionen. Det krävs med andra ord en förstärkt samordning.

I början av året – och detta är viktigt – inrättades en grupp som har till uppgift att se till att industriell och immateriell äganderätt respekteras. Jag vill särskilt lyfta fram detta. Dessutom måste vi ha en solid kunskapsbas för att kunna utarbeta en permanent strategi för att bekämpa förfälskningar och piratkopiering. Men här kan vi se ett problem: framtagning av statistik. Vi måste ha statistik för att få en detaljerad bild av problemets omfattning och storlek. OECD underströk också detta i sin rapport om de ekonomiska effekterna av förfälskning och piratkopiering.

Vi måste därför vidta åtgärder för att samla in detaljerad och komplett information. Företagen har viktiga uppgifter, men vissa av dessa uppgifter betraktas som känsliga. Det bör sägas att den enda statistik som medlemsstaterna är skyldiga att tillhandahålla är uppgifter som gäller beslag i tullen.

Det är också svårt att få information om antalet personer som drabbats av förluster på grund av förfälskade produkter. Även om till exempel gemenskapens system för snabbt informationsutbyte om andra produkter än livsmedel, RAPEX, ger viss information, så är uppgifterna inte heltäckande. RAPEX-systemet utformades för att förhindra olyckor som orsakas av farliga produkter. Det stämmer att förfälskade produkter skulle

kunna tillhöra denna kategori. Den största fördelen med RAPEX är att systemet medger att information om farliga konsumentprodukter som påträffas i en medlemsstat snabbt kan föras vidare till de övriga medlemsstaterna och kommissionen för att förhindra att andra konsument köper dem.

Men eftersom RAPEX omfattar alla farliga konsumentprodukter, så är det inte nödvändigtvis det lämpligaste verktyget för att samla in information om förluster på grund av förfälskade produkter.

Den europeiska databasen om olyckor, som tillförs data genom en systematisk övervakning av fysiska skador, innehåller uppgifter om olyckor och fysiska skador som lämnats av sjukhusens akuttjänster. Men informationen om orsakerna till de fysiska skadorna är ibland för allmän och den är inte tillräckligt detaljerad för att man ska kunna fastställa om skadorna orsakas av förfälskade produkter. Dessutom tillämpar medlemsstaterna olika metoder för att registrera orsakerna till olyckorna. Det gör det svårt att ta fram och jämföra statistik och dessutom försämras precisionen.

Det står därför klart att vi borde arbeta på att skapa nätverk för snabbt informationsutbyte med hjälp av nationella kontaktpunkter. Med en sådan strategi skulle man kunna öka samordningen och informationsutbytet mellan olika berörda administrativa organ, rättsvårdande och polisiära myndigheter och sektorer inom näringslivet inom hela EU. Här skulle ett observatorium kunna vara till stor nytta. Kommissionen undersöker för närvarande vad som kunde vara de bästa och mest konstruktiva lösningarna för att inrätta en observationsgrupp.

Enligt subsidiaritetsprincipen är medlemsstaterna skyldiga att se till att alla produkter som säljs är säkra och att marknadstillsynen är effektiv, men tidigare har denna tillsyn inte utövats lika strikt i samtliga medlemsstater. Kommissionen lade därför fram en förordning om ackreditering och marknadstillsyn som antogs av rådet i juni 2008.

Genom förordningen skapas en gemensam ram för marknadstillsynen. Den har samband med det system som inrättades genom direktivet om allmän produktsäkerhet, men går utöver det. Förordningen innehåller gemensamma krav på marknadstillsyn och alla medlemsstater måste följa de kraven. Förordningen tillför en mekanism för samordning mellan myndigheter på både nationell och gränsöverskridande nivå. Tack vare mekanismen bör det bli möjligt att sprida nyttig information effektivt, till exempel för att utfärda en varning om att farliga produkter kommer att införas vid något av införselkontoren.

I juli antog kommissionen ett meddelande om en europeisk strategi för immateriell äganderätt. Vi vill inrätta en integrerad strategi som även omfattar andra åtgärder än lagstiftning för att förstärka tillämpningen av dessa bestämmelser. Strategin kommer att göra det möjligt att utarbeta en ny handlingsplan för tullväsendet för att bekämpa förfälskningar och piratkopiering och att fastställa nya rutiner för att förbättra informationsinsamlingen, främja informationskampanjer bland allmänheten och öka samarbetsnätens effektivitet på alla nivåer.

Rådet har förklarat att man ställer sig bakom en sådan strategi. Den 25 september 2008 antog rådet en heltäckande europeisk plan mot varumärkesförfälskning och piratkopiering. Resolutionen, som innehåller denna heltäckande europeiska plan mot varumärkesförfälskning och piratkopiering, är en viktig politisk signal. Den visar att medlemsstaterna lägger stor vikt vid respekten för den immateriella äganderätten.

I samband med detta träffade kommissionen generaldirektörerna för medlemsstaternas tullmyndigheter vid ett seminarium på hög nivå som genomfördes i Paris den 25–26 november 2008. Under seminariet fastställdes de allmänna riktlinjerna för en ny tullplan för att bekämpa varumärkesförfälskning under perioden 2009–2012.

Denna tullplan för att bekämpa varumärkesförfälskning kommer att utarbetas av kommissionen under det kommande tjeckiska ordförandeskapet. Kommissionen lägger stor vikt vid skyddet av och en korrekt respekt för den immateriella äganderätten på marknaderna i länderna utanför EU. Kommissionen har anordnat dialoger i frågor med anknytning till immateriell äganderätt med sina viktigaste handelspartner, till exempel Kina. Kommissionen har föreslagit att man inför detaljerade bestämmelser om immateriell äganderätt som i första hand syftar till att övervaka hur den rätten tillämpas i bilaterala och regionala handelsavtal.

När det gäller att vidta medvetandehöjande åtgärder och att varna konsumenterna för de ständigt ökande riskerna anser kommissionen naturligtvis att detta är en viktig fråga. Det är av avgörande betydelse att vi kan samla in och analysera pålitliga uppgifter som stöd för vårt arbete och ta fram effektiva program och strategier. När vi väl har information av god kvalitet kommer vi att kunna informera och utbilda konsumenterna utan att detta skapar misstroende eller oro i samband med känsliga produkter såsom läkemedelsprodukter eller livsmedel. Medlemsstaterna spelar här en viktig roll genom att se till att denna typ av information utväxlas.

Fru talman! Jag ska sluta alldeles strax. Ursäkta om jag har varit lite långrandig. Vi vill stödja medlemsstaterna för att de ska kunna bidra effektivare till att främja innovation och skydda konsumenternas hälsa och säkerhet, och vi måste anlägga en global strategi. Därför koncentrerar kommissionen sina insatser till att införa en mekanism som kommer att göra det möjligt att utveckla kunskaper och samarbetet mellan medlemsstaterna, konsumenterna och företagen.

Som ni förstår, herr Susta, så kommer ert betänkande i exakt rätt ögonblick. Det leder oss till kärnan i en fråga som alltid har varit mycket viktig för mig personligen, dvs. varumärkesförfalskning. Vi kan inte skydda ett innovativt EU om vi inte bekämpar varumärkesförfalskningen effektivt. Jag vill därför tacka Europaparlamentet för att det har uppmärksammat detta viktiga problem. Tack för uppmärksamheten. Och nu kommer jag att lyssna uppmärksamt till parlamentsledamöternas kommentarer.

Eva Lichtenberger, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor.* – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Gianluca Susta har redan tydligt beskrivit hur viktig denna fråga är, så jag behöver inte upprepa det.

Utskottet för rättsliga frågor har behandlat frågan, framför allt vad gäller internationella förhandlingar i samband med Acta, och utskottet tog upp följande frågor: bristen på insyn, till exempel vid internationella förhandlingar, frågan om sambandet mellan internationella avtal och överenskommelser såsom TRIPS eller WIPO och bristen på rättslig grund för att fastställa påföljdernas utformning och omfattning – en fråga som också är mycket viktig för medlemsstaterna.

Låt mig sammanfatta detta i en gemensam slutsats, nämligen att oavsett vad medlemsstaterna eller vi anser om en harmonisering av påföljder, eller om en sådan harmonisering äger rum eller inte, så borde vi ha möjlighet att fatta beslut i frågan på egen hand. Det får inte vara så att internationella förhandlingar utan tillräcklig insyn i förväg kan begränsa handlingsfriheten för Europeiska unionen och dess institutioner i sådan omfattning att Europaparlamentet inte längre har möjlighet att fritt fatta beslut inom de ramar som gäller för parlamentet. Vi får med andra ord inte ha några förutfattade meningar. Europaparlamentet hävdar sina rättigheter. I slutändan kan detta påverka, och kanske också äventyra, privatliv, dataskydd och medborgarnas rättigheter.

Det skulle kunna bli så att vi får en chans att rösta om två beslut i morgon om gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater inte lägger hinder i vägen genom att försöka ändra något av besluten med ett muntligt ändringsförslag. Jag hoppas att det fortfarande är möjligt att tänka om vad gäller detta. Tack för uppmärksamheten!

Corien Wortmann-Kool, *för PPE-DE-gruppen.* – (NL) Det stämmer, herr Barrot! Ni talade länge i denna sena timma. Om det var för att betona att kommissionen tänker prioritera kampen mot varumärkesförfalskning, så är ni förlåten. Vi kommer dessutom med glädje att kontrollera om ni lever upp till era högtflygande ambitioner, för detta är fortfarande ett stort problem, och faktiskt ett problem som hela tiden förvärras. Det handlar inte längre om tjugiga Gucci-väskor, utan om de europeiska medborgarnas och konsumenternas hälsa och säkerhet.

Jag vill verkligen helhjärtat tacka föredraganden för hans utmärkte betänkande, som vi inom utskottet för internationell handel godkände enhälligt, så när som på två ledamöter. Förra veckan genomförde vi komplicerade förhandlingar om nya resolutioner, men jag gläder mig åt att alla tog ett par steg tillbaka. Jag hoppas därför att vi ska kunna anta denna resolution från utskottet för internationell handel med stor majoritet i morgon. Vi är tacksamma för att gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa har dragit tillbaka sitt förslag till alternativ resolution.

Det krävs betydligt bättre samarbete om vi ska kunna vinna kampen mot varumärkesförfalskning. Tullkontoren spelar här en viktig roll, vilket visas av den samordnade insatsen från fem EU-länder där tullkontoren och företagen har samarbetat intensivt och förstört en ansevärd mängd förfälskade varor. Utmärkt!

Samarbetet måste också bli bättre, men vi föreslår ingen ny europeisk byrå i vår resolution, även om vi lekte med den idén. I det sammanhanget vill jag rikta er uppmärksamhet på David Martins förslag om att inrätta en europeisk resultattavla. Det är en utmärkt idé.

Jag vill också nämna påföljderna för er, herr kommissionsledamot, eftersom ni ansvarar för rättsliga frågor. Jag hoppas verkligen att ni tar våra förslag på allvar och tar till er dem.

David Martin, för PSE-gruppen. – (EN) Fru talman! Låt mig först tacka Gianluca Susta för det goda samarbetet i samband med detta betänkande. Vi var inte överens om allt, men han var hela tiden mycket samarbetsvillig och så flexibel som han kunde vara.

För det första har Gianluca Susta redovisat ett antal allmänna siffror om varumärkesförfalskningen på regional nivå. Först gjorde den brittiska gränsbyrån en räd på ett fartyg i Grangemouth i Skottland i min församling och beslagtog falska märkesvaror till ett värde av 3,6 miljoner brittiska pund. Fartyget hade kommit till Skottland via Holland från Kina.

Samma vecka, i Skottland, avslöjades att hittills i år har den skotska polisen beslagtagit en halv miljon cd-skivor och dvd:er till ett värde av närmare 5 miljoner brittiska pund på gatan. Polisen säger vidare i sitt pressmeddelande att praktiskt taget all distribution av dessa piratkopierade dvd:er och skivor kontrolleras av den organiserade brottsligheten. Detta är med andra ord ett enormt problem för hela Europeiska gemenskapen.

Som flera andra redan har sagt betraktas varumärkesförfalskning ofta som ett brott utan offer, men som framgår av vår diskussion är det verkligen inte så. Det finns minst tre grupper av förlorare när det gäller varumärkesförfalskning.

Den första gruppen är så klart näringslivet. Den olagliga handeln drabbar lagliga återförsäljare och andra företag som betalar skatt, anställer människor och genererar vinster. Förfalskningarna gör det också omöjligt för upphovsmän, artister och forskare att få rimlig ersättning för sin talang och sina investeringar. Sedan, som Corien Wortmann-Kool påpekade, har vi kunderna som dödas, skadas eller får problem på grund av falska produkter. Slutligen har vi den tredje gruppen, offren för den brottslighet och det antisociala beteende som ofta finansieras av intäkterna från förfalskade varor.

PSE-gruppen instämmer i allt väsentligt i kommissionsledamotens beskrivning av de tre områden där det krävs åtgärder för att ta itu med detta problem. För det första krävs det tuffare åtgärder mot tredjeländer som uppmuntrar eller tolererar varumärkesförfalskningar och som inte lyckas skydda andras immateriella äganderätt. Vi tror inte att Acta löser detta problem helt, och vi anser under alla omständigheter att om Acta skulle träda i kraft så måste det vara öppnare, mer demokratiskt och multilateralt. Som Corien Wortmann-Kool säger ser vi en internationell resultattavla som pekar ut de länder som underlåter att respektera andras rättigheter i samband med varumärkesförfalskningar som en del av lösningen.

Det andra område där det krävs åtgärder är det ständigt pågående arbetet i rättsvårdande organ såsom polisen, tillsynsmyndigheter och tullmyndigheter. Vi ser fram emot att få se det tjeckiska förslaget om bättre EU-samarbete på detta område nästa år.

Det tredje och sista området är behovet av att utbilda allmänheten om de skador som orsakas av varumärkesförfalskningar, och att förklara för de unga att de personer som arbetar med att skapa filmer, tv-program och musik har rätt att kunna försörja sig på sitt arbete.

Vi anser däremot inte att man ska kriminalisera enskilda personer som laddar ned enstaka piratkopierade sånger eller musik eller som köper en falsk cd eller fotbollströja. Vi vill inte kriminalisera dessa personer, vi vill utbilda dem och få dem med oss i arbetet med att ta itu med de verkliga brottslingarna i denna process.

Carl Schlyter, för Verts/ALE-gruppen. – Fru talman! Tack Gianluca Susta. Det hade ju varit enkelt för oss att komma överens om en bra uppgörelse här. Men parlamentets regler tvingar oss att lägga fram separata resolutioner utan möjlighet till att rösta på enskilda ändringsförslag. Det gör att det är svårt att få till stånd en kompromiss där parlamentets majoritetsvilja har en chans att uttryckas på ett korrekt sätt. Detta är väldigt tråkigt för det innebär att om inte t.ex. den gröna resolutionen i morgon får stöd kommer vi här i morgon att rösta igenom ett förslag som innebär kontroll av Internet och innehållet på Internet och att distributörerna görs ansvariga för det. Det vore väldigt olyckligt eftersom det inte ens är parlamentets vilja.

Konsumenter och människor hotas på två sätt av piratkopiering och förfalskning. Man kan utsättas för miljöfarliga varor, man kan utsättas för hälsovådliga falska mediciner och därmed drabbas direkt. Men vi kan också hotas av överdrivna åtgärder för att försvara varumärken, framför allt upphovsrätten. Det gäller att hitta en bra balans. Jag tycker att parlamentets tydliga budskap till kommissionen och rådet, när de ska fortsätta förhandlingarna, är att oavsett hur omröstningen går i morgon kommer vi att tydligt säga att personligt bruk utan vinst inte ska behandlas straffrättsligt. Acta ska inte ge tillgång till privata datorer, musikspelare osv. Det är ett tydligt budskap från parlamentet.

När det gäller straffrätten måste man rösta på det gröna alternativa förslaget om man inte vill ha någon slags bild av att vi plötsligt skulle kunna införa straffrätt på europeisk nivå. Vi har ju inget mandat alls för att göra något sådant. Frågan är om det skulle fungera och på vilket sätt det kan skapa balans i en straffskala i ett land när straffskalan i ett annat land egentligen skulle hamna helt fel. Att då göra det på internationell nivå ser inte alls ut att fungera. Därför är de gröna förslagen bättre.

I det ursprungliga förslaget sägs det att inga undantag ska göras för resenärer. Att man då som en resenär som tar med sig varor för max 400 euro ska likställas med en businessman som kan ta med sig 50 containrar är inte rimligt. Det är framför allt inte rimligt att rösta bort reglerna om kvalitativt innehåll på nätet, kvalitativ statistik som reglerar innehåll och dessutom sekundärt ansvar och mellanhänders ansvar.

För att fler ska kunna rösta på den gröna resolutionen kommer vi att lägga fram ett muntligt ändringsförslag om att ta bort artikel 15 som tydligen var lite väl kontroversiellt, och då hoppas jag att många kan stödja vårt förslag, tack!

Pedro Guerreiro, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Fru talman! I Europaparlamentets resolution av den 13 december 2007 om textilbranschen sades att hälften av alla europeiska tullärenden som gäller förfalskningar avser textilier och kläder. I samma resolution framhölls behovet av att tillämpa bindande regler om ursprungsmärkning av textilier som importerats från tredjeland och rådet uppmanades anta förslaget om en förordning om "made in"-märkning för att öka konsumentskyddet och stödja det europeiska näringslivet.

Faktum är att ett förslag på området från kommissionen, som visserligen är otillräckligt, har låtit vänta på sig sedan 2005. Vi undrar därför följande: när kommer EU att fastställa regler om ursprungsmärkning för import eller för produkter som tillverkats i de olika medlemsstaterna?

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Fru talman! Jag vill tacka föredraganden för detta viktiga betänkande. Varumärkesförfalskning är inte bara ett ekonomiskt gissel, den utgör dessutom ett hot mot konsumenternas säkerhet och folkhälsan. Man bör inte bara prioritera framställningen, utan också handeln med och transporten av förfalskade produkter.

I slutet av förra månaden gjorde jag ett mycket nyttigt arbetsbesök i Kosovo, där situationen är alarmerande. Den kaotiska, delvis överlappande internationella närvaron i kombination med den svaga regeringen i Pristina skapar en mycket god operativ bas för smugglare i Kosovo. Det är helt otroligt att se hur brottslingar från de albanska och serbiska sidorna samarbetar alldeles utmärkt i en multietnisk insats.

Jag vill uppmana EU att utnyttja Eulex-organisationen i Kosovo för att bekämpa denna smuggling. Det är oacceptabelt att Europeiska unionen passivt tittar på medan ett svart hål öppnar sig längs unionens gränser. Kampen mot förfalskade varor ska inte bara bedrivas vid förhandlingsbordet, utan minst lika mycket ute på fältet. Jag hoppas att kommissionen kommer att ägna frågan den uppmärksamhet den förtjänar. Jag har faktiskt talat med kommissionen i Pristina om just detta. Det är en oerhört viktig del av vår kamp för att skydda den immateriella äganderätten, inte minst på Västbalkan.

Christofer Fjellner (PPE-DE). - Fru talman! Det här är ju ett väldigt, väldigt brett ämne. Det rör, som jag nämnt tidigare, allt från mediciner till bildelar, designprodukter och olaglig nedladdning. På det här området är det helt klart att förfalskningarna är ett stort problem och att de hotar stora värden och till och med säkerheten. Men det råder en oklarhet om hur stora värden det egentligen är fråga om och hur mycket av de här produkterna som finns ute på den europeiska marknaden. Därför tycker jag att den undersökning som kommissionen ska göra är väldigt bra.

Jag har valt att mest fokusera mig på ACTA, alltså the Anti-Counterfeiting Trade Agreement, det handelsavtal som just nu håller på att förhandlas fram mellan USA, Japan, EU och andra länder. Där är det ju fråga om alltför mycket slutenhet. Vi reagerar alla på rykten om vad som försiggår. Det skapas berättigad oro, alltifrån oro för att man i gränskontroller ska genomsöka datorer till MP3-spelare. Vi har hört rykten om förbud mot regionsfria DVD-spelare. Jag skulle vilja påstå att den här osäkerheten, de här ryktena i sig, skadar kampen mot piratkopiering, kampen mot förfalskningar. Därför tror jag att vi alla här gemensamt kräver just mer öppenhet. Vi behöver tydligare få veta vilket mandat som egentligen ligger till grund för detta, vad det är kommissionen vill uppnå och vad det är man inte kan tänka sig acceptera.

Jag fokuserade själv i mina ändringsförslag till betänkandet, som jag som tur var också fick gehör för, på vad vi inte vill se av i ACTA. Där pekade jag särskilt på att vi inte får ha åtgärder som inskränker på den personliga integriteten, vidare att vi inte går utöver den befintliga lagstiftningen på området och, sist men inte minst, att det inte får hämma innovation och konkurrens.

Det känns ändå tråkigt att på ett så här viktigt område behöva slå fast vad vi inte ska göra när det finns så mycket viktigt som vi måste göra. Men skälet till det är just det hemlighetsmakeri, den osäkerhet som hemlighetsmakeriet skapar. Vi får inte hamna i en situation där kampen mot det här, de verktyg vi tar till vår hjälp är större problem än själva piratkopieringen. Det är vad jag är orolig för. Tack så mycket!

Christel Schaldemose (PSE). - (DA) Fru talman! Jag vill också tacka kommissionen för dess konstruktiva beskrivning av problemet. Jag sitter i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd och jag var engagerad i arbetet med att formulera den fråga som vi ställde till kommissionen om vad som måste göras mot varumärkesförfalskning när det gäller konsumentskyddet. Låt mig först av allt säga att jag tycker det är oerhört viktigt att vi verkligen gör en insats för att begränsa varumärkesförfalskningen. Det får inte råda någon tvekan om detta. Men jag anser också att vi måste lära oss mer om konsekvenserna för konsumenterna. Det råder inget som helst tvivel om att detta är oerhört viktigt för företagen. Men vi har börjat se att det finns problem och att de kan drabba konsumenternas hälsa och säkerhet. Därför tror jag faktiskt att vi, även om det är svårt att få tag i korrekt och bra statistik, måste göra en insats för att ta reda på hur farliga förfalskade läkemedel, eller vilka produkter det nu kan röra sig om, faktiskt skulle kunna vara. Jag har besökt de danska myndigheter som arbetar med detta och jag har sett beslag av tuggummi, vatten, tvättmedel och en mängd olika vardagsprodukter. Det är självklart att det mycket väl skulle kunna uppkomma fysiska konsekvenser för konsumenterna om vi använder tuggummi som är förfalskade och som förmodligen *inte* uppfyller några regler om vad tuggummi – eller vilken produkt det nu kan röra sig om – tillåts innehålla. Jag anser att vi behöver information, för om vi inte får den här informationen om skador eller hälsoeffekter, så tror jag att det kan bli svårt att få med oss konsumenterna i kampen för att göra något mot varumärkesförfalskningen. Konsumenterna måste få veta att det får konsekvenser, så att också de engageras och *inte* köper de billiga och förfalskade produkterna. Det är alltså av avgörande betydelse att vi får kunskaper och data på detta område. Jag ser därför fram emot att kommissionen ska lägga fram ett särskilt förslag om hur vi ska kunna ta itu med denna fråga.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). - (EL) Fru talman, mina damer och herrar! Fenomenet varumärkesförfalskning, eller imitation, är ett rättsligt problem med uppenbara ekonomiska återverkningar. Den rättsliga dimensionen är intrånget i den immateriella äganderätten. Den ekonomiska dimensionen är de förlorade tullavgifterna och momsintäkterna som utgör en viktig del av EU-budgeten, Europeiska unionens egna medel.

Problemets ekonomiska dimension är uppenbar. Förfalskade produkter skadar EU-företagens konkurrenskraft och i förlängningen sysselsättningen. Problemets mest oroande dimension är emellertid hotet mot konsumenternas hälsa och liv. Herr kommissionsledamot! En åtgärd är naturligtvis att intensifiera arbetet med våra handelspartner. Men jag vill påstå att det också skulle vara ett steg i rätt riktning att inrätta ett europeiskt observatorium för varumärkesförfalskning och piratkopiering och att godkänna "made in"-märkning.

Hur som helst, även om ni inte ansvarar för det område det gäller, så vill jag säga till er och påminna ledamöterna om att kvantitativa restriktioner har avskaffats för beklädnadsprodukter. När jag var ledamot av det grekiska parlamentet lades fabriker ned och tusentals anställda ställdes utan arbete i min valkrets. Det hade inte förekommit något tullsamarbete i förväg med de importerande länderna. Det medgav kommissionen själv. Tullsamarbetet kom efter denna händelse och EU betalade för att inrätta ett tullsamarbete. Det var där ni missade. Det var kommissionens förbiseende. Vi reviderade sockerreglerna och de enda som blev rika på det var de multinationella sockerexporterande företagen, inte producenterna från de fattiga utvecklingsländerna, enligt den officiella statistiken.

Jag stöder inte tanken på ett Europa som sluter sig mot världen. Vi är för ett Europa som är öppet mot världen, men med regler, principer, öppenhet och identiska spelregler. Produkter importeras till Europeiska unionen med social dumpning, med ekologisk dumpning, och kommissionen reagerar inte. Kommissionen har ensam behörighet när det gäller den gemensamma utrikeshandelspolitiken. Ni förhandlar med våra partner i tredjeländer. Ni bestämmer villkoren för samarbetet. Lyckligtvis kommer Lissabonfördraget att ändra villkoren för våra interinstitutionella förbindelser och Europaparlamentet kommer att bli lagstiftande tillsammans med er och därefter kommer också samarbetskulturen mellan kommissionen och Europaparlamentet att ändras. Vi väntar på att den stunden ska komma.

Francisco Assis (PSE). - (PT) Fru talman, herr vice kommissionsordförande, mina damer och herrar! Varumärkesförfalskningen hotar allvarligt Europeiska unionens viktigaste socioekonomiska intressen, äventyrar företagens konkurrenskraft, skadar sysselsättningen, hotar konsumenternas hälsa och säkerhet

och skadar allvarligt medlemsstaterna och EU i allmänhet. Följaktligen måste detta fenomen bekämpas energiskt.

Eftersom öppenhet och insyn präglar Europeiska unionens marknader, eftersom EU är världens näst största importör av varor och tjänster och eftersom EU har specialiserat sig på produkter med ett högt mervärde är EU särskilt utsatt för förfalskarnas onda avsikter. De negativa effekterna av detta sprider sig genom hela ekonomin, men det får särskilt svåra effekter för små och medelstora företag, som naturligtvis inte står lika väl rustade för att möta ett så allvarligt hot.

För att bekämpa denna särskilt farliga brottslighet krävs att samarbetet förstärks, såväl inom EU som externt i våra förbindelser med andra länder eller regionala block, som också står inför detta problem.

Internt måste två olika slags åtgärder vidtas: en gradvis harmonisering av medlemsstaternas lagar, framför allt straffrätten, och en förstärkning av tullsamarbetet. Med tanke på de små och medelstora företagens speciella situation, som redan nämnts, är det viktigt att inrätta en teknisk hjälptjänst för dessa företag, eftersom de står mindre väl rustade för att möta den här typen av problem. Det är enda möjligheten för dem att kunna försvara sina rättigheter.

På en mer allmän internationell nivå måste de nuvarande initiativen fortsätta, såväl bilaterala avtal som mer allmänt när det gäller en multilateral reglering av den internationella handeln. Detta kommer att bidra till att stärka den roll som Världshandelsorganisationen kan och måste spela på detta område genom sitt organ för tvistlösning.

Varumärkesförfalskningen hotar själva grunden för vår modell för ekonomisk och social organisation. Den äventyrar investeringar i forskning och innovation, förringar intelligens och insatser att öka kvaliteten, uppmuntrar organiserad brottslighet och försvagar helt klart möjligheterna att upprätthålla rättstatsprinciperna. Därför är det absolut nödvändigt att samtliga EU:s medlemsstater bekämpar varumärkesförfalskning.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Varumärkesförfalskning utgör ett hot mot ekonomin, samhället och hälsan av en dignitet som enligt min mening ofta underskattas. Enligt vissa bedömare är en tredjedel av alla varor som tas in med containrar i Antwerpen eller Rotterdam förfalskade. Jag sade alltså "en tredjedel" – och den uppskattningen har gjorts av officiella organ.

Låt mig säga klart, och jag tänker verkligen inte skräda orden, att jag är mycket besviken på Europaparlamentets förslag och på eftermiddagens debatt. För en gångs skull är jag mer besviken på parlamentet än på kommissionen eller rådet, för när det gäller den här frågan har rådet och kommissionen gjort vad de skulle.

Handlingsplanen från den 25 september, seminariet som genomfördes den 25 november och förslagen som Jacques Barrot just har beskrivit för kommissionens räkning är konkreta åtgärder, inte bara fina ord. Herr kommissionsledamot! Låt mig helt enkelt säga till er att jag verkligen hoppas att observatoriet blir operativt exempelvis under första halvåret 2009 och att förordningen om marknadstillsyn som rådet antagit kan antas av parlamentet.

Vad gäller Gianluca Susta, så talar jag inte här om hans alternativa förslag till resolution, som vi dessvärre inte kommer att diskutera. Jag talar om hans betänkande. Det är alldeles för svagt, för återhållsamt, och man säger ingenting om ursprungsbeteckningar, ingenting om observatoriet och det är försiktigt och återhållsamt när det gäller skyddet av immateriell och industriell äganderätt. Ni talar om Acta och säger att vi måste anta det, men ni säger också att vi inte bör utnyttja de metoder som skulle vara effektiva för att genomdriva det. Dessutom måste jag säga att jag blev chockerad över kommentarerna från två av mina kolleger från Sverige som gav intrycket av att det inte är förfalskningarna som är farliga, utan att faran ligger i kampen mot varumärkesförfalskningar.

Det är ett allvarligt misstag att inte vidta kraftfullare åtgärder. Vi hanterar denna fråga som om det rörde sig om en marginell ekonomisk verksamhet, inte mer än det, medan det i själva verket skulle kunna innebära slutet för våra företag. Det skulle kunna leda till en omfattande exploatering av arbetstagare från tillväxtländerna, låt oss inte glömma det, och sist men inte minst i hög grad äventyra konsumenternas hälsa. Vi måste vidta åtgärder!

Małgorzata Handzlik (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Jag behöver knappast påminna de personer som samlats här och som deltar i denna debatt om riskerna med varumärkesförfalskning. Det finns många fall där förfalskade produkter utgör en fara för konsumenternas hälsa eller till och med för deras liv, och på den punkten behöver vi inte säga mer. Det kan räcka med att påpeka att de förfalskade produkterna inte bara

omfattar lyxartiklar och cd-skivor, utan dessutom läkemedel, konsumentvaror för både barn och vuxna samt bildelar. De utgör ofta en säkerhetsrisk, och de förluster de medför drabbar inte bara små och medelstora företag.

De personer som sysslar med att förfalska produkter är medlemmar av kriminella organisationer. Deras aktiviteter utgör en del av en mycket lönsam verksamhet som vi måste försöka bekämpa. Därför krävs det gemensamma åtgärder, inte bara när det gäller tullar och punktskatter, utan också ett nära administrativt samarbete mellan medlemsstaterna, något som för närvarande enligt min mening lämnar en del övrigt att önska.

Det enda positiva exemplet på sådant samarbete är kommissionens åtgärder för att förhindra smuggling av förfalskade cigaretter. Jag skulle vilja att våra erfarenheter på detta område tillämpas i kampen mot andra förfalskade produkter. Frågan om varumärkesförfalskning hamnar inom ansvarsområdet för ett antal av kommissionens generaldirektorat. Det skulle vara en god idé att bestämma ett enda generaldirektorat som skulle ha ansvaret för dessa frågor och att definiera dess behörighet.

Europaparlamentet förfogar för närvarande över en skriftlig förklaring om vad som kallas "snarlika produkter" som även jag har bidragit till. Ett stort antal originalprodukter kopieras av snarlika produkter. Det är ofta oklart enligt vilken lagstiftning de som tillverkar snarlika produkter kan ställas inför rätta, om det är lagstiftningen om illojal konkurrens eller lagstiftningen om immateriell äganderätt som ska tillämpas. De konsumenterna som köper snarlika produkter antar dessutom ofta på felaktiga grunder att de är märkesvaror. Det är svårt att avgöra problemets omfattning på EU-marknaden.

Därför vill jag fråga kommissionen om den har för avsikt att reagera på våra krav och analysera inflöde och status för snarlika produkter på den inre marknaden.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). - (EL) Fru talman! Ett mycket stort antal förfalskade produkter som säljs via Internet eller den lagliga tillverkningskedjan är förfalskade läkemedelsprodukter. Hälsoriskerna för de patienter som tar dessa läkemedel är uppenbara. Dessa produkter tillverkas i fabriker eller verkstäder som inte följer reglerna för god tillverkning och i flera fall innehåller de inga spår av den farmaceutiskt aktiva ingrediensen. I ett meddelande nyligen uppgav president László Kovács att över 34 miljoner antibiotika, cancermediciner och andra typer av läkemedel påträffats under de kontroller som utförts av tullmyndigheterna i EU-länderna under de senaste två månaderna. Kanske är det dags, herr kommissionsledamot, att Europeiska unionen öppnar kontrollkontor för läkemedelsexport i till exempel Kina och Indien, på samma sätt som FDA, som öppnade sådana kontor förra månaden. Ni bör veta att utan ett obligatoriskt samarbete från läkemedelsmyndigheterna i de länderna kommer det att bli omöjligt att kontrollera de 3 000 läkemedelsfabrikerna i Indien och de 12 000 fabrikerna i Kina.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Fru talman! Det råder ingen tvekan om att varumärkesförfalskning och piratkopiering på senare tid har blivit en nyckelfråga i samband med internationell handel.

Europeiska unionen är den näst största importören i världen och därmed särskilt känslig för att översvämmas av falska märkesvaror, leksaker eller läkemedel, i första hand från länderna i Asien. Det är viktigt att betona att detta fenomen har en betydligt större omfattning och får betydligt allvarigare konsekvenser än vad vi föreställer oss. De produkter som når EU-marknaden och som kränker den immateriella äganderätten är i regel av lägre kvalitet och följaktligen också betydligt billigare än originalprodukterna. Följaktligen föredrar konsumenterna att köpa de förfalskade varorna av ekonomiska skäl.

Tillverkning av förfalskade varor och piratkopiering är en form av stöld, och jag stöder därför alla initiativ för att bekämpa dessa fenomen. Jag är särskilt oroad över hur förfalskning och piratkopiering har ökat på senare tid. Därför måste vi vidta kraftfulla åtgärder, inte bara på EU-nivå, utan dessutom inom ramen för WTO. Vi kan inte tillåta att dessa människor stjälar från oss utan att straffas.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. - (FR) Fru talman! Låt mig först säga att jag naturligtvis har lyssnat mycket uppmärksam till samtliga inlägg. Jag kommer självklart att rapportera dem till min kollega, Charles McCreevy, som ansvarar för den inre marknaden.

Jag anser att Europaparlamentet har en tydlig bild av hur allvarligt fenomenet är och dess effekter. Jacques Toubon påminde oss om att det är ett ekonomiskt, socialt och hälsomässigt hot. Det står klart att Europeiska unionen, samtidigt som den är öppen för handel, inte kan tillåta handel som inte följer de grundläggande

reglerna och som är skadlig för konsumenterna. Vi måste därför naturligtvis vidta åtgärder, och jag vill påminna er om ett par saker.

För det första, och här vänder jag mig särskilt till Jacques Toubon, kommer kommissionen att starta det europeiska observatoriet för varumärkesförfalskning och piratkopiering under våren 2009. Det observatoriet bör kunna tillhandahålla statistik om varumärkesförfalskning och piratkopiering på den inre marknaden.

Observatoriet ska peka ut sårbara geografiska områden och den olagliga handeln på webbplatser som säljer förfälskade varor. Det bör också organisera ett administrativt samarbete mellan medlemsstaterna, organisera informationsutbytet och, som David Martin påpekade, öka konsumenternas medvetenhet. Detta är verkligen en viktig uppgift för observatoriet.

Dessutom stämmer det att kommissionen föreslog straffrättsliga bestämmelser 2006, och att vi har parlamentets stöd, men för ögonblicket har rådet ännu inte vidtagit några åtgärder för att anta de bestämmelserna.

När det gäller detta bör samarbetet omfatta inte bara tullmyndigheterna, utan dessutom polisen, de rättsvårdande myndigheterna och rent allmänt alla som kan vidta åtgärder vad gäller övervakning och bekämpning av förfälskning och piratkopiering.

Jag vill säga till dem som har betonat behovet av ursprungsbeteckningar för produkter att vi har föreslagit en "made in"-märkning, men att det förslaget ännu inte har antagits av rådet. Europeiska unionen borde verkligen inte vara rädd för en sådan märkning, som gör det möjligt för konsumenterna att göra bedömningar och undvika att bli offer för verksamheter som fullständigt bryter mot alla regler.

Jag vill tillägga att man inte kan säga att Acta går längre än EU:s nuvarande system för att genomdriva immateriell äganderätt och framför allt att det systemet inte kan anklagas för att inkräkta på de grundläggande rättigheterna eller skyddet av personuppgifter. Acta håller sig inom ramarna för EU:s nuvarande system.

Under alla omständigheter vill jag tacka Europaparlamentet för att det stöder kommissionen i dess arbete med att få till stånd en effektiv kamp mot varumärkesförfälskning. Vi har tagit del av detta betänkande, och vi noterar även Europaparlamentets önskan att framgångsrikt bekämpa detta system.

Jag har säkerligen inte besvarat samtliga frågor. Det finns ju också produkter som kan beskrivas som snarlika, och även här måste vi ha regler som gör det möjligt att förhindra missbruk som drabbar konsumenten, något som måste fördömas kraftigt. Detta var vad jag avslutningsvis ville säga, men ni kan lita på att samtliga kommentarer som har lämnats här i kväll kommer att redovisas för kommissionsledamöterna. Än en gång, detta är en komplicerad fråga som kräver många olika typer av åtgärder från kommissionens sida och även ett helhjärtat engagemang från rådet och parlamentet.

Talmannen. - Den gemensamma debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, den 18 december 2008.

20. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

21. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.40.)